

סדרת כתבי רבינו האר"י זצ"ל

ס פ ר

ש ע ר

רוח הקודש

הוא השער השביעי

מן השמונה שערים המפורסמים, אשר חיבר הרב הגדול האלקי מוהר"ר חיים וויטאל זכר צדיק לברכה כפי מה שקיבל מפי רבו המקובל האלקי הרב הקדוש רבינו יצחק לוריא אשכנזי זיע"א אשר דיבר בקדשו כפי הקבלה האמיתית שקיבל מפי אריהו ז"ל.

ומה לנו לספר בשבחים, אחרי כי הוא מכתבי הקדוש האמתיים שסידר הרב מוהר"ר שמואל וויטאל זצ"ל, שהעתיק מכתב יד אביו הרב מוהר"ר חיים וויטאל זצ"ל עצמו.

עם תוספת

הנהגות ותקונים מכל הרפוסים הקודמים, עם מראה מקומות למאמרי חז"ל בש"ס וכוהר הקדוש וכוהר חדש ותקוני זהר וכל כתבי רבינו האר"י זיע"א בעין חיים ושמונה שערים פרי עין חיים וספר הלכות וקושי תורה. ובספר עין חיים עם פנים מכיורות ותלמוד עשר ספירות למרן המקובל האלקי ר' יהודה הלוי אשלג זצ"ל וזיע"א בעל המחבר ספר הסולם על הזהר הקדוש. מלוקט ומסודר ע"י הרב בעהמ"ח ספר מעלות הסולם פירוש על ספר התקוני זהר שליט"א.

שנת יבאנו רחמיך ואחיה כי תורתך לעשועי

הקדמת מהר"ר שמואל ויטאל ז"ל בנו של מהר"ח ז"ל

אמר הצעיר שמואל, בן הרב הגדול המחבר כמהר"ר חיים ויטאל ז"ל. באשרי, כי אשרני הקב"ה, והנחני בדרך אמת ובמעגלי יושר, וזיכני והחייני וקיימני, לגמור את חיבורי הגדול, שחיברתי ביאור על חמשה חומשי תורה, וקראתי שמו תוצאות חיים. ואחריו תקנתי ספר שני, בדרושים נאים, עולת חרש בחדשו, למשמרות ערבי ראשי חדשים. וקראתי שמו מקור חיים. וגם מצאה ידי, לתקן סדר נאה ויאה, בהלכות גטין וחליצה ומאונין, כל חיך אומר לי לי, וקראתי ספר חכמת נשים. מלבד ספר שאלות ותשובות, אשר עדין לא יצא טבעו, עד יגזור ה' בחיים.

ובראותי כי אחרי רדף דרכי ימי הזקנה, לכן אמרתי אני אל לבי, עד מתי יהיו ספרי אבא מארי ורבי, גנוזים תחת ידי, ואני וביתי נעבוד את ה', ואין לזולתי חלק בהם, להיות כי כל הקורא בהם ילאה, להיותם מפורדים ומפורדים כנתינתם בסיני, ואין מוקדם ומאוחר בתורה, אחת למעלה ושבע למטה, פתח בכד וסיים בחבית, אחת הנה ואחת הנה. והנה אבא מארי הרב זלה"ה, להיות לבו רחב כפתחו של אולם, וכל רו לא אניס ליה, הוא המאסף, הוא המשביר בר לצמא ולרעב, לא שת לבו לקרבה אל המלאכה הזאת, ולתת סדר את כל ספריו.

וכעת העיר ה' את רוחי, וטרחתי ויגעתי ומצאתי, והוצאתי לאור משפט הספרים האלו, כאשר עיני כל העוסק בו תחונה משרים. וחילקתי אותו לשמנה שערים, כרצון אבא מארי זלה"ה. האמנם שניתי דבריו בכמה מקומות, ותיקנתי השמנה השערים בדרכים אחרות, להיות נקל מאד בפי הקורא בהם, ומובטח אני בחסד עליון, שבאמצעות המלאכה הזאת, תימלא הארץ דעה את ה'.

בהיות שטרחתי מאד בגופי ובממוני, וגם אור עיני אינם כאתמול וכשלשום, כי כשל בעוני כחי, וקרבו ימי הזקנה, וכשל כח הסבל מלסבול, וחסרון כיס קשה מכולם. האמנם תהיה זאת נחמתי, כי אהיה מזכה את הרבים, עד ביאת משיחנו, ומלאו פני תבל בזיו חכמת הקבלה, ובא לציון גואל אכ"ר.

ועוד זאת הוספתי לעשות בסוף הספר, מפתחות מפותחות פיתוחי תותם, תוספת מרובה על העיקר, כאשר עיניך תחונה משרים.

		<p>השער הראשון: יפתח בכל ההקדמות של החכמה, מראשית האין סוף, דרוש אחר דרוש, מקושרים כשלהבת, קשורה בגחלת, צד סוף עולם העשייה. וקראתי שמו:</p> <p>השער השני: יפתח בכל מאמרי חכמת האמת, כמו ספר יצירה. וספר התקונין. וספר הזהר. פרשה אחר פרשה כסדרה. וגם איזה מדרש של רשב"י ע"ה. או בשיר השירים, או ברות. או באיכה. או כדומה לאלו מדברי רשב"י ע"ה. וקראתי שמו:</p> <p>השער השלישי: יפתח בכל מאמרי חז"ל, בין בכל התלמוד. בין במדרש רבה ותנחומא. וספרי וספרא. ושאר המדרשים. איש על מקומו יבא בשלום. וקראתי שמו:</p> <p>השער הרביעי: יפתח בביאור הפסוקים. וסידרתי אותם פרשה אחר פרשה ונביא אחר נביא. ראשונים וגם אחרונים. והמה בכתובים דרך ישרה שיבור לו האדם. וקראתי שמו:</p> <p>השער החמישי: יפתח מכל פירוש המצות, מעשה ולא תעשה מסתדרים על סדר הפרשיות, כל מצוה ומצוה במקומה וצביונה. וקראתי שמו:</p> <p>השער השישי: יפתח מכל הכוונות שבתפילות. בימי החול, ושבח, וימים טובים. וימי נוראים, ותנוכה, פורים, ותלמוד תורה, ומצות ק"ש, וציצית, ותפילין, וכיוצא. וקראתי שמו:</p> <p>השער השביעי: יפתח מהקדמות, לנבואה, ולרוח הקדש, וגם יחודים רבים, ואזהרות לתקון הנפש. ותיקונים למי שרוצה לשוב מחטאי, כל אחד כמשפטו. וקראתי שמו:</p> <p>השער השמיני: יפתח בענין הגלגולים, ומבואר בו כמה הקדמות בענין הנשמות, ושמותם וגלגולם של אנשים פרטיים, וגם כוללים, מאדם הראשון ע"ה, עד דורנו זה. והקדמות בענין שכר הצדיקים, ועונש הרשעים, ודרושים בענין היסודות והנבראים. וקראתי שמו בישראל:</p>
שער ההקדמות		
שער מאמרי רשב"י		
שער מאמרי חז"ל		
שער הפסוקים		
שער המצות		
שער הכוונות		
שער רוח הקדש		
שער הגלגולים		

ואלה שמותם כסדרם וצמיונם:
 בינ"ו אכ"ר

ה	שער המצות	א	שער ההקדמות
ו	שער הכוונות	ב	שער מאמרי רשב"י
ז	שער רוח הקדש	ג	שער מאמרי חז"ל
ח	שער הגלגולים	ד	שער הפסוקים

בשער הספר

זה כבר כמה שנים, שהמהדורה הראשונה מהספר הזה שהוצאנו לאור אולה לגמרי מן השוק, ולמרות הדרישה הרבה אחריו, לא יכולנו להתפנות ולהדפיסו שנית. כי שמנו את כל תשומת לבנו ומרצנו בהוצאה לאור של ספר זה ר עם פירוש פסולם בן עשרים ואחד הכרכים. וכעת, שת"ל זכינו לברך על המוגמר, שהוצאנו כבר לאור את כל הכרכים אשר נתקבלו בעולם בהכרה ובהוקרה רבה יותר מהמשוער, הפנינו את מרצנו וכובד עבודתנו לאפיק חדש, להוציא לאור פעם שניה את הספר "תלמוד עשר הספירות" בן ששה עשר החלקים ואת ספר "בית שער הכוונות" עם האילן הקדוש, בצורה משוכללת ומתוקנת עם הוספות מהאדמו"ר זצ"ל.

הופעת הספר "תלמוד עשר הספירות" לאור העולם, היא מאורע חשוב וגדול מאד בעולמנו, בין חכמי התורה ומעיינים ישרים, שרחשי לבם הם לדעת את צפונייה של התורה ויעודנו בעולם.

הספר הזה פותח את חכמת הקבלה שבכתבי רבינו האר"י זצ"ל זיע"א ונותן לכל אחד האפשרות להבין את סודות התורה בציונם הרוחני למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן בלי פחד שיתפס להגשמה, וכמו פירוש רש"י זצ"ל זיע"א על התורה והש"ס, כן הפירוש הזה על כתבי רבינו האר"י כפי שעיניכם תחזינה מישרים בלמודו.

ידוע שלמוד שעה אחת בסודות התורה שקול לזכך הנפש כנגד למוד שנה בפשט. ואנו בטוחים שהספר הזה יסייע מאד מאד לכל הלומדים בו להזדככות הנפש עד שנזכה לגאולה השלמה.

הספר הזה כולל את ארבעת החלקים הראשונים של כל הספר שהוא בן ט"ז חלקים. ובעזרת השם ית' אנו מקוים להדפיס בקרוב את שאר החלקים בארבעה ספרים נוספים בגודל הכרך הזה.

ויהי רצון שזכות רבנו הגדול זצ"ל תגן על כל ישראל ועלינו עד שנזכה לגאולה שלימה ומלאה הארץ דעה את ה' ויהיה ה' למלך על כל הארץ אמן.

ישיבת בית אולפנא רבתא עטור רבנים

חלוקת המאמרים וציוני המספרים

כרך זה מכיל ארבעה חלקים. כל חלק מחולק לפרקים; כל פרק לענינים ולסעיפים; הענינים הם ביחס לדברי האר"י; הסעיפים הם ביחס לפירוש "אור פנימי". וחלוקתם מסומנים במספרים; מספר כזה א' וכדומה בראש השורה, מציין את מספר הענין של אותו הפרק; מספר כזה א' וכדומה (קטנה בלי סוגר), שבתוך השורות של דברי האר"י מסמן הסעיפים של "אור פנימי" הקשורים עם דברי האר"י וסימן הקשר הזה ב"אור פנימי" בא בראש השורה כזה א').

ציון זה * מראה מקומו של הספר, שנמצא בו דברי האר"י המובאים בתלמוד עשר הספירות.

הסכמת הרבנים הגאונים מארי דארעא דישראל זצלה"ה

כמ"ש בזה"ק ברעיא מהימנא פרשת נשא דף קכ"ה ע"ב, בהאי ספרא יפקון ישראל מגלותא וכו'. ותקוני הוה"ק תיקון ל' בתחילתו האריך שם בזה, ובתיקון מ"ג בתחילתו, שם כתב, שמבטל כמה גזירות קשות מישראל ולקרב קץ הגאולה.

ולכן אנשי חיל עם קדוש, תחזקנה ידיכם לעשות חברות קדושות, להרים דגל התורה להחזיק בלימוד הקדוש הזה, אשר על ידו אנו יוצאים מעבודות לחרות, משעבוד לגאולה, ומאפלה לאור גדול, והיה ה' למלך על כל הארץ, ויהיה ה' אחד ושמו אחד.

ונזכה לראות בקרוב ירושלים נוה שאנן, ומקדש על מכוננו, וכהן בעבודתו ולוי בדוכנו, בעגלא בזמן קריב, ויקוים בנו מקרא שכתוב, כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון, ובנין אפריון, וימלוך עלינו במהרה מלך עליון. כ"ד החותם לכבוד התוה"ק.

והנני מברך את כבוד אדמו"ר המחבר שליט"א הנ"ל, בברכה משולשת האמורה מפי אהרן ובניו הכהנים הקדושים פה ירושת"ו. כ"ד הצב"י חיים שאול דוויך הכהן בעהמ"ח ס' איפה שלימה על ס' אוצרות חיים וספר בניהו בן יהודע והו"ב על ספר שפת אמת ועלי נהר. (מקום החותם)

חיים שאול דוויך הכהן

ראש ואב לכל חכמי המקובלים

והמכותנים מהספרדים דפעה"ק ירושלים ת"ו

בעזה"י עיה"ק ירושלים סיון תרפ"ד

הן היום גדול נתכבדתי ראות פני כבוד הרב הגאון המקובל האלקי כקש"ת אדמו"ר יהודה הלוי אשלג שליט"א ורצה ממני ליתן לו הסכמה על ספרו פנים מאירות ומסבירות על העץ חיים הקדוש. וכשאני לעצמי, אין בי לא דעת ולא תבונה, וקל וחומר בדברים העומדיו ברומו של עולם. אמנם למען כ"ק תורת המחבר שליט"א, באתי בהסכמתי. ויהי רצון, שיפוצו מעינותיו חוצה, וכסא תורתו יתגדל בהוד והדר, להוציא כל ספריו, רזי דרוין, חידושין על אמיתת התורה וסודותיה, עפ"י מרן הקדוש האר"י החי. ויתקיים בו, לא ימוש מפיד, מורעך, ומורע זרעך, מעתה ועד עולם.

ואשרי כל מחזיק בידו, להוציא לאור תעלומות, תורה יצאה בהינומא כי שכרו גדול, עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט המחזיק להגדיל חכמת האמת ולהאדירה, ולהחזיק ביד לומדיה. כי הלימוד הקדוש הזה ותפלה בכונה, מקרבים קץ הגאולה.

יוסף חיים זאנענפעלד

האב"ד לכל מקהלות אשכנזים בעה"ק ירושלים ת"ו

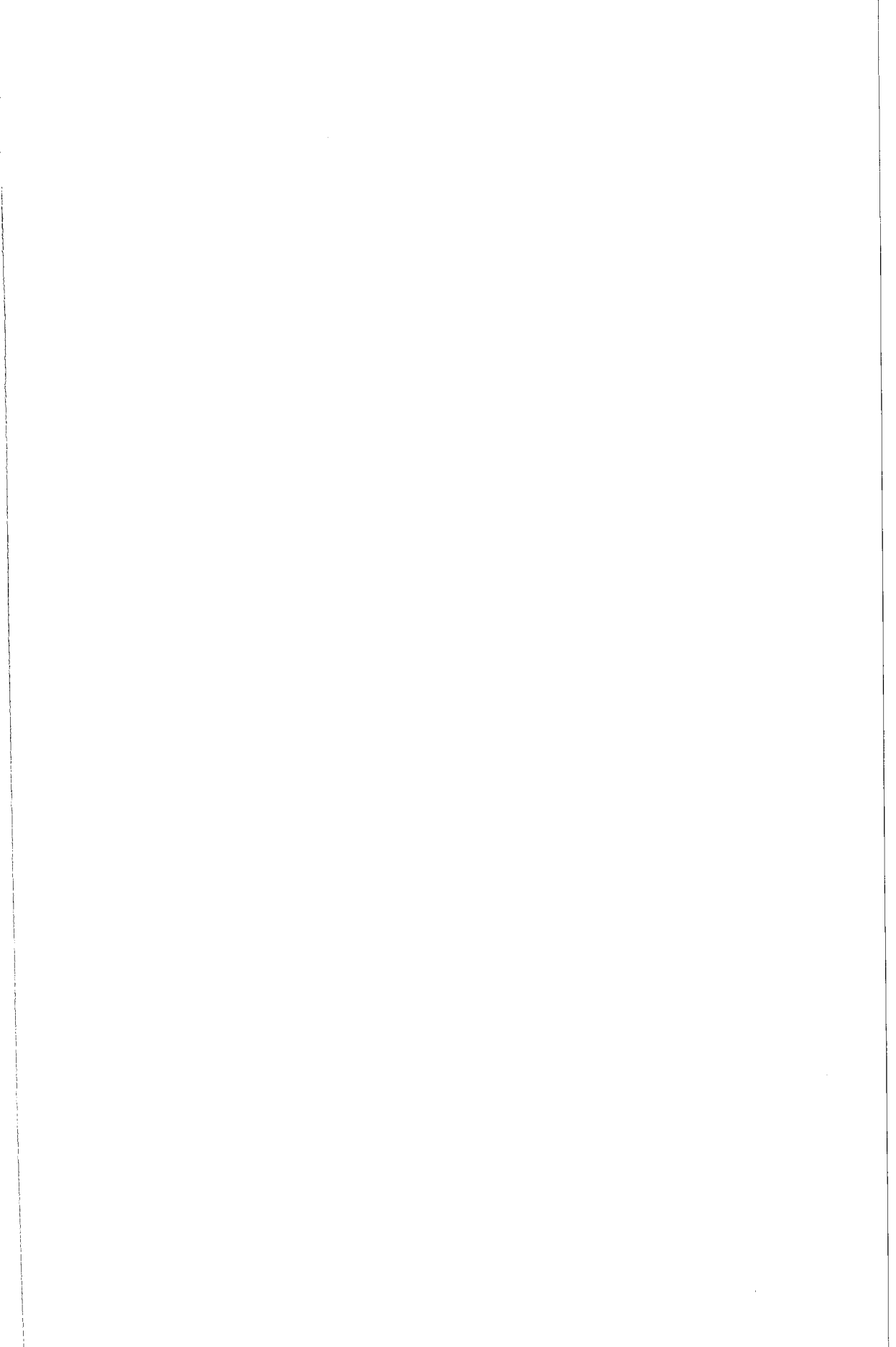
ב"ה. עיה"ק ירושלים ת"ו, יום ער"ח תמוז תפוז"ר לפ"ק

אם כי אני איני מהבקיאים בצפוני התוה"ק, בכל זאת, יהיו שורתי אלה נאמרים לכבוד התורה ולומדיה, אחד מיקירי ירושלים וחכמיה, העוסק בתורה לשמה ומגלה צפוניה. ה"ה האי גברא רבא ויקרא ידידי, הוא הקשור במוסרות לבבי, מאז בואו לקבוע דירתו בעיר קדשינו עד עתה לא זותי מחבבו, עד שהוקרתיו לאח ואחות וצחצחות, כי אמר לחכמה אחותי את, ביראתו הקודמתו כקש"ת הרב הגאון ר' יהודה ליב אשלג שליט"א, רב בגבעת שאול פרוז ירושלים ת"ו.

האמת אגיד, שאני יודע מה ערכי, כי אפילו בפשט איני כדאי ליתן הסכמה, מכ"ש בדבר שלא בי הוא, אבל כולי עלמא מכירים את כבוד שר המסכים הנ"ל, הכהן הגדול בלימוד הקבלה, ומפורסם שמו. ויה"ר מלפני אבינו שבשמים, שכל ברכותיו יתקימו, ובעה"ח המחכה לישועה קרובה.

הק' יוסף חיים זאנענפעלד

האב"ד לכל מקהלות אשכנזים בעה"ק ירושלים ת"ו (מקום החותם)

קריאה מהנהלת הישיבה „קול יהודה“

מ"ט) אוי להם לבני אדם סתומי עין, עליהם נאמר עינים להם ולא יראו באור התורה, בהמות המה שאינם מסתכלים ואינם יודעים אלא בתבן של התורה שהיא כמו קליפה וחיצונית החכמה וכר עכ"ל. ופי' הגר"א ז"ל: החכמה הפנימית נקראת קדש, ותבן הוא לימוד הפשוט הנקרא תבנא דאורייתא, ומרץ הוא דקדוק המלות שהוא קליפה אחרונה של התורה, לא להבין הענין רק שימשי תיבות ודקדוקן. אע"ג שהכל הוא קדושת התורה, מ"מ נגד חכמת הקבלה המה קליפין. וכמו שכתוב בפרשת בראשית דדא קליפה לדא וכר עכ"ל.

והרה"ק מזידיטשוב ז"ל (בספרו סוד מרע ועשה טוב) פירש הדברים הנ"ל ז"ל: והנה בלי ידיעת חכמת הקבלה הוא כבהמה וכר אחר שעושה המצוה בלי טעם רק מצות אנשים מלומדה, ודמיון לבהמות האוכלים חציר, שאין בו טעם אכילת אדם וכר. ואפילו הוא בעל עסקים גדול במר"מ וכדומה וטרוד הרבה לא יפטור מעסק חכמה זאת וכר ותשתדל לקמוץ זמן מהיום משאר דברים ולימודים, למען ישאר לך זמן לעסוק בחכמה זו כי היא יסודי התורה וכר כשם שאי אתה פטור מקביעות עתים לפשוטי התורה כי על זה שואלים קבעת עתים לתורה, ק"ו שאי אתה פטור מפנימית התורה כי מבלעדה האדם שור אוכל עשב וכר עכ"ל. ובספרו עטרת צבי פרשת בהעלותך כתב ז"ל וזאת נחלט ונשרש בנפשי אשר מי שלא ראה אור ספר הזוהר לא ראה אור מימיו. מכל הדברים הללו אתה למד שמוכרחים לעשות כל מיני השתדלויות, ולחסוך זמן בכדי ללמוד את החכמה הקדושה הלזו, כי מבלעדה הרי

בתוקף אמונתינו בדברי רבותינו נ"ע שעתידה חכמה זו להתגלות באחרית הימים ואנו רואים שבמפנים ומבחוץ תקפו עלינו הצרות. מבפנים כיצד? הדור הצעיר הולך מאתנו, חדור הוא ברוח הפקרות ופריצות, ועושים שמות בתורתנו הקדושה. מבחוץ כיצד? בכל אלפי שנות גלויותינו לא היה עוד זמן נורא כזה אשר בזמן אחד תקפה שנאה כבושה את כל עמנו, בכל המקומות שהם נחותים שמה. מצב נורא כזה דורש מאתנו לקחת חשבון הנפש, ולעשות „אתערותא דלתתא“ בכדי לקרב קץ גלויותינו, להחיש פדות נפשנו, ולעשות השתדלות שתתרבה הרעת בקרב ישראל, וכל העם מקצה יעבדו את ה', וימלא אחרי כל חוקיו ומצותיו.

והנה ידוע הוא, כי הגורם לכל היסורים הנוראים של עניות וחרב ביוזו והרג ר"ל, הוא מפאת חוסר השתדלות בלימוד חכמת הקבלה, שעל הפסוק (ישעיה מ') קול אומר קרא, ואמר מה אקרא, כל הבשר חציר, וכל חסדו כציץ השדה, יבש חציר נבל ציץ כי רוח ה' נשבה בו, אכן חציר העם. פירשו חכז"ל (תיק"ז תי' ל') היא אומרת מה אקרא „כל הבשר חציר“ כולם כבהמות נרמו האוכלים חציר. „וכל חסדו כציץ השדה“ כל חסד שעושים לעצמם הם עושים, המה הם העושים התורה יבשה, שאינם חפצים להשתדל בחכמת הקבלה, או להם שגורמים בזה עניות וחרב וביוזו והרג ואבדן לעולם, ע"כ הרי שסיבת הגברת הרע בגשמיות, הוא בגלל אי העבודה ושקידה על הלימוד הקדוש, של לימוד חכמת הקבלה, כי בלימוד התורה הנגלית בלחוד לא יוצאים ידי החובה. וכמ"ש שם (תיקון

מאמינים בחכמת הקבלה ויודעים שיש להם חסרון בהעדרה של חכמת הקבלה, אלא שחושבים שאין בזמן הזה מי שיבין בה, מחמת עומק המושג, וכנגד הכת הזאת כתב הרשב"י ע"ה (פרשת קדושים ועכ"ד מיבעי ליה לבר נש למילף מלי דאורייתא מכל בר נש אפילו ממאן ולא ידע, בגין דעל דא יתער באורייתא באורח קשוט וכו', שלמדנו שחייב האדם ללמוד מכל אדם, אפילו ממי שאינו יודע וכו', ומצאתי כתוב מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלויה היה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' אלפים ר"ג, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והותרה הגזירה הרשות נתונה להתעסק בספר הזהר ומשנת ה' אלפים ג' מאות ליצירה מן המוכחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים וכדאיאת ברע"מ, ואחר שבזכות זה עתיד לבא מלך המשיח ולא בזכות אחר אין ראוי להתרשל עכ"ל.

וזה לשון מהר"ח ז"ל בהקדמה לספר עץ חיים דף י"ג, ולא עוד, אלא שלא נברא האדם, אלא כדי שילמוד חכמת הקבלה, אלא שצריך שיהיה גופו נקי בתחלה, ע"י המצות המעשיות, שכל תכליתן לדבר זה, הם מוכרחים עכ"פ, ואח"כ תוכל הנשמה הנקראת נר ה' נשמת אדם, להאיר בגוף הזה, כנר הנתונה תוך עששית זכוכית, ומאירה, ונותנת לו כח, להבין סתרי התורה, ומגלה עמוקות מני חשך, וז"ס משי"ה מצות ה' ברה מאירת עינים, ר"ל להבין סתרי תורה על ידה, שהם תכלית הכל, כנזכר בזהר שיר השירים^א, אות ת"פ ע"פ הגידה לי שאהבה נפשי וכו', זכאין אינון כל דמשתדלין למנדע בחכמתא דמאריהון,

האדם נדמה כמו שור אוכל עשב, אשר אינם ראויים למאכל האדם, וכן השל"ה הקדוש אמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת חטא מימיו, וכן אמר שגדול וחשוב היום שנתגלה בו קבלת רבינו האר"י ז"ל כיום שניתן תורת משה לישראל.

ועוד זאת: כי הירידה הגדולה של הדור — שעזבו את שמירת התורה, הוא גם כן הסיבת מניעת הלימוד הקדוש — חכמת הקבלה, ומובא בספר תורת שמחה (דף ג"ז) אשר הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא ז"ל אמר לו להה"ק ר' העניך מאלכסנדר ז"ל, חידוש לי עד עיר פראג שהיא מקום לומדים ותורה בין בעידנא דעסק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה מגני ומצלי ואיך יורד שם היהדות מיום ליום אחורנית ר"ל, אבל הענין הוא דמקודם היה די בתורה הנגלית אבל עתה בעקבתא דמשיחא צריך להיות גם תורת הנסתר, כמו שאנו רואים נר דולק וקודם שכבה היא מתחזקת ביותר ושלהבת עולה יותר, כמו כן מקודם לא היה היצר הרע מתגבר כל כך, והיה די תורה בנגלה לתבלין לנגוד, אבל עתה קודם הגאולה היצר הרע מתגבר יותר וצריכים להתחזק גם בנסתר, עכ"ל.

ואמנם כן בכל משך גלויותינו היינו מצוים ועומדים להסתיר את החכמה הקדושה הלזו המלאה רזין ורוי דרוין, אבל לעתות הללו אשר אנחנו עומדים בה, כבר באנו לעקבתא דמשיחא, ולכן להיפך עלינו לגלות את החכמה הקדושה הלזו, וכמ"ש הגאון הק' הר' אברהם אזולאי ז"ל בהקדמת ספרו אור החמה, שהמתרשלים מלעסוק בחכמת האמת נחלקים לר' כתות וכו' כת הג'

הגהות ומראה מקומות וכיאורים

עשה תשובה, ולא נשארן לו אלא העבירות שרק המיתה מכפרת עליהן, על ידי זה, דהיינו המיתה, מסתלקים ממנו כל הדינים שבעולם, ולא עוד.

^א אשריהם כל אלו העוסקים בתורה, לדעת חכמת ארונם, והם יודעים ומסתכלים בסודות עליונים, כי כשאדם יוצא מהעולם הזה, והוא

דיומא כאן, ומחר בביה קברי. וחד למנדע ולאסתכלא בהאי עלמא דאיהו ביה, ועל מה אתתקן. ולבתר ברזין עלאין, לאשתמודע למארי, וכל דא יסתכל בר נש, מגו נהירו דאורייתא. ת"ח, כל מאן דאזל להווא עלמא בלא ידיעה, אע"ג דאית ביה עובדין טבין סגיאין, מפקין ליה מכל תרעין דהווא עלמא וכר. ת"ח מה כתיב, אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמה, עד דלא אתית להכא, ולא ידעת רזין דעלמא עלאה, אע"ג דאנת היפה בנשים, במצות ובמעשים טובים, לית אנת כדאי למעיל הכא, צאי לך וכר.

גם בפרשת פקודי דף רמ"ז ע"א, ח"ל ב, האי חיותא קדישא קיימא, כד נשמתא סלקא, ומטאת לגבה, כדין שאיל לה ברזא דחכמתא דמארה, וכפום האי חכמתא דרדיף אבתרא

ואינון ידעין ומסתכלים ברזין עלאין, בגין דבר נש כד נפיק מהאי עלמא, בהאי אסתלקו מיניה כל דינים דעלמא, ולא עוד אלא דמתפתחאן ליה תליסר תרעי דאפרסמונא דכיא, דכל חכמתא עילאה תליא בהו, ולא עוד, אלא שהקב"ה חקיק ליה בהווא פורפירא, דכל דיוקנין גליפן תמו, בהאי עלמא ובעלמא דאתי, והקב"ה אשתעשע ביה בג"ע, ואחסין תרין עלמין, עלמא דין, ועלמא דאתי. חכמתא דאצטריך ליה לבינ, חד למנדע ולאסתכלא ברזין דמריה, חד למנדע ליה לגופיה, ולאשתמודעא מאן איהו, והיך איהו, ותקונא דגופא היך אתתקן, והיאך איהו זמין למיעל בדינא קמי מלכא דכלא, וחד למנדע ולאסתכלא ברזין דנשמתין, מאן איהי ההיא נפש דביה, ומאן אתייא, ועל מה אתייא להאי גופא סרוחה,

הנהרות ומראה מקומות וביאורים

אפילו יש בו הרבה מעשים טובים מוציאים אותו מכל השערים של העולם ההוא. בוא וראה מה כתוב, אם לא תדעי לך היפה בנשים, הקב"ה משיב לנשמה, אם את באת, ולא הסתכלת בחכמה מטרם שבאת לכאן, ואינך יודעת את סודות העולם העליון, צאי לך.

^ב חיה הקדושה הוּו עומדת, וכשהנשמה עולה ומגעת אליה, אז היא שואלת הנשמה בסוד חכמת אדונה, וכפי החכמה שרדפה אחריה והשיגה כך נותנים לה שכרה. ואם האדם היה יכול להשיג חכמה ולא השיג דוחים הנשמה לחוץ, ואינה נכנסת, ועומדת תחת היכל ההוא בבושה, וכשמרימות כנפיהם אלו השרפים שמתחת החיה, אז כולם מכים בכנפיהם, ושרפים הנשמה, ונשרפת ואינה נשרפת ועומדת ואינה עומדת, ומאירה ואינה מאירה וכך דנים אותה בכל יום. ואע"פ שיש לה מעשים טובים דוחים אותה לחוץ, משום שאין שכר בעולם ההוא כאלו שמשתדלים בחכמה, להסתכל בכבוד אדונם, ואין שיעור לשכר של אלו היודעים חכמה להסתכל בכבוד אדונם, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

אלא שפותחים לו י"ג שערים מסודות האפרסמון הטהור, שחכמה עליונה תלויה בהם, ולא עוד, אלא שהקב"ה חוקק אותו בבגד המלכות ההוא, שכל הצורות חקוקות שם (כמ"ש בזהר ב"ב אות י"ט ע"ש), והקב"ה משתעשע עמו בגן עדן, ומנחילו ב' עולמות, את העולם הזה ואת העולם הבא.

החכמה שהאדם צריך לדעת אותה, אחת היא, לדעת ולהסתכל בסוד אדונו, ואחת היא לדעת את עצמו, שידע מי הוא, ואיך נברא, ומאין הוא בא, ולאן ילך, ותקון הגוף איך מתתקן, ואיך הוא עתיד לבא בדין לפני מלך הכל, ואחד הוא, לדעת ולהסתכל בסודות הנשמה, מה היא נפש זו שבו, ומאין באה, ועל מה היא באה בגוף הזה, שהוא ספה סרוחה, שהיום כאן ומחר בקבר, ואחד הוא, להסתכל בעולם הזה, ולדעת העולם, שהוא נמצא בו, ועל מה יתתקן העולט ואחר זה, יסתכל בסודות העליונים של העולם העליון, לדעת את אדונו, וכל זה יסתכל האדם מתוך סודות התורה. בוא וראה, כל מי שהולך לעולם ההוא בלא ידיעת סודות התורה,

ואל יאמר האומר מי ידע עומק הדברים ומי יכול לעמוד לפני האר"י ז"ל להבין עמקי סודותיו, כי בחמלת ה' עלינו שלח לנו משמי מעונה עיר וקדיש ממנו יתד ממנו פנה הוא האיר עינינו באור גדול אור הפנים אור פני מלך חיים פנים מאירות ופנים מסבירות מורינו ורבינו המקובל האלקי כש"ת ר' יהודה הלוי אשלג זיע"א בעהמ"ח ספר הסולם פירוש על הזהר, וזהר חדש. וספר תלמוד עשר ספירות שש עשרה חלקים. שבדורנו זה זכינו להבין החכמה וללמדה ולהתקן על ידה. ובכן שמחו צדיקים והרנינו כל ישרי לב כי סתרי תורה אשר היו טמונים ונסתרים מעיני הקדמונים והראשונים יצאו ונגלו באלו הזמנים, ובזכות תורתנו נזכה לראות בנחמת ציון ויגאלנו גאולת עולם אמן.

ומלבד התקנות הגדולות הנאמרות בשער הספר הוספנו כמה מעלות מועילות: א) השתדלנו להשלים המלים בכל מקום שהיה חצי תיבה וקו אחריו. ב) שמנו נקודות לחלק בין הפסקות ובכל ענין שלם התחלנו בדיבור המתחיל. וכל הספר נדפס באותיות מרובעות.

וכדי להקל על אלו המבקשים קרבת ה' פתחנו ישיבה בשם קול יהודה בעיר הקודש ירושלים תוב"א ותל-אביב ללימוד חכמת הקבלה תורת הנסתר ספרי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א וספרי רבינו ר' יצחק לוריא זיע"א עם הביאורים של הסולם ותלמוד עשר ספירות למרן הר"י יהודה הלוי אשלג זיע"א. ומדי יום ביומו לומדים בישיבתנו ספרי אורות אלו המאירים כספירים, כאור שבעת הימים. בכד לדעת להבין ולהשכיל בסודות התורה. ואנו נותנים אפשרות לכל מי שרוצה לחדור לעומק חכמה זו, אשר לאט לאט יתפסו את עומק המושגים האלה, לטעום מטעם עץ החיים ומדברי אלקים חיים.

ואדבק, הכי יהביה ליה אגריה, ואי יכיל לאדבקא, ולא אידבק, דחי ליה לבר, ולא עיילא, וקיימא תחות ההוא היכלא בטמירו בכסיפו, וכד נטלי גדפייהו, אינון שרפים דתחותא, כדין כלהו בטשי בגדפייהו, ואוקדון לה וכו', הכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת, ואע"ג דעובדין טבין אית ליה, בגין דלית אגרא בההוא עלמא, כאינון דמשתדלי בחכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון, ולית שיעורא דאינון דידעי חכמתא ביקרא דמאריהון עכ"ל.

ה"ל הרמ"ח לוצאטו זצ"ל בהקדמתו לקל"ח פתחי חכמה, ואתה בן אדם בין תבין את אשר לפניך, והבט נא וראה שכל התקונים הגדולים המה תחת ידיך, ע"י עסק התורה וחכמת האמת. והנה החכמה הזאת בקרן זווית היא מונחת ואין דורש ואין מבקש, והכתוב מכריו בקשו את ה' אלהיכם, את דוד מלכם, שלא תהיה אצליכם כאבידה שאינה מתבקשת, רק כאבידה המתבקשת, דהיינו שאנו צריכים לבקש תקונים שיתקונו כל הקלקולים שעל ידי זה יבא משיחנו.

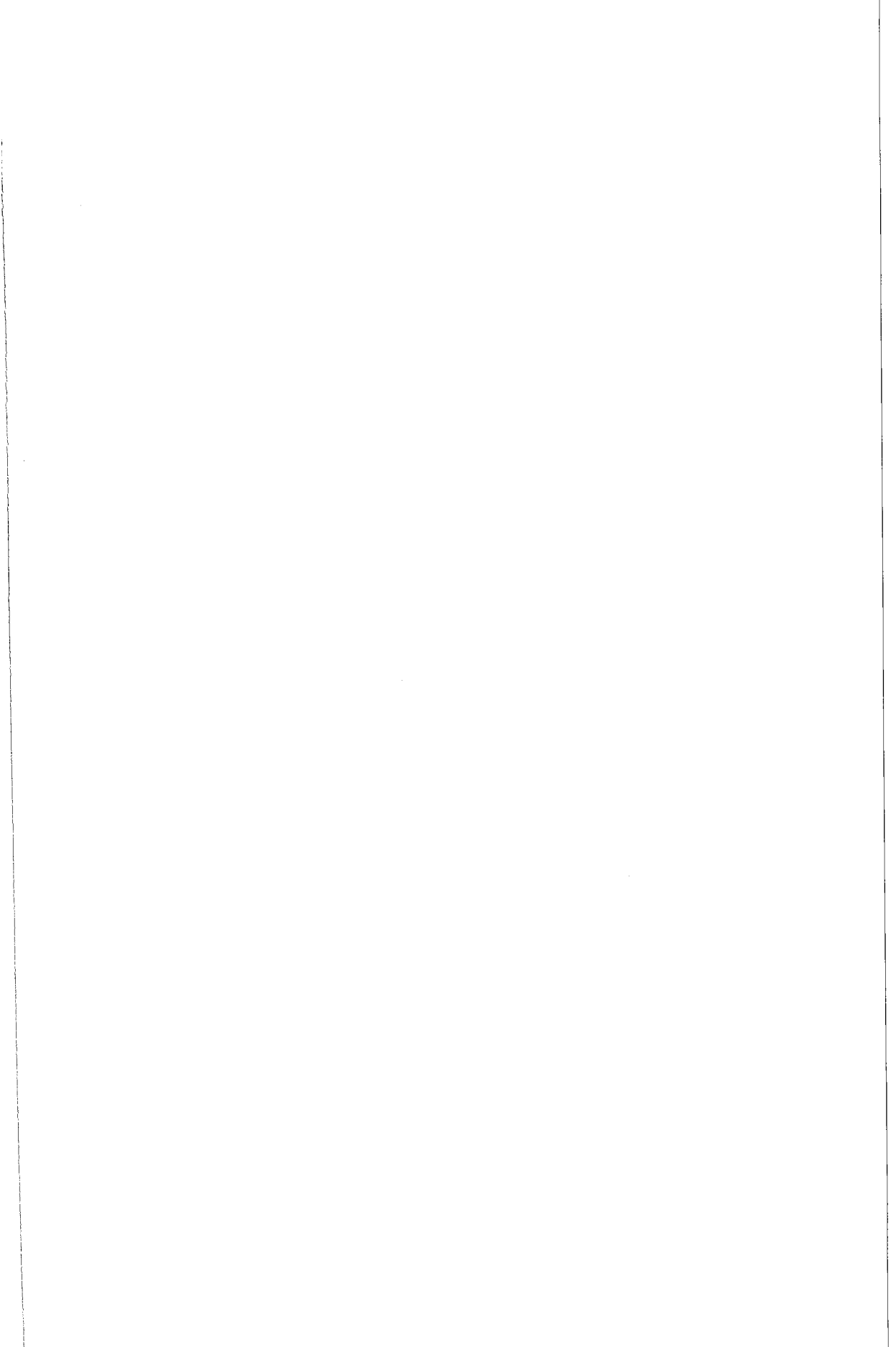
דברי גאוני וקדושי ארץ המועתקים כאן ועוד אלפי מאמרים המפוררים בזהר הקדוש ובשאר ספרים, ובהקדמה למהרח"ו זצ"ל שלפנינו בספר ע"ה, אשר כולם כאחד רואים בעיני קדשם, שכל עיכוב גאולתנו, שכל הרע המסובב על ידי הגלות הגדול הזה, וכל ההזנחה הגדולה המתהווה בדורנו זה אחרון — שהוא אך ורק מחוסר לימוד קדוש זה, — כל אלה הניעו אותנו לקחת עלינו את המעמסה הקדושה הזאת, להשתדל בעז"י להרבות, ולהפיץ את חכמת האמת, להוציא לאור את כל כתבי רבינו האר"י ז"ל, ספר עץ חיים, וכל השמונה שערים, מבוא שערים עולת תמיד ופרי עץ חיים, לקוטי תורה וספר הלכותים. וה' יהי בעזרנו.

אשר היא, ורק היא המסוגלת להביא פדות וישע לנפשנו, ולהשיב לב בנים על אבותם, לשמור התורה כחוקה וכהלכתה, חסכו כמה שעות משעות היום ועתות הערב למען ספוג את הדברים הקדושים אלה.

ואלה שלמרות רצונם וחשקם ללימוד קדוש זה, אין באפשרותם לבוא לישיבה שימו לבכם אל המטרה הקדושה הנשגבה, ותמכו את ישיבתינו למען נוכל להמשיך למלא ולהוציא לפועל את הרחבת והפצת לימוד חכמת האמת. השתתפו בפועל ובמעשה להגדיל תורה ולהאדירה.

ואנו פונים בזה אל הקהל הרחב בבקשתנו זאת: אתם השרידים אשר ה' קורא אליכם מעומק לבכם, ונפשכם תשאף לזאת והנכם מתגעגעים וכמהים לקנות לב חכמה. אתם עם ה' אשר לבכם נשבר בקרבכם בראותם ובשומעכם על הצרות שבאו על כלליות עם ישראל. אתם החרדים לדבר ה' אשר לבכם מתפלץ ראות את הירידה הגדולה שירדנו במובן הרוחני, התורני והמוסרי — אתם כולכם החפצים לרומם את קרן ישראל, וקרן התורה והיהדות ולקרב קץ גלויותינו, הבו! באו חושו לקחת לקח מתורת ה' מחכמת הקבלה.

הנהלת הישיבה קול יהודה

לוח ראשי תבות וקיצורים

בעזרת השם. בעוה"ב : בעולם הבו. בעוה"ז : בעולם הזה. בעוה"ר : בעונותינו הרבים. בעה"ח : בעץ החיים. בע"כ : בעל כרחו. בע"מ : בעל מנת. בע"ש : בערב שבת. בעש"ק : בערב שבת קודש. בע"ת : בעל תשובה. ב"פ : ב' פעמים. בפ"ע : בפני עצמו. ברהמ"ז : ברכת המזון. בר"ת : בראשי תיבות. ב"ש : ב' שלישים. בשכמל"ו : ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. בת"ת : בתפארת.

ג

ג"א : גירסא אחרינא (גירסא אחרת נוסח אחר) ; ג' אלפים ; ג' אמצעיות. גו"ע : גולגלתא ועינים. ג"י : גימטריה, (צרופי האותיות למספרן). ג"ט קר"ע פ"ח : (ו' תיקוני רישא) גולגלתא לבנה, טלא דבדולחא, קרומא דאירא, רעוא דמצחא, עמר נקא, סקוחו דעינין, חוטמא. ג"ע : גן עדן ; גלוי עריות. ג"ע אח"פ : גולגלתא, עינים, אוזן, חוטם, סה. ג"פ : ג' פעמים. ג"ר : ג' ראשונות. ג"ש : גורה שוה. ג"ת : ג' תחתונות.

ד

ד' : דף. ד"א : דבר אחר ; דרך אמת. ד"ה : דברי הימים ; דבור המתחיל. דהו"ג : דהוד וגבורה. דו"ב : דבר ונוקבא. דו"ק : התכונן היטב ; דייק. ד"ו : דפוס זולצבך. דחז"ל : דברי חכמינו זכרם לברכה. דט"ר : דט' ראשונות. דכ"ז : זכל זה. דלפ"ז : דלפי זה. ד"מ : דפוס מנטובא ; דרך משל ; דיני ממונות. דבר מצוה. דנת"א : דנקודות, תגין, אותיות. דע"כ : דעל כן ; דעל ברחק. דע"ס : דעשר ספירות. דעסמ"ב : דעיב סיג מיה ביין. דפו"י : דפוס ישן. דצח"מ : דומם, צומח, חי, מדבר. ד"ק : דפוס קרימונה. ד"ש : דרכי שלום. ד"ת : דברי תורה, דין תורה. דת"י : דעת, תפארת, יסוד.

ה

הי"ע : השם ירחם עליי. האר"י : האלקי רבינו יצחק. ה"ג : ה' גבורות. ה"ה : הוא הדין ; הרי הוא ; הלא הוא. שני ההי"ן של שם הוי"ה. הה"ד : הדא הוא דכתיב. ה"ח : ה' חסדים. ה"י : היה. ה"י"ם : הוד, יסוד, מלכות. (ג' אותיות משם אלהים). הל"ל : הוי ליה למימר. ה"מ : ה' מקיפים ; הגי מילי. ה"נ : הכא נמי. הגז' : הגזכר. הג"ל : הגזכר לעיל ; הגזכר למעלה. ה"ס : הוא סוד. ה"פ : הכי פשיטו ; ה' פעמים ; ה' פרצופין ; הכי פירושו. ה"ק : הקדוש. ה"ק : הכי קאמר ; ה' קצות. הקב"ה : הקדוש ברוך הוא. הקסה"ז : הקדמת ספר הזהר. ה"ר : ה' ראשונות ה' ראשונה. הרמ"ק : האלקי רבינו משה קרדובירו. השי"ת : השם יתברך. ה"ת : ה' תתאה. ה' תחתונות. התפ"א : התפשטות א'. התפ"ב : התפשטות ב'.

א

א"א : אברהם אבינו ; אי אסר ; אריך אפנין ; ארך אפים. אב"א : אחור כאחור. אב"ג : אנא ככה גדולת. אבי"ע : אצילות בריאה יצירה עשיה (ד' עולמות העליונים). א"ג : אין גורסים ; ארבע גלויות. א"ד : אינו דומה ; איכא דאמרי (יש אומרים). אדה"ר : אדם הראשון. אדל"ג : אפשר ולא גרסינן. א"ה, א"ו, א"ה, אדה"ע : אומות העולם. אה"ל : אור הלכנה. אר"א : אבא ואמא ; אחד ואחד. אר"ח : אור חוור. אר"י : אור ישר. א"י : ארץ ישראל. אר"מ : אור מקיף. אר"נ : אריך ונוקבא. אר"פ : אור פנימי. אחב"פ : אחור בפנים. אח"ז : אחר זה. אחז"ל : אמרו חכמינו זכרם לברכה. אח"כ : אחד כך ; אחרי כן. אח"פ : אוזן חוטם סה. א"כ : אם כן ; אינו כדאי ; אין כאן. אכמ"ל : אין כאן מקומו להתאריך. א"ל : אמר ליה. אל"ה : ג' אותיות משם אלהים. אמ"ר : אור מים רקיע. אנ"כ : אודות נוצצין כלים. א"ס : אין סוף. אע"ג : אף על גב. אע"פ : אף על פי. אעפ"כ : אף על פי כן. א"צ : אינו צריך. אצ"ל : אין צריך לומר. א"ק : אדם קדמון (שם עולם) ; אין קץ ; אמר קרא (כתוב במקרא). אקב"ו : אשר קדשנו במצותיו וצונו. א"ר : אמר רב ; אל רחום. ארגמ"ן : אוריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, גודיאל (שמות מלאכים). ארמ"ע : אש, רוח, מים, עפר (ארבע יסודות העולם). אשל"י : אדום, שחור, לבן, ירוק. א"ת : אם תאמר ; אל תאמר ; אל תקרא ; אי תימא. א-ת (האותיות מן א עד ת). א"ת ב"ש : אחד מצרופי אותיות הא"ב (הראשונה עם האחרונה, השניה עם זו שלפני האחרונה וכן הלאה). את"ל : אם תמצא לומר. אתעד"ל : אתערותא דלעילא. אתעדל"ת : אתערותא דלתתא.

ב

ב"א : בראשית א' ; בן אדם ; בנין אב ; ברוך אתה. בא"ד : באמצע דבור. באבי"ע : באצילות, בריאה, יצירה, עשיה. באד"ר : באורא רבא. באדר"ז : באורא זוטא. בא"י : ברוך אתה ה'. ב"ב : בראשית ב'. בג"ד : בנין דא. בג"ה : בינה גבורה, הוד. בג"כ : בנין כך. ב"ד : בית דין. בד"א : במה דברים אמורים ; בדרך אחרת. בדו"ר : בדחילו ורחימו. ב"ה : בית המקדש ; בין השמשות. בהכ"נ : בית הכנסת. ב"המ"ק : בית המקדש. בוצד"ק : בוצינא דקרדונתא. בחי' : בחינה. בחי"א : בחינה א'. בחי"ב בחי"ג בחי"ד : בחינה ביג"ד. בי"ע : בריאה, יצירה, עשיה. בכ"מ : בכל מקום ; בכמה מקומות. במ"א : במקום אחר. במ"ר : במדרש רבה. ב"נ : בר נש. ב"ן : מספר (שם הויה במילוי ההי"ן) ב"ס : בספר. בס"ד : בספרא דצניעותא ; בסיעתא דשמיא. בסו"ה : בסוד הכתוב. ב"ע : בריאות עולם. בע"א : בענף א'. בע"ה :

מאונים, עקרב, קשת, גדי, דלי, רגים, ט"ת : ט

תחתונות

י"א : יש אומרים ; יש אוסרים ; ירא אלהים ; ירחמהו אל. יא"י : ישוב ארץ ישראל. יא"ל : יש אם למקרא ; יש אם למסורת ; יזכרם אלהים לטובה. י"ג : יש גורסים ; יין גפן ; מספר. י"ד : יש דורשים ; י"ה : (ב) אותיות הראשונות משם הויה. י"ה"כ : יוהכ"פ : יום של שם הויה יודין ההין אלפין. י"ה"ט : יוהכ"פ : יום הכפורים. י"ה"ר : יהי רצון. י"ו"כ : יום כפור. י"ו"ש : ימין ושמאל. יחגב"ן : יחידה, חיה, נשמה, רוה, נפש. י"ט : יצר טוב ; יש טעם ; יום טוב. י"ט"ט : יום טוב. י"ל"א : יתברך ויתעלה לעולם אמן. י"י : רמו על יחוד הויה ואדני. י"י"י : יברכך יאר ישא. י"כ"ק : יום כפור קטן. י"ל : יש לומר. י"מ : יש מפרשים ; יש מקומות ; יציאת מצרים. י"ס : יוד ספירות ; יש ספרים ; יש סוברים. י"ס"ג : יש ספרים גורסים. יצה"ט : יצר הטוב. יצה"ר : יצר הרע. יש"א : ימין, שמאל, אמצע. ישס"ת : ישראל סבא ותבונת. ית' : יתברך ; יתעלה. ית"ש : יתברך שמו.

כ

כ' כבוד. כ"א : כי אם ; כל אחד ; כך אומר ; כתוב אחד ; כלל אחד. כ"א"א : כתוב אחד אומר. כ"א"א"א : כל אחד ואחד ; כל איש ואיש. כ"א"ל"ל : כל אומה ולשון. כ"אחז"ל : כך אמרו חכמינו זכרם לברכה. כ"ב : אותיות התורה. כ"ג : כהן גדול. כ"ד : כדי דבור ; כל דבר ; כך דרשו. כ"ד"א : כמה זאת אמר ; כדא דאת אמרת. כ"ד"ש : כדרך שאמרו. כ"ה : כתוב הכא. כ"ה"א : כן הוא אומר. כ"ה"ג : כהן גדול ; כהאי גוונא. כ"ה"מ"ג : כל המוסיף גורע. כ"ה"נ : כן היא נוסחת. כ"ה"ק : כתבי הקודש. כ"ו : וכולה ; (לאמור) : על הקורא לגמור כל הפסוק או המאמר, ששובא רק חלק ממנו. כ"ו"כ : כך וכך. כ"ו"פ : כלל ופרט. כ"ו"ר"כ : כלל ופרט וכלל. כ"ז : כל זה ; כל זמן ; כף זכות ; כלי זיין. כ"ח : כלי חיצון ; כתר חכמה. כ"ח"ב : כתר, חכמה, בינה. כ"ח"ב"ד : כתר, חכמה, בינה, דעת. כ"ח"ב תו"מ : כתר, חכמה, בינה, תפארת ומלכות. כ"י : כנסת ישראל ; כתב יד ; כן ירכו. כ"כ : כל כך, כמו כן ; כתוב כאן. כ"ל"ז : כלי זיין. כ"ל"י : כהן, לוי, ישראל. כ"מ : כל מה ; כל מקום ; כן מצאתי ; כן משמע ; כן מוכח. כ"מ"ד"א : כמה זאת אמרת. כ"מ"ש : כמו שכתוב. כ"מ"ש"א : כמו שאתה אומר. כ"מ"ש"ה : כמו שאמר הכתוב. כ"נ"ב : כן נאמר ; כן נראה. כ"נ"ג"א : כנסת הגדולה. כ"נ"ו : כנוכר. כ"נ"י : כנסת ישראל. כ"נ"ל : כנוכר לעיל ; כן נראה לי. כ"נלע"ד : כן נראה לפי עניות דעתי. כ"ס"ה"כ : כסא הכבוד. כ"ע : כולי עלמא ; כתר עליון. כ"פ : כלי פנימי ; כל פנים ; כן פרשו. כ"צ"ל : כן צריך לאמור, להיות, לבאר. כ"ק : כלי קודש. כ"ש : כל שכן ; כבוד שמו ; כל שעה ; כבוד שבת. כ"ש"ד : כללו של דבר. כ"ש"כ : כל שכן. כ"ש"ש : כל שעה ושעה ; כל שנה ושנה. כ"ש"ט :

ראכ"מ : ואין כאן מקומו. ואכמ"ל : ואין כאן מקום להאריך. ואל"כ : ואם לא כן ; ואחבת לרעך כמוך. ובעוה"ר : ובעונותינו הרבים. ובש' : ובשער. וגו' : וגימר (ראה וכו'). וד"ק : דייק (כמו התבונן היטב, לדייק בשעת העיון ולא בקרוב). וד"ל : ודי למבין. ול"ב : ודי לחכימא ברמיזא. והמ"י : והשכיל יבין. וזה"ר : וזה הדין. וז"ל : וזה לשונו. וכה"א : וכן הוא א"מר. וכו' : וכולה ; וכולי. (כמו וגומר, סימן להמשיך את המאמר או המסטר עד הסוף, אף אם אין סיפו נזכר בכתב). ול"ג : ולי נראה. ונלע"ד : ונראה לפי עניות דעתי. וע"ד : ועל דא. ועד"ו : ועל דרך זה. ועכ"ז : ועם כל זה ; ועל כל זה. ו"ק : ו' קצוות. ו"ש"ג : ושם נסמך. ו"ת : ו' תחתונות. ותי' : ותיקונים.

ז

ז"א : זעיר אנפין ; זכות אבות ; זה אומר. זאה"ל : זכור אותו האיש לטוב. זא"ז : זה אצל זה ; זה אל זה ; זה את זה ; זה אחר זה (וכן זו). זב"ו : זה בזה. זה"ז : זמן הוזה. זה"ש : זה הוא שאמר. זו"ן : זעיר ונוקבא. זה לשונו ; זכרו (וזכרונו) לכרכה. זל"ז : זה לזה. ז"ח : זהו חדש. זכ"ל : ו' כוכבי לכת. זלמ"ז : זה למטה מזה ; זה למעלה מזה. ז"מ : ו' מלכים. זמ"ז : זה מזה. זמ"ן נק"ט : סדר ששת סדרי המשנה ; זרעים, מועד, נשים, נויקין, קדשים, טהרות. ז"ס : זה סוד. ז"ע : זה ענין. זעה"א : זקני עם הארץ. זע"ז : זה על זה. ז"פ : ו' פעמים. זצ"ל : זכר צדיק לברכה. ז"ק : זרע קודש ; זקף קטן. ז"ש : זה שכתב ; שאמר. ז"ת : ו' תחתונות. זת"ז : זה תוך זה ; זה תחת זה.

ח

ח' : חלק ; חדש. ח"א : חלק א' ; חכמים אומרים ; חד אמר. ח"ב : חלק ב' ; חכמה בינה. חב"ד : חכמה, בינה דעת. חבת"ם : חכמה, בינה, תפארת, מלכות. ח"ג : חלק ג' ; חלופי גרסאות. ח"ד : חלק ד'. חד"ר : חסד דין רחמים. ח"ה : חלק ה' ; חלול ה'. חה"ש : חלול השם. חה"מ : חול המועד. ח"ו : חלק ו' ; חסר ואו ; חס ושלום. חו"ג : חסדים וגבורות. חוה"מ : חול המועד. חוה"מ"ס : חול המועד סוכות. חוה"מ"פ : חול המועד פסח. חו"ל, ח"ל : חוץ לארץ. ח"ז : חלק ז' ; חדש זה. חז"ל : חכמינו זכרם לברכה. חז"ן : חכמה חסד נצח. חז"א : חכמים אומרים. חל"ה : חלק לעולם הבא. חג"ה : חנוכת הבית. חנכ"ל שצ"ם : שבעה כוכבי הלכת ; חמה, נגה, כוכב, לבנה, שבתאי, צדק, מאדים. ח"ס : חכמה סתימאה. ח"ע : חיי עולם. ח"ע"ה : חיי עולם הבא. חש"ח : חולם, שורק, חיריק.

ט

ט"א : טור א' ; טעם אחר. טו"ר : טוב רוע. ט"מ : טומאת מת ; טעמא מאי ; טעמי מקרא. טנת"א : טעמים, נקודות תגין, אותיות. ט"ס : ט' ספירות. ט"ר : ט' ראשונות. טש"ת, סא"ב, מע"ק, גד"ד : י"ב המולות ; טלה, שור, תאומים, סרטף, אריה, בתולה,

כתר שם טוב. כש"ש : כמו שכתבתי שם. כ"ת : כתר
תורה. כתה"ק : כתבי הקודש. כתחז"ל : כתקון
חכמינו זכרם לברכה.

ל

ל"א : לשון אחר. לא"א : לא אמרו אלא. ל"ב :
מספר. לבנ"ה : ל"ב נתיבות החכמה. ל"ג : לא
גרסינן. ל"ד : לאו דוקא ; לפי דעת ; לא דמי. לד"א :
לדעת אחרים ; לדבר אחר. לד"ה : לדברי הכל. ל"ה :
לבנת הספיר ; למען השם. לה"פ : לחם הפנים. לו"ל :
לפני ולפנים. ל"ז : לשון זכר. לזע"צ : לזכר עולם
יהי צדיק. ל"כ : לא כתוב ; לא כן. לכא"א : לכל
אחד ואחד. לכ"ל : לכן נראה לי. לכ"ע : לכולי עלמא.
לכ"ש : לא כל שכן. ל"מ : לא מצאתי. למה"ד :
למה הדבר דומה. ל"נ : לי נראה ; לשון נקבה. לנ"ל :
לכן נראה לי. לע"ע : לעת עתה. לעסמ"ב : לע"ב
סיג. מ"ה : ב"ן. לעת"ל : לפתח לבוא. לפ"ג : לפרט
נדול. לפמשה"ה : לפני משורת הדין. לפ"ע : לפני
ענינו. לפצ"ד : לפני עניות דעתי. לפ"ק : לפרט קטן.
לפ"ש : לפני שעה. ל"צ : לא צריך. ל"ש : לא שנו ;
לא שגא ; לא שייך ; ליל שמורים. לשה"ר : לשון
הרע. לש"ש : לשם שמים. ל"ת : לא תעשה.

מ

מ"א : מקום אחר ; מקום אחד ; מדרש אגדה ; מלכים
א' ; מים אחרונים ; מנהג אבותינו. מאה"ג : מאור
הגדול ; מאור הגולה. מארז"ל : מאמר רבותינו זכרם
לברכה. מ"ב : שם מ"ב אותיות ; מה בכך ; מתן
בסתה. מב"ד : מיתת בית דין ; משיח בן דוד. מב"ו :
מלך בשר ודם ; מתנת בשר ודם. מב"י : משיח בן
יוסף. מ"ג : מחזור גדול (כ"א שנים) ; מ"ד : מיון
דוכרינן ; מאן דאמר ; מאי דכתיב ; מי דמי ; מה
דעתך ; מי דבש. מד"א : מאן דאמר ; משום דרכי
אמורי. מדה"ד : מדת הדין. מדה"נ : מדרש הנעלם.
מ"ה : מדת הרחמים. מד"ש : משום הכי ; מלך
העולם ; מלאך המות. מה"ד : מדת הדין. מהל"ל : מה
הוה ליה למימר. מה"מ : מלאך המות ; מלך המשיח ;
מנא הני מילי. מה"נ : מדרש הנעלם. מה"ש : מלאכי
השרת. מו"ל : מוציא לאור. מול"מ : מטי ולא מטי.
מו"מ : מעלה ומטה ; משא ומתן ; מגע ומשא. מו"ס :
מוחא סתימאה. מוצי"ט : מוצאי יום טוב. מוצש"ק :
מוצאי שבת קודש. מו"ש : מוצאי שבת. מ"ז : משנה
ז'. מחז"ל : מאמר חכמינו זכרם לברכה. מ"ט. מקח
טעות. מטטרור"ן : שם מלאך. מ"י : ב' אותיות משם
אלהים. מכ"ש : מכל שכן. מ"ל : מנא לן. מלה"ד :
משל למה הדבר דומה. מלה"ש : מלאכי השרת. מל"ת :
מצות לא תעשה ; מסיח לפי תומו. מ"מ : מכל מקום ;
מארי מתניתין ; מארי מתיבתא ; מאי משמע ; מראה
מקום ; מת מצוה ; משנה מקום. ממ"ה : מלך מלכי
המלכים. ממ"ן : ממה נפשך. מ"ן : מיון נוקבין.
מנ"מ : מאי נפקא מינה ? מ"ס : מדת סדום ; מר
סכר ; מוחא סתימאה. מסה"ז : מסורת הזהר. מ"ע :

מצות עשה ; מראית עין ; מצות ערוב. מע"ה : מעלה
עליו הכתוב. מע"ט : מעשים טובים. מעל"ע : מעת
לעת (יום שלם). מ"צ : משיח צדק. מצפ"ץ : שם
הויה באותיות א"ת ב"ש. מרע"ה : משה רבינו עליו
השלום. מ"ש : מה שכתוב ; מאי שגא. משא"כ :
מה שאין כן. מש"כ : מה שכתוב כאן. מ"ת : משנה
תורה ; מתן תורה. מת"ל : מה תלמוד לומר.

נ

נ"א : נוסחא אחרינא ; נביאים אחרונים. נא"כ : נאמר
כאן. נג"ע, ר"ע : נטילים, גבורים, ענקים, רפאים,
עמלקים. נ"ה : נצח הוד. נה"י : נצח, הוד, יסוד. נהי"מ :
נצח, הוד, יסוד, מלכות. נו"ב : נע ונד ; נעשה ונשמע.
נוק' : נוקבא. נח"ש : נודי, חרם, שמתא. נ"ל :
נראה לי. נ"מ : נפקא מינה. נ"נ : נח נפש. נ"ע :
נוקבי עינים ; נשמתו עדן ; נוחו עדן. נ"צ : נחמת
ציון. נק' : נקרא. נ"ר : נפש רוח ; נחת רוח ;
נביאים ראשונים. נר"ן : נפש, רוח, נשמה. נרנח"י :
נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. נש"ב : נ' שערי בינת
נת"א : נקודות, תגיין, אותיות.

ס

ס"א : ספרים אחרים ; סטרא אחרא ; סתרי אותיות.
ס"ב : סימן ברכה. ס"ג : (הויה במילוי יודין ואלף
בואו) ; סנהדרין גדולה. ס"ד : סוף דבר ; סלקא
דעתך. סד"א : סלקא דעתך אמינא. סו"ה : סוד
הכתוב. סו"ס : סוף סוף. סי' : סימן. ס"י : ספרים
ישנים ; ספר ישן ; סימן יפה ; ספר יצירה. ס"ל :
סח לי ; סבירה ליה. ס"מ : סטרא מסאבותא. ס"נ :
סכנת נפשות. ס"ע : סדר עבודה. ס"פ : סוף פסוק.
ספ"י : סבר פנים יפות. ספ"י : ספירה. ס"ת : ספר
תורה ; סתרי תורה ; סוף תיבה.

ע

ע' : עיין. ע"א : ענף א' ; עמוד א' ; ענין
אחר. עאכו"כ : על אחת כמה וכמה. ע"ב :
(הויה במילוי יודין) ; שם ע"ב. עבגע"מ : עור, בשר,
גידין, עצמות, מוחא. ע"ג : ענף ג' ; עבודת גלולים ;
על גב. ע"ד : על דבר ; על דרך ; על דעת. עד"ה : על
על דרך הכתוב ; על דרך האמת—האמור. עד"ז : על
דרך זה. עד"מ : על דרך משל. עד"ר : על דרך רמז.
ע"ה : עליו השלום ; עשרת הדברים ; עם הארץ ;
עין הרע ; עבד ה'. עה"ב : עולם הבא. עה"ז : עולם
הזה. עה"ח : עץ החיים. עה"ר : עין הרע. עה"ש :
עליו השלום. עו"א : עובדי אלילים. עה"ב : עולם
הבא. עה"ז : עולם הזה. עומ"ש : עול מלכות שמים.
עו"נ : עתיק ונוקבא. ע"ו : עבודה זרה ; על זה ; עם
זה ; עבר זמנו. ע"ח : עץ חיים. ע"ט : על טעם ;
עצה טובה ; עין טובה. ע"י : עיין ; עילאין. ע"י :
על ידי ; על ידי אחרים. ע"ה"ק : עיר
הקדש. עיו"ט : ערב יום טוב. עיו"כ : ערב יום
כפור. עיו"ן : עיר קדשנו תבנה ותכונן. ע"כ : על כן ;
עדיקת"ו : עיר קדשנו תבנה ותכונן. ע"כ : על כן ;
עד כאן ; עד כמה ; עבודת כוכבים ; עבד כנעני.

דן, ר"ג : ריש גלותא, רדל"א : רישא דלא אתידע.
 ר"ה : ראש השנה, רה"י : רשות היחיד, רה"ק :
 רוח הקדש, רה"ר : רשות הרבים, ר"ח : ראש חודש,
 רח"ו : ר' חיים חייטאל, ר"י : רבי יהודה ; רבי יצחק ;
 רבי יוסי, רי"ו : מספר, ר"ל : רחמנא לשויב ;
 רחמנא ליצילן ; ראה, לדבר ; רצוני לומר, ר"מ : ראש
 מתיבתא ; רעיא מהימנא ; ריש מתיבתא, רמ"ח :
 מספר, רמ"ק : ר' משה קודובירו, רע"מ : רעיא
 מהימנא, רפ"ח : מספר, רשב"י : ר' שמעון בר
 יוחאי, רשר"ד : ראה, שמיעה, ריה, דבור, ר"ת :
 ראשי תיבות, רת"ס : ראש, תוך, סוף.

ש

ש' : שורה, שעה, ש"א : שמואל א' ; שלישי אמצעי ;
 שלישי א', ש"ב : שמואל ב' ; שער ב', שבי"ב :
 שבירת בלים, ש"ג : שיעור ג', שג"ע : של
 גן עדן, שה"ש : שיר השירים, שו"ש : ששון
 ושמחה, שו"ת : שאלות ותשובות, ש"ח : שנאת
 חנם ; שבת חנכה, שי"ל : שיש לאמר ; שיש לברך,
 ש"כ : מספר, שכ"א : שכל אחד, שכא"א : שכל
 אחד ואחד, שמרשב"י : שער מאמרי רבי שמעון
 בן יוחאי, ש"נ : שם נסמן, שנגל"ה : שורש, נשמה,
 גוף, לבוש, היכל, שנא"ן : (ר' חיות המרכבה) שור,
 נשר, אריה, אדם, שס"ה : מספר, ש"ע : שלישי
 עליון ; שמה עשרה ; שמיני עצרת, ש"צ : שליח
 צבור, שצ"ם חנכ"ל : (זו כוכבי לכת) שבתאי, צוק,
 מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה, ש"ר : שלוש רגלים ;
 שם ר' ש"ש : שם שמים, ש"ת : שמחת תורה ;
 שלישי תזחון.

ת

ת"א : תרגום אוגקלוס ; תרוץ אחד, תא"מ : תהלים,
 איוב, משלי, ת"ד : תיקונא דיקנא, תה"ד : תפלת
 הדרך, תה"ר : תהומא רבא, תה"ש : תפלת השחר,
 ת"ו : תם ונשלם, תובב"א : תבנא יתכונן במהרה
 בימינו אמן, תובי"ל : תם ונשלם ברוך ה' לעולם,
 תה"ק : תורתנו הקדושה, תו"מ : תפארת ומלכות ;
 תרומות ומעשרות ; תיכף ומיד, ת"ג, שלב"ע : תם
 ונשלם שבח לאל בורא עולם, תושב"כ : תורה שבכתב,
 תשבע"פ : תורה שבעל פה, ת"ו : תקוני זהר,
 ת"ח : תא חזי ; תקונים חדשים ; תלמיד חכם,
 תתה"מ : תחית המתים, תכ"ב : תלת כלילן בתלת,
 תכ"ד : תוך כדי דבור, תכ"ה : תורת כהנים, ת"ל :
 תלמוד לומר ; תרי לישני (שתי נוסחאות) ; תהלה לאל,
 ת"מ : תפלת מנחה, תע"ס : תלמוד עשר ספירות,
 ת"ע : תפלת ערבית, תרי"ג : (מספר) תרי"ג מצות,
 תק"ח : תקונים חדשים, ת"ש : תפילין של יד,
 תש"ר : תפילין של ראש, ת"ת : תפארת.

עכא"א : על כל אחד ואחד ; עם כל איש ואיש,
 עכ"ד : עד כאן דבריו, עכ"ו : עד כל זה, עכו"ם :
 עבודת כוכבים, עכ"ל : עד כאן לשונו, עכ"פ : על
 כל פנים, ע"ל : עין לעיל, ע"מ : על מנת ; על
 משקל ; עשר מאמרות ; על מה ; על מחצה ; עשר
 מכות, עמוד"א : עמודא דאמצעייתא, עמ"ש : עין מה
 שכתבתי ; עד מאה שנים ; עול מלכות שמים, ענ"ב :
 עקודים, נקודים, ברודים, ע"ס : עשר ספירות ; על
 סמך, עמס"ב : ע"ב סיג מ"ה ב"ן, עע"ו : עובדי
 עבודה זרה, עעכו"ם : עובדי עבודת כוכבים ומזלות,
 ע"פ : על פי, עצה"ד : עץ הדעת, עצה"י"ט : על
 צד היתר טוב, ע"ץ : עתיקא קדישא, ע"ר : ערב רב,
 ער"ה : ערב ראש השנה, ער"ח : ערב ראש חודש,
 ע"ש : עין שם ; ערב שבת ; על שלחן, עש"א : עד
 שיבוא אליהו, עש"ה : עין שם היטב, עש"מ : על
 שום מה, ע"ת : ערוב תחמים ; על תנאי.

פ

פ"א : פרק א' ; פעם אחת ; פירוש אחר, פא"פ :
 פנים אל פנים ; פה אל פה ; פעם אחר פעם, פ"ב :
 פרק ב', פב"א : פנים באחור, פב"פ : פנים בפנים,
 פ"ג : פרק ג', פ"ד : פסק דין ; פרק ד', פד"ה,
 פדה"ב : פדיון הבן, פו"א : פנים ואחור, פו"ח :
 פנימיות וחיצוניות, פו"כ : פרט וכלל, פו"ר : פריה
 ורביה, פי' : פירוש, פ"י : פושעי ישראל ; פועל
 יוצא, פלו' : פלוני, פלח"ק : פתיחה לחכמת הקבלה,
 פלפ"ס : פתיחה לפירוש הסלם, פמ"א : פנים
 מאירות, פמ"ס : פנים מסבירות, פ"נ : פקוח נפש,
 פדיון נפש, פס"ד : פסק דין, פ"פ : פתחון פה,
 פ"ק : פרק קמא ; פורים קטן ; פרט קטן, פר"א :
 פרקי רבי אליעזר, פרד"ס : פשט, רמז, דרוש, סוד.

צ

צ"א"ל : צריך אתה לדעת, צ"ג : ציון ג' ; צום גדליה,
 צ"ד : ציון ד' וכדומה, צח"מ : צומת, חי, מדבר,
 צ"ל : צריך לומר ; צריך להיות, צ"ע : צריך עיון,
 צעב"ח : צער בעלי חיים, צע"ג : צריך עיון גדול.

ק

ק' : קדוש ; קמא ; קהל ; קטן, ק"א : קונטרס
 אחרון, קב"ה : קודשא בריך הוא, קבו"ש : קודשא
 בריך הוא ושכינתיה, קה"מ : קריאת המגילה, קה"ק :
 קדש הקדשים, קה"ת : קריאת התורה, ק"ו : קל
 וחומר, קו"ח : קל וחומר, קוש"י : קוצו של יוד,
 קכ"ד : קדם כל דבר, קל"י : קליפות, קמ"ל : קא
 משמע לך, ק"פ : קרבן פסח, ק"ק : קדש קדשים ;
 קדשים קלים, קק"ק : קדוש, קדוש, קדוש, ק"ש ;
 קריאת שמע ; קבלת שבת.

ך

ך"א : כ' אכא ; רבי אלעזר, ראב"ד : ראש בית

תפלה קודם הלמוד מהאר"י זיע"א

רבון העולמים ואדוני האדונים אב הרחמים והסליחות מודים
אנחנו לפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו בקידה ובהשתחויה
שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו חלק
בסודות תורתך הקדושה מה אנו ומה חיינו אשר עשית
עמנו חסד גדול כזה על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך
שתמחול ותסלה לכל חטאתינו ועונותינו ואל יהיו עונותינו
מבדילים ביננו לביניך. וכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו
ואלהי אבותינו שתכונן את לבבינו ליראתך ולאהבתך
ותקשיב אזניך לדברינו אלה ותפתח לבבנו הערל בסודות
תורתך ויהיה למודינו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח
נחוח ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו
ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית
דבריך אלה בעולם וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם
ותמימותם וקדושתם יעמוד לנו לכל נכשל בדברים אלו
ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים כמאמר נעים
ומירות ישראל: „גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך“ כי ה'
יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. „יהיו לרצון אמרי פי והגיון
לבי לפניך ה' צורי וגואלי“...

ס פ ר

ש ע ר רו ח ה ק ד ש

דרוש א א

אותה התורה שיעסוק בה, קורא אותה לשמה, יהיה המלאך הנברא משם, קדוש הוא מאד, ועליון מאד, ונאמן בכל דבריו באמת גמור. וכן אם קורא אותה בלי שבושים וטעיות, יהיה המלאך ההוא בלי טעות, ויהיה נאמן בכל דבריו. וכן המצוה שעושה האדם, אם היא כתקנה נעשה ממנה מלאך קדוש מאד. וכמ"ש ז"ל, כל העושה מצוה אחת, קנה לו פרקליט אחד וכו'. וכפי מה שחסר מאותה מצוה, כן יחסר אור המלאך ההוא. ואמנם ודאי הוא, שגדול הוא כח המלאך הנעשה מעסק התורה, מכח (המלאך) הנעשה ע"י אותה המצוה, ואין להאריך בפרטים אלו.

וזה ענין המלאכים המתגלים אל (בני) האדם, ומודיעים אותם עתידות, וסודות, ונקראים בספרים מגידים. כי אלו הם נבראים, מעסק האדם בתורה ובמצות. ויש אנשים שאין המגידים הנזכרים מתגלים להם כלל, ויש מי שמתגלים להם, והכל הוא כפי בחי' נשמותיהם, או כפי מעשיהם, ואין להאריך בזה. ויש מגידים אמיתיים לגמרי, והם הנעשים מן התורה או

יבאר בו ענין הנבואה ורוח הקדש מה ענינם, וגם יבאר ענין המדרגות שלהם. דע, כי בהיות האדם צדיק וחסיד, ועוסק בתורה, ומתפלל בכונה, ודאי הוא שאין לך דבר שאין לו ממש, כי אפילו אותו הקול היוצא, ע"י הכאת המטה אינו לבטלה, כנזכר, בזהר פרשת שלח לך. (ב) ואין הדבר ההוא הולך לבטלה ח"ו, אך בודאי הוא שממנו נבראים מלאכים, ורוחין קדישין, קיימין ועומדין כנזכר בפרשת בשלח דף נ"ט. וכמשו"ל, כל העושה מצוה אחת קנה לו פרקליט אחד וכו', (ג) כי מדבור האדם, נוצרים מלאכים טובים או רעים, כפי דבורו. וכמו שכתב בתיקונין, כי כשהאדם עוסק בתורה, אותם הקולות וההבלים דנפקי מפומיה, נעשים מרכבה אל נשמות הצדיקים הראשונים, לרדת למטה ללמוד תורה לאדם ההוא. וכנזכר בסבא דמשפטים דף ק' ע"ב, ענין ההבל והדבור והקול כמו שיתבאר ענין שלשתם לקמן בע"ה. אמנם הכל הוא כפי מעשה האדם, כי אם

הנהות ומראה מקומות

(ג) אבות פ"ד מ"ג. שער הפסוקים פרשת וירא

דף נ"ד ט"ב ד"ה וז"ס.

(א) שער היהודים פרקים א' ב' ג'.

(ב) דף קסח: קסט.

עסק התורה והמצוה וכנז"ל, הוא השורה עתה עליו על לשונו, ויוצא ממש מתוך פיו קול ודבור, ומדבר ממש בפיו, ואז האדם שומעו. והנה יש בזה פרטים רבים, כי נודע הוא, שיש באדם: קול, ודבור, והבל. ואפשר שהקול הא', בא עתה ומתלבש בקול של עכשיו. או הדבור הא', בא ומתלבש בדבורו של עכשיו. או ההבל הא', בהבל של עכשיו. או קול שעבר, בדבור או בהבל של עתה. או דבור הא', בקול או בהבל של עתה. או ההבל הא', בקול או בדבור של עתה.

גם אפשר באופן אחר: שיתלבש אותו קול עליון, בקול של צדיקים אחרים ראשונים שקדמו אליו, מזמן הראשונים, או מאותם שבזמנו עכשיו. ושניהם יתחברו, ויבואו וידברו עמו. או אפשר שיתלבש קול העליון, בדבור או בהבל של הצדיקים אחרים כנוכר. אבל דע, שאי אפשר כלל שיבא קול, או דבור, או הבל של צדיק אחר לדבר עמו, אא"כ יהיה הצדיק ההוא, משרש נשמת האיש הזה של עכשיו. או אם יהיה שעשה האיש הזה איזו מצוה, כפי גדר הצדיק ההוא. וע"י אחד משני תנאים אלו, יבא וישרה עליו ע"ד הנזכר.

והנה ע"ד הבחי' הנז"ל שיש באדם עצמו, יש בחי' ההם, כשהוא מן צדיקים אחרים. שיהיה קול הצדיק הא' בקול, או בדבור, או הבל של עתה, של זה האיש. או דבורו של הצדיק הא', בקול או בדבור או הבל, של עתה של האיש הזה. או הבל הצדיק ההוא, בקול או דבור או הבל של זה האיש של עתה. ויש הרבה בחי' בזה לאין קץ.

והנה ודאי הוא, כי יותר מדרגה גדולה היא, כאשר קול או דבור או הבל הראשון של האדם הזה עצמו, הם מתלבשים בקול או דבור או הבל שלו עצמו של עתה. יותר מכאשר מתלבש קול או דבור או הבל של צדיקים אחרים, בקולו או בדבורו או בהבלו של עכשיו. לפי שזה מורה, שאין כח נבואי בקולו או דבורו או בהבלו, אם לא עד שיצטרף כח צדיק אחר עמו.

המצות, הנעשים בשלימותם. ויש מגידים משקרים במקצת דבריהם, ויש בהם תערובת כזב ושקר. והטעם הוא, כי אם האדם היה לו איזו בחינה רעה, או דבר שקר, באותה התורה, או באותה המצוה שעשה, הנה גם המלאך הנברא משם, הוא כלול טוב ורע, ובחי' הטוב שבו אומר דברי אמת, והרע שבו אומר דברי כזב.

גם יש מגידים שנעשים מעולם העשיה בלבד, ואלו נעשים ע"י המצות מעשיות, הנעשות בלי כוונה. ויש מגידים מעולם היצירה, והם מעסק התורה. ויש מגידים מעולם הבריאה, והם הנעשות מכוונת ומחשבת האדם, בעסקו בתורה או במצוה. ובכל עולם ועולם, יש כמה וכמה חלקים ופרטים שונים זה מזה ואין להאריך. והסימן שנתן לי מורי ז"ל הוא, בראותינו אם הוא מאמת בכל דבריו. או אם כל דבריו לשם שמים, ולא יבטל אפילו אות אחת מדבריו. וגם אם ידע לבאר רוי התורה וסודותיה. זה ודאי נוכל להאמין בו. וכפי דבריו נוכל לידע ולהכיר גדלו ומעלתו כפי ידיעתו.

והנה סוד הנבואה ורוח הקדש, ודאי שהוא קול שלוח מלמעלה, לדבר עם הנביא ההוא, או עם בעל רוח הקדש ההוא, אבל אותו הקול העליון הרוחני, אי אפשר הקול ההוא לברו, להתגשם וליכנס באזני הנביא ההוא, אם לא ע"י שיתלבש תחלה באותו הקול הגשמי, שיוצא מפי האדם ההוא, בהיותו עתה עוסק בתורה או בתפלה וכיוצא, ואז מתלבש בו, ומתחבר עמו, ובא עד אזן הנביא ההוא ושמעו, ובלתי קול האדם עצמו הגשמי עתה, אי אפשר להיות. וביאור הדברים הוא: כי הקול הא', אשר כבר נעשה ממנו מלאכין ורוחין קדישין כנז"ל, הם עצמם קול הנבואה. וכאשר בא הקול ההוא אל האדם להגיד לו הנבואה ההיא, הוא בא ומתלבש בזה הקול הגשמי של עכשיו, של האדם הזה שיוצא ממנו, בעת ששורה עליו הנבואה ההיא. וז"ס פסוק שמואל ב' כ"ג ב', רוח ה' דבר בי ומלתו על לשוני. כי הרוח והמלה שהוא דבור הא', הנעשה כבר ע"י

ואחר ב' מדרגות אלו, הם מדרגות שאר כל הנביאים, ויש בהם כל שאר המדרגות, חוץ משני המדרגות הנו"ל, אשר במשה ושמואל הנביא ע"ה, כי אין שום נביא אחר שהשיג קול שעבר שלהם ממש, אל קולו או דבורו של עתה. אך שאר הבחי' כלם, הם בשאר הנביאים. אלא שאין מדרגתם שוים, וזה מדרגתו גדולה משל חבירו, כפי סדר המדרגות שזכרנו. ואמנם בבעלי רוח הקדש, היה דוד המלך ע"ה רבן של כל בעלי רוח הקדש, כמו שהיה מרע"ה בענין הנבואה רבן של כל הנביאים. ודוד המלך ע"ה, היתה בו המדרגה הגדולה שיש ברוח הקדש. והוא, שהיה מתלבש ההבל שלו שעבר, בשלו של עתה ג"כ. ולא היה צריך לשל אחרים, ע"ד הנאמר במדרגת נבואה של מרע"ה. וכבר אמרנו, כי נסתפק לנו מה ששמענו, אם הוא בהבל דוקא של עכשיו. או אם גם הוא בקול או דבור של עתה. והמדרגה הראשונה שבכלם, היתה של דוד המלך ע"ה. וכל שאר המדרגות שתחת הראשונה, מתחלקים בשאר בעלי רוח הקדש, איש ואיש כפי מדרגתו. והדרך השני נראה עיקר. כי עי"כ יש ברוח הקדש מדרגות רבות כמו בנבואה, אך לפי דרך הראשון לא יש רק ב' מדרגות לבד, שהם: אחד הבל הראשון שלו, בהבל השני שלו. והשני, הוא הבל של צדיק אחר, בהבל שלו עתה. והנה נתבאר הפרש הנבואה, מן רוח הקדש. וגם נתבאר הפרש מדרגות הנבואה ורוח הקדש עצמם. וכל זה בענין המקבל בעצמו, אם הוא בקולו או בדבורו.

ועתה נבאר הפרש מדרגות הנביאים במקום אחיזתם. סדר מדרגות הנביאים כפי מקום אחיזתם ותלייתם למעלה, ומאיזה מקום היתה נמשכת נבואת כל אחד ואחד מהם. הנה נתבאר בזה, כי הנביאים הם בנצח והוד כנוצר א) ובהרבה מקומות בזה, ובפרט בפרשת פקודי

והנה הפרש שיש בין נבואה לרוח הקדש הוא, כי נבואה מדכורא, ורוח הקדש מנוקבא. ולכן הנבואה אינה, אלא בקול או בדבור שעבר, בין משלו בין משל צדיקים אחרים, המתלבשים עתה בקול או בדבור או בהבל שלו של עתה. אבל מן ההבל של עבר, בין משלו בין משל אחרים, אין נבואה נמשכת ממש. אבל רוח הקדש אינה, אלא מן ההבל שעבר בדוקא. בין משלו בין משל אחרים. אבל בקול או בדבור שעבר, בין משלו בין משל צדיקים אחרים, אין זה נקרא רוח הקדש, אלא נבואה. אבל בבחי' של עכשיו שכחתו. ואני מסופק מה ששמעתי בזה, אם הוא דוקא בהבל של עכשיו בלבד. או אם יהיה גם כן בקול או בדבור של עכשיו. אבל במה שעבר פשוט הוא אצלי, שאינו אלא מן ההבל של עבר בלבד. ולא מקול או דבור של עבר כלל.

והנה נמצא, שבעלי הנבואה, או בבעלי רוח הקדש, יש בהם מדרגות הרבה מאד. וכפי שני גדר נבואתם, הוא סדר מעלתם. והנה רבן של כל הנביאים, הוא משה רבנו ע"ה. ואחריו במדרגת הנבואה, היתה נבואת שמואל הנביא ע"ה. אשר עליו אמר הכתוב, משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. (תהלים צ"ט). והנה מרע"ה, היה מן המדרגה העליונה שבכל המדרגות. והוא, כי בחי' קולו הא' שלו עצמו, נתלבשה בקולו של עתה. ונמצאו בו כל שתי המעלות. כי שתי הקולות הראשון והאחרון היו שלו עצמו, ולא הוצרך לאחרים. גם מעלה אחרת, כי בין הראשון ובין האחרון, שניהם היו בחי' קולות. וכנו"ל, כי הקול גדול מן הדבור, והדבור גדול מן הבל, ומכ"ש שהיה ג"כ מתנבא בקול או דבור או הבל של צדיקים אחרים. ואחריו היתה מדרגת שמואל הנביא ע"ה, והיתה מקולו הראשון לדבורו של עתה. ומכ"ש להבלו של עתה. ומכ"ש מצדיקים אחרים. אבל לא זכה לקולו של עתה.

הגהות ומראה מקומות

ת"ע קכג: ת"ח צ"ד ט"ב קי"ט ט"ג. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ד' ט"ב דבור המתחיל וזו השאלה.

א) זהר ח"א כא: קעא. ח"ב קד: רנז: ח"ג יא: רע"מ סח: צ: ת"ז ב: יא: תי"ח לא: תכ"א מט:

(רמ"ו ע"ב) בהיכל עצם השמים. ומה שלמעלה מהם, אינו נכנס בסוג נבואה. גם מצינו ב' כי מרע"ה, התנבא מאספקלריא המאירה, ושאר הנביאים נתנבאו מאספקלריא שאינה מאירה. ונדוע הוא, כי ב' כינויים אלו, הם בת"ת ומלכות. וא"כ קשה הענין, שהרי נתבאר כי אין נבואה אלא בנצח והוד, אך במלכות או ביסוד הוא רוח הקדש, ואיך נקראים נביאים. וגם כי במשה עצמו, מצינו בפרשת בראשית, ג) שמושה הוא בנצח, ואהרן בהוד. וגם מצינו (שם) שהוד נקרא הודו של משה. (א) וגם מצינו, (שם בזוהר) כי שמואל היה מתנבא מן הנצח, כמשה"ה וגם נצח ישראל לא ישקר (שמואל א' ט"ו) וא"כ איך יתקיימו כל המאמרים הנזכרים. אך הענין הוא, כי נודע שהנה"י של ז"א, הם כוללים כל קומת פרצוף רחל נוקבא דז"א. כי ג' פרקין קדמאין דנה"י דז"א, הם כח"ב שלה. וג' פרקין אמצעיים, הם חג"ת שלה. (ב) וג' פרקין תתאין, הם נה"י שלה. והנה מרע"ה, ראש כל הנביאים, היה מתנבא מתרין פרקין קדמאין של נצח והוד דז"א, מבחי' פנים שלהם. ושמואל הנביא, היה מתנבא מן הפנים של פרקא קדמאה דנצח דז"א. שזה הוא חצי מדרגת נבואת מרע"ה. אלא שהיה חציה העליונה, שהוא הנצח, ובכללו

הוא הוד, ולכן היה שקול שמואל למרע"ה, אף על פי שהיה הפרש ביניהם. כי מרע"ה היה מתנבא מן שניהם. ואחיה השילוני, היה מתנבא מן האחוריים של תרין פרקין ראשונים דנצח והוד דז"א. ובערך שהיה מתנבא מב' הירכים, היה גדול משמואל. ובערך שהיה מן אחוריים, היה קטן משמואל. ואליהו הנביא ע"ה תלמיד אחיה השילוני ע"ה, היה מתנבא מן האחוריים של פרקא קדמאה דהוד דז"א. ושאר הנביאים היו בתרין פרקין אמצעיים, ובתרין פרקין תתאין של נצח הוד. וכן בכל שעור היסוד דז"א. דע, כי תרין פרקין קדמאין דנצח והוד, הם גבוהים מהיסוד. ע"ד שהם חו"ב, גבוהים מן הדעת. ויש בחי' אחרת, והוא בענין הנוקבא עצמה, הנקראת אספקלריא שאינה מאירה. ולפעמים גם האחורים של ז"א, נקרא אספקלריא שאינה מאירה. לפי (שהם) (ש) בחי' יניקת הנקבה משם. והנה אהרן הכהן ע"ה, היה נקרא שושבינא דמטרוניתא. ויניקת נבואתו היה משם. וכפי ערך גדולת מרע"ה בדכורא, היה אהרן בנוקבא מטרוניתא. ובבחי' זו נקרא אהרן שוה למשה, כמ"ש ז"ל (ה) על פסוק הוא אהרן ומשה, הוא משה ואהרן. כי כמו שמושה מתנבא בבחי' הפנים דתרין פרקין קדמאין דנצח והוד דדכורא. כן

הגהה

(א) א"ש: כמ"ש ונתת מהודך עליו. (ב) א"ש: צ"ע שלא הזכיר שלישי האחרון (במדבר כ"ז).

הגהות ומראת מקומות

ג) זהר ח"א כא: הודו של משה: זהר ח"ג קנג: רכג: עיין תנחומא תשא ל"ז. רש"י סוטה יג: תוספות שבת פח. ועיין ב"ב עח. ת"ז תל"ג עז.

ד) עיין ע"ה ח"ב שער תקון הנוקבא פרק ב' כלל ו'. ושער תקון הידח פ"ב. שער ההקדמות דרושי הנוקבא דרוש ה'. שער היחודים סוף פ"א.

ה) מגילה יא. מ"ד ויקרא פרשה ל"ו א'. ע"ה ח"ב שער הארת המוחין סוף פ"ו דף קל"א ט"א ד"ה והנה אנו.

ב) יבמות מט: אספקלריא דנהרא ודלא נהרא: זהר ח"א כג: לג: מח: נב: קכ. קמו. קסה. קע: קפג. רלא. רלח. ח"ב כג: כו. פב: פו: צג. קכט: קלא: קלה. קמ. קנו. קצד. רכא. רכה. רכט. רלד: רמא. ח"ג רכב: ת"ז תי"ח לד: תכ"ב סה: תק"ע קלג: ז"ח בראשית ט"א שלד. טו ט"ב שורה כ"ו. יתרו ל"ג ט"ב שמי"ה. ל"ח ט"ב שט"ו. ט"ג שי"ח. לט ט"ד ש"ו. רות עז ט"א של"א. תק"ח קה ט"ג ש"ב. קיב ט"א ש"ה. קיט ט"ג שכ"ט. ועיין בתוספות יו"ט כלים פרק ל' משנה ב'.

וכן המוחין השנים, הנקראים חו"ב, יש בהם עליה וירידה. ונבאר דרך כללות, ענין סדר הדורות במקומות אלו. והנה יש ג"כ ב' בחינות, והם: מוחין מצד אבא, ומוחין מצד אימא. והנה הזקנים והשופטים, היו מב' מוחין דאבא שבז"א. ויש מהם שהיו מבחי' עלייה. ומבחי' ירידה. ומחו"ב. והנביאים כלם, מב' מוחין דאימא שבז"א. ויש בהם מצד ירידה. ויש בהם מצד עלייה. ומבחי' חכמה, ומבחי' בינה. ואנשי כנסת הגדולה, היו מן הדעת דמצד אבא שבז"א. ויש בהם עלייה וירידה. והווגות, הם מדעת דמצד אימא שבז"א. ויש בהם עלייה וירידה. ואנטיגנוס איש סוכו, היה מן העלייה. והתנאים בעלי מקרא, בשליש המכוסה בת"ת, ובדרך ירידה. ובעלי נביאים, בחסד בירידה. ובעלי כתובים, בגבורה בירידה. ובעלי משנה, בת"ת המגולה, ובדרך ירידה. ובעלי תלמוד, בנצח, ובדרך ירידה. ובעלי מדרש, בהוד, ובדרך ירידה. ובעלי אגדה, ביסוד, דרך ירידה.

וכנגדם של כל אלו הבחי', יש בדרך עלייה, מן היסוד עד הדעת. כיצד בעלי אגדה של קבלה ביסוד. ובעלי מדרש של קבלה בהוד. ובעלי תלמוד של קבלה בנצח. ובעלי משנה של קבלה בת"ת המגולה. ובת"ת המכוסה נקודין דקבלה. ובגבורה תגין דקבלה. ובחסד טעמים דקבלה.

וכן עד"ז יש בתנאים מצד אבא, בכל הדרכים הנז"ל, בעלייה ובירידה ממש, ככל הנזכר. וכן האמוראים הם עד"ז, אלא שהם מבחי'

אהרן מתנבא בבחי' הפנים של תרין מוחין חו"ב דנוקבא. שהם עומדים כנגד תרין פרקין קדמאין דנצח והוד דז"א כנוכר. (ג) (ה)

והנה כמו שיש מדרגות רבות בכל שאר הנביאים, בתרין פרקין אמצעיים, ובתרין תתאין דנצח והוד, וביסוד כלו דז"א, בבחי' פנים ואחורים שלהם, כנז"ל. כן יש כמה נביאים אחרים, שנבואתם בנוקבא בכל פרצופה. זולת בבחי' הפנים של תרין מוחין קדמאין שלה. אבל בכל שאר הבחי', יש מדרגות רבות של נביאים.

ואמנם בנבואת יהושע ע"ה, אני מסופק איך שמעתי ממורי ז"ל. אם היה מתנבא מן היסוד דז"א, לפי שהיה משבט יוסף. או אם היה מתנבא מן בחי' האחוריים של תרין מוחין דנוקבא. כי כן מצינו שארז"ל (ו) פני יהושע כפני לבנה שהיא הנקבה. ובשתי בחי' אלו בלבד אני מסתפק, באיזה מהם היה. (ז) והנה ענין ר' ישמעאל, ור' עקיבא, ור' נחוניא בן הקנה ע"ה, ודוגמתם, שהיו יורדים לפרדס. הוא בהיכלות של עולם היצירה. והם ההיכלות הנזכרות שם בספר פרקי היכלות, (כ"א ע"ב) כמבואר אצלנו בשער אבי"ע ע"ש. (ח)

הקדמה אחת, בענין הזקנים והשופטים והנביאים ואנשי כנסת הגדולה. הנה נתבאר אצלנו בענין החסדים, איך מקצתם מגולים, למטה מן החזה דז"א. ומקצתם מכוסים, למעלה ממקום זה. ויש בחסדים אלו ירידה ועליה, שהיא חזרת האורות ממטה למעלה, עד כתר דז"א.

הגהה

(ג) א"ש: צ"ע כי למעלה כתב תלת פרקין קדמאין דנה"י דז"א, הם כח"ב, וכאן כתב דתרין פרקין קדמאין הם חו"ב ולא הזכיר כתר, וצ"ע. (וי"ל שכאן לא מדבר מקו האמצעי כלל).

הגהות ומראה מקומות

תורה פרשת שלח. ועיין בספר מגיד מישרים פרשת מקץ דף מ"ב ד"ה והיינו דוא דיהושע.
(ח) ע"ה ח"ב שער כסא הכבוד פרק ב' דף ש"ג ט"ב ד"ה אמנם נבאר.

(ה) זהו ח"א רסו: ח"ג רע"מ כ.
(ו) ב"ב עה.
(ז) שער הפסוקים פרשת שלח דף קע"ג ד"ה יסוד קריאת. שער הגלגולים הקדמה ל"ו. לקוטי

הדפקים הדופקים הנודעים, ובתוך הדופקים ההם, גנוז ונעלם ומלובש החיות העליון ד"ס, המחיה את האצילות כולו. באופן כי הדופק עצמו, שהוא הווריד, הוא אבא. והחיות שבתוכו, הוא אור וחיות של הא"ס, המחיה האדם. וכבר ידעת כי כלא אתברר במחשבה, כנוצר בהיכלות דפרשת פקודי, (רנ"ד ע"ב) שכל הש"ך ניצוצות, אתברירו במחשבה, ויצא הפסולת והרע מתוך הטוב, ולכך בחי' הדם הטוב, שהוא החיות המשובח הוא נעלם בדפק. והדם הרע יוצא לחוץ. ולפעמים מחמת העונות של האדם, אין יכולת במחשבה לברר ולדחות מותר פסולת הדם הרע לחוץ, ואז יחלה האדם, וצריך להקיוו, כדי שיצא לחוץ כנודע אל הרופאים, כשמקיווין דם הדפק.

והנה נודע, כי אבא הוא שם הוי"ה דיודיין דע"ב. והאחוריים שלו, הם בגימטריא דפ"ק. והענין הוא, כי אין פנימיות אבא עצמו יורד למטה ומתלבש באדם, רק האחוריים שלו. כנודע כי כל דבר עליון אינו יורד למטה, אלא בחי' האחוריים שלו, והוא בחי' הדפ"ק הנזכר. וזהו הטעם, שכל חיות האדם תלוי בדפק, וכל תחלואיו ניכרים בו. כי כפי העבירה והחטא שעושה האדם, כך יחסר בחי' האור והחיות ההוא שבתוך הדפק.

והנה נודע מ"ש בתיקונין, (י) שיש עשרה מיני דפקים, והם: קמ"ץ, פת"ח, ציר"י וכו'. וביאור הענין הוא, כי הנה הנקודות הם בחכמה כנודע. וכל אותם הדפקות שדופק, כלם הם בציוור נקודות. והנה כאשר תמשש בידך על

זמן הקטנות הנקרא יניקה. ורבנן סבוראי, הם ככל הנזכר, אלא שהם מבחי' זמן עיבור. והגאונים הם ככל הנז"ל, אלא שהם בו"א, כמו שהיה אחרי התיקון. גם של או"א. ועדיין לא נתקן ז"א. והפוסקים הם בו"א, אחר תקון עתיק ואריך בלבד. והדורות כלם כאחד שאחר הפוסקים הם מבחי' ז"א, אחר שנתקן עתיק יומין לבדו. והבחי' הנז"ל כלם, הם מבחי' ז"א לבד. ואח"כ יבא המשיח במהרה בימינו אמן. ודע, כי כל הבחי' הנזכר, ישנם ג"כ בלאה, וברחל, ובדור המדבר, וביעקב, וענין בעלי המסורת, הם ביעקב. (ד)

דע, כי גם בדפק האדם, כמו שבו נודע וניכר תחלואים הגופניים, אל הרופאים הגופניים. כך מורי זלה"ה, היה מכיר בו חולי הנפש, בהיותו ממשמש בדפק האדם, וסוד הענין הוא זה: דע, כי הנה האדם העליון שהוא ז"א, וכבר ביארנו ט) בסוד פסוק כלם בחכמה עשית, כי אבא עילאה, שהוא חכמה, הוא חיות כל האצילות וכאשר הא"ס מתפשט אורו העליון בתוך האצילות, הוא מתלבש תחלה תוך אבא, ומתעלם בתוכו. ואז מתפשט אבא בתוך כל האצילות כלו עד סופו. ובתוך אבא, מלובש ומצנע חיות כל האצילות, ונעלם בו, כנוצר. וע"י אבא שואבים כל האצילות החיות עליון של הא"ס, המחיה לכל עולם האצילות. וז"ס כלם בחכמה עשית. (תהלים ק"ד)

והנה החכמה הזו, מתפשט בבחי' הוורידים והעורקים, של הדם החיוני של אדם, שהם בחי'

הגהה

(ד) אמר שמואל: ראיתי לסמוך אחר הנזכר, ענין השגת הרב הגדול זלה"ה.

הנחות ומראה מקומות

למהרצ"ו שער ג' פ"א. תע"ס שיעור ט"ז מן אות כ"ד.

(י) תקון ס"ט קת. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ז' ד"ה שם בתיקון.

ט) שער ההקדמות דרושי אבי"ע דרוש א' ר. ע"ת ח"ב דרושי אבי"ע פי"ג ו"ד. שער סדר אבי"ע פרק א', ובי. מבו"ש ש"ו ח"ב פ"א. ספר הלקוטים תצא סימן כ"ב. ע"ה ח"א שער סדר אצילות

דרוש א א

נחמד מאד, בענין חכמת הכרת הפרצוף. דע, כי באדם חקוקות כ"ב אותיות האלפ"א בית"א, וכנזכר בספר יצירה, ענין השלשה יסודות אמ"ש, והשבעה כפולות, במקומות נודעים, און ימין וכו'. והיי"ב פשוטות, בטחול וקרקבן וכו', כנזכר שם. והנה דוגמתם יש כ"ב אותיות ג"כ בנפש האדם, וכן דוגמתם כ"ב אותיות אחרות ברוח. כ"ב אותיות בנשמה. וההפרש שבהם הוא, כי כ"ב אותיות של הנפש, הם קטנות. וכ"ב אותיות שברוח, הם בינוניים. וכ"ב אותיות של הנשמה, הם גדולות. ואלו הם ענין שלשה האלפ"א ביתו"ת שבתורה. אתוון זעירין. אתוון בינוניים. אתוון רברבין. (ב) ומי שאין בורק נפש, לא יתגלו בו רק אותיות זעירין. ומי שאין בו אלא רוח, מראה בתחלה אתוון זעירין, ונעלמים ומתכסיין. ומתגלים אותיות בינוניות. ותוזרים ומתכסיין. ומתגליים אתוון זעירין. וכן הולך תמיד חזור חלילה. בליט ונציץ וסתים. כנזכר בפרשת יתרו בפסוק ואתה תחזה. ומי שיש בו גם נשמה, הוא מתגלה בו כל השלשה אלפ"א ביתו"ת: זעירא, ובינונית, ורבתי. זו נגלת וזו נכסת. ע"ד הנזכר. ולא פסיק. כי כמ"ש בזהר פרשת ויקהל, (דף ר"י ע"א) בענין ג"ע הארץ, שיש שם אותיות שהם מנצצן שם און, כפי החלק הגובר און ברקיע דגנתא, הכי בלטי ושכבין ונעלמים, וחוזרים להאיר חזור חלילה. וכן הענין בנר"ן של האדם. מראים אותיותיהם לחוץ, ע"י נציצה והחזרה והעלם. ודבר זה נטבע בהם בטבעו ממש.

והנה כל אלו האותיות הנזכרים, אין גלויים אלא במצח האדם. וטעם הדבר הוא, לפי שנודע שטעמים ונקודות ואותיות, הם בגי' ראשונות, ובחי' האותיות הם בבינה. ולכן אין יכולת

הדפק, תמצא לפעמים שהוא דופק נקודה אחת, ואח"כ דופק נקודה ב' בצדה. וז"ס נקודת ציר"י. ולפעמים דופק נקודה אחת למעלה, ונקודה ב' תחתיה, והיא נקודת שב"א. ולפעמים דופק נקודה אחת ארוכה, והשנית נקודה אחת בלבד קטנה, והיא נקודת קמ"ץ. וכן ער"ו כל שאר הנקודות. וזה מורה, כפי בחי' החיות הנמשך לה בעת ההיא, מאיזו בחי' שבחכמה. והמשל בזה, אם דופק כעין קמץ, אז הוא מורה על התגברות בחי' הכתר שבחכמה, אשר משם שולח חיות והארה אל כל האברים בעת ההיא. ואם הדפק הוא כעין פתח, מורה שנמשך חיות האברים מן החכמה שבחכמה וכו', ע"ד סדר הנקודות, בט' ספירות כנודע בספר התקונין. ולפעמים יהיה התחברות שתי נקודות יחד, כעין שב"א ציר"י, שב"א קמ"ץ, שב"א פת"ח, שב"א סגו"ל, וכיוצא בזה. אבל דע, כי בזה נבין ונדע בחי' חטא האדם, כי אם דופק כעין קמ"ץ, זה יורה שחטא בכתר, ולכן הוא המתגבר עתה להראות כחו, שלא יסתלק ע"י החטא. כי אדרבא אם אנו רואים שבחי' אחת גוברת, יורה על חסרון אותה הבחי', ע"ד מש"ה, תוסף רוחם יגועון, (תהלים ק"ד) שכל מה שהוא חלוש, מתגבר בכחו כדי להתקיים. ולפעמים זה מורה בהפק, על שעשה מצוה בבחינה ההיא, ואין אתנו יודע ער מה.

עוד שמעתי בענין מורי ז"ל, מן החכם הי"ר שלמה סאגיס נר"ו, כי פעם אחד חלם, שראה בחלומו שהתפילין שלו היו פסולים, והיה מצוה לעשות לו תפילין אחרים. ופתר לו מורי ז"ל, כי אשתו היתה אז מעוברת מבן זכר, ושהיא עתידה להפיל אותו, ואח"כ תחזור ותתעבר פעם אחרת מבן זכר, שיהיה של קיימא, וכאשר פתר לו כן היה. (ה)

הגהה

(ה) אמר שמואל: עוד ראיתי לסמוך פה השגת הרב הגדול ז"ל, בענין הכרת הפרצוף ודרושו.

הנהרות ומראה מקומות

- א) ע"ח ח"א שער טנת"א פרק ו' וז'.
- ב) זהר ח"א ג' קנט: ח"ב קלב. קס: קעד. קפ: ז"ח ס: סו:
- רה: רכה. רלד: ח"ג ב. קסה. רכ. ת"ז תכ"ב סד:

שער רוח הקדש

והנה אין במצח רק כ"ב אותיות לבדם, ולפעמים אותם האותיות הצריכות אל ההוראה היא, הם בולטים ומאירות יותר, ע"ד האותיות החשן והאורים והתומים. אבל הם נגלים ונכסים כנז"ל. וע"כ צריך הסתכלות גדול מאד, טרם יסתרו מנגד עיניו. וצריך התבוננות רב מאד, להבין הרברים במהירות גדול, טרם שיתכסו. והמשל בזה, אם מורה שם אברהם, אז בולטים אותיות אלו במקומם, ולפעמים אפשר שהם מצטרפות יחד, כמו שנבאר. והענין הוא, ע"ד היכר אותיות אבני החשן, כי עם היות ששם כתובות כל האותיות, עכ"ז היו מקצת אותיות בולטות בעת השאלה. וכן הוא הענין כאן, במצח האדם. והמשל בזה, אם יתנוצצו אותיות חיים, מורה על כי נגזר עליו חיים. וכן כיוצא בשאר הצרופים. ולפעמים אלו ארבע אותיות חיים, הם מצטרפים יחד. וכן כיוצא בשאר הצרופים, ואח"כ חוזר ונעלם.

וביארור הענין הוא, כי הנה לפעמים מצטרפים האותיות, כפי סדר גלגולי האדם ומספרם, וזה ע"י גלגול אותיות של רל"א שערים. וזה הענין נוהג בסדר אבג"ד, שהוא ביושר. ובסדר תשר"ק ג"כ, שהוא למפרע. כנודע לבעלי הצרופ, וכנז"ל בספר יצירה. ג) והענין הוא, כי יש אנשים, שהם מסוד הנקבה, כנודע מסוד היבום. והנה מי שהוא מצד הזכר, נרשמים אותיות נפשו ורוחו ונשמתו בסדר אבג"ד וכו'. ומי שהוא מצד הנקבה, נרשמים אותיותיו למפרע, בסדר תשר"ק וכו'.

ודע, כי למי שאין לו אלא נפש, אין במצחו רק כ"ב אותיות בלבד. ומ"ד אותיות, יש למי שיש בו ג"כ הרוח, וס"ו אותיות יש, למי שיש בו ג"כ נשמה. אמנם כשיתרשם איזה ענין, ויחיה צריך לרשום שנים או שלשה אותיות שוות, כמו חיי"ם שיש בו ב' יודין, ואין בכ"ב אותיות המצח, רק אות יו"ד אחת, אז הענין

בגלוי אותיות, אלא עם הבינה, ששם הוא מציאות האותיות, כנזכר בתיקונים (שם). ולכן אין הבינה מגלה האותיות, רק במקומה ובחלקה, שהוא מצח האדם. וא"ל טעם אחר, כי במצח שם הוא כח גלוי הדינים למעלה בז"א כנזכר באדרא. כ) ולכן אינם מתגלים אלא במצח. גם יש סימנים אחרים להכיר, במי שיש לו נפש דאצילות, ורוח דאצילות, ונשמה דאצילות, ונשמה דנשמה דאצילות, ולא הגיד לי.

ופעם אחרת א"ל דרך סתם, כי מי שיש לו תגין על האותיות שלו, שהוא מן אצילות.

והנה כל כ"ב אותיות אלו של בחי הנפש, הם המורים על תקון הנפש וחסרונה. כי כפי מה שחסר ממנו, כך תעלים הנפש, מלצייר במצח אותם האותיות, ולא יהיו מתגלים ובולטות רק האותיות המתוקנות בלבד. והם יהיו מאירות ואחרות החשוכות הם חסרים, ולכן הם נעלמים. והנה כל האדם שישאל על ענין זה, מן החכם הבקי בחכמת הפרצוף, ואין האותיות ניכרות כלל במצחו. הענין הוא, שכבר נגזרה עליו מיתה ח"ו שימות באותם שלשים יום, וצריך תיקון גדול, והלואי שיועיל לבטל הגזרה היא.

והנה כמו שיש באדם נר"ן פנימים בתוכו, כן יש נר"ן מקיפים מבחוץ, וגם להם יש בחי כ"ב אותיות מיוחדות, לכל חלק מאלו השלישה הנזכרות. ולפעמים פוגעים זה בזה. ולפעמים אותיות אור המקיף, גובר על אותיות אור הפנימי. וכל זה הוא, כפי פעולת האדם, ובזה יוכרו דברים הרבה. וז"ס שהאותיות נראות בעור הפנים של המצח כנז"ל, לפי שהוא כדוגמת הכוכבים הנראים ברקיע, כנזכר בזהר בפרשת יתרו. (דף ע"א ע"ב) והטעם הוא עם הנז"ל, כי אור הפנימי יוצא לחוץ ומתנוצץ בעור, וכן אור המקיף, מכה ומתנוצץ שם בעור, ושם מתגלים יחד כל האורות.

הנהרות ומראה מקומות

(ב) זחר ח"ג דף קל"ו סוף ע"א ובוהר ע"פ הסולם אות קצ"ט. (ג) פרק ב' משנה ד'.

אלא שהיה בימי החול, ולא רצה. ושאלתי למורי ז"ל, מה ראה בו, וא"ל כי ראה במצחו, או ג הפוכה כך ז פ ל) והענין הוא כי אות ג' היא ביסוד, ולפי שלא רצה להשפיע בה בבחי' היסוד, לכן נתהפכה, להורות על בלתי קיום הוראת פעולתו. ואמנם אין זה נחשב לעון, לפי שהיה בימי החול, ואלו היה נחשב לעון, היתה אות זה הפוכה וחשוכה בלתי מאירה. אמנם כיון שהיתה מאירה, מורה שאין זה נחשב לעון. וענין היותה הפוכה הוא, כי הוא מורה בסוף הנקבה, שממנה מנע גמילות חסד. כי כל אות הפוכה, מורה על נקבה, כאשר האות היא הפוכה מלמטה למעלה. (מ)

ופעם אחרת ראה במצחי, ג' אותיות, כסדר זה א ב ג, א"ל שהוא הוראה, שאני צריך לגמול חסד עם אבי יצ"ו, ולכן הפכה פניה הגימ"ל אל שתי אותיות א"ב.

והנה עוד היתה לו ידיעה אחרת, והוא שהיה קורא לנפש האדם, או לרוחו, או לנשמתו, והיה מדבר עמה, ושואל וחוקר אותה, והיא משיבה אותו כל מה שהיה שואל ממנה, וכל מה שאירע לה, וכל פרטי הדברים. וא"ל, כי כשהוא רואה העניינים באותיות המצח, יש דברים שאיננו יכול להבין אותם מרוב דקותם והעלמם וכיסויים והפוכם וכיוצא. אבל כששואל וחוקר את נפש האדם, או יודע הדברים באמיתות גדול ובבירור.

גם א"ל מורי ז"ל, כי הנה האדם מורכב מיצה"ר ומיצה"ט, ולפעמים היצה"ר מראה קצת אותיות שיש בהם הוראת שקר. ובפרט אם טבע האיש ההוא לדבר שקר.

גם אם האדם היה שואל למורי ז"ל, על ענינים אחרים, היה מגידם לו ע"פ הסתכלותו במצח האיש ההוא. והענין הוא, כי הנפש היא מראה תשובת הדבר ההוא, וכל מה שישאל האדם, או הנפש מראה את התשובה של השאלה הזאת.

הוא כך, כי תחלה מתראה אות אחת, ואחריה בולטת אות אחרת, הצריכה לבא אחריה. ועד"ו בשאר האותיות, והם מתחברות, ואעפ"י שאין סדרם כך אך לפי שעה להורות על ענין ההוא הפרטי מתחלפות, והם מתחברות יחד. וכאשר יוצרך לכפול אות אחת שכבר נרשמה. אז נעלמת האות ההוא מאותו המקום הראשון, ונרשמת פה במקום הזה. ועד"ו הם עושים, עד שנרשמים כל האותיות אשר צריכים להתגלות. אבל אין בין הכל, רק כ"ב אותיות בלבד.

גם יש סימן אחר, והוא כמ"ש בזהר בפרשת אחרי מות, (דף ס"ו ע"ב וע"ח ע"א) כי כל ספירה וספירה מן הי"ס, יש לה אותיות ידועות, וכ"ב אותיות האלפ"א בית"א, מתחלקות בי"ס, וכפי טבע הספירה ההיא, כך יש לה אותיות מיוחדות לה. והנה להכיר את האדם מאיזה שורש הוא, ומשרש איזה ספירה הוא. יוכר הדבר הזה, במה שתראה אותם האותיות מאירות, יותר מכל שאר האותיות, בתכלית הארה. וגם שהם חקוקות שם תמיד יותר מכלם. ובזה יוכר באיזו ספירה מהי"ס היא שרש נפשו.

גם יש דברים, שתלויים בידיעת הרואה את האותיות ההם, כי הנה לפעמים איזו אות מהם, היא שבורה באמצע, כזו ב א וכיוצא באלו. והנה בהיות אותה ב (שבורה) באמצע, יורה על מיתת בנו. וכן כיוצא בזה, כפי האות שהיא מורה וממונה על אותו דבר, כך מורה. גם לפעמים האות היא הפוכה, ויש בצורת ההפוך כמה מינים. והמשל בזה, באות האל"ף, אם תהיה הצורה הזאת א, או בצורה הזאת א או בצורה הזאת * או בצורה הו * ועד"ו בשער בשאר האותיות. ויש אות שמורה, בהיותה הפוכה, על אדם שבעל אשתו שלא כדרכה.

גם פעם אחרת ראה במצח איש אחר, איך נרשם שם, שאשתו תבעה אותו לדבר מצוה,

הגחות ומראה מקומות

(ל) נ"א כי ראה במצחו אות ג' הפוכה כך (אש"ח).
(מ) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף מ"ח ט"א ד"ה עאלת.

שער רוח הקדש

ידע כי יש שם פגם. כן אם האות הוא מצוייר בין עיניו בדיו שחורה, ידע שעדיין הוא בעשיה. ואם אדום, הוא ביצירה. ואם לבן, בבריאה. ואם לבן ומאיר ומתנוצץ הארתו, הנה הוא באצילות. ועי"ז יכיר האדם, באיזה עולם הוא נדבק. וכן עד"ז יצייר ההוי"ה בכל אבר ואבר שבו, או בפניו, או בידו, ואם שם יתראה החסרון יכיר כי באותו אבר חטא. ואני הכותב חיים שמעתי ממורי ז"ל, שעיקר עיון ההוי"ה באמיתותה, הוא בהיותה כמראה שלהבת אש, ואם יוכל לציירה בדרך זה, הנה האיש הזה בלתי פגום ושלם.

גם א"ל, כי כל המצות יש להם אות רומזת על כל אחת ואחת. וביום שיעשה האדם מצוה אחת, אז תתראה מאירה. אך מצות הצדקה, תאיר כל השבוע ההיא. בסוד וצדקתו עומדת לעד. (תהלים קי"א) אבל שאר המצות, לא יתגלו ביום אחר, רק אם עשה איזו מצוה אחרת, אז תאיר גם זו עמה.

גם א"ל, כי האדם יש לו תרי"ג מצות, וכנגדם יש לו תרי"ג נצוצות נפשות בשרש נפשו ותרי"ג רוחין ברוחו, ותרי"ג נשמות בנשמתו. ולכשיהיה האדם מתוקן, צריך שיתגלו כל הנשמות ההם התרי"ג, וכל אלו התרי"ג, הם ת"ח שבשרש ההוא, מלבד שאר הנצוצות, שהם בעלי מעשה ועמי הארץ, ויש הרבה מאלו התרי"ג שאינם נכרים בפני עצמם בפירוש, אבל הם נכללים עם האחרים. ויש כמה נצוצות שהם עיקרי התרי"ג, כי כשאלו מתגלים, אז ודאי שכל השאר נכללים בהם. אלא שלגדולת אלו העיקרים, אינם נכרים האחרים. אמנם מספר הנצוצות השרשים והעיקרים, לא ידעתי כמה הם.

גם ביום שבת קודש, כל מי שהוא זוכה להיות לו סוד תוספת שבת בנפשו, אין עונותיו מתגלים במצחו ביום שבת, כי אין אחיזה אל

גם א"ל, כי המאה ברכות שבכל יום, הם נרמזים בכ"ב אותיות. ואמנם מסוד הברכות נעשים אורות סביב אל האותיות, כדמות כתר ועטרה שהוא מסבב את האות, ואור האור גדול מן אור האות עצמה. אך כאשר תראה שאור האות גדול מן האור המקיף לה, זה יורה שהיתה ברכה לבטלה. כי אור האות מבטל את אור המקיף. אמנם כפי מקום האות ההוא, כך נוכל להבין באיזו ברכה הוא שבירך לבטלה. (ו)

דע, כי כ"ב אותיות האלפ"א בית"א, הם תלויות במאה ברכות שהאדם מברך בכל יום. וכאשר אין האדם מברך כלל איזו ברכה מהם. תחסר ממנו אותה האות, שאותה ברכה תלויה בה. ואם בירך אותה, אלא שטעה בה, אז תהיה האות ההיא (מצויה) [נמצאת]. אמנם תהיה חסירה בעצמה. ואם בירך אותה כתקנה, אלא שלא נתכוון בה, אז תהיה האות ההיא חשוכה ובלתי מאירה.

גם דע, כי האדם נוצר ע"י כ"ב אותיות, כנוצר בספר יצירה, וכאשר ביארנו למעלה באורך, וזה הוא בקצור. והענין הוא, כי האדם הוא מוכן לקבל נר"ן, והחכם היודע בהכרת הפנים, יוכל לדעת זה. כיצד: הנה מי שלא זכה עדיין אלא לנפש, יראו בפניו אלפא ביתא דאותיות זעירות. ומי שזכה גם אל הרוח, יראו בפניו (גם) אותיות בינוניות. ומי שזכה גם לנשמה, יתראו בפניו (גם) אותיות גדולות. ומי שהוא זכר אלא שהוא מגולגל מן נקבה, יראו בפניו אותיות הפוכות.

גם סימן להכיר את האדם חטאו, יצייר במחשבתו צורת ארבעה אותיות ההוי"ה מצויירת בכתיבה אשורית. כי ז"ס שויתי ה' לנגדי תמיד. (תהלים ט"ז) ובשעה שמציירו לפניו, אם חטא באיזה חטא, הפוגם באיזה אות מארבעתם, אז אותה האות לא תוכל להצטייר בין עיניו, ועי"כ

הגהה

(ו) א"ש: עוד מצאתי ענין סמוך לזה, וז"ל.

אמר לי מורי ז"ל, כי כל מי שאין לו השגה, להכיר באותיות המצח. ובכל מיני השגת רוח הקודש, וחכמה נעלמת. כאשר יחשוב ויציר במחשבתו, ארבעה אותיות הוי"ה, לא יצטרפו לפניו במחשבתו. ולא יוכלו להצטייר לפניו כהוגן כלל. כאשר כתבתי למעלה בדף שעבר, דף י"ח. מ) ומי שהוא יודע ומורגל בזה, אם לא יוכל לציירם במחשבתו, נגזר עליו מיתה ח"ו. ואם הוא יודע ומורגל, יצטיירו במחשבתו. והנה כאשר עושה מצוה אחת במעשה, יצייר ארבעה אותיות הוי"ה הנזכרות במחשבתו. וכפי האיתיות שלא יוכל לצייר (כך) [כן], בהם יכיר וידע, היכן חטא ופגם. כפי מה שהיא האות ההיא. והנה חטאו הוא מצד המעשה. וכן כשיעשה מצוה בדבור, יצייר אז השם הנזכר. וכפי האות שבה חטא, כך תתעלם ממנו, וחטאו הוא מצד הדבור. וכן אם חטאו הוא מצד המחשבה, כמו בבינה וכיוצא בזה. אז ג"כ יצייר כנוצר ואז חטאו הוא במחשבה. גם יש מציאות אחר והוא, כי מי שלא יצויר נגדו אלא כתיבה שחורה, מורה שחטא ופגם למעלה. ואם מצטייר בגוון אש אדום, אז הוא מתוקן וכפי השתנות ציור ד' אותיות הנזכרות, מגוון אש לגוון שחור, מזה ידע ויכיר את הפגם מה הוא, כפי בחי האות ההוא. וכן הדין אם הגוון ממוצע מן שחור ומן אש.

גם אם תצייר שם הנזכר בכל אבר ואבר מאבריו, וכפי האבר אשר לא תוכל לצייר בו אותיות הוי"ה במחשבתך. תדע, כי באותו אבר יש פגם וחטא. וענין זה הוא מ"ש דהע"ה שויתי ה' לנגדי תמיד (תהלים ט"ז) כנו"ל.

גם א"ל מורי ז"ל, כי אם האדם מריח בהדס ליל שבת, או בליל מ"ש. יוכל להבין באותו הריח, ולהכיר באיזה אבר ממנו עומדת נשמתו. אם באפיו, אם בידיו, אם ברגליו וכיוצא בזה. וכמ"ש בזוהר, (משפטים קי"ז ע"ב) שלפעמים יורדת עד רגליו, בסוד ותגל מרגלותיו, (רוח

החיצונים ביום שבת קדש, במי שיש בו תוספת שבת.

ובענין טומאת קרי, א"ל מורי ז"ל, כי כל אותו היום, מתגלת אותה הטומאה, וניכרת במצחו, אף אם טבל, אלא שהוא גלוי דבר מועט. אבל אם לא טבל, הוא נגלה שם תמיד כל זמן שלא טבל.

ובענין השגתו א"ל, כי בתחלת ימי השגתו היה טורח לפעמים שבוע אחד על מאמר אחד מן הזוהר כדי להבין אותו, ולא היו אומרים לו פירושו. דא"כ נמצא שלא היתה התורה ההיא שלו, וצריך שהוא יחדש בשכלו מעצמו בתורה, מה שקבלה נפשו בחלקה בהר סיני כנודע. ולכן כאשר היה טורח, אז היו אומרים לו בענין פלוני, ובמאמר פלוני עיינת ועמדת על האמת, אבל עדיין צריך קצת עומק יותר. ולפעמים היו אומרים לו טעית בענין פלוני בכלו, או במקצתו והיה חוזר ומעיין עד שהיה עומד על האמת.

ובענין השגתו, אין הפה יכולה לספר הכללים של מיני החכמות, ומכ"ש פרטי כל מין ומין. אמנם מה שראיתי בעיני, דברים נפלאים ואמיתים הם אלו: היה יודע להמשיך לפניו נפש מי שתהיה. או מן החיים, או מן הנפטרים. מן הראשונים, או מן האחרונים. ושואל מהם כל רצונו בידיעת העתידות וברזי התורה. גם היה נגלה אליו אליהו הנביא ז"ל ומלמדו. גם היה מכיר באותיות המצח, ובחכמת הפרצוף. ובאורות שיש בעור גוף האדם. ובאורות שבשערות. ובצפופי עופות. ובשיחת דקלים ואילנות ועשבים. ואפילו שיחת הדומם, כמשה"ה אבן מקיר תזעק (חבקוק ב') וגו'. ושיחת להבת הנר. ולהבת גחלי אש. ורואה המלאכים הביכריוס בעולם כל ההכרזות כנודע, ומדבר עמהם. ובקי בכל העשבים ובסגולותיהם האמיתים. וכאלה רבות לא יכילם ספר. לא יאמינום השומעים כי יסופר להם, ואשר עיני ראו ולא זר כתבתי באמת.

הגהות ומראה מקומות

(מ) לעיל דף י"ח ד"ה גם סימן.

על הצפרנים. אבל בע"ש אחר שטבל האדם לכבוד שבת, האור שלהם מסטרא דקדושה, וכל ההוראות שלהם הם מצד הקדושה, ונמשך זה עד מ"ש, ואז חזרת הארתם כמו שהיה בתחלה בימי החול.

דרוש ב

בענין חכמת הכרת הפרצוף. אמר הכתוב (איוב י"ט) ואחר עורי נקפו זאת, ומבשרי אחזה אלוה. כאן נרמז ענין הכרת הפרצוף, וזה ביאורו: דע, כי אין לך שום גוף או נפש או רוח או נשמה, שלא נבראת ע"י כ"ב אותיות התורה, וכנודע למי שנתעסק בספר יצירה. והנה כל בחי' מאלו הארבעה הנו', יש בהם כ"ב אותיות בהם עצמם. והנה ארבעה בחי' אלו, מתלבשות זו בתוך זו. ואח"כ בחי' העור של הגוף מכסה על כולם, וחופה על כולם. כדוגמת הרקיע החופה על כל מה שלמעלה מן הרקיע, כנזכר בזהוה (יתרו דף ע"ו ע"א) בפרשת ואתה תחזה וכו'. והנה כל נשמה, יש לה קליפה אחת המלבשת אותה, בחטאו של אדה"ר שערב טוב ברע, כנו' אצלנו בש"ח שער הגלגול בדרוש חבוט הקבר. ו) ואמנם הצדיק ע"י התורה והמצות, מוזכר את נפשו, ומפריד מעליו הקליפה ההיא. ועי"כ יש כח בנר"ן שלו, להאיר ולבקוע האור שלהם, במסך העור החופה כנזכר. ושם מראות כחותיהם ופעולותיהם. וכ"ב אותיותיהם מחוץ לעור, ככוכביי ברקיע, בכל אבר ואבר, ובפרט במצח האדם.

אמנם הרשעים, כי קליפת החשך מכסה נפשם ורוחם המאירים, אין בהם כח לבקוע אורם לצאת מחוץ לעור. וזש"ה, נר רשעים ידעך, (משלי כ"ד). כי נפש ורוח הרשעים שהם ר"ת נ"ר, ידעך מחמת חשך הקליפות. כי רשעים בחשך ידמו. (שמואל א' ב') וכבר ידעת, כי חלק הנשמה אינה נכנסת ברשע כלל, וכמש"ה (איוב ד') מנשמת אלוה יאבדו. והלאוי יהיה

ג') ונזכר בר"מ בפרשת בא. וזה יוכר אם מריח תיכף אם לא. וכן אם נראה לו שהריח בא ממקום קרוב, או ממקום רחוק, ובוה יכיר וידע הנזכר.

גם צריך האדם בכל יום, לפשוט זרועותיו תמיד, כדי שיכנס קשרי הזרועות כלפי הגוף בצדו, בסוד וכל אחוריהם ביתה. (מלכים א' ז') הנזכר בזוהר בפרשת (ויחי) [ויצא דקנ"ד ע"א] ולא יהיו כפופים באופן שיצאו הקשרים לצד אחורי הגוף.

גם נלענ"ד חיים, ששמעתי מהר"א הלוי ז"ל, בשם מורי ז"ל, שכאשר יצא האדם מפתח ביתו ולחוץ, אם יודמן לפניו כלב אחד, ופניו כנגד פניו, ויפשוט זרועותיו בקרקע לצד ראשו, ודומה כמי שמשתחוה לפניו, מורה על בשורה טובה. ואם יהפוך אחוריו אליך, ויפשוט זרועותיו בקרקע, יורה ח"ו להפך.

עוד בענין הכרת הפרצוף, כבר נתבאר למעלה, כי במצחו של האדם ניכרים פעולותיו וכו'. ודע, כי גם בכל אבר ואבר שבאדם, יש בו אותיות כתובים, מורים על פעולות האדם. אלא שעיקר כתיבת האותיות, הוא במצח כנו"ל.

גם בעינים של האדם, יש בהם גלוי אותיות. גם בשערות האדם, של הראש והזקן, ובכל שאר גופו, יש בהם הוראות גדולות, המורים על דברים רבים. והוא כפי גוון שלהם, או כפי ארכם. או כפי קמיטתם. או כפי נטייתם לצד מעלה, או למטה. כנזכר בזוהר בפרשת יתרו דף ע"א ע"ב ג) ובתיקונים תיקון ע'.

גם בצפרני ידיו של האדם, א"ל מורי ז"ל, כי יש בהם הוראות וידיעות גדולות, (אבל) (אלא) כשהוא בימי החול, אז ההוראות של האדם הם מסטרא אחרא של הקליפה השולטת

הנחות ומראה מקומות

ג) ברזא דריון ובתקונים תק"ע קכב: ס) הקדמה כ"ג.

אבא, רוצה להאיר בחוץ, ואז האור שלו מכה בנשמה החופפת עליו, הנקראת ה"א שהיא אימא ומאיר בה. והנה אם תכה יו"ד פעמים ה"א, יהיו בגימטריא ק"ד. אח"כ אור הנשמה, מכה ברוח הנקרא וא"ו. ואז הוא הכאת ה"א בוא"ו, שהם בגימטריא ע"ח. אח"כ מכה אור הרוח בנפש החיצונה מכלם, והיא הכאת וא"ו בה"א, שגם הם בגימטריא ע"ח. ואם תחבר שלשה הכאות אלו, הם בגימטריא עו"ר, לפי שכל אלו האורות שמספרם רע"ו, חוזרים ומכים בעור האדם, לצאת חוצה לו, ואז נקרא עור. וביאור הענין זה, יותר מבואר הוא, כי הנה האדם שהוא הוי"ה דאלפי"ן, הוא ז"א, אשר בתוכו המוחין דאבא, תוך נה"י דאבא. והם בחי' יו"ד, נשמה לנשמה שבו. ומחוץ נה"י דאימא, עם המוחין דאימא, והם בחי' ה"א. והנה בהיות אורות נה"י דאבא, מכים בנה"י דאימא מחוץ להם. הרי יו"ד פעמים ה"א. אח"כ מכה נה"י דאימא בז"א, והרי ה"א פעמים וא"ו. אחר כך יוצאים האורות מזו"א אל לאה, שהיא ה"א תתאה הרי וא"ו פעמים ה"א. וכלם בגימטריא עור.

ונחזור לענין, כי ז"ס פסוק ואחרי עורי נקפו זאת וגו'. (איוב י"ט) כי הנה העור, הוא נכח פני האדם המסתכל בו. ואותם האורות הנוקפים ומכים בעור כנוכר, הם עומדים בפנים תוך הגוף, מאחורי העור. בבחי' האדם המסתכל בפני העור, יקרא מה שבתוך העור, אחורי העור. ואמר, כי האורות העומדים אחורי עורי, נקפו והכו הכאה זו בעור לצאת לחוץ כנו"ל. וע"י היותם מתגלים בבשרי בחוץ, ע"י הכאת האורות בבשר גוף האדם לעבור מחוץ לעור, אז אוכל להיותי רואה את הנשמה, הנקראת אלוה כנוכר אצלינו, במאמר הסבא דמשפטים (דף צ"ו ע"ב) כי הנשמה באה משם אלוה. ואלו לא היתה הנשמה משלחת אורותיה מחוץ בשרי ועורי, היתה נעלמת היא וכחותיה ואותיותיה ממני.

להם נפש ורוח. כי אין הנשמה שהיא בינה, יושבת תוך הקליפה. ונמצא כי הרשע, אין כ"ב אותיות נפשו או רוחו מאירים בחוץ. אבל הצדיק מאירים בו כ"ב אותיות של הנפש ושל הרוח ושל הנשמה במצחו ובשאר אבריו.

ולכן נבאר תחלה טעם למה נקרא עור. ואח"כ נחזור לענין. דע, כי העור בחי' הקליפה הסובבת הנקראת רע. וכבר ידעת בספר הזוהר ר"פ יתרו, (דף ס"ט סוף ע"א) דלית סטרא דמסאבא, אא"כ אית לה נהירו זעיר דקדושה בתוכה. והיא אות וא"ו שבין אותיות ר"ע, ונעשה עור. ולפי שהעור נקרא רקיע, גם אות ו' הוא רקיע כנודע. (ס) והנה עור האדם עצמו, הוא סוד הקליפה הסובבת על הכל. אשר לא נגלית מציאותה, עד דאתפשט רקיע, כנוכר בזוהר בפרשת תרומה (דף קס"ו ע"א) בעובדא דבריה דרב ספרא, בסוד אמ"ר: 'אור' מים' רקיע כי בעוד שהטפה היא בסוד אור ומים, לא נגלית הקליפה. וכד אקריש ואתעביד רקיע, כדין אתגלי פסולת שהיא הקליפה הנקראת רע. ואות ו' שהוא רקיע, שנשמה בתוכה ונעשת עור. ובוה תבין מ"ש רז"ל, (נדה ל"א ע"א) שלשה חדשים ראשונים, זווג קשה לאשה, וקשה לולד. והטעם הוא, לפי ששלשה חדשים ראשונים, הם בסוד שלשה שנים ראשונים דערלה, וכולם רע. ואח"כ אות הוא"ו נכנס שם ונעשה עור. ואז מתחיל הולד להקרש, ולהתפשט בו בחי' עור. כי בשלשה חדשים ראשונים, לא היה רק בבחי' אור ומים לבד.

עוד יש טעם אחר, למה נקראת עור. ויובן כמה שביארנו לעיל, והוא, כי הנה האדם העליון הוא בחינת שם ההוי"ה דמלוי אלפי"ן, שהיא בגימטריא אד"ם. והנה הוא כלול מד' בחינות, שהם: נשמה לנשמה, ונשמה, ורוח, ונפש. כנגד ארבעה אותיות הוי"ה הנזכר. והנה האור הפנימי שבכלם, שהיא נשמה לנשמה, הנקרא יו"ד שהוא

הנהות ומראה מקומות

אמנם הסיבה. שער החשמל פ"א וגו'. שער הפסוקים איוב סימן ב'. לקוטי תורה איוב סימן י"ט.

(ס) זהר ח"א כד: הקדמת ת"ז דף ו' סוף ע"ב. ע"ח ח"ב שער לאה ורחל פ"ב דף ר"ה ט"ב ד"ה

אלו יש להם שרים ממונים עליהם, ואותם השרים יודעים רוי התורה וסודותיה מן הזמן הנזכר, והנה אותם השרים הממונים על הבריות, או העופות ההם, יזמינו בפיהם בצפצופם וקולם, סודות עמוקים מן התורה, ומי שיבין קולם וצפצופם, יוכל לידע כמה סודות בתורה, ויש דורות שיש צדיקים בתוכם מכירים אותם, זה כמו שראיתי למורי ז"ל בעיני, וע"כ השרים מזמינים הסודות ההם. ומכירים ומבינים אותם הראויים להבינם כנוצר.

גם דע, כי כל מה שנגזר למעלה, מכריזים הגזרה ההיא בכל העולמות, ובפרט בעולם העשיה. גם כל העבירות שהאדם עובר, כלם נכרוזות בעוה"ז, ע"י ב"ד של מעלה, ושליח ב"ד ההולך עמהם. והנה עבוי וגסות האויר, אינו מניח לשיעבור ויורד קול הרוחני בתוכו, ואמנם כאשר העופות מפריחים באויר, הם חותכים ובוקעים האויר, וחולקים אותו ע"י הפרחתם ועפיפתם, ואז קול הכרוז עובר דרך שם, וז"ס פסוק (קהלת א') כי עוף השמים יוליך את הקול, כי דרך פריחתו ועפיפתו מוליך אותו. ויש עופות אחרות שע"י דבורם וצפצופם, מצטרף ומתחבר קול הכרוז עם קולם, ועוברים יחד, וכנגד אלו נאמר, ובעל כנפים יגיד דבר. (שם) אבל כנגד העופות האחרות שאינם מדברות, אלא מוליכים הקול האחר העליון, ע"י עפיפתם בכנפיהם כנוצר. ואלו הם העופות הנקראים בלע"ז אבי"ס מודא"ס, ונקראים בלה"ק וגם בלשון ערבי רחם בפרשת שמיני, ועליהם נאמר יוליך את הקול. (א)

ואחר שכתבתי זה, נזכרתי שהוא להפך, כי עוף השמים הוא המדבר, ולכן נאמר בו יוליך את הקול, כי מתערב קולו עם קול הכרוז, וע"י זה הוא יוליך הקול ההוא. וכנגד האלמים אמר, ובעל כנפים יגיד דבר, שהוא העוף שאין בו בחי' דבור כלל, רק בחי' עפיפתו בכנפים, וע"י כנפיו בלבד, הוא מגיד הדבר העליון, ולפי שאינו דבור גמור רק בדרך רמו ע"י העפיפה, לכן נאמר בו לשון הגדה, כנודע כי כל לשון

אבל עתה, ומבשרי אחזה אלוה, (שם) שהם אורות הנשמה כנוצר, לראות הטובים (הרעים) הם פעולותיה אם לאו.

והנה כוונת איוב בפסוק זה הוא, שהיה אומר לאליפו התימני ובלדד השוחי, וצופר הנעמתי חבריו. הנה אתם אומרים לי, שאלו היסורים הבאים עלי, הם מפני חטאתי. שאתם נביאים, וצופים בעיניכם העבירות הכתובים במצחי. מכח האורות של נפשי המנקפת אחרי עורי. ואמנם אני איני יכול, שעיני יחוו במצחי, אם כדבריכם הוא אם לאו. וצריך שאתם עיניכם יחוו החטאים הכתובים במצחי. ואמנם איני מאמין לדבריכם. שאלו הייתי יכול לחזות במצחי ובבשרי הייתי רואה חטאתי החקוקים במצחי. כמש"ה ומבשרי אחזה אלוה. אלו היה באפשרות שעיני יסתכלו במצחי. אבל איני מאמין לכם, כי הייתי רוצה שאנכי אחזה לי, ועיני יראו במצחי ולא זר (שם) אם הוא כדבריכם.

ודע, כי כמו שאמרנו שהרשע אין אורות אותיות נפשו נחקקים במצחו. כך האדם, אם הוא ת"ח גדול. ובפרט אם עוסק בחכמת האמת. תורתו מכסה על העונות שעושה. ואינם כתובים במצחו, אם הם עבירות קלות. אבל אם הם עבירות חמורות, הם נגלות וכתובים במצחו. ואמנם הקלות שאינם כתובים במצחו, אי אפשר לדעת אותם, אם לא ע"י ידיעה אחרת שביארנו למעלה, שהיתה לו למורי ז"ל, שהיה מדבר עם נפש האדם ממש, ושואל וחוקר ממנה כל פעולותיה, והיא מגדת לו.

דרוש ג

בחכמת ידיעת צפצופי עופות, עוד ידיעה אחרת, היתה להרב ז"ל, שהיה מכיר בצפצופי עופות, וזה ענינו, דע, כי מן היום שנשרפה התורה כנודע, ע"י אומות העולם בעוה"ה, נמסרו אז כחותיה וסודותיה ביד הקליפות, ולכן אין שום בריה שבעולם אפילו מן בריות טמאות, כמו בהמות חיות ועופות שקצים ורמשים שכל

הגהות ומראה מקומות

(א) עיין מסכת חולין דף ס"ג ע"א.

יגיד איזה דבר חכמה, ולכן תמצא שאין העופות מצויים, אלא במדינות במקום ישוב, כדי להגיד לבני אדם פשעם וחטאתם, וכל הקורות אותם והנגזר עליהם, וע"כ בזמן חרבן הבית, שגלו ישראל לבבל, כתוב מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו, (ירמיהו ט') כי אין בהם צורך שם, כיון שאין שם בני אדם.

והנה לפעמים ענין צפצוף העופות הוא באופן אחר, כי יש נשמות בני אדם, מגולגלים בהם באותם העופות, או בכל מיני בריות שיהיו, והכל לסכות ידועות כפי ענשם, ואלו הנשמות הנז', הם יודעים ממה שהיו יודעות בתחלה, וגם יודעים הרבה עתידות, ממה ששומעים מן קול הכרוז מאחורי הפרגוד, ואז הם מגידיים אותם הדברים. גם יש לפעמים באופן אחר, כי איזו נשמה של איזה צדיק, באה מן העולם העליון, ומתלבשת באותה צורה ודמיון ההוא, ואינו בריה או עוף ממש, אלא מתדמה ומתראה כך, והוא מגלה ומגיד סודות התורה וכיוצא. ואמנם כפי מדרגת ומעלת האדם הירואה אותם, כך יתדמו לפניו. ולפעמים יתראו לפני שני אנשים יחד, ואיש אחד מהם יתדמה לו בצורת עוף, או בריה אחרת. והאיש השני יתדמה בפניו באופן אחר, והכל כפי מעלת האדם הירואה אותם. (א)

(ב) ענין השגת האדם החכמה, יש תנאים: תנאי א', הוא השתיקה, ושימעט דבורו כל מה שיוכל. ושלא ישיח שום שיחה בטילה, וז"ש

הגדה הוא ברמו ובחשאי, וזהו יגיד דבר, כי כפי רמז תנועת עפיתו, ניכר קול הכרוז.

גם דע, כי חילוק זה ישנו ג"כ בעופות שהם בעלי צפצוף, כי פעמים מצפצפים, ופעמים מעופפים ומגידיים בעפיתם, והנה ענין עופות האלמים הנז', הנקראים רחם כנו"ל בלשון ערבי ובלה"ק, הם נמשכות מצד לילי"ת, ההורגת את הילדים הקטנים, אשר עדיין לא הגיעו לכלל דבור, וכל הנשמות ההם, ובפרט אם הם רשעים, כולם הולכות דבקות ומתחברות עם אלו העופות האלמים הנז', והולכות עמהם ועם לילית, ולכן אין להם כח דבור, ויש עוף ממונה להודיע גזירת רעב ח"ו, ויש ממונה להודיע גזירת הארבה ח"ו, וכן עדי"ז בכל הגזירות, בין הטובות בין הרעות, ויש ממונה על כמה דברים חלוקים ומשונים זה מזה, והנה עופות האלמים, הם ממונים על גזירת הילדים הקטנים המתים בקטנותם, וכן יודעים בשורות אחרות גם כן, והעורב ממונה על בשורות רעות בלבד, ובפרט על בשורת המגפה בר מינן, ולפעמים בדרך מקרה, אומר איזו בשורה טובה, והנץ הנקרא בלשון לעז, אל מולאנ"ו, מבשר בשורות טובות, והגולנדרני"א הנקרא בלה"ק צפור דרוז, מבשר בשורות טובות, ובפרט על בשורת עצירת המגפה בר מינן, וכמעט שבכל זמן המגפה, אינה נמצאת באותה העיר והולכת משם, ולא די זה, אלא אפילו כל התולעים והזבובים והיתושים, כלם מגידיים חכמה, ואין דבר בעל חי בעולם כלו אפילו מן השקצים והרמשים שלא

הגהה

צפרדע, לשון צפור דעה, וזהו ראייה למש"ל. (ב) א"ש: ראיתי ללקט כל השושנים, הנמצאים בדברי הרב הגדול ז"ל, ודברי אבא מארי ז"ל, בענין הנהגות האדם לזכך גר"ן שלו, וכיצד יתנהג, בין בעסק התורה, בין במדות טובות וכיוצא, ובין בכוונות בתפלתו וכיוצא, וגמרתי לסדר אותם אחד הדרושים הנזכרים, יען כי הם סבה אל החכמות הנזכרות.

(א) אמר שמואל: זכורני ביום ר"ה אחד, שהיה מורי אבא מארי דורש על המים ביום תשליך, ראינו צפרדע אחת באה בנהר כנגדו, והתחלנו להשליך עליה אבנים להשליכה, ואבא מארי ז"ל, היו עיניו סגורות ודורש בתורה כדרכו, ומקול צפצוף הצפרדע, פהח עינו וגער בנו, ואמר לנו שהיתה נשמה אחת באה לשמוע תורתו, ובאה מלובשת בצפרדע זאח, ולכבודו התחיל לדרוש בענין הצפרדע, למה נקראת

קשים, והם ק"ך כמנין דמע"ה, (ה) כי הדמעה הוא סוד הדין, כנוכר בזוהר בפרשת שמות דף י"ט ע"ב. והנה הדמעה ממתקת ק"ך אלהים הנו', והבכיה גורמת להמשיך מלוי הוי"ה דס"ג שבאימא, שהיא בגימטריא ל"ז, כמנין בהי"ה, ונמשך מלוי הנזכר למטה בתוך ז"א, ועל ידי

כך מתמתקים ק"ך אלהים הנזכרים. (א) עוד טעם אחר, למה התפלה בדמעה, היא מרוצית יותר. לפי שהדמעות נמשכות מן חו"ב (פ) וכשאלו השני ספירות גפתחות, מאיר הכתר בהם, וימשכו רחמים לשאר המדות.

(ו) כוונת התענית

כוונה ראשונה, יכוין אל מ"ש בס"ה, (צ) שיחשוב עצמו כקרבן, והחלב והדם הנחסרים ממנו ע"י התענית, נחשבים כקרבן, כיצד: הנה הקרבן היה נחלק לבי' חלקים, והם: וידי חרטה בכיה תשובה שיעשה בעל הקרבן על הפרוד שעשה, הוא עולה לגבוה וזהו קרבן לה', רוצה לומר: שמקרב אותיות ההוי"ה, שהפריד בעונו, ויקרב אותם ע"י התשובה שיעשה על הקרבן, לפי שהקרבן געשים בו ד' מיתות, וכראות בעליו אלו המיתות, יכנע לבבו וישוב בתשובה ויבכה, וזהו חלק א' מן הקרבן, והנה מחשבה וכוונה זו, עולה ליחד הדברים הרוחניים. וגוף הקרבן, מתעלה לזון ולפרנס כמה

ז"ל (ע) סייג לחכמה שתיקה. תנאי ב' הוא, שעל כל דבר ודבר ובכל ענין וענין שבתורה, או שבספר הזוהר אשר לא תבין ענינם, תשב ותבכה עליהם כל מה שתוכל להרבות בבכיה. מהר"א הלוי ששמע מהרב ז"ל.

גם עליית גשמת האדם בלילה אחר שישכב ויישן, שלא תשוט בהבלי העולם הזה, אלא תיכף תעלה למעלה במקום הראוי לה, כל זה תלוי בבכיה שתבכה בעת השינה, ותישן מתוך הבכיה.

גם אמר לי הר"ש סאגיס בשם מורי ז"ל, כי הרוצה לינצל שלא יראה קרי בחלום על מטתו, אחר שיאמר פסוק בידך אפקיד רוחי, בסוף סדר ק"ש שעל המטה, יאמר אח"כ פסוק ב' של אנא בכח וכו', והוא פסוק קבל רגת עמך שגבנו טהרגו גורא, ויכוין בשם השני של שם בן מ"ב, הרמוז בר"ת הנזכר, והוא שם קרף קרף ששן: כלו נקוד בשב"א. אם אינו יודע נקודו האמיתי הראוי לשם זה, ויכוין שבשם זה יהיה קורע כח השטן, כדי שלא יביאנו לידי קרי. (ג)

(ד) דע, כי יש באחורים של ז"א ק"ך צירופים, שיש בשם אלהי"ם, כנודע, כי כל תיבה בת ה' אותיות, בונה ק"ך בתים וכלם הם דינים

הגהה

(ה) א"ש: עם הכולל.
(ו) אמר שמואל: ראיתי ג"כ לכתוב אחר הנזכר, כוונת התענית והשק והאפר, המועילים לאדם לזכך גפשו, כי גם בעשיית הנזכר, יוכל האדם לתקן מעשיו, ואח"כ יוכל להשיג השגה אשר ירצה.

(ג) אמר שמואל: אפשר לומר, שהם ששה נקודות של שב"א, והם שנים עשר נקודות, שהם י"ב יודי"ן, וכל אחת כלולה מעשר, והם ק"ד, כנגד ק"ך בחי' של אלהי"ם שכתוב לקמן.
(ד) אמר שמואל: הואיל וזכרנו ענין הדמעה, נבאר כוונת הבכיה והדמעה.

הגהות ומראה מקומות

ע) אבות פרק ג'. שער היחודים פ"ה.
א) עיין ע"ה ח"ב דף שליו סדר צדופי ק"כ שמות אלהי"ם.
פ) ב"מ גט. זהר ח"א קלב: רכג. רכה: ח"ב

יב: רמה: ת"ג כ. ת"ז תי"א כו: ז"ח רתו פ. להלן
יב: רמה: ת"ג כ. ת"ז תי"א כו: ז"ח רות פ. להלן
דף כ"ט ד"ה אמר חיים. אמר זה בשם הרמ"ק ז"ל.
צ) ברכות יז. זהר ח"ב כ: קיט:

של האדם, ועי"כ נבדלים ממנו הקליפות, כדמיון החטה, שאין הקש והתבן שהם קליפותיה מובדלות ממנה, אלא ע"י הדישה, וכן על ידי התענית והסיגופים והמלקיות, יבדלו ממנו כל הקליפות וישובר כח היצה"ר, והאור שהוא יצר הטוב, נבדל מן החושך שהוא היצה"ר, ואז היצר הטוב וכחותיו, יוצאים משעבוד היצר הרע וכחותיו, כמש"ה לאמר לאסורים צאו וגו'. (ישעיה מ"ט) אמר חיים נלע"ד בלי ספק, אין זה ממורי ז"ל.

גם בענין התענית, אין לערב תיקון אחד בחבירו, אלא כל תיקון ותיקון יהיה נפרד מחבירו. המשל בזה, אם היו בידו לעשות ב' תיקונים של שתי עבירות, כל תיקון מן מ' יום, לא יאמר אעשה ג"פ ב' ימים רצופים, שהם לחשבון ג"פ כ"ז, שמספרם פ"א יום. לפי שמתערבים יחד ב' התיקונים, בב' ימים האמצעיים. אמנם יתענה תחלה ב' ימים רצופים, והרי יש בידו כ"ז יום. ואח"כ יתענה י"ג תעניות בימים, בלי לילותיהם, ויושלמו מ' תעניות של תיקון הראשון. ואח"כ יתענה מ' יום של תיקון הב', בפני עצמם ע"ד הנזכר ממש. ואם ירצה לעשות ב' ימים רצופים ולילותיהם, שהם כ"ז יום, תמורת הי"ג יום בלי לילותיהם וכיוצא בזה, הרשות בידו, כי בכלל מאתים מנה.

גם טוב הוא למי שמתענה ולובש שק, שישכב בלילה על הארץ, וישים אבן תחת מראשותיו, ויכוין בשם ההוי"ה שהיא בגימטריא אב"ן, כזה: יוד הה ואו הה. (ר)

גם טעם למה שנהגו להתענות, בשני וחמישי בכל שבוע, הוא מפני, כי הגבורה וההוד שולטים בימים אלו, והנה הם מדות הדיו, ולכן המתענה בהם, יכוין להמתיק דיני הגבורה ע"י החסד. ודיני ההוד ע"י הנצת, גם יקרא באלו הימים משניות סדר קדשים, שהם דיני הקרבנות, ויחשוב כאלו הקריב קרבן בזמן שב"ה היה קיים. (ש) וישמור עצמו מלשון הרע, ורכילות,

דברים פנימים וחיצונים, כדי שלא לקטרג עליו, ושהו לאשי, אל תקרי לאשי, אלא לאנשי, וזו תהיה כונת האדם ביום תעניתו, והתשובה והרמעה והצדקה של יום התענית, הם עולים ליחד הדברים שהפריד, ולפיכך צריך לקבל התענית מבע"י, לייחד לילה ביום, ויום בלילה. ומחלבו ודמו נזונים מהם הכחות העליונים, כדי שלא יקטרגו עליו, ולא יכוין ח"ו לזה לתת להם חלק, אלא יכוין לתת הכל לגבוה, והוא יחלק אח"כ לכל הכחות כנודע.

דבר אחר, יכוין לתקן מה שאכל, כיצד: הנה כפי מעשה האדם שעושה, כן יהיה לו אחר פטירתו, כי אם עסק בתורה ובמצות, ולא חטא בעבירות, או אם חטא אלא שחזר בתשובה, הנה בעת פטירתו, מתעלה נשמתו למעלה ונדבק בשי"ת, כמש"ה ואתם הרבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום. (דברים ד') ואם ח"ו עשה להפך, הנה אחר פטירתו, יתגלגל בדומם ובצומח ובב"ח שאינו מדבר, בטמאים ובטהורים. (ק) והנה כשהאדם אוכל בשר, אפשר ששם מגולגל איזה נפש אדם מישראל, ולכן ביום התענית, צריך שיכוין כנז"ל לתקן מה שאכל, ר"ל: להעלות כל החלקים שנכנסו בו, בעת שאכל הבשר, אם נשמה, אם רוח, אם נפש.

דבר אחר, הנה ביום שהאדם אוכל, אז האצטומכא מקריב המאכל, ומעלהו אל הכבד, והכבד אל הלב, והלב למוח, אבל ביום התענית, הוא דומה לצורה עליונה, כי הוא מוריד מן המוח אל הלב, ומן הלב לכבד, וכמו שנתבאר בזוהר (בפרשת תרומה קנ"ג ע"א) כי כשהגיעו הדברים הרוחניים בחכמה עילאה, הנקראת מחשבה, ביררה ולקחה אוכל, וזרקה הפסולת לחוץ. כך ביום התענית, בכח מחשבת האדם המתענה, דוחק הקליפות לחוץ. דבר אחר, ביום התענית נשבר לבו וכחו

הגהות ומראה מקומות

(ר) שער היהודים שער תקוני עונות דף לא. (ש) מנחות קי.

(ק) שער הגלגולים הקדמה כ"ב. שער המצות פירשת עקב דף ק' ד"ה עוד יש. ספר הלקוטים סוף פירשת וישלה. ופירשת עקב ד"ה עוד ויענך וירעיבך.

שער רוח הקדש

למעלה, א) כי הוא מעלה כח חלב ודם של האיברים למעלה, לפרנס ולזון הלב והמוח ביום התענית. כנזכר פרשת פינחס (רכ"ז ע"א ורמ"א ע"א) והנה החלב והדם, נקרא קרבן בהמה, לפרנס את החיצונים. אבל מחשבת האדם ביום התענית, נקרא קרבן האדם, ועולה עד האדם שהיא הקדושה.

גם כונת התענית, הנה הוא דמיון הקרבן. (ב) והענין הוא, כי אעפ"י שמצינו שהאכילה כשהאדם מכויין בה, היא כונה גדולה עד מאד, עכ"ז הארתה היא מתתא לעילא, ועולה העשן וריח הניחוח מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה וכו', עד א"ס, כנזכר בזהר פרשת (פקודי) (פנחס דף רכ"ד ע"א ותרומה קנ"ג) וכך היא כונת האכילה של האדם, שע"י אותה הכוונה הנכונה, שמכוין בעת אכילתו, עולה הנאת האכילה ההיא מתתא לעילא, מן הכבד ללב, ומן הלב אל המוח, שהוא העליון אשר באדם. ואמנם סיוע הקרבן הוא, שאחר שעלה הריח הניחוח למעלה, אז יורד שפע גדול מעילא לתתא, מן המוח העליון עד סוף המדרגות, ואל סיוע הזה, הוא דומה ענין התענית, כי ביום התענית אין אכילה עולה ממטה למעלה, רק אדרבא המוח משלח מזון מעילא לתתא, לכל האיברים, מן אותו המזון הרוחני שהוא חלקו של מוח, והמזון הרוחני ההוא, מוריד ומחלק ביום התענית לכל האיברים כולם. וצריך שיתכוין המתענה ביום התענית אל כוונה הזאת.

גם ענין התענית, דע, כי ארו"ל (תענית דף י"א) בגמרא האי צורבא מרבנן דמתענה, ליכול כלבא שירותיה. וטעם הדבר הוא, כי מי שלא חטא מימיו אינו צריך להתענות. ולכן

וכיוצא בזה, ונלע"ד שהוא להר"א הלוי ואינו למורי זלה"ה.

כוונת התענית, ותחלה נבאר טעם למה המתענה ג' ימים רצופים לילה ויום, הם חשובים כמו מ' יום רצופים בלתי לילותיהם. והענין הוא, כי ענין ג' תעניות אלן, נמשכים מסוד מצח הרצון העליון דא"א, אשר יש שם שם הוי"ה דע"ב במלוי ארבעה יודי"ן, אשר הם בגימטריא מ', ואלו הם ענין מ' תעניות. (ש) אבל לפי שכל הוי"ה הזאת היא בגימטריא ע"ב, והנה בשלשה תעניות רצופים לילה ויום, יש ע"ב שעות, לכן הם חשובים כמו מ' ימים בלי לילותיהם. והנה ז"ס מ' יום ומ' לילה, שהתענה מרע"ה בהר סיני בקבלת התורה, והם כנגד מ' יום דת"ת, ומ' (יום) [לילה] דמלכות, ולכן היו מ' יום ומ' לילה. אבל אנחנו אין בנו כח לתקן את המלכות הנקראת לילה, לפי שהיא למטה, ורגליה יורדות מות (משלי ה') כנודע, ולכן אין אנו מתענים רק מ' ימים, לתקן את הת"ת בלבד. ואין אנו מתענים גם הלילות שהם כנגד המלכות. והמתענה ב' ימים רצופים עם לילותיהם, חשובים כאלו התענה כ"ז יום. והמתענה יום אחד ולילו עמו, כמו יום הכפורים וט"ב, אינו חשוב כ"א תענית יום אחד בלבד.

ונמצא כי המתענה שלשה ימים רצופים עם לילותיהם, הנה היום הא' נחשב לתענית אחד בלבד. ובהתחבר עמו יום השני נחשבים לכ"ז, שהם שני שלישי מ' יום. ובהתחבר עמהם יום השלישי, שהיא י"ג ימים שלישי מ', אז בשלמים למספר מ' יום בלתי רצופים.

ואמנם ענין התענית הוא, כי בחי' כוונת האכילה היא מלמעלה למטה, (ת) להמשיך מזון לתחתונים. אבל התענית הוא עולה מלמטה

הגהות ומראה מקומות

(א) זהר פנחס ברע"מ מן אות שצ"ט עד אות תמ"ג עיי"ש בסולם מאמר אברים הפנימיים ובמראות הסולם שם.

(ב) ז"ח שה"ש דף ס"ה ע"ב ובז"ח ע"פ הסולם אות רט"ז ור"כ, ועיי"ש בסולם מאמר ג' ריחות.

(ש) שער הכוונות ענין יוה"כ ד"ב ד"ה ואמנם.

(ת) זהר פרשת עקב ובסולם שם מאמר כוונת הברכה. שער המצות פרשת עקב דף צ"ז ט"ב ד"ה כוונת האכילה. שער הכוונות דרושי יוכ"פ דרוש ג'. מבו"ש ש"ד ח"ב פי"א וי"ב.

מה שנתבאר אצלינו באדרת נשא דף קכ"ח ע"ב, בענין רישא דא"א, שיש שם י"ג נימין דשערי, וי"ג חיוורת, ובו תבין ענין זה, והוא, כי שם נתבאר, כי כל אחד מאלו הי"ג נימין והי"ג חיוורתי, נחלקים לשלשה חלקים, והנה הארבעה חיוורתי עם ד' נימין דשערי, הם נמשכים אחורי רישא דא"א, ומטו עד רישא דז"א. ונמצא כי אלו השערות הם מכסים על או"א כנזכר במקומו, ג) ושם ביארנו, כי ד' נימין וד' חיוורתי אלו, הם בחי' ד' יודי"ן, שיש בהוי"ה אחת של ע"ב דמלוי יודי"ן, וכל אחת כלולה מעשר פעמים עשר, הרי הם ת', שהם בגימטריא ש"ק.

והנה הנימין הם השערות עצמם של ד' הנימין. והחלל שבין נקבי השק, הוא בחי' ד' חוורת, והם כדמיון נייר חלק לבן, ועליו כתובים האותיות שחורות, שהם השערות. ואמנם שם ברישא דאריך, הם לבנים כתלג חיור. ויש כנגדם בקליפות של עולם האצילות, ד) ת' אחרים, והם סומקים, ונקרא אדרת שער של עשו אדמוני, כמו שהודעתך, כי בקליפות של עולם האצילות, לא נתקנו רק הקליפות שהם כנגד זו"ן, שהם בחי' עשו הרשע ואשתו, אבל באו"א דקליפות דאצילות. לא היה בחי' תיקון פרצוף, רק בחי' נקודות, ע"ד מה שהיה באותם מלכין קדמאין קודם שנתקנו. וכבר ידעת, כי בקדושה הוצרכו ענין השערות, כי כל זה הוא לצורך תקון, להמעיט האור, שימשך דרך צנורות השערות בדרקות גדול, ויוכלו התחתונים לקבל האור, ולא יתבטלו וימותו כבתחלה. ואמנם ענין אלו השערות שהם מכלל ענין התקון, לא נמצא בקליפות דאצילות שכנגד או"א, רק במה שהוא כנגד זו"ן, והם עשו ואשתו, ומה שהיו השערות בקדושה באו"א, היו בקליפה דזו"ן, ולכן יצא עשו כלו כאדרת שער אדמוני. אבל יעקב שהוא ז"א שבקדושה, היה איש חלק, כי

ליכול כלבא שירותיה. כי עסק התורה הוא גדול מן התענית, לפי שהוא ממשיך ומביא לבפשו שפע ומזון ממקום גבוה, שהוא מן חכמה, בסוד והחכמה תחיה בעליה, (קהלת ז' י"ב) כנזכר בזהר בפרשת בשלה (דף ס"א ע"ב, וס"ב ע"א) והם סוד מוחין דגדלות. אבל מי שחטא, מוכרח הוא שיתענה, כדי שימרק עונותיו ויתקן המקום אשר פגם בו, ואח"כ יעלה משם למעלה. אמנם ביום תעניתו, ניוון ממקום גרוע מן הראשון, שהוא ממוחין דקטנות בלבד, ומהם נמשך לו שפע ובהם הוא ניוון ביום תעניתו. והענין הוא, כי תעני"ת הוא בגימטריא תתק"ל, והנה אלהי"ם דמלוי ההי"ן ברבוע, שהם סוד האחוריים שלו, הוא בגימטריא אלף א', כזה: אלף, אלף למד, אלף למד הה, אלף למד הה יוד, אלף למד הה יוד מס. וכאשר תסיר ממנו האחוריים הפשוטים, שהם בגימטריא מאתים, ישארו ת"ת, כמנין שתי אותיות ת"ת מן תענית, נשארו שלשה אותיות ענ"י שהם בגימטריא ק"ל, והם עשרה שמות אלהי"ם שיש בדעת דז"א בקטנות, והם חמשה חסדים וחמשה גבורות. ובהיותם מלאים, יש במלוי כל שם מהם י"ג אותיות, והנה עשר פעמים י"ג בגימטריא ק"ל. הרי כי התענית רמוז בשם אלהי"ם דקטנות, בבחי' פנים ואחור שלהם. וזה הפירוש גלע"ד שהוא האמת בודאי. ונלע"ד קצת ששמעתי באופן אחר, כי עשר פעמים אלהי"ם, הם בגימטריא תת"ס מנין תני"ת של תענית, ונשארו אות ע'. והנה בחמשה אלהי"ם שבהם, יש בכל אחד מהם י"ג אותיות, וחמשה פעמים י"ג הרי ס"ה, והה' עצמה הרי ע'. או אם נאמר, כי האותיות עצמם של אלהי"ם הרי ה', והרי ע', אך הפירוש הא' הוא אמיתי. ב)

כונת השק

כונת השק מה עניינו. וצריך תחלה שתדע,

הגהות ומראה מקומות

תיקון עונות פרק ב'. ע"ח ח"א שער א"א פרק ה'. ע"ח עם פמ"ס ענה ס"ג.

ד) עיין בתע"ס שיעור ט"ז ברות התשובות תשובה פ"ג.

ב) עיין בשער הכונות ח"ב דף ר"י עוד בענין התענית.

ג) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רמ"ט ט"ב ד"ה זמ"ש באדרת האזינו. ספר שער היחודים

כונת האפר

מה ענינו, וגם נתינתו במצח במקום הנחת תפילין. כבר ביארנו (ה) בסוד אפר הפרה אדומה, שהוא סוד ה' גבורות מנצפ"ך, ובהיותה למטה צריך לשרפה. ואז ע"י אותו החמום, מעורר תאות הזווג של זו"ן. כי ה' הגבורות הם ברחם המלכות כנודע, ואחר שאנו שורפים אותם ונעשים אפר, כמבואר ענין האפר שם בפרה אדומה, הנה אז מתעלים חמשה גבורות אלו ברישא דז"א, להיותם גם הם מעוררים שם זיווג או"א, והענין הוא, כי הנה נה"י של הבינה, הם מוחין ברישא דז"א, והנצח הוא מימין, והוד משמאל, והיסוד הוא באמצע, במוחא דז"א, וכאשר אנו מעלים ה' גבורות אלו אחר חזרתם אפר, עד מצח ז"א, אשר שם הוא היסוד של בינה, (בדעת שלו) אז מתעוררת בינה בסוד מ"ן ומזדווגת עם החכמה.

עוד כונת (שק ואפר) ביחד, הנה שניהם יחד בגימטריא תרפ"ז, והם ארבע הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רל"ב, וג' אהי"ה יודי"ן ואלפי"ן וההי"ן שהם בגימטריא תנ"ה. ורל"ב ותנ"ה. שניהם יחד הם תרפ"ז. (א)

עוד כונת (שק ואפר) ביחד, הנה ש"ק בגימטריא ת', שהם ת' כנגד ארבעה יודי"ן שיש בהי"ה דע"ב דיודין, כל י' כלולה מעשר, והם ת' שהם ק"ש, ועם ד' אותיות הוי"ה הם קד"ש, גם ש"ק בא"ת ב"ש הוא ב"ד, והם בגימטריא ו', ועם קדש סך הכל בגימטריא קדוש, גם ש' של ש"ק הם ג' יודי"ן דהוי"ה דס"ג, וק' של ש"ק כנגד י' אחת דהוי"ה דמ"ה.

כבר נתקן כל האצילות ולכן בחי' השערות אינם אלא באו"א, ויעקב נשאר איש חלק. ואלו הם סוד וארבע מאות איש עמו, שהם תמורת ת' הנוכר, אשר נקראים ת' שקל כסף.

והנה הקליפה רצתה להתגבר ולהתקן ג"כ עד למעלה בקליפה שכנגד א"א ואו"א דאצילות, ולהמשיך משם בחי' שערות, כמו שהם בקדושה. וזו"ש"ה (עובדיה א') אם תגביה כנשר, ואם בין כוכבים שים קנך, משם אורידך נאם ה', כי אם ח"ו יהיה תקון זה גם בקליפה שכנגד א"א ואו"א יחרב העולם. והנה כשמשים האדם שק על מתניו, גורם תשות כת, באותם ת' שערות שהם כמנין ש"ק, וגם הם דומים לש"ק, כי הש"ק מן שערות הוא נעשה, ואז גורם, שאותן השערות העליונות, יתלבנו כתלג חיזור, ואז אותם ת' חזו"ת שהם בתוכן, הנקראים ארבע מאות שקל כסף, שהם בחי' הלבנונית, והמקום החלק שבין נקבי השק, יאירו דרך נקבי השק, ויחזור השק לבן ככסף, וחזורים להיות בחינת כתונת בד קדש ילבש. (ויקרא ט"ז) כי ב"ד בא"ת ב"ש, הוא ש"ק, והם ב' אותיות של קדש, וזהו ב"ד קד"ש. ואות ד' יתירה שבמלת קדש, הם סוד הדי' היודי"ן עצמם הנז"ל, אשר הם בגי' ש"ק כנו"ל, וכבר נתבאר, כי החזו"ת הם נייר לבן החלק, ועליו הנימין דשערי, שהם דמות כתיבת אותיות שחורות. (ד)

גם ש"ק בגימטריא ת'. והוא נוטריקון תורה ומכפר ומבטל תחרות, גם ש"ק ר"ת קנאה שנאה לרמוז כי אלו מתבטלים ע"י הש"ק, מה"ר גדליה זלה"ה.

הגהה

דס"ג עם אהי"ה דיודי"ן, והוי"ה דמ"ה עם אהי"ה דאלפי"ן, והוי"ה דב"ן עם אהי"ה דההי"ן.

(א) א"ש: שק ואפר עם ששה האותיות שלהם הם תרפ"ז. וצריך שתכוין לייחד ולשלב הוי"ה דע"ב עם אהי"ה דיודי"ן, וכן הוי"ה

הגהות ומראה מקומות

(ה) ספר שער המצות פרשת חקת. וטעמי המצות פרשה זו. שער היחודים תקון עונות סוף פרק ב'.

(ד) ע"ח ח"א שער א"א פ"ה. מברש ש"ג ח"ב פ"ט. תע"ס שיעור י"ג מן אות קט.

שביצירה. ואדנ"י דיצירה, בהוי"ה דיצירה וכו'. וכן יעלה ממדרגה למדרגה, עד אהי"ה דאצילות, ואז יחבר אהי"ה דאצילות, בא"ס העליון.

גם דע, כי הסתכלות עיני האדם באנשים הנהרגים ע"י תלייה, וכיוצא בה, פוגם מאד בנפשו של אדם, ואפילו אם מסתכל בהם מרחוק מאה אמה או יותר, גם בחוש הריח, אם מריח אדם באיזו נבלה, או ריח רע, פוגם מאד בנפשו, וגורם שתתרחק ממנו (ז) והראיה לזה מן הבשמים של מ"ש להחזיר את הנפש. גם ארו"ל, (ח) כי הנשמה נהנית מאד מן הריח טוב, ועליו נאמר כל הנשמה תהלל יה (תהלים ק"ג).

כונה אחת נתן לנו מורי ז"ל לכל החברים שנכוין בה, ומועלת לזכך ולתקן ולקדש את הנשמה. ואמנם הנקודות של השמות שנכתוב עתה לכוין אותם, כל אחד כפי שרש נשמתו. יש מי שצריך שיכוין כל השמות בנקודת ציר"י. ויש מי שצריך לכוין בהם בנקודת חול"ם. והם הר"י ארזין. והר"י משען. ויש מי שצריך לכוין בהם בנקודת חיריק, ר' גדליה הלוי. ועד"ז לשאר החברים כל א' כפי שרש נשמתו.

וזהו הפסוק שיכוין בו: ואני ברב חסדך אבא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, ותכוין בפסוק זה, בעת שיאמר העמידה של תפלת י"ח, ויחלק הפסוק הזה בחמשה חלוקות, בחמשה ימי השבוע אבגד"ה, כמו שנבאר, וזה סדרו.

ביום א', יכוין בשתי תיבות ואני ברב. והם שבעה אותיות, אות א' שהוא ו', יכוין בברכת אבות. אות ב' שהיא א', יכוין בגבורות. אות

וזהו אשר תכוין בלבישת הש"ק, כי הנה האדם כשחטא, גרם למנוע אותן ת' קוצין דשערי דתליין בגולגלתא דעתיקא קדישא, מלהאיר אל הקדושה, והאירו אל הקליפה הנקרא ש"ק, שסודם הם ת' כחות של עשו, שנאמר עליהם וארבע מאות איש עמו. (בראשית ל"ב) ועתה שחזור בתשובה, לובש הש"ק הזה כנגד מה שגרם, ועתה יחזרו להאיר הארת הקוצין קדישין הגזכר למקומם, ומאירים מן הוי"ה דע"ב לס"ג, ומן ס"ג למ"ה, ומן מ"ה לב"ן. והנה אפר הם בא"ת ב"ש תו"ג, ועם המלה עצמה הם ת"י, כמגין קדוש. וגם זה הוא כנגד הוי"ה דע"ב דיודין כזה: יוד הי ויו הי. כי הארבעה יודי"ן שבה הם בגימטריא ת' כנו"ל, וזו היא תמורת א' של אפר שהיא ת'. ותמורת פ"ר הם ו"ג, ועם הכולל הם ו"ד, סך הכל בגימטריא קדו"ש. ולכן המתענה ולובש הש"ק ואפר, כשסועד אחר צאתו מן התענית נקרא קדוש.

אמר חיים הכותב גלע"ד, שאלו הם דברי הר"א הלוי ז"ל, מהרב מהרמ"ק ז"ל, והוא זה, למה התפלה בדמעה היא מרוצית יותר, לפי שהדמעות נמשכות מן חו"ב, (ו) וכשאלו ב' הספירות נפתחות, מאיר הכתר בהם, וימשכו רחמים לשאר המדות.

(ב) הנה נפש האדם, היא מעולם העשיה, אשר נקרא אדנ"י. ולכן יכוין האדם לחבר שם זה של אדנ"י, עם שם הוי"ה שבעולם העשיה עצמו. וכן שם ההוי"ה הזה, יחברנו עם שם אהי"ה שבעולם העשיה עצמו. ואח"כ יכוין להעלות ולחבר שם אהי"ה של עשיה, בשם אדנ"י

הגהה

(ב) אמר שמואל: ראיתי לכתוב אחר הגו', כל המדות טובות שיתנהג בהם האדם, כדי לזכך נפשו ורוחו ונשמתו, ומתוכם יוכל לכנס

הנחות ומראה מקומות

(ז) לעיל דף כ"ד ד"ה עוד טעם ועיי"ש בתגהות ומ"מ. אות פ'. (ז) עיין הוריות יג: (ח) ברכות מא.

בכ"ר, היא לשקראש. ושל ערבית. היוצא באח"ס בטי"ע. והוא תקלפצק.

ביום ה' יכּוּיִן ע"ד הנזכר ממש, אלא שהכונה היא בעשרה אותיות, והם: קדש"ך ביראת"ך. ושם השלוב הוא. קבנישרכאתך. והשם של שחרית. בחלוף א"ת ב"ש. דקבלשמתאל ושל מנחה, היוצא באי"ק בכ"ר. והוא אפנהקבנידה. ושל ערבית. היוצא באח"ס בטי"ע. וזו הכתשפטונוז.

ושכחנו לחלק האותיות של כל יום, בסדר ברכות התפלה, ע"ד שסדרנום ביום הא'. והנה ביום ב' ע"ד יום א', (ג) וביום ג' שלשה אותיות ביי"ת, יכּוּיִן באבות וגבורות וקדושת השם, וארבע אותיות ד אשת באמצעיות. וג' אותיות חו"ה בשלשה אחרונות. וביום רביעי, שהם ששה אותיות, יכּוּיִן שלשה אותיות, בשלשה ראשונות. וג' אותיות בג' אחרונות. (ד) וביום חמישי שהם עשרה אותיות, יכּוּיִן כמו ביום שלישי, ששלשה אותיות קד"ש יכּוּיִן בשלשה ראשונות. וארבעה אותיות ד ביר באמצעיות. ושלשה אותיות אתר, בשלשה אחרונות. ואעפ"י שנקדנו כל השמות בצירי", כבר הודעתך שכל אדם צריך לנקוד אותם כפי שרש גשמתו, בטי" נקודות הנודעות. (ה)

עוד יחוד אחר. וצריך שתמיד תשימנו לנגד עיניך, הנה אלהי"ם במלוי יודי"ן הוא ש', כמנין מצפ"ץ, שהוא תמורת הוי"ה בא"ת ב"ש. ויש בו י"ג אותיות בהיותו במלוי יודי"ן, ותכּוּיִן, כי המלכות נקראת אלהי"ם, והוא כלולה מן י"ג מדות, שהם כנגד י"ג אותיות דמלוי אלהי"ם כי התחלתם של י"ג מדות דרחמים, הוא שם ההוי"ה, כמשה' ה' ה' אל רחום ותנון וגו' (שמות ל"ד) ואותה ההוי"ה תמורתה, הוא מצפ"ץ. (ו)

ג' שהיא נ', יכּוּיִן בקדושת השם. אות ד' שהיא י', יכּוּיִן באמצעיות. אות ה' שהיא ב', יכּוּיִן ברצה. אות ששית שהיא ר', יכּוּיִן במודים. אות ז' שהיא ב', יכּוּיִן בשים שלום.

והנה שבעה אותיות אלו, תשלבם אח"כ, ויצא מהם שם זה, נבארנבני ותכּוּיִן בו. הנה בתפלת שחרית, צריך שתכּוּיִן אח"כ, בשם היוצא ב"ש, שהוא פתשמשש. ובתפלת מנחה, יכּוּיִן בשם אחר היוצא משבעה אותיות הנזכרות, שהם ואניי בר"ב, בחלוף אותיות אלפ"א בית"א דאי"ק בכ"ר. והוא סלכבכך. ובתפלת ערבית יכּוּיִן בשם אחר היוצא מו' אותיות הנזכרות של ואניי בר"ב, בית"א דאח"ס בטי"ע. והוא מששפטו.

ביום ב' יכּוּיִן ע"ד הנזכר ממש, אלא שהכונה היא בשבעה אותיות אחרות. והם: חסד"ך אב"א. והשם היוצא מהם בשלוב תאסבדאך. והשם של שחרית. בחלוף א"ת ב"ש הוא סתקלתשת. ושל מנחה, היוצא באי"ק בכ"ר. הוא פממתהבני. ושל ערבית, היוצא באח"ס בטי"ע. סאכצחטסח.

ביום ג' יכּוּיִן ע"ד הנזכר ממש, אלא שהכונה היא בעשרה אותיות, והם: בית"ך אשתחיה. ושם השלוב הוא. באישתתכונה. ושל שחרית בחלוף א"ת ב"ש. והוא שמאלתבאספץ. ושל מנחה, היוצא באי"ק בכ"ר, והוא קבדהגדפסן. ושל ערבית באח"ס בטי"ע טפוצחטוסמל.

ביום ד' יכּוּיִן ע"ד הנזכר ממש, אלא שהכונה היא בששה אותיות, והם: אל היכ"ל, ושם השלוב הוא אהלגבל. והשם של שחרית בחלוף א"ת ב"ש, תכצמלך. ושל מנחה, היוצא מאי"ק

הגהה

- (ג) א"ש: מפני שהם ג"כ שבעה אותיות.
- (ד) א"ש ובאמצעיות לא יכּוּיִן כלום.
- (ה) א"ש: והם קמ"ץ פת"ח צירי" סגו"ל שב"א וכו'.

הגהות ומראה מקומות

(ו) ע"ח ח"א שער א"א פרק י"א.

פק"ת. ותאיר בהם מן שם אהי"ה דיודי"ן שהוא בגימטריא כמנין עיניך ע"ה, והוא קס"א, והוא מועיל מאד אל האדם. ז)

גם פסוק עיניך לנכח יביטו (משלי ד'), נכ"ח בגי' שלשה פעמים שם ההוי"ה, כי צריך לצייר ג"פ שם ההוי"ה, אחד מימינו של אדם, ואחד משמאלו, ואחד מלפניו. אך לאחריו אינו צריך, וזהו לנכח, כי גם הצדדים נקרא נכח. ובוה ישמור עצמו מן החטא, כי השי"ת רואה מעשיו הפנימים, בכח שלשה שמות אהי"ה יהו"ה אדנ"י, התלויים בגשמתו ורוחו ונפשו, וז"ס פסוק והי"ה שם בך לעד (דברים ל"א) כי שם והי"ה הוא ששם בך לעד ובחוק, בפניו רמוז שם הוי"ה וכן (בימין) [ביד ימין] וכן ביד שמאל. ח)

כבר ידעת, כי כ"ח מלאכים יוצאים מן ר"ת של הנקודות כנוצר בתקונים, תקון ע' דף קכ"ט: וביום א' מן השבוע תקוין, שם הוי"ה כולה בסגול כזה יְהוָה עם מלאכיו שהם ר"ת סגול, והם א) סְמִטְרִיָּה ב) גְּרִיָּאֵל ג) וְעֵנָאֵל לְמֵנָאֵל.

וביום ב', תקוין בשם הוי"ה כולה בנקוד שבי"א כזה: יְהוָה ומלאכיו שהם ר"ת שבי"א שְׁמֵיָאֵל בְּרֵכֵיָאֵל אֱהֵנֵיָאֵל.

וביום ג', תקוין בשם הוי"ה בחולם כזה: יְהוָה ומלאכיו חֲנִיָּאֵל לְהִיָּאֵל מְחִנֵּיָאֵל. (ו)

וביום ד', תקוין בשם הוי"ה בחריק, כזה: יְהוָה ומלאכיו חֲזִקֵּיָאֵל רְהִטֵּיָאֵל קְדִשֵּׁיָאֵל.

גם תקוין כי ב' אותיות יש באלהים במלואו והם (מ"ם ה"א) (מ' ה') שהם בגימטריא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן, תקוין כי המלכות מתמלאת מן י"ג מדות הנזכרות, הרמוזות ב"ג אותיות אלהים, וגם היא מתמלאת משם ההוי"ה דמ"ה דאלפי"ן דז"א, הרמוזות במ"ה דאלהי"ם כנוצר. וזה השם הנזכר דאלהי"ם בכונה הנו', יהיה תמיד בין עיניך לעולם. גם תקוין בשם אבגית"ץ, והוא בגימטריא שו"ר, כי שם זה כורת כח המקטרוגים והקליפות, העולים עד שש קצות העליונים. וז"ס השם הנזכר, כי אותיות אב"ג שבו, הם סוד ששה קצוות הנו', העולים בגי' אב"ג. ואותיות ית"ץ שבו, הוא לנתץ המקטרג. גם אב"ג פירוש שט"ן, כמ"ש בתלמוד ו) אבגא דבי רב.

גם אם יכוין האדם תמיד בשלשה שמות אלו שנכתוב, יזכה לדעת. והנה הם: ג' שמות של אהי"ה, אחד במלוי יודי"ן, ואחד במלוי אלפי"ן, ואחד במלוי ההי"ן, אשר שלשתם הם בגימטריא תנ"ה, ועם שלשה הכוללים יהיו בגי' נח"ת, ועליהם נרמוז דברי חכמים בנח"ת הם נשמעים (קהלת ט').

אמר חיים הכותב, שמעתי ממורי ז"ל, שראוי אל האדם שיכוין בקומו אחר חצות לילה, בפסוק פקח עיניך וראה שוממותינו, (דניאל ט') ולכוין כך במחשבתו, כי פק"ח בגימטריא שם הוי"ה מ"ה דאלפי"ן, ושם אהי"ה דאלפי"ן, והוא בגימטריא קמ"ג, ושניהם הם בגימטריא

הגהה

(ו) א"ש: חלם בלא וא"ו.

הגהות ומראה מקומות

- ו) עיין קדושין כט: ע"ה ח"א שער שבירת הכלים פרק ב' דף קכ"א ד"ה ויש מפרשים. ועיין בסוף ספר רזיאל המלאך.
ז) ע"ה ח"א דרושי הנקודות דף ק"ד ד"ה ונחזור לענין.
ח) וציור שם הוי"ה בידיים מבואר בת"ו תקון
- י"ג כת. וז"ל, בגין דכף היד ביה י' חמש אצבעאן ה'. קנה דימינא דאיהו דרועא ו'. כתף ביה ה'.
א) נ"א סמטריה.
ב) נ"א גבריאל. (ת"ז קל).
ג) נ"א ל"ג וענאל.

שער רוח הקדש

וביום ה', תכוין בשם הוי"ה בקבוץ, כזה:
 יהוה ומלאכיו שמוצא אל רמזאל רגאל. (ז)
 וביום ששי, תכוין בשם הוי"ה בשורק כזה:
 יהוהו ומלאכיו שומושוואולו רופואולו
 קודושוואולו.

וביום שבת תכוין בלילה, בשם ההוי"ה, כל
 אות ממנה בשתי נקודות שב"א סגו"ל, עם
 מלאכיהם, שר"ת הם שב"א סגו"ל כנו"ל. (ח)
 וגם תכוין בהוי"ה אחרת בניקוד צירי כזה:
 יהוה עם מלאכיו [צורזאל רזאל גפזאל]
 כנו"ל. (ט)

בבקר של שבת, יכוין בשם הוי"ה כל אות
 ממנה בשתי נקודות, שהם שב"א קמץ, עם
 מלאכיהם כנו"ל, (י) וגם תכוין בהוי"ה אחרת,
 בניקוד קמץ עם מלאכיו. שהם קדמזאל קלקזאל
 צנרזאל. ובמנחת שבת, יכוין בהוי"ה אחת, שכל
 אות ממנה בשתי נקודות, שהם שב"א פת"ת,
 עם מלאכיהם. וגם תכוין בהוי"ה אחרת בניקוד
 פתח עם מלאכיו. שהם פזאל תלמזאל ט חסדזאל

גם כבר ידעת, כי ביום א' מתגלה בו בריאה.
 וביום ב', מתגלה בו יצירה. וביום ג', מתגלה
 בו עשיה. וביום ד' מתגלה בו עשיה. וביום ה',
 מתגלה בו יצירה. וביום ו' מתגלה בו בריאה.
 גם דע, כי א"ל שד"י, הוא בבריאה. וא"ל
 יהו"ה, הוא ביצירה, וא"ל אדנ"י, בעשיה.
 גם דע, כי הוי"ה דע"ב הוא באצילות.

[נב נב נב] והוי"ה דס"ג, בבריאה. [נב
 נב נב] והוי"ה דמ"ה ביצירה. יוד הא ואו
 הא. והוי"ה דנ"ן בעשיה, יוד הָהּ נָהּ.
 ובהקדמות אלו תכוין מה שנכתוב עתה
 בעה"ת.

ביום א', תכוין בשם הוי"ה בנקודת
 אלהי"ם. (כ) ואל שדי, ושם ס"ג, ואהי"ה
 דיודי"ן משולב בהוי"ה דס"ג כזה:
 [יאולרפההייויאודהי"י]. (ל)

גם תכוין בשני שמות אֶבְרָהָם וְשָׂרָה בניקוד
 ר"ת בראשית ברא אלהים את, ומצד שיום א'
 רומז לחסד, שהוא ענף החכמה, שהוא שם ע"ב
 דיודי"ן, לכן שם ההוי"ה השולט בו הוא הוי"ה
 דיודי"ן של ע"ב. ומצד שהבריאה נגלית ביום
 א' כנו"ל, לכן הוא שם ס"ג. ונלע"ד חיים, שניקוד
 ע"ב יהיה בפתח, וניקוד ס"ג יהיה בציר"י, גם
 תכוין שם הוי"ה בניקוד סגו"ל עם מלאכיו
 כנו"ל. (ל)

ביום ב' תכוין בשם קרץ פֶּטֶן. בניקוד ר"ת
 ויאמר אלהי"ם יהי רקיע, ומצד שיום ב' רומז
 לגבורה שהוא ענף הבינה, לכן שם ההוי"ה
 השולט בו הוא הוי"ה דס"ג. ומצד שהיצירה
 מתגלה ביום ב' כנו"ל, לכן הוא הוי"ה דמ"ה
 דאלפי"ן, וניקוד דס"ג הוא ציר"י. גם אפשר
 שב"א, וטוב לכוין בשתיים. וניקוד דמ"ה הוא
 חולם. גם תכוין בהוי"ה בניקוד שב"א כזה:

הגהה

- (ז) א"ש: גם קמ"ץ לא נזכר למעלה.
- (ח) א"ש: כזה: יהוה והם שב"א סגול
 חולם חיריק.
- (ט) אמר שמואל: מספקא לי אם מתחיל
 השלוב בהוי"ה או באהי"ה. (י) והיותר פשוט לי
 שמתחיל השלוב בהוי"ה כזה: יאההויה. (כ)

- (ז) א"ש: נראה שגם הקבוץ מלאכיו בר"ת
 שורק בלא וא"ו, כמו ביום ששי.
- (ח) א"ש: יהוה כזה.
- (ט) א"ש: לא נזכר למעלה נקודת צירי
 וצ"ע. ואולי נזכרו בספר התקונין.

הגהות ומראה מקומות

ועתה נבאר סדר. (ל) שער הכוונות דרושי הלילה דף
 שניה ט"ב ד"ה גם טוב. מבו"ש ש"ד ח"ב פ"ב דף
 קע"ז ט"א ד"ה ודע.

(ט) נ"א תומיאל כן הוא בת"ו קכט: ובזהר וירא
 קה. פע"ח שער הנהגת הלימוד.
 (י) עיין בסידור האר"י זיע"א דפוס זולקווא דף
 מ' סוף ע"א. (כ) ע"י פע"ח שער הנהגת הלימוד ד"ה

ומצוה, או בהתעסקו בתורה, או כשמתפלל התפלה, להיותו שמח וטוב לב, יותר מכאשר מרויח, או מוצא אלף אלפים דיגרי זהב. וכמו שמצינו (ברכות ל' ע"ב) על החכם שהוא אביי ע"ה, דהוה קאים קמיה (דרבא) [דרבה] והוה קא ברח טובא, ואמר תפילין קא מנחנא וכי. וזהו פירוש הפסוק תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל. (דברים כ"ח), פירוש: תשמח יותר, מכאשר תרויח רוב כל ממון שבעולם, וזה מרוב כל, פירוש: יותר מכאשר הוא רב כל. א)

גם מדת העצבות בעצמה, היא מדה מגונה מאד, ובפרט הרוצה להשיג חכמה ורוח הקדש. ואין דבר גורם מניעת ההשגה, אפילו אם יהיה ראוי אליה, כמו (שיש בו) מדה של העצבות, והעד בזה, מש"ה ועתה קחו לי מגנן, והיה כנגן המגנן, (מלכים ב' ג') וכמה ראיות אחרות. ב)

גם מדת הכעס, מלבד מה שמונעת ההשגה לגמרי, וכמו שמצינו על פסוק, ויקצף משה על אלעזר ועל איתמר, (ויקרא י') וארו"ל ג) כל (הכועס [אדם שכועס] אם נביא הוא, נבואתו מסתלקת ממנו וכי. האמנם יתר רעה יש לו מדבר הנוכח כמו שנבאר, והנה מורי ז"ל היה מקפיד בענין הכעס, יותר מכל שאר העבירות, אפילו כשהוא כועס בשביל מצוה, וכענין משה כנו"ל, והיה נותן טעם לזה ואומר, כי הלא כל שאר העבירות אינם פוגמים, אלא כל עבירה ועבירה פוגמת אבר אחד, אבל מדת הכעס, פוגמת כל הנשמה כלה, ומחליף אותה לגמרי. והענין הוא, כי כאשר יתכעס האדם, הנה הנשמה הקדושה מסתלקת ממנו לגמרי, ונכנסת במקומה נפש מצד הקליפה.

וז"ס מש"ה טורף נפשו באפו וגר, (איוב

יְהוָה עִם מְלֹאכֵי כְנוּזִל. גַּם אֵיל הוּי"ה. והוּי"ה דאלפ"ן דמ"ה עם אהי"ה דאלפ"ן משולב זה בזה. כזה: יאולדףההאאויאודדהאא.

ביום ג', תכוין בשם נגדכש יְהוָה. בניקוד ר"ת ויאמר אלהים יקוו המים. ומצד שהוא יום

ביום ג', תכוין בשם נגדכש יהוה, בניקוד ר"ת ויאמר אלהים יקוו המים. ומצד שהוא יום שלישי רומז בת"ת, לכן שולט עליו שם מ"ה דאלפ"ן, ומצד שהעשיה שולטת בו, הוא שם ב"ן דההי"ן, וניקוד דמ"ה הוא חול"ם, וניקוד דב"ן הוא חול"ם ציר"י קמ"ץ ציר"י, ושם הוּי"ה בחולם כזה: ילזח עם מלאכיו כנו"ל. וא"ל אדג"י ושם הוּי"ה דב"ן. עם אהי"ה משולבים זה בזה כזה: יאולדףהההויוודדההה.

ביום ד' תכוין בשם בטןצתג. בניקוד ר"ת ויאמר אלהי"ם יהי מאורות, וההויו"ת כיום שלישי, אלא ששם הוּי"ה הפשוט בחיריק כזה: יְהוָה עִם מְלֹאכֵי כְנוּזִל.

ביום ה': יכוין בשם סקבטנע. בניקוד ר"ת ויאמר אלהי"ם ישרצו המים. וההויו"ה כיום ב', אלא שהוּי"ה הפשוטה היא בקבוץ כזה: יְהוָה עם מלאכיו כנו"ל.

ביום ו'. יכוין בשם יגלפןק. בניקוד ר"ת ויאמר אלהים תדשא הארץ וההויו"ת כיום א', אלא ששם הוּי"ה הפשוט הוא בשורק, כזה: יְהוּוהו עם מלאכיו כנו"ל.

ביום שבת. יכוין בשם שקנצת. בניקוד ר"ת ויאמר אלהים הנה נתתי לכם. וכן הוּי"ה ר"ת ויאמר אלהים הנה נתתי לכם. וכן הוּי"ה דס"ג, וכן בציר"י בלילה, ובבקר הוּי"ה דע"ב בקמ"ץ, גם בפת"ח, ובמנחה הוּי"ה דמ"ה בחולם, גם בפת"ח.

(מ) הנה צריך האדם בעת קיומו כל מצוה

הגהה

(מ) אמר שמואל: הנה נא הואלתי לכתוב כל המדות טובות המצורכות לאדם, אשר ירצה

הנהגות ומראה מקומות

(א) שער המצות בהקדמה דף א' ד"ה גם דע. (ב) שער הכוונות ח"א דף ב' ס"א ד"ה אסור לאדם. ג) פסחים סו. ועי' מדרש אגדה תולדות כו. שער הקדושה למהר"ח ח"ב ד"ה העצבות.

וגם על הדבר הזה הזהירני והוכיחני מורי ז"ל במאד מאד.

גם בענין עסק התורה, היה אומר לי מורי ז"ל, שעיקר כונת האדם בעסקו בתורה, לשימשיך עליו השגה וקדושה עליונה, תלוי בענין זה, שכל כונתו תהיה לקשר את נפשו, ולחברה עם שרשה העליון ע"י התורה, ותהיה כונתו בזה, כדי שע"כ יושלם תיקון אדם העליון, כי זהו תכלית כונתו יתברך, בביראתו את בני האדם, ותכלית צוויי אותם שיעסקו בתורה.

גם עיקר כל המדות טובות, הוא, שיתנהג האדם בשפלות, ובענוה, וביראת חטא על פניו, בתכלית האחרון, בשלשה מדות הנז'. וגם יתרחק בתכלית האחרון, מן הגאווה, והכעס, והקפדה, וליצנות, ולשון הרע, ואפילו אם יש לו סבה גדולה להקפיד, לא יקפיד.

גם יתרחק מן שיחה בטילה, אעפ"י שאינה חמורה כמו המדות החמשה הנז'. ולא יקפיד, אפילו עם בני ביתו.

גם שמירת שבת בכל הפרטים: במעשה, ובדבור, מועיל מאד אל ההשגה.

גם כניסת בית הכנסת, וישיבתו שם, בתכלית ברעדה במורא. והכונה הידועה, (כ) הוא תועלת גדול. להשראת רוח הקדש.

גם א"ל מורי ז"ל, כי עיקר השגת האדם אל רוח הקדש, תלויה ע"י כונת האדם וזהירות בכל ברכת הנהיגין. לפי שעל ידם מתבטל כח אותם הקליפות, הנאחזות במאכלים החומריים, ומתדבקים בהם באדם, האוכל אותם. ועל ידי הברכות שעליהם, הנאמרות בכונה, הוא מסיר מהם הקליפות ההם, ומזכך החומר שלו, ונעשה זך, ומוכן לקבל קדושה. והזהירני מאד בזה.

גם צריך לקום אחר חצות לילה, ולומר מזמור הללויה אודה ה' בכל לבב וגו'. (תהלים קי"א) ואח"כ יכוין בשם מנצפ"ך. כמבואר אצלנו במקומו (ל) ודבר זה מועיל מאד אל ההשגה, והנה לעמוד בחצי הלילה, צריך כמה תנאים, הגהות ומראה מקומות

(ל) שער הכוונות ח"א ענין דרושי הלילה דף שע"ו ט"ב ד"ה ודע כי כוונות. פע"ח שער תקון חצות פרק ג' ד"ה ודע כי כל.

י"ח) כי ממש טורף נפשו הקדושה, ועושה אותה טריפה, וממית אותה בעת אפו וכעסו, וכמבואר בזה בפרשת תצוה דף קפ"ב ע"ב, וע"ש כמה מגזים ענין הכעס, עד שאומר, כי מאן דמשתעי עם הכועס, כאלו משתעי עם ע"ז עצמה, וע"ש. ואעפ"י שעושה האדם תקונים לנפשו, ותשובה מעולה על כל עונותיו, ומצות רבות וגדולות, הכל נאבדים ממנו לגמרי, לפי שהרי אותה הנשמה הקדושה, שעשתה כל המעשים הטובים, נתחלפה בטמאה והלכה לה, ונשארה שפחה טמאה במקומה, וירשה את גבירתה. וצריך שיחזור פעם אחרת, לחזור ולתקן כל התיקונים הראשונים שעשה בתחלה, וכן הוא בכל פעם ופעם שהוא כועס. י)

נמצא כי בעל הכעס אין לו תקנה כלל, כי תמיד הוא ככלב שב על קיאו, וגם גורם היוזק גדול אחר לעצמו, והוא, כי הנה אם עשה איוו מצוה גדולה, אשר בסבתה היתה איוו נשמה קדושה, של איזה צדיק ראשון מתעבר בו בסוד העיבור לסייעו כגודע, ועתה על ידי הכעס מסתלקת גם היא, וזהו ג"כ ענין טורף נפשו באפו, באופן, כי מי שהוא בעל כעס, אי אפשר לו, כל ימי היותו בעל מדה זו, להשיג שום השגה, אפילו אם יהיה צדיק בכל שאר דרכיו, לפי שהוא בונה, וסותר כל מה שבנה, בכל עת שכועס.

אמנם שאר העבירות, אינם טורפים ועוקרים הנפש ממש, אמנם נשארת דבוקה בו, אלא שהיא פגומה, בבחי' אותה העבירה שעושה בלבד, וכאשר יתקן הפגם ההוא לבדו, יתוקן לגמרי. אבל הכעס, צריך תקונים רבים, והכנות רבות, לחזור להביא את נשמתו הנטרפת ממנו, וכולי האי ואולי, כנזכר בזה בפרשת תצוה כנז"ל, כי לפעמים כפי בחי' ומציאות הכעס ההוא, אין לו עוד תקנה כלל. ולא די זה אלא אפילו כשהייתי מלמד את אחי יצ"ו, ולא היה יודע כפי רצוני, והייתי מתכעס עמו על הדבר הזה,

(י) זהר ח"א כז: ח"ב רסג: ח"ג קעט. רלד: ת"ז תנ"ו פט: ז"ח כא: נדרים כב: שבת קה: שער הקדושה ח"ב ר"ה הכעס. (כ) שער הכוונות ח"א ענין בית הכנסת דף כ' ט"א ד"ה הנכנס לבה"כ.

גם צריך לזוהר, שלא לבטל בכל יום הקביעות של מקרא, משנה, תלמוד, וקבלה, עם הכונות שלהם, מבואר במקומו (ע) וצריך להזהר בזה מאד.

גם היה אומר לי מורי ז"ל, שטוב לאדם, שידור בבית שיש בו חלונות פתוחות לשמים, כדי שיוכל בכל רגע, לישא עיניו אל השמים, כדי להסתכל בהם. ובפרט אם יביט בנפלאותיו יתברך במעשה שמים וארץ. וכמש"ה, כי אראה שמיד מעשה אצבעותיך וגו'. (תהלים ח"ב פ) וכן דרשו במדרש הנעלם בפרשת בראשית (דף קי"ג) על ענין נבוכדנצר, שנאמר בו ולקצת יומיא אנא נבוכדנצר עיני לשמים נטלית, (דניאל ד') ז' ולכן טוב לאדם, שיסתכל בכל רגע אל השמים, כי דבר זה מחכים את האדם, ונותן בו יראה וקדושה.

גם א"ל מורי ז"ל, כי שרש הכל לענין השגה, הוא העיון בהלכה. וא"ל כי הטעם הוא, כי הנה ענין עיון ההלכה, הוא שיכוין האדם שיש קליפת האגוז החופפת על המוח, שהוא ענין הקדושה. וזו הקליפה. היא ענין הקושיא שיש בהלכה ההיא, כי הקליפה חופפת על ההלכה, ואינה מניחה אל האדם שיבין אותה. וכאשר האדם מתרץ הקושיא ההיא, יכוין לשבר כח הקליפה, ולהסירה מע"ג הקדושה, ואז יתגלה המוח שהוא ההלכה. ונמצא, שאם אין האדם מתמיד לעיין ולשבר הקליפות, איך יתגלה לו המוח, שהם רזי התורה וחכמת הקבלה. ולכן צריך להשתדל מאד לעיין, ולכוין בכוונה זאת שביארנו. ושמעתי ממורי ז"ל, שהיה תמיד מעיין ששה פירושים של פשט בהלכה. ופירוש הו'

ואעפ"י שכתבתים בתקון חצות לילה. אחזור לכותבם כאן. התנאי הא', להחזיר בני אדם בתשובה. הב', ליתן צדקה. באופן שהוא לא ידע למי נתנה, והמקבלה לא ידע ממי מקבלה. הג', לקרות הפסוקים (מ) בכל יום, באהבה, ויראה, ותפילין. ויכוין להמשיך ולעורר היראה, מן אות י'. והאהבה, מן אות ה'. והתורה, מן אות ו'. והתפילין, שהיא מצוה, מן אות ה' אחרונה. הד', להניח התפילין בכונה זו, כי ד' פרשיות התפילין של ראש, הם כנגד ד' אותיות הוי"ה. וכ"א אזכרות שבהם, כנגד שם אהי"ה. וד' בתים שלהם, כנגד ד' אותיות של אהי"ה. ויכוין כי בד' אותיות ההוי"ה, יש בהם ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. ואלו כולם, הם מן ג' אותיות יה"ו בלבד, בארבעה המלוים הנזכר. וזלתי ה' אחרונה. וד' פרשיות תפילין של יד, כנגד ד' אותיות ההוי"ה. ובהם ד' שמות יה"ו פשוטים, בלתי מלוי. וכ"א אזכרות שבהם, כנגד שם אהי"ה. והבית שלהם, כנגד שם אדנ"י. כמבואר אצלנו (ג) בשער התפלות, והמקיים בכל יום התנאים הנזכרים, יזכה שיעזרוהו להתעורר, לקום בחצי הלילה.

ואגב נאמר חרוש, כי הנה מי שנעור כל הלילה ולא יישן כלל, ועוסק בתורה כל אותה הלילה, יהיה נפטר מעונש כרת אחד, אם נתחייב ח"ו. וכל לילה אחת פוטר כרת אחד.

גם צריך לזוהר, להניח בכל יום תפילין כסדר ר"ת, שהם סוד צירוף, שם יה"ו. כמבואר במקומו (ס) ושם זה, יוצא מר"ת פסוק יתהלל המתהלל השכל וידוע, כנזכר בהקדמת התקונין (דף ט' ע"א) ולכן הנחת אלו התפילין, מועיל מאד אל ההשגה והשכל והידיעה.

הנהרות ומראה מקומות

- (מ) שער המצות פרשת ואתחנן דף פ"ב ט"א ד"ה וזוהו פרטן.
- (ג) שער הכוונות ענין תפילין דרוש ב'. פע"ח שער התפילין פ"א וי"א. עולת תמיד דף ג"ח.
- (ס) זוהר פרשת פנחס ברע"מ דף רנח. ובזוהר ע"פ הסולם אות תתע"ב. ע"ח ח"ב שער השמות פרק
- ז' דף שמ"ב סוף טור ב' ד"ה מ"ב מצאתי.
- (ע) בשער המצות ואתחנן. ובטעמי המצות פרשת ואתחנן. פע"ח שער הנהגת הלימוד.
- (פ) זוהר א: ובזוהר ע"פ הסולם אות י"ב.
- (צ) שער המצות פרשת ואתחנן דף פ"ז ט"א ד"ה אזהרות אחרות.

ע"ד הסוד. בסוד ששת ימי החול, והז' הוא יום שבת.

ואמנם א"ל מורי ז"ל, שהאדם שאינו קל העיון, וצריך לטרוח מאד בעיון, עד שיפיק מבוקשו, אין ראוי לו שיתבטל מעסק התורה, בשביל העיון. ויותר טוב לו, שיעסוק בדינים. ובמרוז"ל, וכיוצא. אבל מי שהוא קל העיון, ואינו צריך טורח רב, צריך שיטרח שעה או שתיים בכל יום בלבד בעיון. ואח"כ יעסוק בתורה כנזכר, בשאר היום. אבל לא יתמיד כל היום בעיון.

גם א"ל הר"י סאגיס ז"ל, בשם מורי ז"ל ששמע ממנו, כי אין דבר יותר מוכרח וצריך אל האדם לענין ההשגה, כמו הטבילה, שצריך שיהיה האדם טהור בכל עת. ואמנם אני ראיתי למורי ז"ל, שששה חדשים של החורף רובם לא טובל, מפני שהיה חולני, והיה שבור, ואמו לא היתה מניחתו לטבול, וזה אמת וברור אצלי, ולא מפני כך נסתלקה אז השגתו ממנו כלל. אמר שמואל: הואיל ואתא לידן, דרוש הטבילה, נבאר ג"כ ענין מ' סאה שבמקוה. הוא, כי שם יה"ו במלוי אלפי"ן בגימטריא ט"ל. ועם הכולל הרי מ'. פירוש אחר: כי הגה יה"ו בגימטריא אהי"ה, והגה ט"ל דיה"ו עם כללות שם אהי"ה הרי מ'. וקודם שיטבול ויכנס למקוה לטבול, יכוין כונה זו, ולמקוה המים קרא ימים, (בראשית א') ר"ת שלהם בגימטריא קכ"א, והם כנגד שם יהו"ה אלהי"ם, שהם בגימטריא יב"ק, ועם ט' אותיותיה הם קכ"א. (א)

גם (שם) ויקרא אלהים ליבשה ארץ, ויקרא עם הכולל הוא, שם אלהים דיודי"ן, הוא ש'. וי"ג אותיותיו של המלוי, וה' אותיות פשוטות הם בגימטריא שי"ח. כמנין ויקרא עם הכולל. יבשה ג"כ עם הכולל, הוא שם אלהי"ם ע"ד הנזכר. הרי ב' שמות אלהים. ועם שם אלהי"ם

עצמו הנזכר בפסוק, הרי שלשה שמות אלהי"ם, שהם בגימטריא חר"ן, שהם כל הדינים הקשים, כמבואר אצלינו בפסוק ואברהם בן ע"ה שנה בצאתו מחרן (בראשית י"ב) כי הם ג' מוחין דקטנות. ואם תסיר ע"ה מן חר"ן, ישאר יעקב עם הכולל, כי הוא בחי' רחמים פשוטים, שיצא מחרן, שהם הדינים הקשים, ונכנס ברחמים, כי גם יעקב יצא מחרן בבאו לארץ כנודע.

ונחזור לענין, כי הגה נרמזו שלשה אלהי"ם בפסוק זה, ועוד מלת ארץ היא אלהי"ם דאלפי"ן, הרי בד' תיבות הנו', נרמזו ד' שמות אלהי"ם רצופים, הם בגימטריא משה כמבואר אצלינו במקומו. (ג)

גם א"ל הר"א הלוי יצ"ו שא"ל מורי ז"ל, עצה לענין ההשגה, והיא זו שלא ישח שיחה בטילה, ושיקום בחצי הלילה, ויבכה על חסרון הידיעה, ושילמוד בוזהר דרך בקיאות בלבד, בלי שיעמיק בעיון, מ' או ג' עלים בכל יום. ושיקרא בס"ה פעמים רבים. ואמנם א"ל מורי ז"ל, כששאלתי לו איך זכה לכל החכמה הזאת, והשיב לי שטרח במאד מאד בחכמה זאת, ואמרתי לו כי גם הרמ"ק ז"ל, וגם אני חיים טרחתו במאד מאד בחכמה זאת. וא"ל שהאמת הוא, שטרחנו מאד יותר משאר אנשי דורינו אבל לא עשינו כמוהו, כי כמה לילות היה נשאר בלתי שינה, על מאמר אחד של ספר הזוהר. ולפעמים ששה לילות של ימי החול שבשבוע, היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בוזהר בלבד. ולא היה ישן כל הלילות ההם, רוב פעמים.

והר"ש אוזידא ז"ל, א"ל ששמע ממורי זלה"ה, שמי שישב מ' יום רצופים בלתי דבור של חול, ישיג חכמה והשגה. גם שמעתי ממורי ז"ל, כי האדם הרוצה שתעלה נשמתו בלילה בסוד פקדון הנפש,

הגהה

(ג) אמר שמואל: ג"ל שהכונה הזאת היא, לטבול תקון עון משכב זכור, כאשר במקומו נבארהו בעהי"ת.

הגהות ומראת מקומות

(א) שער הכונות ח"ב דף כ"ה ט"א ד"ה כונת הטבילה. להלן דף ס"א ד"ה וקודם שיטבול.

ממי נטלה. וגם צריך שיתן הצדקה ההיא, לאדם הגון וראוי ליתן לו צדקה. הג' הוא, אם היו עליו כל היום ההוא תפילין בלי הסח הדעת כלל מהם. ויכוין בהם הכונה הקצרה המבוארת אצלינו. (ת) הד' הוא, מאן דזכי לחייבא, שבאותו היום מנע אל איזו רשע מן איזו עבירה, והחזירו בתשובה מעון ההוא בלבד. או אם מדבר על לב הרשע דברי תשובה, ועשו פירות והם מועילות.

הה' הוא, שבעת שכיבתו, יתן אל לבו לזכור כל החטאים שחטא ביום ההוא בלבד, ויהיו כלם נגד עיניו אז, וישוב בתשובה או מהם, ויתודה עליהם בפיו, אחר הק"ש של השכיבה, כמבואר אצלינו בסדר השכיבה, שהוא אחר שיאמר מזמור ויהי נועם. ואלו נקראים בס"ה מארי חושבנא בכל ליליא. וצריך שלא יחסר אפילו חטא או דקדוק קטן של חטא אשר חטא ביום ההוא. וכלם יתודה עליהם או בעת השכיבה, ולא ישכח אפילו אחד מהם. ולענ"ד ששמעתי ממורי ז"ל, שאין צריך לזכור כל מה שעשה ביום ההוא, דא"כ אין לדבר סוף, אמנם כיון שטורח בדעתו, ונותן אל לבו לזכור, כל אשר יוכל לזכור ממה שחטא ביום ההוא, יספיק.

גם א"ל, שמי שהוא משורש קין, צריך להזהר להסיר הסכין מעל השלחן בעת ברכת המזון לגמרי. ולא יספיק לכסותו בלבד, יען כי כלי הזיין הם בקיין כנודע. גם צריך שלא לשפוך דם. ואפילו דם מילה. ושלא להרוג אפילו פרעושים וכנים. גם א"ל, שצריך להזהר מן דברים אלו: מן פסיעה גסה. מהגאווה. במיעוט אכילה. כונת התפלה. ובפרט בברכת השיבה שופטינו. יזהר בברכת הנהנין. יזהר לשום מלח על השלחן. יזהר שלא לשתות מים אחר המזון. (א) צריך להזהר בכבוד חברו. גם יזהר, כשאומר

כמבואר אצלינו (ק) בפסוק בידך אפקיד רוחי, (תהלים ל"א). הנה אין ספק, שמי שיהיה צריך ושלם בכל מעשיו, נשמתו עולה בכל לילה למעלה, וכנוכח היטב במדרש הנעלם של הוזהר (ר) ע"ש. אבל יש קצת מצות, שאעפ"י שלא יהיה האדם שלם, יש בהם סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה, ואין צריך שיעשה כלם, רק אם יעשה אחת מהם בלבד, כמו שנבאר, אם יעשה דבר אחד מהם כתקנו, יספיק לו להעלות נשמתו למעלה, בלילה ההוא בלבד, וזולתי אם ח"ו עבר איזו עבירה גדולה, המונעת אותו מלעלות. ואין דברינו עתה, אלא באדם אשר מתהלך בדרכי השי"ת, ואינו עושה עבירה במזיד.

והנה הם ששה דברים, שכל אחד מהם לברו, אם הוא כתקנו יספיק. הא' הוא, שבאותו יום נתכוון בתפלתו כונה שלימה, באופן שגרם בעת נפילת אפים דתפלת שחרית זווג העליון. וז"ס מש"ה מי יעלה בהר ה' וגו', (תהלים כ"ד) פירוש: מי היא הנשמה של האיש, שתוכל לעלות בלילה אל הר ה', והוא הג"ע העליון. והשיב הפסוק עצמו וביאר, ואמר, נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו. פירוש: כאשר נשא נפשו למעלה, בסוד מ"ן בנפילת אפים, בעת אומרו אליך ה' נפשי אשא, לא נשאה לשוא, ר"ל על חנם, אמנם היתה בנשיאות נפשו ממש, שגרם זווג עליון, ע"י נשיאת נפשו. ואיש כזה, ודאי שיוכל לעלות נשמתו בלילה, בהר ה' ובמקום קדשו. לעשות ג"כ על ידו, זווג עליון של יעקב ולאה, הנעשה בכל לילה אחר חצות לילה, ועולה שם נשמתו ג"כ בסוד מ"ן, כמבואר אצלינו בסדר שכיבת הלילה. (ש)

הב' הוא, אם נתן ביום ההוא צדקה כתקנה, והוא, שלא ידע למי נותנה. והמקבלה, לא ידע

הנהגות ומראת מקומות

(ק) שער הכוונות שער דרושי הלילה דרוש ר' דף שמ"ט ט"א ד"ה והנה כמו.
(ת) בשער הכוונות ח"א דף ס"ט ט"א ד"ה והנה נודע. (א) רמב"ם הלכות דעות פ"ד ה"ב.

(ק) זהר ח"ג קיט. קכ: קצה: ז"ח בראשית יח: מדרש רות פח: שער הכוונות דרושי הלילה דרוש י. פנ"ח ק"ש שעל המטה סוף פ"ו ופ"א.
(ר) זהר ח"א פג. מדה"ג חיי שרה קכב. זהר קל. ר. ח"ב קצה:

(אבות פ"ב מ"י) והוא באותו היום שאין לך פחד שתמות בו, שוב ביום ההוא בתשובה, כי אח"כ בשאר הימים, אולי תמות, ולא יהיה לך זמן לשוב בתשובה.

גם א"ל כונת הצדקה והתפלה, והוא לייחד שם י"ה, הנפרד מן ו"ה. וקודם שהאדם יעשה איזה מצוה, או צדקה, יאמר לייחוד שמה דקב"ה ושכינתיה. בדחילו ורחימו. ורחימו ורחילו. בשם כל ישראל. ויכוין לחבר שם י"ה, שהם דחילו ורחימו. עם ו"ה שהם קב"ה ושכינתיה.

וענין הצדקה, תתן הפרוטה, ותכוין כי פרוט"ה, הוא סוד פר"ט ו"ה. כי שורש הדינים הם רפ"ח ניצוצין, ועם הכולל הם פר"ט. והדינים עצמם הם במלכות, הנקראת ה' תתאה. וכשמתחבר ו' עם ה', אז פרט הדינים נמתקים, וזה נעשה ע"י הצדקה.

גם מזמור יענך ה' ביום צרה. (תהלים כ') טוב לבעל תשובה לקרותו, ולכוין בשני פעמים יב"ק, שבו. האחד בראש המזמור, בר"ת יענך י"הו"ה 'ביום צרה, בגימטריא יב"ק. והב' הוא בסוף המזמור, בר"ת יעננו 'ביום קראנו, ר"ת יב"ק.

גם פסוק כי אני ה' רופאך (שמות ט"ו), יש בו ד' יודי"ן. וטוב לאמרו בכל יום. ולכוין בו, להסיר מעליו הקליפות. ע"י ד' יודי"ן אלו, שהם ד' יודי"ן של שם הוי"ה דע"ב דיודי"ן. (צ)

נקדישך, לכוין לחבר רגליו. ולכוין בשם אבגית"ץ. כמבואר במקומו. א) גם צריך להזהר שלא לעקור שום שער מן הזקן, אפילו דרך עסק. שיכוין כי זק"ן זק"ן הם בגימטריא שד"י, כנוצר במקומו. גם צריך לכוין כשלוש בגדי שבת, בשם אהרריא"ל כנוצר במקומו. ב) גם יזהר שלא לחבר ולשלב עשר אצבעות ימין ושמאל זה עם זה. ולכוין בהם בשם אהו"ה, שהוא בגימטריא אצבע כנוצר במקומו ג) (ס) גם יזהר שלא יגעו רצועות התפילין בקרקע. ד) ולכוין, כי רצועה היא בגימטריא שני פעמים א"ל כנוצר במקומו. ה) גם יזהר שישתכל בכוס של ברכה, ו) ולכוין כי כשתשליך לתוכו המים, הם ט' יודי"ן שבארבע הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנוצר במקומו. וראה והבן, כי כל ניצוץ נשמה הוא יו"ד אחת, כי כל נשמה כלולה מעשר, ולכן בקרת הם י"ג ניצוצין, כנגד רבוע הוי"ה דאלפי"ן, שהיא בגימטריא ק"ל. ועד"ן בכלם עד המלכות. למך שהם כ"ב ניצוצות, כנגד כ"ב אותיות שבמלוי הוי"ה ואדנו"ת.

גם א"ל מורי ז"ל, הקדמה אחת טובה, והיא זאת: דע, כי אין לך אדם שאין לו יום אחד קבוע בשבוע, ויום א' קבוע בחודש, ואותו היום יפה לו לכל דבריו. כי מזלו תלוי באותו יום, כפי שרש נשמתו. ובאותו היום, אין לו פחד משום דבר רע. וגם כי לא ימות באותו היום, וז"ס מ"ש רז"ל ושוב יום אחד לפני מיתתך.

הגהה

כל הפסוק. האמנם הכוונה תהיה בד' יודי"ן שבארבע תיבות הנז'. ועדיין צ"ע, כי במלת רופאך אין בה יו"ד, ואפשר שטעות נפל, ואפשר לומר יו"ד של מלת עליך.

(ס) אמר שמואל: החשבון הוא כך, במלוי יודי"ן אלף הי ויו הי הם בגימטריא קס"ג, ואצב"ע בגימטריא קס"ג.
(צ) אמר שמואל: מה שנלע"ד הוא, שיאמר

הגהות ומראה מקומות

טור ב'. שער המצות תחילת פרשת עקב. ד) ספר עולת תמיד דף פ"ג סוד"ה ובעת הנחת.
ה) ספר עולת תמיד דף פ"ו ד"ה והנה תכוין.
ו) שער הכוונות ענין הקידוש דרוש א'. לקוטי תורה פרשת ויצא בפסוק ועיני לאה רכות. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ד' ד"ה דע כי הכלה.

א) פע"ח שער עולם העשיה פ"ה. שער הגלגולים הקדמה ל"ט ד"ה גם הזהירני.
ב) עיין פע"ח שער השבת פרק ד' בלבישת החלוק יכוין לשם זהריאל. ובלבישת הלוש בשם אכתריאל. ע"ח ח"ב שער מ"ב פ"ב.
ג) השמטות לספר הזהר אות א' וברפ"י דף דנא. ז"ח בראשית אות קצ"ו וברפ"י דף ח'

ועלה בה חלודה, שאין נראין בה הצורות, כי אם עצבות ומקולקלות. וכשהיא זכה וברה, אז נראין בה הדברים והצורות כתקנם כצורתם. כך הנפש כשהיא טהורה וזכה, אז מצטיירים בה הדברים הקדושים העליונים, וכשהיא בחלודה ובכתומה, אז כל מר מתוק. כמו שהחולה כשהוא בחליו, הוא מואס הדברים הטובים, ואוהב הדברים המכבידים החולים. והרופא לקרב לו הבריאות, נותן לו סממנים, מהם כלענה. שבאותם הדברים יחזור הטבע לטבעו הראשון, ובריאותו כשהיה.

כך הנפש החולה, להסיר החולי ממנה, צריך שיקבל עליו מרירות הרפואה, ותשובה, בסיגופים ובתעניות, בשק ובאפר ומלקיות, וטבילות, וטהרה מטינוף וכתם העונות. כדי שיוכל להשיג ולהבין בדברים העליונים, שהם כבשונו של עולם, שהיא זאת החכמה הנעלמת מימות הקודמות הרשבי"ע"ה עד עתה. כמו שאמר ע"ה, דלית ליה רשותא לאתגלות, עד דרא בתראה, דייתי מלכא משיחא. שהוא זה הזמן, שע"י מורינו הקדוש האלהי כמהר"ר יצחק

(ז) לפי שהאדם נברא מחומר וצורה שהוא נפש ורוח ונשמה, שהיא חלק אלוה ממעל, שנאמר ויפח באפיו נשמת חיים. וגופו הוא חומר עכור מצד הקליפה, המקטרגת ומונעת האדם משלימות הנפש להכרייתה מאילנא דחיי, לפי שהוא מלך זקן וכסיל, שנולד י"ג שנה קודם הנשמה כידוע. ולכן אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא.

(ח) וידוע שהחטא, פגם וכתם וחלודה בנפש, וזהו חולי הנפש הטהורה, וכשהיא בטנופה ובכתומה, אינה יכולה לראות ולהשיג השלמות האמיתית, שהוא סודות התורה, כדי להדבק בו צורה, כי לכך נבראת, ולכן שואלין אותה. צפית בשיעור קומה, (ז) שהם סודות התורה. והעון נעשה מסך ומבדיל בינה לבין קונה, לראות ולהבין בדברים העליונים קדושים וטהורים, שנאמר תורת ה' תמימה משיבת נפש, (תהלים י"ט) שמשביבה אותה במקומה, להדבק החלק בכל. וכשאיננה טהורה, אינה יכולה לראות, ואין מזהירין בה הדברים הטהורים, כמו שאין מזהירין במראה הנחשת, כשהיא מלאה כתמים,

הגהה

(ט) צמח, ד' עניינים שייכים בכל דבר, נזכרו בחכמת ההגיון, והם: הפועל, והחומר, והצורה, והתכלית. ומתיישבים בענין זה, הפועל: הוא השי"ת, שברא את האדם, מחומר עפר מן האדמה, ונתן בו צורה, ויפח באפיו וגו', וכל זה לעובדה ולשמרה את הצורה, כי זה כל האדם, והיינו תכלית של הדברים. וזהו שאמר פה לכך נבראת, וכמו שהחומר הקדים לצורה, שהיא חלק אלוה, כן היצר הרע, הקדים ליצה"ט, ודי בזה, וזה סוף דבר הכל בשמע וגו', (קהלת י"ב) ר"ל דבר האחרונה מאותם ד' הנז"ל, שהיא התכלית (עכ"ל הר"צ ז"ל).

(י) אמר שמואל: אחר שכתבתי כל הנזכר, והם מדות טובות שיתנהג בהם האדם, כדי שמתוכם תזדכך נפשו לקבל השגה, או רוח הקדש, או מיני התבודדות, או ענין השתטחות על קברי הצדיקים, כדי לקבל מהם שפע והשגה, כאשר נבאר ענינם באורך בסוף השער בע"ה, מהם יחודים על קברי הצדיקים עצמם, ומהם יחודים בבית האדם עצמו, ומהם יחודים לתקן את נשמתו, הנה אכתוב כל מיני התקונים, אשר צריך האדם לתקן את נפשו תחלה בעה"ז, ויטהר מזהמת תלאת עונותיו, ואח"כ יוכל לייתד כל מיני יחודים אשר נבארם בעה"ת, וזה החלי בעזר צור גואלי.

הנחות ומראה מקומות

(ז) בדפו"י כתוב כאן א"ה יוס"ד וזה מספר עולת תמיד בענין תפלה השייך כאן. ועיין בספר עולת תמיד הנדפס מחדש דף קי"ג, וז"ל, בסימן טוב

אתחיל לכתוב תיקון חולי הנפש כאשר שמעתי מפי החכם המקובל האלהי כמהר"ר יצחק אשכנזי זלה"ה. (ז) מדרש משלי י' ונזכר במ"א סימן קנ"ה.

והכוונות ותקונים שצריך לכל עון ועון, וגם הגלגולים שיתגלגל על כל עון ועון, כדי שיחדד לבבו מעונשו, וישוב אל ה' וירחמהו, (ישעיה ג"ה) והוא יתברך ויתעלה יאיר עינינו באור תורתו, ויגלה עינינו לראות ולהבין, נפלאות וסודות תורתו הקדושה והתמימה, ומאת עילת כל העילות, וסבת כל הסבות, אני מפיל תחנתי לפני כסא כבודו, ומתפלל ומבקש ושואל, עזר וסיוע שיעזרני ויסייעני, ויצילני משגיאות לבל אכשל בכתיבתי, ושיהיה עבודתי רצויה לפניו, ושכונתי לשוב מעונותי, ולעובדו בלבב שלם, כי בו בטח לבי ויעזרני, ויאיר עיני באור תורתו הקדושה, אעפ"י שאינני ראוי ולא כדאי ליכנס לפניו ממחיצתי, אבל הבא ליטהר מסייעין אותו (שבת ק"ד), על כן שמתני פני כחלמיש, ואדע כי לא אבוש, (ישעיה ג') ואתחיל עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ, (תהלים קכ"א) והנה אתחיל לכתוב, רפואת חולי הנפש כנו"ל, כאשר שמעתי מפי מורי זלה"ה, עכ"ל הרב עולת תמיד.

תקון א

לאדם העובר על מצות עשה, הנה תקון כל מצוה ומצוה בפני עצמה, היא כפי מציאות חומרת ומעלת המצוה ההיא דרך פרט, אמנם דרך כלל, ופרט בארבע מצות עשה אלו, שהם: בטול תפלה, ותפילין, וציצית, וק"ש, אעפ"י שכבר נתבארו במקומם, נבארם פה, שצריך להתענות על כל אחד מהם, ס"א תעניות, והענין הוא במה שנתבאר, כי כל המצות עשה, הם מן החסדים. וכל המצות לא תעשה, הם מן הגבורות, ונודע הוא, כי החסד נקרא אל. כמ"ש ה' חסד אל כל היום, (תהלים ג"ב) והנה א"ל במלואו אל"ף למ"ד, בגימטריא קפ"ה, ושני פעמים אל"ף למ"ד בגימטריא ש"ע, וחמשה אותיות המלוי, (ח) הרי בגימטריא עש"ה, וז"ס מצות

די לוריא ז"ל, ע"י רוח הנבואה שהופיע בו, התחיל להאיר עינינו, באור החכמה האלהית הזאת, הנעלמת מעיני כל חי, לשיהיה התעלות וסיוע מלמטה, כמ"ש ז"ל (ו) העליונים צריכים לתחתונים בפועל, והרשב"י ע"ה אמר, דצריך התעוררות מתתא לעילא, כדי שיהיה סיוע לביאת הגואל, ושיהיה במהרה בימינו, שאנו רואים הצרות תכופות זו לזו, וכל הסימנים שאמר ר' ישמעאל ע"ה שיהיו בעקבות משיחא, אנו רואים בזמנינו זה, כי אם אחד לא נעדר, ומהתגלות אור החכמה הזאת, ע"י הקדוש האמיתי ע"ה, והוא לא היה מגלה שום סוד מסודות החכמה הקדושה הזאת, למי שהיה רואה ברוח הקדש, פגם בנפשו, עד שהיה נותן לו תקון לתקן את כל אשר עיוות, וכמו שהרופא הבקי, נותן לכל חולי הסם הצריך לרפואת אותו החולי, כך ע"ה היה מכיר העון, ואומר לו המקום שפגם, ונותן לו התיקון שצריך לאותו עון, לכבס נפשו, כדי שיוכל לקבל האור העליון, כדכתיב כבסי מרעה לבך ירושלם למען תושעי (ירמיה ד').

ועתה בעונותינו הרבים והרעים, נתבקש בישיבה של מעלה, הוא ע"ה הלך למנוחתו, ועזב אותנו לאנחות, ואין מי שיסיר מסך המבדיל בינינו לבין אלהינו, שהם העונות, כמ"ש הנביא ע"ה, כי אם עונותיכם מבדילים ביניכם לבין אלהיכם (ישעיה ג"ט), ובעבור שאמרו רז"ל הבא לטהר מסייעין אותו, (שבת דף ק"ד. ז) ובכ"מ אמרתי כדי לזכות את עצמי, ולזכות למי שרוצה לשוב בתשובה שלימה, ורוצה לטהר נפשו, וליכנס בפרדס החכמה, כדי שיצטיירו בנפשו הדברים העליונים הקדושים, אמרתי לכתוב, העונות שהאדם נכשל בהם בבחורות או בזקנותו, כמ"ש כי יצר לב האדם רע מנעוריו, (בראשית ח') והרפואה שצריך שיעשה לכל עון ועון, לידע המקום שפגם, מה יעשה לתקן, ומה תשובה שצריך לעשות לתקן את אשר עיוות, מהנמצא בידו, מפי הרב ע"ה,

הגהות ומראה מקומות

נח כ' ט"ג ש"ח.

(ח) שער המצות דף ב' ט"ב ד"ה הנה המ"ע. לקוטי תורה תחילת ישעיה בפסוק אם יהיו.

(ו) עיין מד"ר איכה א' ל"ה ספר חלקוטים פרשת

בהר. (ז) יומא לט. זהר ח"א סב. קלו: במח"נ רסד: ז"ח בראשית י' ט"ג של"ח. י"א ט"א ש"א. פרשת

על כן עלמות אהבוד, (שה"ש א') נתן לו רשות להשתמש בהם. והענין הוא, כי אחז"ל אל תקרי עלמות אלא על מות (ע"ז ל"ה ע"ב) שאפילו מלאך המות נעשה אוהבו של הצדיק, והנה מי שאין בו שום עון, כדי שהמקטרג לא יוכל לקטרג עליו לפני הקב"ה, לומר לפניו הנה פב"פ משתמש בשמותיך, והנה ביום פלוני עבר עבירה פלונית, כי אז יענשוהו מן השמים, אם ישתמש בשמותיו יתברך, אבל אם אין בו שום עון כלל, ואין עליו שום קטרוג, עד שלכך, אפילו מלאך המות נעשה אוהבו, הנה איש כזה, יוכל להשתמש בשמותיו יתברך ולא יענש.

וכבר מצאנו ראינו קרוב לזה, בפרקי היכלות, כי אין להשתמש בפרדס, רק מי שלא עבר על שום לא תעשה שבתורה, גם מצאנו שם, בהיות ר' נחוניא מתבודד וצופה בפרדס, ונגע בו ר' עקיבא ור' ישמעאל, בחלוק אחר של אשה ספיקת טומאה, ותכף פטרוהו מלפני כסא הכבוד, וכל זה ראה לשתי התשובות הנז'. גם פעם אחרת השיב מורי ז"ל, לאיש הנזכר, באופן אחרת, והיא זו, דע, כי כל השמות והקמיעין הנמצאים עתה כתובים בספרים הם מוטעים, ואפילו השמות והקמיעין שנתנסו והומחו ע"י מומחה יש בהם טעיות רבות, ולכן אסור להשתמש בהם, אמנם אם היינו יודעים השמות על מתכונתם ואמיתותם, היינו רשאים גם אנחנו להשתמש בהם.

וזה תקונו, יתגלגל, ט' פעמים בשלג, ויתגלגל כל גופו ערום מצד פניו ומאחוריו בכל פעם, ויהיו ט' גלגולים. (ש)

הגהה

(ש) אמר שמואל: ובמקום אחר מצאתי כתוב, דבר אחר, ישב בשלג. דבר אחר, יתגלגל בשלג שבעה פעמים. יען כי כל השמות יוצאים מאימא עילאה, הנקראת שבע שנים, ומשם מקור כל השמות, ושם פגם בחטאו. (אמר שמואל ובמקום אחר כתוב וז"ל, ותשובתו היא שיתענה ז"פ שבעה, והנלע"ד שטעמו קשור עם האמור).

מצות עשה, (ק) ולכן התעניות הם ס"א, כמספר ב"פ א"ל, שהם שורש העשה. והנה א"ל האחד נכלל בחבירו, ולכן אינם רק ס"א תעניות, וכמנין אנ"י יהו"ה. (ר)

תקון ב

לאדם החוטא במחשבה: יתענה פ"ז תעניות, ויכוין בהו"ה דאלפי"ן, שהיא בגימטריא מ"ה, ובמ"ב אותיותיו, שיש בפשוט ומלוי ומלוי המלוי, ושניהם יחד בגימטריא פ"ז.

תקון ג

לאדם המשתמש בקבלה מעשיית, ובתחלה אבאר מהו העון שלה, וז"ל מורי ז"ל, אני הכותב חיים שאלתי למורי ז"ל, על ענין השמוש בקבלה מעשיית, הנאסרת בכל ספרי המקובלים האחרונים, ואיך ר' ישמעאל ור' עקיבא ע"ה, בפרקי היכלות, היו משתמשים בשמות נוראים, לענין זכירה ופתיתת הלב. והשיב לי, כי בזמנם היה אפר פרה מצוי, והיו נטהרים מכל הטומאות לגמרי, אבל אנחנו, כלנו טמאי מת, ואין לנו אפר פרה, ליטהר מטומאת מת, ומה תועלת כשנטהר משאר הטומאות, ועדיין טומאת מת במקומה עומדת, ולכן אין לנו רשות בזמנים אלו, להשתמש בשמות הקדושים, והמשתמש בהם עונשם גדול כמש"ל. א)

וה"ר אליה דיודא"ש הגיד לי, כי גם הוא שאל למורי ז"ל, שאלה הנו' כי הרי מצאנו ראינו, הראשונים כלם משתמשים בשמות. והשיב לו, כי כל האדם שיוכל לקיים בעצמו, מש"ה

הנחות ומראה מקומות

(א) שער המצות פרשת שמות. טעמי המצות שמות. נדה ו: חגיגה כה. ספרא מצודע פרשה א'.

עצמו דבה, על איש אחד ששתה יין נסך, ולא היה (המעשה) שהוא עצמו הוציא דבה, אלא שגרם לאיש אחד שיוציא דבה עליו, ויש עליו מקטרגים גדולים על זה. וא"ל, שיאמר בעת השכיבה פסוק, נשבע ה' ולא ינחם אתה כהן לעולם וגו', (תהלים ק"י) ותכוין באותיות שניות של נשבע יהוה ולא ינחם, שהוא שם קדוש שְׁלֵג, וניקודו מפסוק יום לשנה יום לשנה. (במדבר י"ד) וגם השם הנוכר, יש לו צרוף אחר שהוא לשנה, הנאמר בפסוק הנוכר האמור במרגלים, יען כי שם זה ממונה ליפרע מן מוציאי דבה רעה, גם זה עם הכולל בגי' לשו"ן, וגם הוא גימטריא שפ"ה, וגם הוא בגימטריא שכינ"ה, רוצה לומר כי הוציאו דבה רעה על השכינה, בלשונם ובשפתם, גם דב"ה בגימטריא י"א, שהם א"י מן אדני", ושכחתי הענין מה הוא.

תקון ו

והוא תקון עון נדרים ושבועות לשקר, דע, כי אעפ"י שאמרו בס"ה, כי השבועה היא בנוקבא דז"א, והנדר באימא עילאה, שהיא בינה, כנוכר בפרשת יתרו, עכ"ז עיקר הדבר הוא, ששניהם הם בנוקבא דז"א ט) כדאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפירונו, (במדבר ל') בין בנדר בין בשבועה. ופירושה הוא כך: כי מן הפה של ז"א, יוצא הבל, ונעשה אור מקיף אל הו' תחתונות דנוקביה, והם סוד ז' הבלים דספר קהלת, שהם יוצאים מפה של ז"א, וז"ס שבועת אמת שהיא מצות עשה, לישבע בשמו של הקב"ה, שנאמר ובשמו תשבע. (דברים י') פ"י: כי שבעה הבלים של אור מקיף שלה, נמשכים מפה של ז"א הנקרא אמ"ת, ונמצא כי הנשבע באמת, גורם להמשיך אור הבל פה דז"א שהם ז' הבלים, ומקיפים את ז' תחתונות דנוקבא,

הגהות ומראה מקומות

אות ת"ב ועיי"ש בסולם מאמר נדר ושבועה. ע"ת ח"א שער הכללים פרק ז'. שער ההקדמות דף קע"ט ט"ב ד"ה סוד השבועות. שער הגלגולים הקדמה מ' ד"ה שם בס"ה בפרשת משפטים.

ח) נחזור לענייננו, וזהו ענין מש"ה, בפרש שדי מלכים בה, (תהלים ס"ח) פ"י: כאשר מזכיר ומפרש האדם מפיו, שמות הקדש, כמו שם שד"י וכיוצא בו, הנקראים מלכים כנודע, כי כל שמות הקדש נקראים מלכים, ולכן ר"ת 'בפרש שדי מלכים הוא בשם, פ"י: כי כשמפרש ומוציא מפיו שמות הקדש, אז נדון בשלג אשר בגיהנם, שיש בו ב' מדורות, אחד של שלג, ואחד של אש. וזהו תשלג בצלמון, ר"ל יכנס בגיהנם של שלג, הנקרא צלמון. ולכן תקונו הוא ע"י השלג כנו"ל, ואמנם ענין השלג הזה, נבארהו למטה, בענין תקון עון משכב זכור וע"ש. ודע, כי המשתמש בשמות הקדש, רעתו גדולה עד מאד, ואותם המלאכים שהוא מכריחם בכח השבעתו לעשות רצונו, באים ומחטיאים אותו לאבדו מן העולם, ומזמינים תמיד בפיו ברכות לבטלה, יען כי עבירה גוררת עבירה.

תקון ד

לכותב קמיע לאשה המקשה לילד, הנה האיש הזה גורם, להוציא העובר ההוא שלא בזמנו, ועי"כ גורם לו או מיתה טרם זמן הראוי לו. או בא לידי עניות. לפיכך צריך להתענות מ"ה ימים, כנגד שם הוי"ה דאלפ"ן שהוא בגימטריא אדם, ולפי ששפך ד"ם האדם, שהוא בגימטריא מ"ד, יתענה יום אחד עוד להשלים מנין אד"ם.

תקון ה

שנתן לאיש אחד על ששתה יין נסך עם ישמעאל אחד, והוא סתם יינם שאסור בשתייה, והאיש ההוא עשה תקון לעון זה, ושכחתי מה היה תיקונו. אמנם א"ל מורי ז"ל, כי בהיותו עושה התקון ההוא, נתעוררו עליו מקטרגים בשמים, על שפעם אחת הוציא האדם ההוא

ח) ע"ח ח"ב שער לאה ורחל פרק ח'. שער הפסוקים תהלים דף רס"ג סוף ט"ב.
ט) זהר ח"ב דף צא: ובזהר ע"פ הסולם יתרו אות תקכ"ג. דף קטו: ובזהר ע"פ הסולם משפטים

עם הכולל, היא בגימטריא חשמ"ל, שהם ש"ע נהורין, היוצאין מן ב' שמות א"ל א"ל מלאים, שהם בכתר הנקרא א"א, ונמשכים דרך הו' ספירות הנו', אשר תחת הכתר הנקרא א"א כנוכר, ונמשכים עד המלכות, כדי להרחיק ממנה את הקליפות הנאחזות בה, וע"י פגם שבועת שקר, מתקלקלים אותם הצנורות שמתקנים הש"ע נהורין הנו"ל, ואז נקראת המלכות לחם הקלקל. פי': ה' קלקל, כי המלכות הנקראת ה' תתאה, נתקלקלה ונעשית קלקל, הפך התקון שהיו מתקנים הש"ע נהורין הנו'. ולכן תשובתו היא, שיתענה ל"ז תעניות כמנין הב"ל, וגם ע"ד הפשט, הנה השבועה הוא הבל ודבור היוצא מפי האדם הנשבע. א)

(א) תקון לנשבע על שוא, והמדבר נבלות הפה, הנה הוא פוגם בז' הבלים, כיצד: הבל הקדוש היוצא מן הפה העליון של א"א, ממנו נזון ומתפרנס אבא. והיוצא מפי אבא, הוא חיי אימא. והיוצא מפי אימא, הוא חיי ז"א. והיוצא מפי ז"א, הוא חיי נוקביה, והיוצא מפי נוקביה, הוא חיי הבריאה. והיוצא מן הבריאה, הוא חיי היצירה. והיוצא מהיצירה, הוא חיי העשיה. ונמצא שהוא פוגם בז' הבלים הנו', שבכל המציאות מראשו ועד סופו. דבר אחר, השבועה היא בסוד ההבל היוצא מן הפה העליון, והנה הב"ל הוא בגימטריא ל"ז, והוא מלוי הוי"ה דס"ג, והנה ז' הבלים הם כנודע, והם בגימטריא ז' פעמים ק"ל ק"ל, שהם הדעת העליון והדעת התחתון, אשר המלכות הנקראת לחם נזונת מהם, אשר עליה אמרו ונפשנו קצה בלחם הקלקל, (שם) ויען הפגם היה בסוד הבל שהוא ל"ז, לכן ימי תעניותיו הם ל"ז כנודע.

(ב) והנה ענין הנדר, הוא בחי' אחרת, דע, כי ג' מיני הארות נמשכים מן א"א, למוחין

בסוד אור מקיף גופא דילה, בהיותה גבוה מן החוזה דז"א ולמטה כנודע, ונמצא כי שבועה היא בנוקבא, אלא שנמשך לה מן בעלה שהוא ז"א, ולכן קאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפירנו.

גם נקרא שבועת אמת, לפי שהיא בחינת אור מקיף, ונודע כי כל אור מקיף הוא משם אהי"ה, והנה אהי"ה פעמים אהי"ה, בגימטריא אמת כנודע, ונודע מ"ש בתקונין דף ע"ד ע"ב, ע"פ ועתה יגדל נא כח ה', (במדבר י"ד) כי המלכות נקראת כ"ח ארנ"י, לפי שהיא נקראת בת שבע, ובכל ספירה מז' תחתונות שבה, יש בה שם הוי"ה אחת, והנה ז' הוי"ות, יש בהם כ"ח אותיות, והם נקרא כח ה', ואז נקראת בת שבע והבן זה.

והנה הנשבע לשקר, מונע ממנה שבעה הבלים דקדושה אלו, וכביכול מלביש אותה ע"י שבעה הבלים דקליפה, אשר עליהם נאמר גם זה הבל ורעות רוח. (קהלת ב') ולכן תקון השבועה הוא, להתענות כ"ח ימים רצופים, לתקן גופה, שהם ז' תחתונות שבה, שהם שבעה הוי"ות הנו', שהם כ"ח אותיות. ויכוין בהם בכל יום לאות אחד, כי אלו הם שיעור גופה, בבחי' אור מקיף, ודע, כי עתה שיעור י"ס שלה הם כשעור נה"י של ז"א בלבד, וגם עד החוזה של ת"ת דז"א.

(ת) תקון לנשבע על שקר, דע, כי פגם השבועה, הוא בעולם הבריאה, כי השבועה היא סוד שבעה הבלים היוצאים מן הפה העליון, והבל בגימטריא ל"ז, שהוא מילוי של שם ס"ג והוא בבריאה, ולכן הפגם הוא בבריאה. וז' הבלים אלו, הם בגימטריא קלק"ל, וז"ס ונפשנו קצה בלחם הקלקל, (במדבר כ"א) והם כנגד ז' ספירות חכמה בינה חג"ת נ"ה, ומלת שבע"ה

הגהה

- (ת) אמר שמואל: ובמקום אחר מצאתי תיקון לזכר באופן אחר, ולא אמנע ידי מלכתבו ג"כ וז"ל.
 (ב) אמר שמואל: קרוב זה הלשון השלישי
 (א) אמר שמואל: ובמקום אחר מצאתי לתקון הב', והוא מאי דסליק מיניה.

הנהרות ומראה מקומות

(א) ע"ח ח"ב שער דרושי הצלם סוף פרק ב'.

שער רוח הקדש

ועולה עד מוחין דיליה, ועלייה זו היא שער שש ספירות שלו, שהם כח"ב חג"ת, וע"י נדר לשוא, חסר ממנה עליית ששה ספירות הנזכרות, ולכן תקונו הוא ששה תעניות. גם טעם אחר יותר עיקרי, כי הנה הנדר, הוא סוד רמ"ח אברים שבה, ועוד יש ששה בחי', שהם הארת שלשה מוחין דיליה, לשלשה מוחין דילה, הרי נדר. ולפי שהנדר לשוא גרם לבטל ששה מוחין, לכן צריך ששה תעניות.

והנה אעפ"י שאין בנוקבא רק תרין מוחין, כנזכר באדרת נשא (קמ"ב ע"א י), וכנזכר בפרשת שלח לך (כ) כי דעתה קלה, עכ"ז, כבר נתבאר במקום אחר, כי בוווג הראשון דו"ן, הנקראת ביאה א' שהוא לעשותה כלי, או יהיב בה ההוא רוחא דשדי בגווה, שהם הוי"ה דההי"ן הנקרא ב"ן, (ל) והוא בחי' הדעת שלה בימי החול כנזכר אצלנו, אשר בכח הוה היא מעלה אח"כ מ"ן כנודע, ואז נשלמים בה שלשה מוחין, וזכור ענין זה. והנה נלמוד מזה, כי שיעור קומת המלכות כאשר היא בשוה עם ז"א פנים בפנים ממש, הוא כ"ח בוי' תחתונות, וששה בענין המוחין שלה כנזכר, והם בגימטריא ד"ל. וז"ס פסוק אורך היריעה האחת שלשים באמה ורוחב ארבע באמה (שמות ל"ו). והבן זה, והוא רומז אל שלשה שמות, שכולם הם מורים ענין בחי' המלכות, בהיותה פנים בפנים עם ז"א. וכל אחד מהם הוא בגימטריא ד"ל, והם: שם בוכ"ו, ושם אגל"א, ושם אדנ"י במלוי המלוי שהם ל"ד אותיות. ושלשה שמות אלו ביארנום במקומם בברכת אבות, במלות מלך עוזר ומושיע ומגן, אשר שם הוא בחי' חזרתה פנים בפנים. ושם גרמו שם בוכ"ו (ע"ה), ובתיבות אלה

דו"א: האחד הוא, שנמשך הארה מן חסד עליון דעתיק, המתפשט עד תקון י"ג דדיקנא דאריך, הנקרא מזלא, ומשם נמשכת הארה עד הדעת (ט) שיש בין לאבא בין לאימא, ומיחד אותם, ומזווגם, ואז בכח הוה, נעשים נה"י דאימא מוחין ברישא דו"א בגדלותו כנודע. הב' הוא, שנמשך הארה מן פנימיות מוחא סתימאה דא"א, דרך השערות ראשו ודיקנא דיליה, אשר הם נמשכים עד רישא דו"א כנודע, ומאירים במוחין דו"א. הג' הוא, שנמשכת הארה מאור הפנימי שבמצח דרישא דאריך, מן המוח דאריך, ונוקב ויוצא חוץ למצח שלו, ויורד על מצח דו"א, ומאיר במוחין דו"א עצמו, אשר בתוך מצח שלו, ומבטל כל הדינים אשר במצח דיליה כנודע.

ועתה נבאר הענין של הנדר, כי הנה כמו שא"א מסתכל ומאיר ממצח הרצון שלו, אל מצחא דו"א במוחין שלו. כן ז"א מסתכל ממצחו אל מצח דנוקביה, להאיר בג' מוחין דילה. והענין הוא, כי אחר שע"י שבועת אמת, נשלם גופה, שהם ו' תחתונות שבה, או אח"כ נשלמים ג' ראשונות שבה, ואז היא בשוה עם ז"א פנים בפנים עמו, ואז יוצא הארה מתוך המוחין שלו, שבתוך המצח שלו, ויוצא לחוץ במצחו, ומשם מסתכל במצחא דנוקביה, ונכנס האור בתוך המצח שלה. ומאיר בשלשה מוחין שבה.

והנה תקון עון הנדר הוא, שיתענה ששה ימים רצופים, והטעם הוא, כי הנה בתחילה ע"י שבועת אמת, היה שער י"ס שלה בנה"י דו"א כנודע, ואח"כ ע"י הנדר של אמת, שהוא עלייתה לקבל מוחין, היא מתפשטת ונגדלת

הגהות ומראה מקומות

היחודים דף ל"ח ט"א ד"ה ענין נדרים.
(ל) שער הפסוקים פרשת וירא דף מ"ד ט"ב ד"ה וביאור כל המאמרים. ע"ה ח"ב שער תקון הנוקבא פ"ב כלל י"ג. שער מ"ן ומ"ד פרק ו' ו' ח'. תע"ס שיעור ט' בתחלתו, ובלוח התשובות תשובה ככ"ז.

(ט) ע"ה ח"א שער א"א פ"ו, ושם כ' שבין א"א.
(י) אדר"ז רצו. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"פ ד"ה ואם תאמר. ע"ה ח"ב שער תקון הנוקבא פ"ב כלל י".
(כ) דף קע. זהר ח"ב ריה. קדושין פ: ועיין בשער הפסוקים שלח בפסוק ועתה יגדל נא. שער

ז' תחתונות של הנקבה. והנדר הוא כנודר בחיי המלך, שהם המוחין הנמשכים מן בינה אל ז"א, הנקראים חיי המלך כנודע. ומשם נמשכת ההארה אל המוחין שלה. ונמצא שהאמת הוא, שהשבועה והנדר, שניהם הם אורות הנמשכים אל הנקבה כנז"ל. ואמנם להיות כי הנדר נמשך מן מוחין דז"א, הנמשכים אליו מן הבינה כנזכר. לכן ארז"ל בס"ה, (משפטים קט"ו ע"ב) שהנדר הוא באימא עילאה. ונמצא כי להיות הנדר תלוי במוחין עליונים, הנמשכים אליו מן הבינה כנזכר מבחי' עצמה. לכן הם חמורים מן השבועה.

תקון ז'

והוא תקון הגאווה. ובתחלה נבאר מהו הפגם שלה, והיכן אחיזתה. דע, כי הגאווה מקומה בשם י"ה, שהוא שתי אותיות הגבוהים שבשם ההוי"ה, אשר עליהם נאמר יהו"ה מלך גאות לבש. (תהלים צ"ג) והנה היא גאווה כפולה, האחת היא בשם י"ה פשוט, שהוא בגימטריא גאו"ה. והשנית היא באותיות מלוי, שם י"ה בההי"ן, שהם וד"ה, שגם הם בגימטריא גאוה. וז"ס פסוק אשירה לה' כי גאה גאה, (שמות ט"ו) והם ב' גאות הנז', ושניהם הם בשם י"ה. זה בפשוטו, וזה במלואו של ההי"ן. והנה לא יאתה הגאווה אלא להקב"ה, כי עליו נאמר ה' מלך גאות לבש כנזכר. וכשהארם מתגאה למטה, גורם פגם למעלה. והוא, כי הנה אין אחיזה לקליפות, אלא בשתי אותיות ו"ה התחתונות של ההוי"ה, שהוא סוד הו"ק בלבד כנודע, ועיי האדם המתגאה, גורם תאוה ותגבורת של הקליפות, שיתגאו ויעלו עד מקום י"ה, שהוא מקום הגאווה כנזכר, ויתאחו וינקו משם. (ס)

וז"ס פסוק והרדה בנדתה, (ויקרא ט"ו) כי הנה אחיזת הקליפות, אינה אלא בשתי

גבור לעולם אדני נרמו שם אגל"א בר"ת, וגם שם אדני"י הוא תמלאהו במלוי (מלוי) (ג) והרי שלשתם נרמוזו שם.

ועתה נבאר ענין מ"ש חז"ל (מ) חומר בנדרים מבשבועות, וחומר בשבועות מבנדרים. והענין הוא, כי השבועה, היא הבל היוצא מפה דז"א, להקיף (אותה) [את המלכות] והוא הבל כלול מאש ומים ורוח, שיש בו ממש, ולכן אין השבועה חלה, אלא על דבר שיש בו ממש, אשר לסבה זו הוצרכו כ"ח תעניות, לתקן עון פגם השבועה, לפי שהוא בחי' כללות כל גוף המלכות. ובפרט שהוא בחי' אור המקיף, שהוא גדול מן אור פנימי, וגם שיש בה ממש, ולכן צריך להתענות כ"ח ימים, כנגד כל פרטיותיה, שהם כ"ח, והם עיקר המלכות. אבל הנדר אין צריך רק ששה ימים, לפי שהוא דבר שאין בו ממש, שאינו רק הסתכלות הארה ממצח שלו אל מצח שלה כנז', ולכן הנדר חל על דבר שאין בו ממש, ולכן אינו כ"כ חמור כמו השבועה. וגם שהוא אור פנימי בלבד. ולא אור מקיף שהוא השבועה, שהוא אור יותר גדול, וגם שהאור ההוא הוא תוספת במוחין דילה, שנתוסף אור ורוחניות במוחין שלה, ואינו עיקריות שרש הנקבה עצמה כמו שהוא בשבועה, אשר מתבטלת מציאות הנקבה עצמה. והשבועה שהיא לצורך ז' תחתונות, שהם עיקר המלכות. אבל הנדר הוא בחי' המוחין תוספת קדושה, ואינו עיקריות שרש הנקבה, רק תוספת בלבד, ואינו כ"כ פגם. גם כי הנודר לשוא, אינו גורם התלבשות קליפות כנזכר בענין השבועה. רק מגיעת הארה במוחין שלה. (ג)

אמנם בבחי' אחרת, הנדר חמור מן השבועה לפי ששבועה היא כנשבע במלך עצמו. שהוא הז"א, שהוא ההבל היוצא מפיו עצמו, להקיף

הגהה

(ג) א"ש : ע"ה.

הגהות ומראה מקומות

ההקדמות דף פ"ט ד"ה דרוש בבטול האחוריים. מבו"ש ש"ב ח"א פ"ו. וח"ב פ"ד. תע"ס שיעור ז' מן אות כ"ו עד ל"ט. (ס) שער מאמרי רז"ל דף כ"ג.

(מ) שבועות כה. נדרים יג: ועיין לעיל בתגהות ומ"מ אות ט'. (נ) ע"ה ח"א שער דרושי הנקודות פ"ו. ושער עתיק פ"ד דף קע"ג ט"ב ד"ה וא"ת. שער

שער רוח הקדש

שבגרון, שם הוא אחיות פרעה ומצרים, המתגאים ועולים עד שם, ולכן נקרא פרעה אותיות העורף שהם אחוריים של הגרון. גם מצרים נקראת כך, ע"ש שאין בכל הגוף מקום דק וצר יותר ממנו, כי ע"כ הוא דינים גמורים, ונאחזים בו החיצונים, גם להיותו צר, גורם אל המוחין דקטנות, שבבא המוחין דגדלות, אינם נדחים לירד למטה ומתעכבים בגרון.

גם חירם מלך צור, נתגאה כפרעה, ועשה עצמו אלוה (ע) כי גם הוא נשרש כאן, כי חירם בגימטריא גרו"ן עם הכולל, גם צור כדמוין מצרים, שהוא מצר הגרון כנוכר.

ונחזור לענין מצרים, כי בהיות הקליפות נאחזות במקום מצר התחתון שהוא הגרון, שכלו הם דינים, הם מתגברים, וז"ס תגבורת מלכות ושולטנות פרעה ומצרים, וכאשר הקב"ה רצה להכניעם, אז נאמר וסכסכתי מצרים במצרים. (ישעיה י"ט) והענין הוא במה שהודעתך, כי אין הדינים נכנעים אלא ע"י שרשם ומקורם, נשבתים ומתבטלים, והנה המצר התחתון, שבו נאחזים פרעה ומצרים הוא הגרון כנוכר, הוא תלוי ונשרש בשרשו העליון, שהוא המצר העליון, שהוא מקום תקונא קדמאה דדיקנא, שהם הפאות העליונים של הזקן, שעליו נאמר מן המצר קראתי י"ה, (תהלים קי"ח) כנוכר באדרא רבא (קל"ט ע"ב) והוא נקרא א"ל, מן אל רחום וחנון כמבואר אצלינו (פ) שהוא א"ל מן אלהי"ם, שהוא בגימטריא פא"ה. ובשני צדדי הפנים, הם י"ה י"ה, והם התקון הא' הנקרא א"ל.

ושם ביארנו, כי שלשה פעמים א"ל נכללים בו, והם: א"ל שד"י, וא"ל יהו"ה, וא"ל אדנ"י.

הנהגות ומראה מקומות

מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"ס. (ע) חולין פט. מד"ר בראשית צ"ו. ילקוט יחזקאל סימן כ"ח. זחר אחרי סא. שער הפסוקים יחזקאל סימן כ"ח. (ס) ע"ח ח"א שער א"א פרק י"א. שער הכוונות ענין ויעבור דרוש ו'. פע"ח שער הסליחות פ"ז ח'. ע"ח עם פמ"ס ענף ע'. מבוש"ש ש"ג ח"ב פ"ג.

אותיות ו"ה שבמלת והדו"ה. ועל ידי הגאווה, נאחזים גם במלוי שם י"ה, שהם אותיות דו"ה, שבמלת והדוה כנוז"ל.

גם ז"ס, אני מליאה הלכתי וגו', (רות א') כי הנה אלהי"ם הוא צירוף מליאה, כנוכר בתקונין (תיקון ל"א) על פסוק זה, ונודע כי בהסתלקות י"ה מן אלהי"ם, נשאר אל"ם, בסוד נאלמתי דומיה, (תהלים ל"ט) פ"י: נאלמתי ונעשתי אל"ם מן אלהים, בעבור דומיה, בעבור אותיות י"ה שבאלהי"ם, נדממו והוסרו משם, כי אותיות י"ה שבאלהי"ם, הם החיות שבו, הגורם הדבור, ובהיותי ריקנית ודוממת מן י"ה שבאלהי"ם, נאלמתי ונשארתי אלם כנוכר.

וזהו הענין אני מליאה הלכתי, והוא, במה שנודע כי אמרו במדרש רות בזהר, וגם במדרש הנעלם מן הזהר, פרשת לך לך (ג) כי אלימלך ונעמי, הם סוד ב' אותיות י"ה: נשמתא לנשמתא, ונשמתא. ואמרה נעמי, הנה שם י"ה שהיה תחלה ב', היא מלא בההי"ן יו"ד ה"ה, וזהו אני מליאה הלכתי. ועתה שלטו בי הקליפות, ונתאחזו גם ב', באותיות מלוי דו"ה, אשר בשם י"ה שלי, שהוא כמנין גאווה, ונשארתי י"ה פשוט, ריקם מן המלוי.

גם ז"ס גאות פרעה, שנתגאה על שאר המלכים, יען אמר לי יאורי ואני עשיתני (יחזקאל כ"ט) כנודע, שעשה עצמו אלו"ה, וטעם הדבר במה שאמרנו, כי הגאווה היא גורמת עליית הקליפות למעלה בשם י"ה, וכבר הודעתך (ס) כי פרעה הוא בחי' הקליפה הנאחזת בעורף, אחורי הגרון, אשר שם מקום שלשה המוחין דאלהי"ם דקטנות, שהם בגי' גרו"ן (ע"ה), ומאלו השמות של י"ה שבשמות אלהי"ם

(ג) תחילת מדרש רות אות ח' ובדפו"י דף ע"ה סוף ט"א. סתרי תורה פרשת לך דף ע"ט ע"א. שער היחודים תקון עונות פרק ז'. (ס) שער הכוונות ענין פסח דרוש ג' ה'. שער הפסוקים וישב דף פ"ז ט"א ד"ה והנה זה. שם פרשת בא בתחילה. ע"ח ח"ב שער הנסירה פ"ה. שער

מתמקים בשרשם, כי שרש אלהי"ם, הוא שם א"ל שבמצרים העליון כנזכר. גם נתבאר לך כי שש שמות א"ל הנוז, הם שני שמות של י"ה כנזכר (צ) וע"י שמות י"ה האלו, נמתקים האלהי"ם, כמבואר אצלנו, בסוד אמון יהא שמיה רבא, כי הוא י"ה מן אלהי"ם. (ק)

(ר) גם זו"ס במסתרים תבכה נפשי מפני גוה, (ירמיה י"ג) ודרשו רז"ל (חגיגה ה' ע"ב) מקום יש להקב"ה ומסתרים שמו וכו', מפני גוה, מפני גאותן של ישראל שנטלה מהם, ונתנה לאומות העולם. וביאור דברי רז"ל הוא כך: כי הנה עלמא דאתכסיא, שהוא שם י"ה, שהם או"א, הוא הנקרא מסתרים, וכבר ידעת כי פסוק זה נאמר בירמיה, על חרבן ב"ה, אשר הוא סוד ה' עילאה, עלמא דאתכסיא, כנזכר בזהר ריש פרשת שמות, והנה אותיות המלוי דשם י"ה דההי"ן, נקראים מסתרים, יען כי המלוי, הוא מכוסה ונסתר ונעלם תוך אותיות י"ה הפשוטות, ולפי שמלוי ההי"ן הוא יותר תחתון מן מלוי אלפי"ן או יודי"ן, לכן מתאחזים החיצונים בו יותר משאר מלויי שם י"ה, והנה זה המלוי, שהם אותיות דו"ה, הנקרא מסתרים הוא בגי' גו"ה עם הכולל, וז"ש במסתרים תבכה נפשי מפני גוה, כי עון הגאווה שהיתה או בישראל, גרמה שהקליפות נטלו מהם הגאווה הזאת, הנקרא מסתרים, ויתנוה לאומות העולם. וז"ש רז"ל, מפני גאותם של ישראל שנטלה מהם, ונתנה לאומות העולם. ויהיה כך פירוש הכתוב, במסתרים וגו', פי': בעון מה שנתאחזו הקליפות במסתרים העליונים, מפני גאותם של ישראל, לכן תבכה נפשי, כי ראתה זרים, וגלו את סתריה ואל זה רמוזו רז"ל באמרם מקום יש לו להקב"ה ושמו מסתרים, ויובן במ"ש כי מלוי שם י"ה

ונמצא כי ב' שמות י"ה י"ה, שהם בשני מצרי הפאות הנוז"ל, בסוד מן המצר קראתי י"ה כנזכר, כל אחד מהם כולל ג' שמות: א"ל, א"ל, א"ל. והנה הם שני שמות י"ה, וכוללים ששה שמות א"ל, בשתי מצרי הזקן העליון. וכמבואר אצלנו בביאור ברכת אבות על האל הגדול כו' (ע) ושם תבין היטב כל הענין, איך מן ג' מלואי אות ה' של שם י"ה, נעשה שם א"ל. (ד) ואיך נעשים ג"כ ששה פעמים א"ל. ונמצא כי ששה א"ל הם, וכולם בסוד י"ה, וכולם הם בתיקון הא' של י"ג תקוני דיקנא, והנה כד אתגלייא דיקנא קדישא, אתכפיין כל הדינים, כנזכר באדרא קדישא, ואז כל הדינים אשר למטה במצר התחתון הנקרא גרון, שהם בחי' אלהי"ם, ששה מוחין דקטנות, ג' דאבא וג' דאימא, הנקרא מצרים התחתונים, מתמקים במצרים העליונים דדיקנא.

וז"ס וסכסכתי מצרים במצרים, (ישעיה י"ט) כי מתסכסכים ונמשכים האורות מן מצרים העליון, במצרים התחתון, ועי"ז ג"כ מתסכסך ומתאחו מצרים התחתון בעליון, ומתמקים הדינים שבמצרים התחתון ע"י שרשם, שהוא מצרים העליון, ואז הקליפות הנאחזות במצרים התחתון מתבטלות, וגם פרעה ומלכות מצרים, הנאחזים בקליפות ההם מתבטלות, ומתאבדים מלכותם ושליטתם. (פ)

ונמצא כפי זה, כי שש שמות א"ל יש במצרים העליונים, בסוד חסד, כמ"ש חסד א"ל כל היום, (תהלים נ"ב) ולכן הם ממתקים ששה שמות אלהי"ם, שהם דינים אשר במצרים התחתונים שבגרון. וכבר נתבאר, כי שם א"ל שבמצרים העליון הוא סוד אל מאלהים שבפאות, ולכן הוא גורם להשבית הקליפות, לפי שהדינים

הגהה

(ד) א"ש: בזה האופן: ה"י ה"ה ה"א.

הגהות ומראה מקומות

- (ע) שער הכוונות ח"א ענין כונת העמידה דף ותנה זה. (ק) שער הכוונות ענין הקדיש דף צ"ט ר"כ. (פ) שער הפסוקים ישעיה דף רכ"ה. (ר) ע"ח ח"ב שער מיעוט הירח פ"ג. (צ) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"ט ד"ה

ק) והנה יתענה ב"ה תעניות, כמנין ג' אותיות הי"ם מן אלהי"ם, ותכוין לשתף אותיות א"ל שהם בחסד, עם ג' אותיות הי"ם, כי עי"ז יתבסמו הדינים, ואז יחזור לרדת כלם במקומם. וזהו פירוש שם אלהי"ם, גם צריך שתכוין כונה זו בתעניותיך. ר)

תקון ח

והוא לעובר על מצות כבוד אב ואם. הנה פגם שלו הוא בשם י"ה שהם או"א. ובהיותו במלוי אלפי"ן כזה: יו"ד ה"א, עולה בגימטריא כ"ו, ולכן יתענה כנגדו כ"ו תעניות, ובכל יום מהם ילקח כ"ו מלקיות, ויכוין בשם הנזכר ע"ד הנזכר.

תקון ט

והוא למי שחטא בכבוד אביו ואמו, יתענה מ"ה תעניות, כמנין א"ב וא"ם, (ו) ויכוין לשם י"ה שהם באו"א, כי שם הוא המקום שפגם, ויכוין לתקן את אשר עותו, אלא שבשחרית יכוין לשם י"ה הנזכר במלוי יודי"ן, כזה: יו"ד ה"י, ובמנחה יכוין בו במלוי אלפי"ן, כזה: יו"ד ה"א, ובערבית יכוין בו במלוי ההי"ן, כזה: יו"ד ה"ה, גם יכוין ששלשה פעמים י"ה י"ה י"ה ע"ד הנזכר הם בגימטריא צ"א, כמנין יאהדונה". והכונה היא, כי כאשר יתקן פגם או"א, אז יאירו וישפיעו בבניהם שהם ז"א יהו"ה, ונוקביה אדנ"י, ונלע"ד חיים הכותב, שחסר עוד פה כונה אחרת, והיא זאת, כי ג' פעמים י"ה פשוטים, הם בגימטריא מ"ה, כמספר

נקרא מסתרים, וגם ביארנו כי שם י"ה שרשו הוא בתיקון א' דדיקנא הנקרא א"ל ובו כלולים ששה שמות של א"ל, ונמצא כי שם י"ה שרשו הוא ששה שמות של א"ל היוצאים ממנו, והנה ששה פעמים א"ל הם בגימטריא מקו"ם, הרי כי נקרא שם י"ה מקו"ם ומסתרי"ם.

ועתה נבאר מה שצריך לכוין לתקן, מקום פגם הגאווה הנז"ל, צריך שיכוין בשם י"ה דההי"ן, כזה: יו"ד ה"ה. כי בו סוד הגאווה, כנז"ל בשתי בחי' בפשוטו וגם במלואו, ותכוין לסלק ולהסיר הגאווה הזאת מן הקליפות שנטלוה כנזכר, ולהחזירה לבעלה הוא ית"ש, בעל הגאווה האמיתית, אשר לו יאתה, ולא לזולתו, כמשה"ה ה' מלך גאות לבש. (תהלים צ"ג)

ותכוין להחזירם לו באופן זה, שיתמלא שם י"ה במלוי ההי"ן כנז"ל, ותכוין כי הגאווה הראשונה, שהיא שם י"ה פשוט, העולה כמנין גאווה, הוא לא"א, בתקונא קדמאה דדיקנא קדישא דיליה. והגאווה השניה שהיא באותיות המלוי של י"ה דההי"ן, שגם הוא בגי' גאו"ה, הוא בו"א, בתקונא קדמאה דדיקנא קדישא דיליה.

(ה) תקון הגאווה והליצנות, ושניהם ענין אחד, והם נתלים במקום אחד, והסוד הוא, וזו יהיר לץ שמו (משלי כ"א) וענין עון זה הוא, ענין אלהי"ם אחרים שהם הקליפות, שהם מתגאים ועולים למעלה לינק, והם נקראים צל מות, והם אותיות לץ, כמבואר אצלינו בפרשת ויקהל דף קצ"ה ע"ב, במאמר קלא אתער בארבע תקופי שתא וכו', ובאדרת נשא דף קכ"ח ע"ב, ענין יתיב על כרסייא דשביבין לאכפייא לון

הגהה

יען כי נזכרו בו מנין התעניות, וז"ל.
(ו) א"ש: נלע"ד עם הכולל לשניהם.

(ה) אמר שמואל: לא מצאתי עוד בתקון הזה, האמנפ מצאתי במקום אחר תיקון אחר, ואפשר שאותו התקון, יהיה תשלום זה התקון,

הנהגות ומראה מקומות

ק) שער מאמרי רשב"י זע"א דף קפ"ג ד"ה
הואיל. ודף ק"צ ס"ב ד"ה שם בדף קכ"ח.
ר) שער מאמרי רז"ל מסכת סוטה דף כ"ד.
ד"ה והנה עון.

ק) שער מאמרי רשב"י זע"א דף קפ"ג ד"ה
הואיל. ודף ק"צ ס"ב ד"ה שם בדף קכ"ח.

ימי תעניתו, ובכל יום יכוין אל מספר אחד, עד כלות מ"ה מספרים, כנודע בשאר התקונים. פניו חרולים, (משלי כ"ד) כי גרם כסות פנים לחבירו, ע"י שביישו והלבין פניו, ולכן תקונו הוא בחרולים, ויכוין כי חרולים בגי' אלהי"ם במלוי ההי"ן עם הכולל, והוא רצ"ה.

תקון י

והוא למי שקלל אביו ואמו, יתענה ג' ימים רצופים, כנגד ג' עטרין קדישין דברא בוכרא, שהם חב"ד, שהם ירותא דא"א, דמעטרי לברא קדישא ז"א, שהם תלת מוחין דיליה כנודע. והמקלל אביו ואמו, גורם הסתלקות העטרין הנזכר, וכנגדם הם ג' ימים רצופים, אשר בכל יום מהם עם לילו, הם עשרים וארבעה שעות, וכבר ידעת איך יש שם ע"ב שעות, ונחלקים לג' חלוקות כ"ד כ"ד כ"ד, כנזכר בספר הבהיר, והם כנגד ג' ימים, ובהם ע"ב שעות כ"ד כ"ד כ"ד. ונלע"ד חיים הכותב, שאלו הע"ב שעות, יכוין שהם כנגד ההוי"ה דמלוי יודי"ן, שמספרם ע"ב, ובה יש ד' יודי"ן, שהם עולים מ' כנגד ג' הימים רצופים, שעולים לחשבון מ' יום בלתי הלילות, כמו שנתבאר בענין התעניות יע"ש. (ר) גם הארבעה יודי"ן שבהם כנגד ארבעה המוחין. והם: חו"ב, ועוד חו"ג הנכללים בדעת כנודע. שבכללם הם שלשה מוחין, כנגד ג' ימי התענית. ובפרטם הם ארבעה כנגד ד' יודי"ן שבהוי"ה הנזכר.

תקון י"א

למלבין פני חבירו ברבים, ותקונו הוא, שיתגלגל על החרלים, הנקראים בלעז אורטיגאס, בהיותו ערום בשר לגמרי, וסימן לדבר כסו

תקון י"ב

למבזה אדם אחר פטירתו. וז"ל אבא מארי ז"ל, תקון אחד א"ל מורי ז"ל, כי חטאתי לאדם אחד שבזיתיו אחר פטירתו, וגם שנתעכב בידי קצת ממון שלו, ואיני זוכר ומכיר מי הוא, וא"ל שאלך לבית החיים, ר"ל לבית הקברות, אשר שם היו קבורים כל המתים של העיר ההיא. (א)

ונחזור לענינינו, שא"ל שאלך לבית החיים, אשר שם הם קבורים כל המתים של העיר ההיא, ושאסבב ואקיף אותו כולו בכל ארבע רוחותיו, ותמיד צריך להיות רחוק ד' אמות מן הקברות, כדי שלא יתאחזו עמו אותם הרוחות הנמצאות שם, הנעשים מן טיפין בעלי קריין, הנקראת נגעי בני אדם כנודע. ותחלה אלך ברוח אחד, וכשאסיים ללכת ברוח ההוא, אומר דברים אלו כסדר זה שאכתוב כאן, ואל תתעכב שם ברוח הראשונה, פן יתדבקו ויתאחזו בך נגעי בני אדם הנז', אלא תכף תלך משם, ותרוץ ותסבב רוח השנית, ובסיום סבובה תחזור לומר הסדר זה, ותכף תרוץ אל רוח השלישית ותסבב אותה, ובגמר סבובה תחזור לומר סדר זה, ותכף תרוץ אל רוח רביעית ותסבב אותה, ובסיום סבובה תחזור לומר סדר זה. וזהו הסדר שתאמר בכל רוח ורוח כנזכר: חטאתי לה' אלהי ישראל

הגהה

(א) אמר שמואל: מתוך דברי הרב ז"ל נראה, שאעפ"י שאינו מכיר בפרטות לאותו דאיש הנזכר שחטא לו, לפחות יודע שהוא מאנשי המדינה ההיא, הנקברים בבית הקברות

הגהות ומראה מקומות

(ר) שער היחודים דף ל"ד ט"ב ד"ה תקון למי שחטא.

לנו לכוין להפך, שהוא של מנחה בערבית, ושל ערבית במנחה.

והנה אופן הכונה הוא זה, ולכן נבאר קנ"א הא' דשחרית, ומשם תבין האחרים. הנה תתענה קי"א תעניות, וביום הא' תכוין לא' פשוטה, ובשלשים תעניות האחרות, תכוין אל אות ל' של מלוי האל"ף, ובשמונים תעניות האחרים, תכוין באות פ' של מלוי האל"ף. וכן עד"ז תכוין שאר ימים של הקנ"א בשם הנזכר. ואמנם הנקודות של השמות הנז' אינני זוכר, גם אינני זוכר, המקום הפרטי שראוי לכוין בו כוונות אלו, אך מה שאני זוכר הוא, שצריך לכוין זה בשעת התפלה כנזכר. והנה אם ירצה לכוין זה בכל שאר רגעי ושעות היום, הוא יותר טוב. וגם להסיר הכעס טוב הוא, שבשעת הכעס יכוין בשם אהי"ה דמלוי ההי"ן כנזכר, שהוא בגימטריא כעס.

תקון י"ד

גם מצאתי ענין אחד לתקון הכעס, והוא זה, כל פעם שתקרא ק"ש בשחרית, תקבץ בידך ד' כנפות הציצית כנודע, ושים אותם על החזה, ותכוין, כי כל כנ"ף מארבעתן עולה בגימטריא כע"ס והוא ג"כ בגימטריא אהי"ה דמלוי ההי"ן, העולה בגימטריא קנ"א. והנה ד' כנפות הם בגימטריא ציצית. ותכוין, כי אלו ד' פעמים אהי"ה הנז', אשר מהם נמשך הדין והכעס, יתמתקו ע"י אורות החסדים המתגלים במקום חזה דז"א כנודע. (א)

תקון ט"ו

גם מצאתי תקון אחר להסיר הכעס מן האדם כשמתגבר עליו, זולת מה שכתבנו למעלה שיכוין בשם אהי"ה דמלוי ההי"ן, שהוא בגי

ולפלוגי המת הקבור בכאן, שחטאתי לו ועשיתי לו כך וכך, ואני מבקש ושואל ממנו מחילה לפני ה' אלהי ישראל, שיתיר לי ושימחול לי מה שעשיתי לו, לפני ה' אלהי ישראל ותכוין, כי בסדר דבור זה, הוזכרו ג' פעמים השי"ת. ותכוין שהם ג' הוי"ת דע"ב דיודי"ן, ושלשתם בגימטריא רי"ו, ואח"כ תאמר פסוק כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הרום רגלי וגו'. (ישעיה ס"ו) ותכוין במלת הרום, שהוא מלא בוא"ו, ותכוין שבו רמוז דומ"ה, שר של בית הקברות, ותכוין בכונה בלבד, ולא בדבור ממש, רק בכונה להכריח אל דומה הנזכר, בכח הרי"ו הנז'ל, וגם שהם רמוזים בר"ת והארץ הרום רגלי איזה בית אשר בגימטריא רי"ו הנז' עם הכללות ותכוין להכריחו ע"י רי"ו הנזכר, שיודיע דברים אלו שאמרת בפיו, ויאמר אותם אל נפש המת ההוא.

תקון י"ג

והוא תקון אל האדם הכועס, והנה היה רוצה מורי ז"ל, קודם שנפטר לחיי העוה"ב, לתת לכל החברים תקון על הכעס, ולא זכינו לעשותו בעונותינו הרבים, ונשכח עניינו ממני, אמנם עיקרו של דבר, להתענות קנ"א תעניות כמנין כע"ס, (ז) ולכוין בשם אהי"ה דההי"ן, שהוא בגימטריא כע"ס. והנה שלשה קנאות נרמזות בפנחס, ואלו הם: בקנאו, את קנאתי, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, והם אהי"ה דההי"ן בגימטריא קנ"א. וזה צריך לכוין בתפלת שחרית. ובמנחה צריך לכוין לשם אהי"ה שעולה קנ"א באופן אחר כזה, א' פעמים א', ה' פעמים ה', י פעמים י, ה"פ ה'. ובערבית, צריך לכוין לקנ"א השלישי, והוא שני שמות אדנ"י אלהי"ם שהם בגימטריא קנ"א, ואני מסופק אם אמר

הגהה

(ז) א"ש: עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

(א) ספר עולת תמיד דף ג"א ד"ה עוד יש. פע"ח שער הציצית פ"ג. שער הכוונות ענין הציצית סוף דרוש ב' מביא הגהות מיימוני בשם המדרש.

מספר ק"ך צירופים, וזהו אשר ילכו לשון רבים. וזהו מה שרמו הסבא בזהר בפרשת משפטים (דף צ"ו ע"א) על פסוק מלך אלהים על גוים, (תהלים מ"ז) דאתפשט האי שמא דאלהי"ם, עד דנפיק מיניה אלהים אחרים, והכונה הוא, כי שם זה דאלהים, מתפשט לק"ך צרופי אלהי"ם, וכל זה בסטרא דקדושה, ומתמן ואילך הם אלהים אחרים, ומתאחזים בק"ך צירופי אלהי"ם הנזכר. ואל זה רמו מ"ש אח"כ, ויעשו להם אלהי זהב לשון רבים.

גם אמר עשו להם עגל מסכה, כי מסכה בגימטריא קכ"ה, שהם ק"ך צרופים, המתפשטים מן חמשה אותיות אלהי"ם, שהם השרש לכל הק"ך. וזהו מסכה: מס"ך ה'. ולכן היו בעגל ק"ך ככרי זהב, כנגד ק"ך צירופים הנז', וכמנין מסכה כנזכר כמ"ש רו"ל, (ש) גם ז"ס אלהי מסכה לא תעשה לך, פי': אלהי"ם המתפשטים למספר ק"ך כמנין מסכה, כדי שיתאחזו בהם החיצונים, הנקראים אלהי"ם אחרים.

ואחר שביארנו הפגם, נבאר עתה התקון, כי כיון שהפגם היה, שע"י הכעס גרם להפריד הוי"ה מן אלהי"ם, תקונו עתה הוא, שיחזור לחברם יחד, כמו שנבאר, והוא, כי בתפלת שחרית מנחה ערבית, בג' ברכות ראשונות של העמידה, יכוין זה, כי בברכה א' דאבות, כשאומר בא"י, יכוין בהוי"ה זו אל יהו"ה דע"ב דיודי"ן. ותכוין לחבר ולייחד עמה שם אהי"ה ביודי"ן. ובברכה ב' דגבורות, כשאומר בא"י, יכוין בהוי"ה זו אל יהו"ה דס"ג. ויחבר וייחד עמה שם אלהי"ם באופן זה, והוא שיכוין בהוי"ה בניקוד אלהי"ם ית"ה כנודע, ובהוי"ה של ברכה ג' דקדושת השם, כשאומר בא"י, יכוין ביהו"ה דמ"ה דאלפי"ן. ויחבר וייחד עמה שם אדני"י. ונמצא עתה, כי בברכה ב' וג', כבר נתכוון אל חבר יהו"ה ואלהי"ם, ויהו"ה ואדני"י. שהם ב' כחות

כעס (ע"ה). גם יכוין במה שנכתוב, ויתבטל ממנו היצה"ר הגורם לו להתכעס, ויועיל לו, זולתי אם בבחירתו של האדם רוצה להמשיך עליו הכעס, ונבאר תחלה מהו ענין הכעס, דע, כי ג' קנ"א הם, כאשר ביארנו למעלה: הא' הוא, אהי"ה דההי"ן שהוא בגימטריא קנ"א כמנין כע"ס, הב' הוא, אדני"י אלהי"ם שהם בגי' קנ"א, כמנין כע"ס (ע"ה). הג' הוא, א' פעמים א', ה' פעמים ה', י"פ י', ה' פעמים ה', והם בגימטריא קנ"א כמנין כע"ס (ע"ה), נמצא, כי הכעס נמשך, מב' שמות אדני"י אלהי"ם, תרי בתי דינא, רפיא וקשיא. וכשמתחברים שניהם יחד, אז הכעס נמשך מהם. וז"ש כי (אנכי) ה' אלהיך אל קנא. (שמות כ' דברים ה') כי מן אדני"י ואלהי"ם נמשך הכעס שהוא קנ"א. (ח) וז"ס מש"ה כי כעס בחיק כסילים ינוח, (קהלת ז') פי' מלת בחי"ק, הם בגימטריא ק"ך צרופי שם אלהי"ם. ומשם נמשך הכעס. והנה בחיק הם אותיות יב"ק, ועוד אות ח' שהושמה באמצעם, והענין הוא, כי בהיות הוי"ה ואלהי"ם מחוברים יחד, מתמתק הדין של אלהי"ם עם הרחמים שהוא יהו"ה, ואז הם בגימטריא יב"ק. וע"י הכעס, גורם שאות ח' שהם הח' מלכים שמלכו בארץ אדום מתחברים שם, ועי"כ מחזירים העולם לתוה ובהו, וז"ס ונרגזן מפריד אלוף, (משלי ט"ז) וכשנפרד ההוי"ה מן אלהים, נעשה דינא קשיא, ואז נעשה כעס, שהוא מן ק"ך צירופי אלהי"ם, כמנין בחי"ק כנזכר.

גם ז"ס מ"ש לאהרן, קום עשה לנו אלהים, (שמות ל"ב) ר"ל: עשה באופן ששם אלהי"ם אשר בהיותו בסוד הקדושה, אינו אלא אלהי"ם אחד, עשה שיתפשט על ידך, ויהיו אלהי"ם רבים, ק"ך צירופים שלו. וזהו שאמר אשר ילכו לפנינו (שם) לשון רבים, ולא אמרו אשר ילך, גם משמעות ילכו הוא לשון הליכה, והתפשטות ממקום למקום, והכונה הוא שיתפשט וילך עד

הגהה

(ח) אמר שמואל ק"ל, מ"ש כי ה' אלהיך באדנות, ואינו אלא בשם הוי"ה. ואולי מפני

חגהות ומראה מקומות

(ש) מד"ר שמות פמ"ב ח'. זהו ח"ב קצח ב'. ח"ג ע"ט ע"א.

י' של ההוי"ה. גלע"ד חיים הכותב, שזה הוא מהר"א הלוי, ואינו ממורי ז"ל בלי ספק.

תקון י"ז

והוא לבועל נדה, יתענה ג"ט תעניות, כמנין נד"ה, וילקה. ויטבול בכל יום מהם, ולא ישמש מטתו באלו הימים, כ"א בלילי שבת ויו"ט ור"ה. וישכב לעפר בכל הלילות הנז', כי כן נד"ה שהוא מספר ימי התעניות, רצה לומר: ג"ד ה', שגרם אל השכינה הנקראת ה' תתאה, להשפילה עד עפר, ולהיותה נע ונדר בגלות, וצריך לתשובתו, נוטריגון של תשובה שהוא: תענית, ש"ק, ואפר, בכיה, הספד על עונו. גלע"ד חיים הכותב, שהוא להר"א הלוי, ואינו למורי זלה"ה. א)

תקון ח"י

והוא ג"כ לבועל נדה, יתענה פ"ב יום, ויכוין, כי החטא הזה הוא פוגם בשם יה"ה, היוצא מר"ת יהו"ה הושיעה המלך. (תהלים כ') והענין הוא, כי כל אות ה' משתיהם, יש בה שני ציורים, או ציור ד"י, או ציור ד"ו. נמצאת כל אות ה' משתיהם בשני הציורים הנזכר, הם בגימטריא כ"ד. וב' פעמים כ"ד, הם מ"ח, ועם אות י' הרי ג"ח, ועם הכולל, הרי הם בגימטריא נד"ה. הרי איך עון נדה תלוי בשם הנזכר. ואמנם מה שצריך להתענות פ"ב יום, הוא, לפי שכל אות ה' משתיהם, יש בה ג' מיני מלויים ואלו הם: ה"י, ה"א, ה"ה. והם בגימטריא ל"א. ואמנם ב' ההי"ן הם בגימטריא ס"ב, ועם יו"ד במלואה הרי פ"ב. גם יכוין, כי בעון נדה גרם שאות ה' היתה נעה ונדה, כי זהו פי' נדה, נ"ד ה', ועתה בתשובה תחזור למקומה ותתישב, ובכל יום מימי תעניתיו הנזכר, יכוין בשם הנזכר בכונות הנז', גם יתגלגל

הדין, אלהי"ם ואדנ"י, שמשניהם הכעס נמשך בגי' כנוכר. ונתמתקו ע"י ההוי"ת. ובברכה א' נתכוון גם למתק השרש של שני הדינים הנז', שהוא שם אהי"ה, אשר גם ממנו נמשך הכעס, בהיותו מלא בההי"ן כנוכר, ונמתק ע"י ההוי"ה דע"ב. והרי נמתקו ג' מיני הכעס, שהם: השרש, ושתי ענפין כנז"ל. גם צריך שיטבול ב' פעמים בכל שבוע, והוא ביום הג' וביום הו'.

עוד מצאתי נוסחא אחרת בכונה הנזכרת. ושתייהם כאחד טובים, וזו היא. יכוין בתפלת שחרית, לשם היהו"ה דע"ב דיודי"ן, לחברה עם אהי"ה דההי"ן, שהיא בגימטריא כעס, כדי להמתיקה. ובתפלת מנחה, יכוין ביהו"ה דס"ג, לחברה עם שם אלהי"ם שהוא דין, למתקו. ובתפלת ערבית, יכוין ליהו"ה דמ"ה דאלפי"ן, לחברה עם אדנ"י שהוא דין, למתקה. וכבר הודעתיד, כי אדנ"י ואלהי"ם, שניהם בגימטריא כע"ס ג"כ. והנה שלשה יחודים הנז', שהם ששה שמות כולם עולים בגימטריא נ"ר. (ט) גם כאשר יטבול, יכוין כי מקו"ה הוא בגימטריא כע"ס, ובגימטריא אהי"ה דההי"ן, ויכוין כי על ידי טבילות אלו יתבטל הכעס המתגבר עליו לאנסו, אם יתמיד בטבילות בכונה זו.

תקון י"ו

והוא למחוייב ד' מיתות ב"ד: סקילה, שריפה, הרג, וחנק. יתענה מאתים תעניות, ובכל יום מהם יקרא פרשת עקידת יצחק בכוונה, ויתפלל לבוראו, שבזכות אברהם שנתנסה באש, יצילהו משריפה, שהיא כנגד אות ה' ראשונה של ההוי"ה, ובזכות יצחק שנעקד, יצילהו מהרג, שהוא כנגד ו' של הוי"ה. ובזכות יעקב שגלה בגלות, יצילהו מחנק, שהיא כנגד אות ה' אחרונה של ההוי"ה, הנדמה לגלות. ובזכות שלשתם יחד, יצילהו מסקילה, שהיא כנגד אות

הגהה

(ט) אמר שמואל: החשבון הוא בפשוטים בלבד, בלתי מלויים, והם: הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלהי"ם, הוי"ה אדנ"י.

הנהות ומראה מקומות

א) שער המצות פרשת אחרי. שער הגלגולים סוף הקדמה כ"ב הבא על הנדה מתגלגל בגויה.

אדנ"י עם הכולל, הרי ש"ס. ותכוין, כי ש"ס הוא רי"ו וקד"ם, ולכן תסיר ממנו הרי"ו וישאר קדם. ותכוין להמתיקו בתיבת א"ל תשיבנו, כי א"ל במלויו הוא אל"ף למ"ד קפ"ה, כנגד אחוריים מלאים של ההוי"ה דיוד"ן שהם קפ"ד, שעל ידם יתמתקו אלו האחוריים דהוי"ה דההי"ן העולים קד"ם, ע"י א"ל הנזכר שהוא קפ"ד. (כ) גם בכל לילה של כל רי"ו תעניות, כשישכב על מטתו, ויאמר פסוק בידך אפקיד רוחי (תהלים ל"א) כנדוע, או בהזכירו שם ההוי"ה שבפסוק הזה, יכוין לציירה בציור ג"פ רי"ו: י"ה יר"ו, ה"ו (רי"ו), ו"ה ור"י. (ב) (ל) והרי שלשה רי"ו אלו, כנגד שלשה רי"ו, שנתכוונת בהוי"ת של שלשה תפלות כנז"ל, ותכוין עתה ג"כ בהם.

גם תכוין, כי ג"פ רי"ו, הם בגי' תרח"ם. ולכן תאמר אח"כ פסוק, אתה תקום תרחם ציון (תהלים ק"ב) ובתיבת תרחם, תכוין אל ג"פ רי"ו הנז'. גם תכוין, שהוא בגימטריא מצפ"ץ מצפ"ץ יהו"ה אהי"ה והכולל. ובכל סיום תפלה משלשתם, כשיאמר עלינו לשבח, יאמר אח"כ אשר נשבעת לאבותינו למי קדם (מיכה ז') ויכוין כי ר"ת הם בגימטריא אר"ך, והם אנלמ"ק. ותכוין, כי מן ש"ע נהורין שיש בא"א, תמשיך מהם מנין אר"ך אל ז"א, שאין לו רק ק"ן נהורין, כדי להשלים בו מנין ש"ע ג"כ. וס"ת הנזכר הם רתוי"מ והם כמספר תרנ"ו, והם עשר פעמים אדנ"י הם תר"ן, ותכוין להלבישם בה' חסדים, ויעלה תרנ"ו עם הכולל. מימ"י קד"ם, הוא ע"ב רי"ו וכ"ה אותיות, והכונה של כ"ה אותיות הנז', הם כ"ד של מלוי השם (קדם) והד' של השם בעצמו. ותכוין להמתיק ע"ב

בשגל ז"פ, יען כי החריב והוביש שבעה נחלי המלכות, ובתשובתו יחזרו להיות גמשכים כבתחלה. (י')

תקון י"ט

למי שבא על הבהמה, או על חיה ועוף, או על כל מין בריה, חוץ ממין האדם. יתענה רי"ו תעניות, כנגד מספר האחוריים פשוטים ומלאים של שם ב"ן דהוי"ה דההי"ן, כזה: י', י"ה, יה"ו, יהו"ה. יו"ד, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. שהם ע"ב קד"ם, ומספרם רי"ו. ויכוין בכל יום מימי תעניותיו, אל חלק אחד מרי"ו חלקים של השמות הנז'. גם צריך לכוין בהוי"ה דב"ן, שהיא בגימטריא בהמ"ה, גם היא בגימטריא כל"ב, וכמבואר אצלינו טעם לזה. (א)

והנה בתפלת שחרית בברכת אבות כשאומר ההוי"ה של ברוך אתה ה' או"א וכו', יכוין ברי"ו הנז"ל, שהוא ע"ב קד"ם. ג"כ יכוין זה הרי"ו עצמו, כשמזכיר ההוי"ה של חתימת ברכת אבות, באומרו בא"י מגן אברהם. ובתפלת מנחה יכוין בשתי ההוי"ת הנז', ברי"ו אחר, שהוא א"ל אל"ף למ"ד. ובתפלת ערבית, יכוין בב' הוי"ת הנז' ברי"ו אחר, שהוא הוי"ה דס"ג, עם עשר אותיותיה הרי ע"ג, והוי"ה דמ"ה, עם מספרה הפשוט שהוא כ"ו, הרי ע"א. ואחוריים פשוטים דהוי"ה דב"ן שהם בגימטריא ע"ב, סך שלשתם הם רי"ו.

ובכל תפלה משלשה תפלות היום, בברכת שמע קולנו, כשאומר ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו, יכוין בתיבת ריק"ם, שהיא בגימטריא ש"ן. ותוסיף עליו חמשה אותיות של שם אלהי"ם דמלוי ההי"ן העולה רצ"ה, וד' אותיות

הגהה

- (י) אמר שמואל: גלע"ד שזהו מן הרב ז"ל.
 (כ) א"ש: אעפ"י שהוא יתר אחד, אין בזה קפידא.

הגהות ומראה מקומות

- (א) עיין לקמן תקון כ' ד"ה והנה טעם. ועיין בשער מאמרי רשב"י זיע"א בפרק שידה דף ש' ד"ה ונבאר שידה. ספר הלכות שמואל ב' סכ"ג.
 (ב) שער הכוונות ח"א דרושי הלילה דף שני' ד"ה ואח"כ ישים. ח"ב ענין ר"ה דרוש ו'.

בגימטריא ב"ן כמו בכ"ל, וגם בקליפות, יש בנוקבא החיצונה אשה זרה, בחי המעלה מ"ן שבה, ונקרא כל"ב תמורת כבל. והיא תמורת שם הוי"ה דב"ן דההי"ן. והבא על הגויה נקשר בכלב ההוא, המעלה מ"ן של הקליפה. ותקונו הוא, שיטבול בשלג ז' או ט"פ כמבואר אצלנו. כיוצא בזה התקון, משתמש בקבלה מעשית ע"ש, והטעם הוא, כי כל"ב בלשון תרגום שג"ל, כמ"ש חז"ל (ר"ה ד' ע"א) על פסוק והשגל יושבת אצלו (נחמיה ב') דא כלבתא, ועל ידי טבילת השלג, יוסר ממנו קשירת השג"ל בו, שהוא הכלב החיצון העליון.

ובזה תבין סוד נפלא אין לגלותו, והמשכיל יבין ענין בנייהו בן יהודיע, שהכתוב ספר ענינו ואמר, והוא הכה את הארי ביום השלג, דתבר גזיזי דברדא וירד וטבל ת) וכפי הנראה שאין ענין זה כ"כ שבת, כדי שיספר אותו הפסוק, אבל הסוד הוא, כי בנייהו נחלק לשתי תיבות: ב"ן יה"ן, כי ביה"ו יש בהם שלשה הוי"ו"ת ע"ב ס"ג מ"ה, אבל בה' אחרונה יש שם ב"ן דההי"ן, וזהו ב"ן יה"ן, ונמצא כי בנייהו הוא בחי' שם ב"ן דקדושה המעלה מ"ן, ולכן הוא הכה הארי ביום השלג, שהוא אותיות שלג שטבל בו, והמשכיל יבין, ומספר ימי התענית לא קבלתים.

תקון כ"א

הוא למי שבא על אשת איש, יתענה שכ"ה ימים, כנגד ה' פעמים אדנ"י, והם סוד שכ"ה דינים, כנודע כי ש"ך דינים הם כמנין נע"ר, והם ה' פעמים דין של אדנ"י, ואח"כ ע"י ה' אלפיי"ן של אדנ"י מתמתקים, ונעשים שכ"ה, והם סוד ה' פעמים אדנ"י שבנוקבא דועיר אנפין. א) עוד יש שכ"ה אחרים, והם ז' מלכים

הגהה

(מ) א"ש: אם לא היה תקון לשון מורי ז"ל, לא היה הבנה אל הכונה הנז"ל.

הנהרות ומראה מקומות

ש"ה ח"א פרק ג'. ע"ח עם פמ"ס ענף ל"ו. תע"ס שיעור י"ב בלוח התשובות פ"ב פ"ג פ"ד, מהן שט"ו נצוצין, ש"כ נצוצין, שכ"ה נצוצין.

וריי"ו וכ"ח אותיות במלוי. ונלע"ד חיים, שהם ריי"ו וכ"ח אותיות לבד, כי הרי"ו הוא ע"ב קד"ם הנז"ל, ועם הכ"ח הרי רמ"ד, כמספר מימי קד"ם. (מ)

תקון כ'

למי שבא על הגויה, דע, כי ארז"ל, (סוטה ג' ע"ב) הבא על הגויה קשורה בו ככלב, וכונת חז"ל היא, כי הבא על הגויה, יתגלגל אחרי מותו ככלב. ובוזה תבין סוד נפלא, מש"ה ענו ככבל רגלו. (תהלים ק"ה) כי הנה יוסף גמר בדעתו, לזרוק הטפות ההם באותה גויה, אלא שראה לפניו אקונין של אביו, כמ"ש רז"ל, (שם ל"ו ע"ב) וכן אמרו שם בגמרא על פסוק ויבא הביתה לעשות מלאכתו, (בראשית ל"ט) חד אמר מלאכתו ממש וכו', והנה אם החטא בא לידי פועל ח"ו, והיה בא על הגויה, היה מוכרח להתגלגל בכל"ב. אבל כיון שחזר בו, לכך נצול מן הכלב, אבל כיון שחטא במחשבה, ויצאו טפות זרע מבין צפרניו, לכן ניתן תמורתו הכב"ל, תמורת כל"ב, ותמורת היותה נקשרה (בו) ככלב בגלגול, נקשר עתה בחייו ככבל, ולכן ניתן בבית הסוהר עשרה שנים, כנגד עשרה טפות הזרע שיצאו ממנו. וזש"ה, ענו ככבל רגלו ברזל באה נפשו. (תהלים ק"ה) ר"ל: ענו ככבל רגלו של הגוף, ועם היותו ככל ברזל, נחשב עליו כאלו באה נפשו ככלב, תמורת כבל ברזל, וזהו ברזל באה נפשו, ולא אמר באה גופו. ש) והנה טעם היותו מתגלגל (ככלב) הוא, כי נודע שהוי"ה דב"ן דההי"ן, היא בנוקבא דקדושה, והוא המעלה מ"ן שבה כנודע, ועל זה אמרו (ב"ב ט"ז ע"ב) בת היתה לאברהם ובכ"ל שמה, שהיא הוי"ה זו דההי"ן, שהיא

ש) שער מאמרי רז"ל דף י' ט"ב ד"ה והנה מ"ש. ת) ברכות יח: עיין שער מאמרי רז"ל דף ל' ט"א ד"ה עוד מדרגה. שער הגלגולים הקדמה ל"ו. א) ע"ח ח"א שער רפ"ח נצוצין פרק ה'. מבו"ש

מטובלת באפר, זולתי אם הוא יום שבת, וכן כשתאכל הסעודה במוצאי כל התענית, תטבול הבציעה הא' באפר ותאכלנה, זולתי אם הוא יום שבת. ותכוין כי ש"ק ואפ"ר הם בגימטריא תרפ"ז, והם הארבע ההויות של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, והשלשה אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, והנה המלכות נקראת בת שבע, ע"ש שבעה שמות אלו כנודע, ומה שתכוין הוא, כי ע"י ז' שמות האלו העולים תרפ"ז, כמנין ש"ק ואפ"ר, תמתיק השכ"ה דינים, שהם ה' שמות אדנ"י אשר בה במלכות.

גם תכוין, כי ש"ק ואפ"ר הם בגימטריא שמים וארץ, שהם סוד זו"ן שהפרדת אותם בעון הנוכר, ועתה על ידי זה השק ואפר, שהם כמנין שבעה השמות הנו', הם מתחברים שמים וארץ, העולים בגימטריא כמותם.

ובכל יום משכ"ה תעניותיך, תכוין בג' התפלות שחרית מנחה ערבית, כשתאמר פסוק אדנ"י שפתי תפתח של קודם העמידה, תכוין להמתיק השכ"ה דינים, שהם ה' פעמים אדנ"י כנו"ל, אלא שבשחרית במלת אדנ"י תכוין להמתיק הב' שמות אדנ"י שבחמשה הנו', ובמנחה לשנים האחרים, ובערבית לאדנ"י החמישי. וזה סדרם: בשחרית באדנ"י שפתי תפתח, תכוין כי הם ר"ת אש"ת, ועם ו' של לפי יהיה אש"ת, ר"ל: אשת ו'. פי': כי ע"י העון הנוכר הפריד נוקבא דו"א הנקראת אדנ"י מבעלה שהוא ז"א הנקרא ו', ועתה יחבר אותם יחד, האשה הנו', עם אות ו' שהוא בעלה. ובמלת אדנ"י יכוין בשתי שמות אדנ"י שהם בגימטריא ק"ל, ותמתקם בה' הויות, העולים בגימטריא ק"ל. (ב) גם תכוין במלת אדנ"י, לב' שמות של אדנ"י שהם בגימטריא ק"ל כנוכר, ותכוין שאלו הב' שמות שעולים ק"ל, הם בחי' החמש גבורות שבה, שהם ה' הויות (אחרות) העולים ק"ל

שמתו ונתבטלו, וכל אחד מהם נקרא אד"ם, והנה ז"פ אד"ם הם שט"ו, והנה הם גולדו ויצאו מן ארץ אדום שהיא בינה ה' עילאה, ולכן תחבר השט"ו הנוכר עם השרש שלהם שהיא ה' עילאה, והיו ש"ך דינים. עוד יש שבעה הויות דאלפי"ן דמ"ה, עם ה' עילאה דבינה שמשם יצאו, הם ג"כ ש"ך דינים. והנה ז"פ אדם הנו"ל, הם עצמם אלו הו"פ מ"ה דאלפי"ן ונמצאו עתה ג' כונות, שתכוין בשכ"ה תעניות, והם ז' הויות דמ"ה דאלפי"ן, וז"פ אד"ם, וה"פ אדנ"י, והם ג' מיני ש"ך דינים.

וצריך שתכוין בשכ"ה תעניותיך בג' הכונות הנו' באופן זה, ביום א' של תעניותיך, תכוין באות א' של אדם הראשון שבשבעה, ובאות א' של אדנ"י הראשון שבחמשה, ובחלק הא' של עשרה חלקי אות ו' של הויה הראשונה, שבשבעה הויות דאלפי"ן. ועד"ז תכוין בכל יום ויום, כפי החלקים הנוגעים ליום ההוא, בג' בחי' הש"ך דינים הנו', ואם תעשה הפסקות, ר"ל תעניות רצופים של שני ימים ויליתיהם, אשר כבר ביארנו, שהם חשובים כמו שבעה ועשרים תעניות בלתי רצופים. הנה אז יכוין בהפסקה א', בכ"ז חלקים מן אדם הא', שהם ב' אותיות א"ד, ועוד כ"ב חלקים מן אות מ, וכן בכ"ז חלקים מן אדנ"י הא', שהם ב' אותיות א"ד, ועוד כ"ב חלקים מאות נ', וכן כ"ז חלקים מהויה דמ"ה הא', שהם ה' אותיות יו"ד ה"א, ועוד חלק אחד הראשון של אות ו' הראשונה שבמלוי וא"ו שבה, הרי ג' בחי' כ"ז בהפסקה א'. ועד"ז בשאר הפסקות של שכ"ה תעניותיך.

ובכל השכ"ה תעניות תלבש שק, גם תשים מעט אפר במצחך, במקום הנחת תפילין של ראש, וכאשר תאכל הסעודה המפסקת לצורך התענית של מחר, או לצורך ההפסקה של שני ימים רצופים כנוכר, תאכל המלוגמא האחרונה,

הגהות ומראה מקומות

(ב) ק"ל כנודע, ותכוין להמתיקם ע"י ה' הויות של ה' חסדים, שהוא ג"כ בגימטריא ק"ל.

(ב) ז"ל שער היחודים, גם תכוין במלת אדנ"י לב' שמות אדנ"י שהם עצמם ה"ג שהם גימטריא

כנודע, ולכן תכוין גם כן להמתיקם בה' חסדים, שהם ה' הויו"ת אחרות, העולים ג"כ ק"ל. ובתפלת מנחה יכוין ג"כ (בפ"י) [במלת] אדנ"י שפתי תפתח לבי שמות אחרים של אדנ"י ע"ד שחרית, ובתפלת ערבית יכוין באדנ"י אחד החמישי. ובוה נשלמו ה' שמות אדנ"י שהם שכי"ה כנוזכר.

גם בכל ימי תעניותיך השכי"ה, כשתאמר הי"ג מדות אחר העמידה, שהם ויעבור אל רחום וחגון וגו'. כשתגיע בתיבת נושא עון, תכוין באלו הכונות שנכתוב, והוא, שתכוין להמתיק השכי"ה דינים, שהם ה' שמות אדנ"י, ע"י הויו"ה א' פשוטה, וכל זה הוא בגימטריא נשא, וזהו נשא עון. גם תכוין למה שנודע, כי נשא עון הוא מדה שנייה שבפסוק מי אל כמוך וגו', והוא בתקונא תניינא דדיקנא דא"א, שהיא בחי' השפה העליונה שעל פומא. א)

גם במלת עון, תכוין שהוא בגימטריא כמנין אחוריים הפשוטים של שם אדנ"י העולה קכ"ו, כמנין עון, והוא דינים. ותכוין להמתיקם, גם ע"י אותה הויו"ה שנתכוונת במלת נשא כנוזכר. ואמנם תכוין, כי יש ג' מלוים באותה הויו"ה, והם ע"ב ס"ג מ"ה, וכבר ידעת, כי בכל הויו"ה משלשתם, יש מ"ב אותיות, בפשוט ובמלוי ובמלוי המלוי, והנה ג"פ מ"ב הם קכ"ו. ותכוין להמתיק קכ"ו דאחוריים של אדנ"י כנוזכר, עם ג' מ"ב הנז', שהם בגימטריא עון. גם תכוין, כי ר"ת נושא עון, הוא בגימטריא ק"ך צרופי שם אלהי"ם. ותכוין להמתיקם ג"כ, ע"י ג"פ מ"ב הנז', שהם כמנין עון.

גם תכוין למה שנודע, כי שערות דדיקנא דאריך, הם צנורות המושכים שפע האורות למטה; כדרך המעטת האור, כדי שיהיה כח בתחתונים לקבל האור, כי לכן הם נקראים

תקונים. והנה ע"י עון אשת איש, גורם מניעת התפשטות האורות, דרך זה התקון הב' דדיקנא, הנקרא נושא עון כנו"ל, שהוא השפה העליונה. ותכוין כי עתה ע"י אלו הכונות הנז', יחזור האור להתפשט דרך התקון הזה. וכל זה תכוין, בפסוק מי אל כמוך וגו', בנושא עון וגו'. גם צריך שתטבול במים בכל יום שני ויום ששי, שבשכי"ה תעניותיך. ובהיותך טובל תוך המקוה, תאמר מי אל כמוך וגו', ישנב ירחמנו וגו', תתן אמת (וגו'), שהם י"ג מדות דדיקנא דא"א. ובתיבת נושא עון, תכוין ג"כ לכל אלו הכונות שביארנו בו.

עוד מצאתי בקונטרס אחד, של בעל התקון הנזכר קצת שינויים, וראיתי לכותבם, והם אלו: כשתאמר אדנ"י שפתי תפתח, תכוין לה' פעמים אדנ"י באופן זה, כי תתחיל בהם מתפלת ערבית, לכוין בשם אחד של אדנ"י הראשון שבכלם, ואח"כ שתיים אחרים בשחרית, ושתיים האחרונים במנחה, כי היום הולך אחר הלילה, כמשה, ויהי ערב ויהי בוקר. (בראשית א') וכשתאמר ברכת שומע תפלה בשחרית, במנחה, ובערבית, קודם שתאמר ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו, תאמר כך, ירמ"י או"א שתכפר לי על עון אשת איש, שחטאתי לפניך, מי אל כמוך נושא עון (וגו') ישנב ירחמנו (וגו'). תתן אמת (וגו'). ואז במלת נושא עון ההוא, שם תכוין כל הכונות הנז"ל כלם כאחד. ולא באמרך ויעבור כנו"ל. ג"כ עתה במלת נושא עון, תכוין אל ג' מיני שכי"ה הנז"ל, בשבעה פעמים מ"ה ושבעה פעמים אד"ם, וחמשה פעמים אדנ"י כנו"ל, כי כלם נרמזים במלת נש"א. בהוסיפך עליהם הויו"ה אחת פשוטה כנו"ל, כי עיקר כל אלו הכונות, הם בברכת שומע תפלה. וג"כ כשתטבול יום שני וששי, תכוין בכונות אלו עצמם כלם, במלת נושא עון. (ג)

הגהה

(ג) א"ש: ג"כ יש יחודים לתקון עון הנזכר, ואכתוב אותם לקמן עם שאר היחודים בע"ה.

הגהות ומראה מקומות

(א) ע"ח ח"א שער א"א פ"ט. ע"ח עם פמ"ט ענף ס"ה. תע"ט שיעור י"ג מן אות ריה.

תקון כ"ב

היסוד דז"א, ושם מסתיימים. וז"ש (המאמר) [הטעם] לפי שסיומה בדכורא איהו, ולכן נקראת דכורא. וזמ"ל תועבה היא, תועה אתה בה. כי אתה חושב שהוא בזכר, ואינו אלא בנוקבא המלובשת תוך הזכר, ואין אתה שוכב בזכר אלא בנקבה, וכבר ידעת כי יש או"א וישסו"ת, והנה או"א נשארים למעלה, ושם הם מזדווגים בסוד ונהר יוצא מעדן (בראשית ב') דלא פסיק זווגייהו. אבל בחי' ישו"ת שהם בתוך ז"א, בסוד והאם רובצת על האפרוחים, (דברים כ"ב) אינם יכולים להזדווג יחד בהיותם שם. והבא על הזכור גורם ב' מיני פגמים, אחד הוא, שמונע אותו זווג עליון של או"א עילאין, לפי שכיון שמוריד את ישו"ת עד נה"י דז"א למטה, ודאי שאו"א יורדים עד ג' ראשונות דז"א, ושם אינו מקום זווג, ואינם יכולים להזדווג שם. הפגם הב' הוא, שגורם ירידת או"א למטה מן מדרגתם, עד הרגלים ממש של ז"א. והנה רג"ל בגימטריא זכו"ר, וזהו טעם שאמרו (צ) הבא על הזכור, ולא אמרו הבא על הזכר. לרמזו, כי עון זה נקרא זכור, להורות: שהוריד או"א עד רגל דז"א כנוכר. גם ידעת, כי או"א הם הוי"ה דע"ב דיודי"ן, ואהי"ה דמלוי יודי"ן, והוא בגימטריא קס"א, ושניהם בגימטריא זכו"ר. ולכן נקרא העון זה משכב זכור, להורות שהוריד את או"א הנקרא זכור כנוכר. ולכן התקון שלהם הוא, שיתענה רל"ג תעניות, כמנין רג"ל הנזכר, וכמנין עון זכור, וכמנין או"א שהם ב' שמות, שהם בגימטריא זכור, כדי לתקן מה שפגם.

והוא להבא על הזכור. ראיתי למורי ז"ל, שנתן תקון זה לג' בני אדם, ואיני יודע אם הוא שוה בכל נפש, כי לא קבלתי ענין זה מפיו, אלא מפני הג' אנשים שעשו התקון הזה. הנה נודע שאין בזכר מקום ביאה, וצריך להבין מה ענין עון זה, והיכן הוא פוגם. ויובן זה במ"ש הכתוב, ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא. (ויקרא י"ח) ובר קפרא פירש הפסוק לרבינו הקדוש, תועבה ר"ל: תועה אתה בה. (נדרים נ"א ע"א) וכפי זה קשה, דהי"ל תועה אתה בו, ולא בה. אך הענין הוא במה שנודע, כי הנהי"י של או"א, הם מתלבשים בסוד מוחין גו רישא דז"א. ונודע כי היסוד דאימא, מסיים בחזה דז"א.

והנה הבא על הזכור, פוגם בז"א, שהוא זכר. ובודאי שאין שם בחי' ביאה, רק שגורם להוריד אימא עילאה עד למטה, באופן שהיסוד שלה יורד עד תוך היסוד שבו עצמו, ואז הבא על הזכור חושב שהוא כך, ותועה הוא בה, פי': באימא עילאה, שהוא תועה ואינו יודע כי בה ממש היא ביאה ההיא, כי בזכר לא שייך ביאה. ולפי שנודע כי התלבשות אימא בז"א, אינו אלא בחי' אחוריים שלהם בלבד, שהם בגימטריא תשכ"ח כנודע. לכן ביאה זו היא בבחי' אחוריים, ואין להאריך בזה.

וא"כ נמצא, כי החוטא חטא הנזכר, גורם להוריד או"א למטה, ומזדווגים שם למטה במקום שהוא שם היסוד של ז"א. וז"ש בזהוה בפרשת ויחי (רמ"ו ע"ב) כי אימא נקרא עלמא דדכורא, לפי שסיומא בדכורא. (ג) ופי' ענין זה הוא מה שביארנו, כי הנה היסוד שלה מתלבש בחזה של ז"א הנקרא זכר, והאורות של החמש חסדים אשר ביסוד דאימא, הם יורדים ומתפשטים עד

והנה ענין הכונה הוא כך, שיכוין בכל יום ויום, להעלות שני שמות הנו', מלמטה מן הרגלים של ז"א, עד מקומם העליון. כיצד: עשרה ימים הראשונים, יכוין ביו"ד א' של הוי"ה. וכן יעשה עד שישלם ע"ב תעניות. ואז כבר תקן פגם אבא. ואח"כ יתענה קס"א תעניות, לתקן פגם אימא. ובכל יום יכוין,

הגהות ומראה מקומות

(ד) סנהדרין במשנה נד: ועיין ע"ה ח"א שער או"א פ"ז ופרק י'.

(ג) הקדמת ספר הזוהר ה: ע"ח שער הכללים פ"א דף י"ח ט"א ד"ה והנה דע.

למעלה עם אבא, אז נקראת נקבה, בערך הנקבה המקבלת מן הזכר, אבל כשהיא למטה רובצת על בניה ומשפעת להם, אז נקראת זכר, כי אז היא בערך הזכר, המשפיע אל הנקבה. והנה החוטא במשכב זכור, גורם להוריד להכח שיש לאימא בהיותה למעלה, וגם את אבא המשפיע באימא בהיותה למעלה, וגורם להוריד לשניהם למטה עד נה"י דו"א, ואז גורם פגם באו"א, שהורידם למטה עד רגלי ז"א. גם גורם פגם גדול בו"ן בכמה בחי', אם מפני שע"י יורדת אימא למטה עד רגלי ז"א, נסתמים ונתכסים אורות החסדים המגולים המתפשטים בז"א, מה שאין כן בהיות אימא מסתיימת כדרכה עד החזה דו"א, כי אז החסדים מתגלים משם ולמטה כנודע וכבר ביארנו בענין אדה"ר, (ו) כי אחד מן הפגמים שגורם בחטא עץ הדעת, היה זה ג"כ. ועוד כי עתה אשר או"א ירשו מקום ז"א כלו, אין כח בז"א לסבול האורות הגדולים ההם, ועי"כ כביכול הוא מתבטל כחו לגמרי, ע"ד מה שביארנו בענין ואלה המלכים אשר מלכו בארץ ארום, שמתו ונתבטלו לסבה כזו.

ולכן נקרא עון זה משכב זכור, כי ידעת שאלו היורדים עתה, הם בחי' ישו"ת, שיורדים עד כל מקום ז"א, עד דמטו רגלין ברגלין בשוה ממש. וכבר ידעת, כי הוי"ה דע"ב דידו"ן, הוא באבא. ואהי"ה דידו"ן העולה קס"א, הוא באימא. והנה ע"ב וקס"א, הם בגימטריא זכו"ר. גם הם בגימטריא רגל, וירמוז אל מ"ש, כי הוריד את או"א שהם ע"ב וקס"א, עד סיום רגלי ז"א.

ובזה תבין טעם, מה שנקרא העון הזה

באיזה אות של השמות הוא עומד, ומתקן או. והנה התיקון הוא הצריך לזה, שיתענה אלו התעניות בימי החורף, שירד השלג ויטבול בו. ואין קפידא אם ענין השלג הזה, יהיה בתחלת תעניותיו, או בסופם, רק שיהיה באיזה יום שיהיה, מכלל אלו הקס"א תעניות, ולא ביום אחר.

וענין השלג הזה הוא, שתפשוט בגדיך ותשאר ערום לגמרי, ואז תתגלגל בו פנים ואחור, ותחזור תקום. וכה תעשה עד ט' פעמים. גם אם יש איזה מקוה שנפשר השלג לתוכו, ותטבול בו ט"פ, מספיק. והנה כונת השלג הוא, כי מלת שלג, בגימטריא שלשה פעמים אל"ף במלואה, והיא קי"א. והם סוד ג' אלפי"ן שיש בשם מ"ה דאלפי"ן שהוא בז"א. ולפי שגרמת שירדו או"א תוך השלג הזה כנזכר, לכן תטבול בשלג. וז"ס פסוק והוא ירד. והכה את האר"י (בתוך הבאר) ביום השלג, (שמואל ב' כ"ג) שהוא בי דינא עילאה, כנזכר בהקדמת בראשית (דף ו' ע"ב), פי': כי הורדת או"א לתתא בז"א ע"ד הנזכר, הוא דין גמור, ולהיותם עתה בחי' או"א, שנעשים עתה דין גמור, ע"י ירידתם למטה בז"א, הנקרא שלג, לכן נקרא בחי' זו בי דינא עילאה. וסוד טבילת בניהו בן יהודיע ביום השלג, יובן במה שנתבאר אצלנו, (ה) בענין שרשו וגלגולו, איך תחלה היה אליעזר עבד אברהם. וגם שהוא בחי' שם ב"ן המעלה מ"ן כנודע, ואינו רשאי לבאר הענין יותר מפורש.

(ס) תקון כ"ג

לעון משכב זכור, דע, כאשר אימא היא

הגהה

ואח"כ אסדר לפניך גם יחודים לעון הנזכר באר היטב.

(ס) אמר שמואל: עוד מצאתי תקונים אחרים לעון הנזכר, מהם קרובים אל האמור, וגם ביתר שאת. ואסדרם כלם לפניך בע"ה,

הנהגות ומראה מקומות

(ו) שער הפסוקים בראשית דף ז' ט"ב ד"ה פגם ג'. לקוטי תורה בראשית בפסוק והנחש היה ערום ד"ה פגם ג'.

(ז) לקוטי תורה פרשת חיי שרה. שער הגלגולים הקדמת ל"ו. שער ההקדמות דף דכ"א מן ד"ה וכנגד תם. שער הפסוקים שמואל ב' סימן כ"ג.

וההי"ן, והג' אלףי"ן ראשונות שבשלשתם, הם בגימטריא של"ג, ולכן טוב הוא למי שחטא במשכב זכור, שיטבול ט' פעמים בשלג, ויכוין לג' אלףי"ן הנו', העולים בגימטריא של"ג. והיות ט"פ, הוא כנגד ט' אותיות שבשלשה אלפין, בכל פעם אות אחת.

כונה כ"ד

לתקון עון משכב זכור. קודם שיעשה הפסק לסעודתו, לרג"ל תעניותיו, יאמר כל הפסוק הזה, ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך. (תהלים ל"א) ויכוין בס"ת של ואני אמרתי בחפזי נגרותי, שהם ד' יודי"ן של הוי"ה דע"ב דיודי"ן, וגם ר"ת של בחפזי נגרותי, הוא שם ב"ן דההי"ן.

מנגד: יכוין נגד משם נגדי"כש של בן מ"ב ונקידו מן אותיות פגגד.

עיניך: יכוין בד' יודי"ן, הנו"ל בס"ת של ואני אמרתי בחפזי נגרותי שהם העינים, של ההוי"ה דע"ב דיודי"ן. גם ר"ת אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך הם תת"ד, ועם עשר אותיות של הוי"ה דע"ב דיודי"ן, שנתכוונת אליה בארבעה היודי"ן שבס"ת הנו"ל, הרי תתי"ד כמנין שד"י במלואו.

אליך: שתי אותיותיו הראשונים, הוא שם א"ל, ותכוין בו במלוי אלף למ"ד שהוא קפ"ה בגימטריא, ואם תחברוה עם שם שד"י במלואו כנו"ל, ועם הכולל, יעלו בגימטריא אלף, שהם סוד האלף לך שלמה. (שיר ח')

וסדר מה שיתכוין בפסוק זה הוא, שיתכוין כי ע"י עונו נכרת ונגרו מבי' שמות הנו' שהם: הוי"ה דע"ב דיודי"ן, והוי"ה דב"ן דההי"ן. וכן נגרו משם (שם) נגד הנו"ל, ועל כן אני מתחנן ומתפלל לבי' שמות של א"ל שד"י במלואיהם כנוכר, שישמע קול תחנוני ותפלתי, ושיעלו אל עולם הבריאה, שהיא סוד אלף עלמין כנודע, והם כמנין שני שמות הנו', כי שם מקומם, ולא

תועב"ה. וביאר בר קפרא לרבינו הקדוש, (נדרים נ"א) שהוא מלשון נוטריק"ן: תועה אתה בה. פ"י: כי אתה חושב, שע"י הורדתך את אימא על הבנים למטה, אתה גורם שתשפיע היא בהם, ועי"כ נקראת היא זכר, כנו"ל כדמיון הזכר המשפיע. ואינו כן, אלא אדרבא אתה גורם לעשותה נקבה, ולשכב עמה, ולהשפיע בה. והנה כמו שגרים פגם בבחי' הפנים שלהם, שהם ע"ב קס"א העולים זכו"ר, ג"כ גרם פגם באחוריים שלהם, העולים בגימטריא קפ"ד תקמ"ד, להורידם גם הם, והם בגימטריא תשכ"ח, כי הזכירה באה מן הפנים, והשכחה מן אחוריים. וז"ס זכור (וגו') לא תשכח (דברים כ"ה).

ולכן תשובת החוטא הזה הוא, שיתענה רל"ג תעניות, כמספר ע"ב קס"א של בחי' הפנים דאוי"א, שהורידם למטה. ויכוין בכל יום, להעלות חלק אחד מרל"ג חלקים, כל חלק כפי יומו. ונמצא כי בעשרה ימים הראשונים, יכוין להעלות אות י' הראשונה של ע"ב. וכן עד"ז עד תשלום רל"ג ימים, כי אז נגמרו עלייתם. ולפי שחטא ג"כ להוריד בחי' האחוריים, העולים בגימטריא תשכ"ח, צריך לכוין להעלותם גם הם. וזה ענינם: הנה תשכ"ח, הוא בגימטריא ג' פעמים רג"ל. ולכן בכל יום שמכוין להעלות חלק אחד מן הפנים, יכוין ג"כ להעלות ג' חלקים מן האחוריים. ונמצא כי בעשרה ימים הראשונים, שהעלה אות י' ראשונה של הוי"ה דע"ב, שהוא פנים, יכוין להעלות בהם שלשים חלקים מן האחוריים, והוא יו"ד (י') של האחוריים כזה: יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ן, יו"ד ה"י וי"ן ה"י, וכו'. עד שנמצא כי ברגל תעניות, נשלמו רג"ל חלקים של הפנים, וג' רג"ל מן האחוריים, שהם תשכ"ח. ואמנם עדיין יתרים כ"ט חלקים, על חשבון ג"פ רג"ל עד מלת תשכ"ח, כי ג"פ רג"ל הם ת"ש פחות אחד, נשארים כ"ט חלקים, ולכן יכוין ביום האחרון של הרגל, לכלול כל הבחי' ביחד, ולהעלותם כל רג"ל של בחי' הפנים, וכל תשכ"ח של בחי' האחוריים בבת אחת, למעלה למקומה הראשון, שהיו שם ישו"ת בתחילה. גם צריך שתדע, כי כיון שחטא הוא באימא, והנה יש בה ג' שמות של אהיה, דיודי"ן ואלפין

מלוי הוי"ה באל"ף. (ק) והנה אליך חסר שנים להוי"ה דס"ג, ואולי ר"ל שחסר שני כוללים, האחד הוא כולל מהוי"ה, והאחד כולל מאהי"ה, כאשר נבאר בע"ה. (וגם) אליך : א' של אליך, היא אלף דאהי"ה דיודי"ן, ולי' של אליך, היא שלשה (ג') יודי"ן שבאהי"ה הנזכר, וי' של אליך, היא כנגד אות י' ראשונה שבהוי"ה דס"ג, וך' של אליך, כנגד ב' יודי"ן אחרים שבהוי"ה דס"ג. וגם הא' של אליך היא א' דהוי"ה דס"ג. והטעם למה השלשה יודי"ן דס"ג, נרמזו בשתי אותיות י"ך של אלי"ך, והם נפרדות. והג' יודי"ן של אהי"ה דיודי"ן, נרמזו שלשתם באות אחת לבד, שהיא לי' של אליך. הטעם הוא, לפי שיודי"ן דס"ג, הם עצמם נפרדות זו מזו במקומם כי י' ראשונה, נפרדת ט) משתי יודי"ן אחרות, ע"י אות א' שהפסיק ביניהם. משא"כ ביודי"ן של אהי"ה, שאות הא' קדמה לשלשתם, ונשארו שלשתם סמוכים. אח"כ תכוין, כי הוי"ה דס"ג ואהי"ה דיודי"ן הנזכר, שניהם בגימטריא דרך, שהוא ב' פעמים יב"ק, בגימטריא יהו"ה אלהי"ם. גם אם תכוין בנפילת אפים, בתיבת אליך הי' נפשי אשא, כל כונות הנז' באליך הנז'ל, והוא טוב מאד. (ר)

יהיה לעולם היצירה והעשיה אחיזה בעולם הבריאה הנזכר.

כונה כ"ה

שנית בפסוק הנזכר, לתיקון הנזכר. ואני עם הכולל, בגימטריא אהי"ה יהו"ה אהי"ה, שהם ס"ח. (צ) אמרתי : בגימטריא עשר שמות של שם אדנ"י, ה' דחסדים וה' דגבורות. (פ) בחפזי : בגימטריא עם הכולל הוי"ה דס"ג ומי"ה. נגרותי : עם הכולל, בגימטריא אדנ"י במלואו, שהוא תרע"א, כזה : אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. מנגד : בגימטריא כמנין א"ל אדנ"י ע"ה. עיניך : בגימטריא אהי"ה דיודי"ן קס"א. (צ) אכן : בגימטריא יהו"ה פשוטה כ"ו, ובמלואה באלפי"ן מ"ה, הרי ע"א כמנין אכן. שמעת : בגימטריא עם ארבעה אותיותיו הוא תתי"ד, כמספר שד"י במלואו. שי"ן דל"ת יו"ד. קל : חסר וא"ו, כמנין ה' היות פשוטות. תחנוני : ג' שמות אהי"ה, יודי"ן אלפי"ן ההי"ן בגימטריא תנ"ה. תסיר ל"ב ממנו, ישאר ב"ת. והוא ב' פעמים ב"ת, א' בבניה, ב' במלכות. (ז) בשועי : בגימטריא שפ"ח, והם בגימטריא ב' פעמים צד"ק צד"ק, והם בינה ומלכות. אליך : הוי"ה דס"ג ח) והוא

הגהה

את ידי להבין הענין כלל, וראיתי בספרים אחרים לזולת, כמה נוסחאות, וכלם אין להם הבנה כלל. ומה שנלע"ד, הוא בב' אופנים. או אם נכתוב תחנוני חסר ו', בגימטריא תקי"ח. וכן ג' אהי"ה פשוטים בגימטריא ס"ג, והיותם

(ע) אמר שמואל : כמנין חיים.

(פ) א"ש : עם הכולל.

(צ) א"ש : עם הכולל.

(ק) א"ש : גם הלשון הזה מוטעה בודאי.

(ר) אמר שמואל : כך מצאתי. ולא מצאתי

הנחות ומראה מקומות

ט) להבין פשט הדברים הנאמרים כאן אשר י' ראשונה דשם ס"ג נפרדת משתי יודי"ן אחרות ע"י אות א' של מלוי הוא' (כן כתוב מפורש בשער היחודים דף ל"ד) צריכים לדעת ביאור הדברים במקורם, והוא, שי' ראשונה ה"ס ראש ושו"ש המדרגה ובשו"ש אין שום הפרש ניכר, מטעם שמאיר לכולם בשוה, כי לכן כל ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה בין

ז) בשער היחודים דפוס קארעץ ל"ד כתוב תחנוני גימטריא ג' אהי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן ודההי"ן ג' תנ"ה עם ג' פשוטים גי' ס"ג, עם ר' ס"ה תקכ"ד כמנין תחנוני.

ח) שער היחודים שם אליך גימטריא שם ס"ג עם המלה והכולל.

הנו', נרמז ד' שמות של אלהים רצופים, והם: ויקרא, אלהים, ליבשה, ארץ. והם בגימטריא משה. (ת) י

(א) תקון כ"ו

לעון משכב זכור, וז"ל, אימא עילאה מן החזה שלה ולמטה, מתפשטת ומתלבשת תוך ז"א כלו, וגם בגי' ראשונות של נוקביה, ונמצאת אימא מתפשטת בתוך הזכר. והנה בהיות האדם חוטא במשכב זכור, גורם להוריד או"א ממקומם העליון למטה, עד הנצה והוד. וגורם לבטל זו"ן, ולהחזירם אהור באהור, ומתמלאים דינים וגבורות. ולכן חטא זה גדול מאד. ותשובתו היא שיתענה רל"ג ימים, כמנין זכור. לפי שהוריד או"א עד הרגלים, לכן יתענה רג"ל. ולכן צריך שיכוין בכל יום מימי תעניותיו אלו, ששני שמות אלו של או"א, שהם הוי"ה דיודי"ן ואהי"ה דיודי"ן, העולים ג"כ בגימטריא הנ"ל, והוא הורידם בחטאו עד הרגל כנוכר. יכוין להעלותם

(ש) וקודם שיטבול ויכנס למקוה לטבול יכוין כונה זו, ולמקוה המים קרא ימים, (בראשית א') ר"ת הוי"ה אלהים, שהוא יב"ק עם ט' אותיותיהם. ויקרא אלהים ליבשה ארץ, (שם) הנה ויקרא עם הכולל בגימטריא שם אלהים דיודי"ן, והוא ש', וי"ג אותיות מלווה. והי' אותיות פשוט, הם שי"ח, בגימטריא ויקרא עם הכולל. יבשה ג"כ בגימטריא שי"ח. עם הנו"ל, הרי ב' שמות אלהים, ועם שם אלהים עצמו, הנזכר בפסוק ויקרא אלהים, הרי הם ג' שמות אלהים, שהם בגימטריא חר"ן, שהם כל הדינים הקשים כמבואר אצלנו ט) בפסוק ואברם בן ע"ה שנה בצאתו מחרן, (בראשית י"ב) כי הם ג' מוחין דקטנות. ואם תסיר מנין ע"ה מן חר"ן, ישאר בגימטריא יעקב עם הכולל, כי הוא בחי' רחמים פשוטים, שיצא מחרן, שהם הדינים הקשים, ונכנס ברחמים, כי גם יעקב יצא מחרן בבואו לארץ כנודע. ונחזור לענין, כי הנה נרמזו ג' אלהים בפסוק זה, ועוד מלת ארץ היא אלהים דאלפי"ן, הרי בארבעה תיבות

הגהה

גם בבינה גם במלכות, כמש"ה לשני בתי ישראל (ישעיה ט"ו) וזהו שנלע"ד.
(ש) אמר שמואל: הנה כונת הטבילה הזאת כבר כתבתי אותה למעלה בכונת הטבילות, ועכ"ז אחזור ואכתוב אותה פה, יען היא מסוגלת בפרטות לתקון עון הנזכר. (ת) א"ש: ע"ה.
(א) א"ש: עוד מצאתי כונה אחרת לעון הנזכר, והוא קרוב אל האמור, ויש בו גם כן חדושים אחרים.

מלאים בגי' מלואים, ביודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, הם בגימטריא תנ"ה. והנה ס"ג ותנ"ה הם תקי"ח. או אם נכתוב מלת תחנוני מלא בוא"ו, תוסיף מנין ששה אהי"ה הנזכר. השלשה פשוטים והג' מליאים, יהיה בגימטריא תקכ"ד כמנין תחנוני. גם תסיר מתנ"ה הנזכר, שהוא מספר ג' המלויים של אהי"ה יודי"ן אלפי"ן ההי"ן, מנין אהי"ה אחד ברבעו, שהוא בגימטריא מ"ד, ישאר מנין תי"א ועם הכולל מנין ביי"ת. ומלת ביי"ת שייך

הגהות ומראה מקומות

שרק על ידה הוכר ההבחן המפריד בין היוד הראשונה שהיא השורש, לבין ב' היודי"ן.
(ט) שער הפסוקים פרשת לך דף ל"א ט"ב. לקוטי תורה לך בפסוק זה. (י) ע"ח ח"ב שער העבורים סוף פרק ה' ד"ה וז"ס ואברם. שער הפסוקים לך בפסוק זה. ובתחילת פרשת ויצא. שער הכוונות ענין פסח דרוש ו'.

מתחילות ביו"ד, ואין שום הבחן בין הוי"ה להוי"ה אם זה ע"ב או ס"ג או מ"ה או ב"ן, ורק בהתפשטות המדרגה מראש לגוף שם ניכר ההבחן והשינוי שבה, זבשם ס"ג ניכר השינוי שלו משם ע"ב רק ע"י הא' שבמילוי הוא"ו עיין בתע"ס שיעור ו' בלוח התשובות תשובה א' כי כאן אין המקום להאריך, ולכן אומר שא' שבתוך הוא"ו מפרידה בין י' הראשונה שהיא הראש, לבין שתי יודין האחרות,

גדול מאד, והוא עיקר תיקון עון הקרי, וע"ש
היטב. ט)

ענין השובבי"ם הנודעים. ר"ל: שיש מנהג
קדום בכל ישראל, להתענות מ' יום רצופים,
שיש מן יום הראשון של פרשת שמות, עד
פרשת תרומה, וקצת מן תצוה. ונתנו סימן
בהם, שובו בנים שובבים, ר"ת: 'שמות' ו'ארא
'בא' 'בשלח' 'יתרו' 'משפטים'. והנה עיקר התענית
בהם במ' ימים אלו, לא נתקנו אלא על עון
הקרי. וימים אלו מסוגלים להתענות בהם על
הקרי, יותר מכל ימות השנה, ושעם הדבר יתבאר
לך ממה שביארנו בענין גלות מצרים, בחומר
ובלבנים מה ענינו, ושם נתבאר, כי אותם
שנשתעבדו בגלות מצרים, היו אותם הניצוצות
של הנשמות שיצאו מאדה"ר, באותם ק"ל שנה
שפירש מן אשתו, והיה מוליד שדין ורוחין ע"י
טפות קרי. וכל אלו נתקנו בגלות מצרים ההוא,
ולכן בזמן הפרשיות אלו, יש בהם סגולה לקבל
תשובת האדם, הכתענה בהם על עון הקרי.
ולכן הם מתחילים מן פרשת שמות, מפני שאז
בפרשה ההיא, היה התחלת השעבוד, ומסתיימים
בפרשת משפטים, לטעם שנתבאר שם ג"כ, בענין
סמיכות כי תקנה עבד עברי אל מתן תורה, כי
אז נגמרו אותם הניצוצות להתקן בענין כי תקנה
עבד עברי (שמות כ"א) וע"ש. י)

למקומם. גם יכוין להעלות עמהם גם האחוריים
שלהם, העולים בגימטריא קפ"ד ותקמ"ד,
ושניהם בגי' תשכ"ח.

ובעשרה ימים ראשונים מימי תעניותיו,
יכוין באות י' של ההוי"ה דיודין, וכן יכוין
מספר שלשים מן האחוריים שלו העולים קפ"ד.
ועד"ז יעשה, עד תשלום הרג"ל והתשכ"ח.
ואמנם אם חטא כפלים, שבעל ונבעל בזכר, כמו
השפן והארנבת, צריך עוד ג"כ תקון אחר,
והוא, שישתטח ויתגלגל ע"י השלג, ט' פעמים,
ויכוין כי שלג הוא בגימטריא ג' אלפי"ן. והנה
ע"י חטאו הנזכר, גרם להסיר ג' האלפי"ן הנו',
מן ג' שמות אהי"ה שבבינה, דיודי"ן ואלפי"ן
וההי"ן. ונשאר כל אחד מהם בסוד הי"ה בלבד,
וע"י השתטחותו בשלג, העולה ג' אלפי"ן
במלואם, יגרום להחזיר ג' האלפי"ן למקומם.
ויושלמו ג' השמות הנו'.

והנה גם כאשר האדם יעשה עונות רבים,
אעפ"י שאינם מן הסוג הא' הנזכר, גורם לסלק
ג' אלפי"ן הנו', ולהורידם אל הקליפות למטה,
ועי"כ נותנת שכחה באדם, ושוכח כל מה שלומד,
כי כן ג' אלפי"ן הנו', הם ג"כ בגימטריא שכחה,
כמו שלג. וכאשר האדם חוזר בתשובה, ומכוין
להחזיר שלשה אלפי"ן הנו' למקומם, תוסר ממנו
השכחה.

(ב) תקון כ"ז

למוציא שכבת זרע לבטלה, והנה יש בו
כמה כונות בפרטות ובכללות, הנה ענין עון
שכבת זרע לבטלה, ומה עניינו ומה כונתו,
נתבאר בק"ש שעל המטה וע"ש, כי הוא תקון

הגהה

(ב) אמר שמואל: עוד נמצא עמי דברים
קרובים אל האמור, וגם יש בהם מעט חדוש,
האמנם להיות כי נקשרים עמם כמה יחדים

הנחות ומראה מקומות

ט) שער הכונות ח"א דרושי הלילה דרוש ז'.
י) עיין ספר הלקוטים משפטים. שער הכונות
ח"ב ענין הפסח דרוש א'.

עוד כוונה אחרת בענין הפ"ד יום, תכוין בהוי"ה דע"ב דיודי"ן, במ"ב אותיות שבו, כי זהו הנקרא טפה עילאה מיין דכורין. מ"ב זווגין, ומ"ב, פ"ד, ג' יודי"ן ט"ל מ"ב, ד' יודי"ן שם ב"ן, הוא שתי הוי"ות, חד רוחא דשדי בגווה ונשאר תמיד בה. וז"ס פסוק איזה ספר כריתות אמכם וגו', (ישעיה נ') בסוד ל) אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, ומתמלא במלוי יודי"ן. (ג)

עוד מצאתי כתוב ממורי ז"ל, וז"ל הרב משה יונה, תקון לעזון שכבת זרע לבטלה, ובעזון הזה יש מינים הרבה, יש שחוטא ע"י מחשבה, שמהרהר בעבירה, ויצרו תקפו, ורואה קרי מאיליו בלי מעשה כלל. ויש מי שמשמש בידו ומוציא קרי. ויש מי שחושב באשה, ומגאף בידו ומוציא קרי. ויש מי שחושב בזכר, ומוציא קרי. ויש מי שמשמש ברוק פיו, ומוציא קרי. ויש שכשמגאף מכסה ראש העטרה בעור האבר שממשיכו למטה, וזה נקרא מושך בערלתו. והתקון לכל זה הוא, דע, כי או"א הם זכר ונקבה למעלה העליונים. והנה טיפת מיין דכורין של אבא, הוא מ"ב אחד. והוא שם יה"ו במלוי אלפין שהוא בגימטריא ט"ל, ועם ג' אותיות הרי מ"ב. וכנגדו יש טיפת מ"ן באימא, והוא מ"ב שני. ושני מ"ב אלו הם פ"ד. והנה כשחוטא במחשבה כנ"ל, הנה הוא גורם להשחית טפות זרע או"א ארצה, שהם פ"ד. ולכן יתענה כנגדם פ"ד תעניות, ויכוין שמה שגרם בעזנו להוריד

האחד מעשרה, של היו"ד הראשונה. ועד"ן יכוין במ' יום, בד' היודי"ן הנז'. ויכוין בכל יום, להעלות ביום ההוא, חלק אחד מן היודי"ן ההם, אשר בהם הגיע הפגם שלו, והשליכו ארצה בעזנו, ומסר אותו חלק הקדושה, תוך הקליפות. ועי"כ נתן חיות וכח אל הקליפות. ועתה ע"י תשובתו זאת, מסיר הקדושה מתוך הקליפות, וחוזר להעלותה למקומה, ועי"כ נשארים הקליפות מתים בלתי חיות. וז"ס פסוק שובו בנים שובבים. (ירמיה ג') פ"י: כי אותם הבנים שמסר אל הקליפות בהשחתת הזרע, ועי"כ נתלבשו תוך הקליפות, ונעשו שובבים. לכן עתה שובו בתשובה, והסירו אותם הבנים השובבים מתוך הקליפות, והשיבו אל הקדושה כבראשונה.

גם צריך שיתענה פ"ד ימים רצופים, כנגד שם של מ"ב, שהוא סוד הזווג, והטפה העליונה, שהם מ"ב זווגים, והם פ"ד. כי כל זווג כולל שנים, כמבואר אצלינו (כ) במאמר בראשית דף א', וע"ש על מ"ש וכמה דדיוקנא דברית אודרע במ"ב זווגין וכו'. וטוב הוא שיתענה מ' יום הנז' של כל ימי השובבים, ואח"כ יתענה עוד מ"ד יום אחרים, להשלים הפ"ד יום הנז'. גם טוב הוא שיתן פרוטה אחת לצדקה קודם התפלה, בכל יום מימי תעניותיו, ויכוין לתקן מה שגרע וחסר מן הצדיק העליון אל המלכות. גם צריך שיוהר משם ואילך, שלא לשמש מטתו אלא אחר חצות לילה, ולשהות על הבטן עד שיכלו כל טפות זרע, ושלא להשיח עם האשה בדברי בטלה בעת הזווג.

הגהה

(ג) אמר שמואל: כך מצאתי כתוב, ולא הבנתי הענין, ובודאי שיש בו טעות, ולא שלחתי את ידי בו, ואיני מבין הענין. וזלע"ד לפרשו,

הנהגות ומראה מקומות

(כ) הקדמת ספר הזהר דף ה' ועי"ש בסולם מאמר השושנה. וזהו הרקיע דף ב' ע"ב ד"ה כוס. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף י"ד ט"א ד"ה וכמה דדיוקנא. ע"ה ח"א שער הולדת או"א וז"ן פ"ב. ח"ב שער מ"ן ומ"ד דרוש י"ד. (ל) סנהדרין כב: ע"ה ח"ב שער מ"ן ומ"ד פ"ז. שער הפסוקים וידא דף מ"ד בפסוק ותהר ותלד שרה לאברהם בן.

שער רוח הקדש

ויכוין להשיכם בהוי"ה רב"ן שבמלכות, שהם ה' גבורות שבה. גם מצאתי, כי כשהעון הוא במחשבה לבד, אז הפגם הוא באבא ואימא, ולכן יכוין להוריד טפת מ"ב שהם דוכריין מאבא, ולהעלות טפיים שהם פ"ד מאימא. ואם העון במעשה, אז הפגם הוא בזו"ן, אלא שיש חלוק, שאם היה חושב בזכר, אז העון הוא בז"א. ויכוין בג' פעמים כ"ח הנז"ל. ואם היה חושב באשה, אז הפגם הוא בנוקביה, ויכוין באמת הנז"ל, להמשיכם מן ז"א הנקרא אמת, אל נוקביה. ואז יהיה כלו זרע אמת. (ירמיה ב')

(אמר שמואל: כך לשון מורי ז"ל) שהנה התקונים הנזכרים נתנם הרב הגדול זלה"ה, לאדם אחד לפני מורי ז"ל, וצוהו על כל הנז"ל. ואח"כ נתן לו כונה אחרת עצומה, להוציא הטיפות ההם מן הקליפות, ולהחזירם בקדושה, כאשר נבאר בע"ה, וז"ל, אח"כ אמר מורי ז"ל, לאיש הנז"ל, כי כבר נשלם לתקן ענין עון הקרי. אמנם נשאר עדיין תשעים ניצוצות של נשמות של קרי, אשר היה צריך לתקנם ולהסירם מתוך הקליפות, ולהחזירם אל הקדושה. וא"ל, שכשיאמר מזמור יושב בסתר עליון בעת שכיבת הלילה, כמבואר אצלינו, שיכוין בשלשה תיבות של אלי"ך ל"א יג"ש כונה זאת, כי ס"ת שלהם הם שכ"א, והאותיות הקדומות להם הם יג"ל, שם של מ"ב כנודע, ויכוין כי שם יג"ל פז"ק הוא ביסוד. ויכוין להעלות עם שם הזה, את הש"ך ניצוצין הידועים, שהם כמנין נע"ר, שהם סוד הדינים, ועם הכללות הם שכ"א. ויכוין להעלות עמהם ניצוצות הקרי ג"כ. והכל הוא ע"י שם יג"ל הנזכר, להעלותם ביסוד העליון, ואז היסוד ישפיע במלכות, ויחזרו להתתקן עתה, ולהיות בסוד זכר ונקבה, מה שלא היו מתחלה, אלא בסוד זכר לבד בלתי נקבה. אח"כ יכוין באותיות הנשארות שהם: א"ל, מן אליך. וי' מן יגש, והם בגימטריא מ"א. ותכוין בהם למ"א אותיות, שיש בשם אהי"ה דיודי"ן, בפשוט ובמלוי ובמלוי המלוי. אח"כ יכוין בר"ת של אליך ל"א יגש, שהם ג"כ אל"י, והוא מ"א אותיות שיש באהי"ה דאלפי"ן ע"ד הנזכר. ותכוין להעלות כל הנז"ל בכח שני אל"י,

למטה שני מ"ב הנז', ע"י מחשבתו, הנה עתה יכוין להעלותם למקומם למעלה.

ואם ממשמש ממש בידו במעשה, או אם היה מהרהר וחושב בזכר, צריך שיכוין בחמשה חסדים, ובחמשה גבורות, שהם מ"ד ומ"ן. ויכוין בג' פעמים כ"ח אותיות מלוי המלוי, שיש בכל הוי"ה מאלו השלשה, שהם: הוי"ה של ע"ב, ושל ס"ג, ושל מ"ה. והנה ג' פעמים כ"ח, הם פ"ד.

ואם כשממשמש בידו, היה חושב באשה, אז יכוין בשם אהי"ה באופן זה: כי הנה באהי"ה פעמים אהי"ה, יש בהם פ"ד אותיות, ויכוין להעלותם למקומם. והטעם הוא, לפי שבחי' כ"ח של הוי"ה הוא בזכר, ובחי' אהי"ה בנקבה כנודע.

ואם כשמנאף היה מושך בערלתו, ומכסה העטרה בעור כנזכר, יכוין ג"כ בשם אהי"ה כנזכר, אלא שהוא בבחי' מספרם. והוא שיכוין, כי אהי"ה פעמים אהי"ה הם בגימטריא אמ"ת. וז"ס כלו זרע אמת. (ירמיה ב') וז"ס פסוק ותשלך אמת ארצה. (דניאל ח') ויכוין בפ"ד תעניותיו, להעלות פ"ד אותיות שבהם.

ואם כשמנאף ממשמש היה בידו, ע"י רוק בפיו, אז הפגם הוא בסוד זווג עליון שבפה, שהם חיד וגרון, זכר ונקבה. ולכן בתעניותיו שהם פ"ד, יכוין להעלות ד' אותיות אהה"ע, שהם ג"כ בגימטריא פ"ד. והם סוד מ"ן שבגרון, אשר משם נמשך הרוק לתוך הפה, כי בהם חטא, באופן כי כל מיני העונות הנז'. מספר תעניותיהם הם פ"ד. אלא שכונותיהם הם חלוקים כנזכר.

ובנוסחא אחרת מצאתי, במש"ל שאם היה ממשמש בידו, וחושב בזכר, יכוין בה' חסדים ובה' גבורות ובכ"ח אותיות וכו', וכאן מצאתי שתכוין לכ"ח אותיות מלוי המלוי, של ע"ב ס"ג מ"ה שהם בגימטריא פ"ד, ותכוין להמשיכם אל נוקבא דז"א, בהוי"ה רב"ן שבה. ונלע"ד לקיים שני הנוסחאות, שצריך שיכוין כך, כי בטפת הזכר שהם ה' חסדים, יש בהם ג' בחי': או בסוד ע"ב, או בסוד ס"ג, או בסוד מ"ה.

וגם תכוין באותיות הקודמות אל הס"ת, שהם לב"ן, שהם סוד הקליפות הנקראים לב"ן, ונב"ל. ותכוין כי העלה הנזכר, יהיה נובל עתה, ויתפרדו אלו הנשמות הנקשרים באילן הטומאה, ויהיו עלה נובל משם. וזה בכח שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, שהוא בגימטריא ע"ב, (יוד הי ויו הי) ועם עשר אותיותיו, הם בגימטריא פ"ב, כמנין נב"ל. וגם הוא ב' פעמים אל"י אל"י, שביארנו לעיל, באותיות אליך לא יגש, וע"י זה יהיו עלה נובל.

אח"כ תכוין אל אותיות הנשארות, והם ר"ב מן ור"בבה, וימ"י מן מימ"ינך, שהם בגי' בס"ר, ותכוין לחברם בקדושה, ולהביאם שם. ותכוין, שעתה מתחילים להיות בקדושה, בבחי' בס"ר. ואח"כ יתקנו בבחי' ענ"בים גמורים, כמו שנבאר. והיותם בס"ר, הוא ע"י ה' הוי"ת דחסדים, וה' הוי"ת דגבורות אשר בדעת, שהם בגימטריא ר"ס. ועם ב' הכוללים הרי בס"ר. אח"כ תכוין, כי ר"ת של עלה נובל בס"ר, הם ענ"ב, ועם ר"ת של יפול מצדך, הם י"מ, הרי ענבי"ם. ותכוין, שעתה יהיו בקדושה בבחי' ענבים גמורים, וזהו ע"י ב' שמות של אלהי"ם, שהם בגימטריא ענבי"ם. (מ)

אח"כ אל מורי ז"ל, כי ע"י זאת הכונה הנו', נסתלקה בחי' נשמה לנשמה שלהם מתוך הקליפה, ועדיין נשארו נשמה ורוח ונפש, שהם בחי' ג' הוי"ת, שהם בגימטריא ע"ח. וא"ל שיכוין בעת השכיבה, בברכת המפיל חבלי שינה באופן זה: תחלה יכוין בג' הוי"ת, (יהו"ה יהו"ה יהו"ה) שהם בגימטריא מזל"א, כמנין ע"ח. וצריך לחברם ולשלבם יחד שלשתם, (ייהההוהההה) ויכוין בג' יודי"ן שבהם, שהם ל' של המפיל. והג' ההי"ן, הם י"ה של המפיל. והג' ווי"ן, שהם י"ח בגימטריא, הם ב' אותיות מ"פ של המפיל, כי מ' בא"ת ב"ש היא י', והפ' הוא סוד ח' פעמים י', שהם שמונים, הרי י"ח

הגהה

(ד) אמר שמואל: נלע"ד ג"כ לצרף השני מ"א הנזכר עם ב' הכוללים שלהם, ויחזרו להיות הגהות ומראה מקומות

(מ) ע"ח שער לאה ורחל פ"ד. שער הפסוקים תולדות דף ס"ה בפסוק עקב אשר שמע אברהם.

באהי"ה הנזכר, שהם מ"א אותיות, ומ"א אותיות. (ד)

אח"כ בלילה האחרת אל מורי ולה"ה, שכבר נסתלקו ע"י הכונה ההיא, י"ב ניצוצות מתוך הקליפות, ונתקנו, ולא נשארו אלא ע"ח ניצוצות לבד. אמנם אלו הע"ח ניצוצות, צריך טורח גדול להסירם מתוך הקליפות. והטעם הוא, לפי שהם בחי' נשמה לנשמה, ונשמה, ורוח, ונפש, של כל הניצוצות של הנשמות ההם כולם, שיצאו ממנו ע"י הקרי, והם בחי' ג' שמות הווי"ה, שהם בגימטריא ע"ח, כמנין מזל"א, לפי שהם בחי' הנזכר, כמבואר אצלינו לעיל ביחוד של שם שד"י וע"ש. וא"ל, שיכוין בעת השכיבה, כשיאמר פסוק אלף ורבעה מימינך, (תהלים צ"א) יכוין בג' תיבות אלו כונה זו, והוא, כי ר"ת של ג' תיבות אלו הם מ"ו, והם כנגד שם הוי"ה ואהי"ה, ותכוין לחברם ולזווגם, (כזה: יאההיהה) וע"י זווג זה, תוכל להכניע הקליפות המעכבים את הניצוצות הע"ח הנו', ולהעלותם משם.

אח"כ תכוין בס"ת של ג' תיבות הנו', שהם בגימטריא ק"ה, והם ז"פ י"ה, שיש בשני שמות אלו, בזה האופן: כי בהוי"ה יש ג' פעמים י"ה, באופן זה, כי ב' אותיות ראשונות הם י"ה, ואח"כ ה"י במלואה, הרי י"ה שני. וה"י שנית במלואה, הרי י"ה ג'. ובשם אהי"ה ג"כ, יש ד' פעמים י"ה בזה האופן: ה"י א' במלואה, וה"י שנית במלואה, הרי ב' פעמים י"ה. גם אם תחבר י' של אהי"ה עם ה' ראשונה, הרי י"ה. ותחזור לחברה עם ה' אחרונה, יהיו ב' פעמים י"ה אחרים, הרי ד' פעמים י"ה באהי"ה, וג' בהוי"ה, הרי ז' פעמים י"ה, שהם ק"ה. ואמנם בשם הווי"ה, אין ה"י שבה יכולה להתחבר, רק עם ה' הראשונה בלבד, ולא עם ה' השניה, כי יש אות ו' מפסיק ביניהם. אח"כ תכוין, כי ז"פ י"ה אלו, הם בגי' על"ה.

(ד) אמר שמואל: נלע"ד ג"כ לצרף השני מ"א הנזכר עם ב' הכוללים שלהם, ויחזרו להיות

(מ) ע"ח שער לאה ורחל פ"ד. שער הפסוקים תולדות דף ס"ה בפסוק עקב אשר שמע אברהם.

ה', (שופטים ה') ותכוין בפסוק או לחם שערים (שם) כי ע"ח הנזכר, הם בגימטריא לחם, והם ירדו עתה למטה אל השערים.

וחחלה תכוין בגי' שמות: אָדָנָי אֲדָנָי אֲדָנָי

והם בגימטריא קצ"ה, והם בחי' נקודת ציון שבמלכות, שהוא היסוד שבה. ותכוין להמשיכה שם. וז"ס קצה השמים, כי השמים בגימטריא שצ"ה, שהם גי' מלויים של אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, וגי' כללותם, ואלו הם בחינת חות"ם שבמלכות, שבקצה התחתון שלה, שהוא היסוד שבה, כי גי' אהי"ה עצמם דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, הם בגימטריא חותם, ועם הכולל הם תנ"ה. בסוד אשר תנה הודך על השמים, (תהלים ח') כי אשר היא הבינה, כנזכר בתקונין ב) בסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגו', (שמות ד') וממנה נמשכים גי' אהי"ה שהם בגימטריא תנ"ה, אל המלכות להעשות בה חותם, כמנין תנ"ה. ומלוי החותם הזה, הוא בגימטריא השמים כנז. וזהו אשר תנה הודך על השמים. וגם המלכות במ"ן אשר בחותם זה שלה, שם ב"ן. והנה תכוין באומרך ותנומה, שהוא חותם ב"ן (ע"ה) כמנין ותנומה. ס)

ותכוין להמשיך ע"ח הנז"ל, בחותם הנזכר. ותכוין לנקד גי' שמות הנז, בי"ב נקודין שיש בפסוק צָדָק צָדָק תִּפְדֶּנּוּ לְמַצְנֵן תִּתְּנֶנּוּ כַּנּוֹכַר בסדר זה: אָדָנָי הָאֵל סְגוּלָּה כָּלָה, כְּמוֹ אַרְבַּע סְגוּלָּה שֵׁשׁ בְּצֶדֶק צָדָק. אָדָנָי הָאֵל, הֵם חִירִיק שְׂבִיא חֹלֵם, בְּגִ' אוֹתוֹת רֵאשׁוֹנוֹת, וְבִ' נְקוּדוֹת שְׂבִיא וּפְתִיחַ שֶׁל לָמָּה הֵם בְּיַוֵּד שֶׁל אֲדֹנָי. אָדָנָי הָאֵל הֵם דִּ' נְקוּדִים שֶׁל צֵן תִּתְּנֶנּוּ. וְהֵם פְּתִיחַ חִירִיק שְׂבִיא סְגוּלָּה. וְהֵטַעַם הוּא, כִּי גִ' שְׁמוֹת אֱלֹהִים הֵם גִּי' בְּגִימְטְרִיא צִדְקָה עִם הַכּוֹלָל. וְתִכּוּיִן לְהַסְתֵּר מִחֲרוֹן אַף ה', עֵי צִדְקָה זֶה, בְּסוּד בְּקִשׁוֹ צִדְקָה בְּקִשׁוֹ עֲנוּה אֹלֵי תִסְתְּרוּ בְּיוֹם אַף ה', (צִפְנִיָּה ב')

אח"כ תכוין למלאותם במלוייהם, והנה גי' פעמים תרע"א, הם בגימטריא ב' אלפים וי"ג. ותכוין לנקד ד' אותיות הפשוטות לבר, שבכל

בשתי אותיות מ"פ. ולפי שעיקר אלו הם גי' ווי"ן, וסוד הוא"ו היא פ' בא"ת ב"ש, לכן סוד גי' ווי"ן אלו, הם רמוזים בפ' של המפיל. והגי' ההי"ן אחרונות, הם גי' י"ה הנזכר של המפיל. אח"כ יכוין למלאות גי' הוי"ת הנז, בע"ב ס"ג מ"ה, בסדר הזה: עצמו (יייוודדד, הההי"א, ווייאאוו, הההי"א) ויכוין, כי הגי' יודי"ן הם ל' של חבלי, והגי' ווי"ן הם י"ח של חבלי, והגי' דלתי"ן הם י"ב של חבלי. אח"כ בגי' אותיות ה"י ה"י ה"א, יכוין כי גי' ההי"ן ה"ה"ה, הם י"ה של שינה. והשלשה אותיות י"א' הם כ"א, והם ש' של שינה, שהיא בא"ת ב"ש ב'. ואות גי' של שינה, היא בא"ת ב"ש ט', הרי י"א. ועם י' של שינה הרי כ"א. אח"כ גי' אותיות וי"ו וא"ו וא"ו, תכוין כי הם בגימטריא מ"ח, והיא חיבור שם הוי"ה ואהי"ה, ועם כללותם, ורמוזים במלת ע"ל באופן זה: כי ע' של ע"ל נחלפת בא"ת ב"ש בוז, והרי ע"ל בגימטריא ל"ז. אח"כ ע"ל במ"ק הוא עשרה, ועם ל"ז הרי מ"ח עם הכללות. אח"כ גי' צרופים ה"י ה"י ה"א האחרונות, והם בגימטריא ל"ו, והוא ע"ב מן עיני, ובא"ת ב"ש הם ז"ט, וב' יודי"ן של עיני הרי ל"ו. גם תכוין, כי עיני בגימטריא ק"מ, כמנין מלוי של אהי"ה דיודי"ן, (ל"ף י' ו"ד י') וצוהו שלא לכוין ברכה זו ע"ד זה, אם הוא ליל ר"ת.

אח"כ בלילה האחרת א"ל, כי להיות שאלו הע"ח ניצוצות, הם מושרשים מאד בקליפות, שהיה צריך תקון וטורת גדול להוציאם משם. וצוהו שבלילה ההיא בעת השכיבה, יכוין בגי' תיבות האלו והם: ותנומה על עפעפי באופן זה: כי נודע שהעינים הם שם יהו"ה, והעפעפים הם שם אדנ"י. והנה עתה צריך להוריד ע"ת אלו למטה אצל המלכות, ולהורידם מסוד שם יהו"ה, אל שם אדנ"י. ונודע הוא כי אדנ"י במלואו, הוא תרע"א, שהוא תרגום של שער. ותכוין, כי עתה ירדו ע"ת אלו אל השערים למטה, והוא סוד פסוק, או ירדו לשערים עם

הגהות ומראה מקומות

תל"ט ע"ט. ס) שער הכוונות ענין סוכות דרוש ר' מבר"ש דף שי"ח מאמרים דסוכות.

ג) זהר בראשית א' אות ו' ועי"ש בסולם מאמר זהר הרקיע, ובדפ"ר טו. ח"ב מט: ת"ז ת"ל עד.

אח"כ בלילה האחרת היתה ליל ר"ח, וא"ל, שאין לכיין בליל ר"ח כונת הברכה ע"ד הנו"ל, רק בכונה האחרת, והוא, שתכיין בשם שד"י במלואו, שהוא תתי"ד, והוא בגימטריא רא"י שד"י חר"ש. וא"ל, כי בכל יום שאירע בו ר"ח צריך לכיין בו כונה זו הנו, אעפ"י שלא יהיה צריך לתקון עון הנוכר. רק כונה זו היא צריכה לכל אדם, לכיין כונה זו בכל ר"ח לעולם. ויכיין כך בכל רגע ובכל שעה שביום ר"ח.

אמנם עתה יכיין כונה אחרת ג"כ, והוא לצורך תקון הע"ח ביצוצות הנו"ל, וזו היא, שיאמר בעת שכיבתו קודם פסוק בירך אפקיד רוחי, יאמר פסוק וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו, (שמות י"ט) ושיכיין בו, כי בפסוק זה רמוזים אותם תלת עלמין, הנוכר באדרת גשא (קל"ב) שהם בתקון א' דדיקנא דעתיקא. הא' הוא סוד, אלף אלפין. והב', הוא נ"ו אלפין. והג' והוא צ"ו אלפין. בסדר הזה כי תיבת יתקדשו הם אותיות יתקד"ש, והוא שם שד"י במלואו. וזהו יתקד"ש, שד"י ת"ק, כי ת"ק הוא מלוי של שד"י. והנה זה עולה תתי"ד, וכאשר תצטרף עם זה תיבת א"ל הנוכר בפסוק הזה במלוי, שהוא אל"ף למ"ד עם תתי"ד, יהיה הכל אל"ף עם הכללות. וזה רומז אל עולם הראשון, שהוא אל שד"י במלוייהם, שהם אלף. והעולם הב' שהוא נ"ו, הוא נרמז בתיבות אל יהוה שבפסוק שהם בגימטריא נ"ו. והעולם הג' שהוא צ"ו, תכיין בר"ת של פ"ן יפרוץ שהם בגימטריא צ"ו, ועם ו' של יתקדשו הרי צ"ו, והוא סוד אל אדנ"י, שהוא בגימטריא צ"ו.

אח"כ תאמר פסוק, ובני דן חשים, (בראשית מ"ו) ותכיין, כי חשים חסר ו', וס"ת הם ינם, והם מאה, והוא שם אדנ"י שהוא בגימטריא ס"ה. ול"ד אותיות של (מלוי) מלוי, ועם הכולל הם מאה. ור"ת ובני דן חשים, הם בגימטריא ח"י. ותכיין, להעלות הניצוצות אל היסוד הנקרא ח"י, להחיותם, וגם זה תכיין במלת ובני, שהוא בגימטריא ח"י"ם. ותכיין להעלותם מן הנחש,

שם מן השלשה, והם י"ב נקודין שיש בפסוק אז ירדו לשפזרים עם יהוה.

ואמנם מה שתכיין בזה הוא, כי כבר ידעת מ"ש בזהר בפרשת וארא דף כ"ז ע"א, בענין אותם הי"ג יאורין, והאל"ף יאורין ושם ביארנוהו וע"ש היטב, איך בנה"י של הזכר יש בו אחוריים והם ב' פעמים תצ"ט ופלגא מכאן, ותצ"ט ופלגא מכאן. (ס) ואם תחבר עמהם הי"ג יאורין יהיו תקי"ה ופלגא מכאן, ותקי"ה ופלגא מכאן, כמנין שם אבגית"ץ. וכן בנה"י שלה יש במספר הזה, נמצא שכלם הם ב' אלפיים וי"ג. והוא סוד ועושה חסד לאלפים, (שמות כ'), כי שם אבגית"ץ עם היותו רומז בשם מ"ב שהוא גבורה, הנה הוא בחי' ספירת החסד כנודע. והנה ביארנו איך נרמז כאן ב' שמות אבגית"ץ למעלה בנה"י שלו. ושנים אחרים בנה"י שלה. ור' פעמים שם זה הוא בגימטריא ב' אלפים וי"ג. הרי איך שם אבגית"ץ שהוא חסד, ניתן באלו האלפים וזהו ועושה חסד לאלפים ואעפ"י שהם ב' אלפים וכ"ד, אין אנו מונים רק הי"ג בלבד, שהם הראשים והשרשים של היאורים כלם.

ותכיין, כי ג' פעמים אדנ"י במלואו, שהם ג"פ תרע"א, הם ב' אלפים וי"ג. ותכיין להורידם מן אלו העליונים שבזכר, אל נה"י שבנקבה. שהם ג' פעמים תרע"א, בסוד אז ירדו לשעריה. וכל זה תכיין בשתי תיבות ע"ל עפעפ"י, באופן זה: כי ע"ל עפעפ"י בגימטריא ת"י, ואם תחלפם בא"ת ב"ש, יהיו שם אחד קדוש. וזהו זך זן זום והוא בגימטריא צ"ג, ועם מלת ותנומה שהיא בגימטריא תק"ז, סך הכל בגימטריא אלף ועשרה, ועם ג' התיבות של ותנומה על עפעפ"י הרי אלף וי"ג, והם האלף וי"ג יאורין הנו"ל, וצריך שתכיין, כי שם ז"ך זוזו"ם, הוא שם קדוש, ונקוד (זך) הם פתח חיריק, נקוד של זית, וז"ם של שמן זית זך. וארבע אותיות זוזו"ן, הם ניקוד של יצרתי, שבפסוק עם זו יצרתי לי (ישעיה מ"ג).

הנחות ומראה מקומות

(ס) שער מאמרי רשב"י זיע"א תחילת פרשת וארא. ע"ח ח"ב שער השמות סוף פ"ו. שער ההקדמות דף ר"ג.

השמיני דדיקנא דעתיקא, וכשתמנה מתקון הח' עד הי"ג, יש ששה תקונים, וכשתחלקם באבא, יהיו תקון הח' בכתר, והט' בחכמה, והי' בבינה, והי"א בדעת, והי"ב בחסד, והי"ג בגבורה. וכבר ידעת כי אימא נפקת בין תרין דרועין דאבא, בין חסד לגבורה. ונמצאו חו"ג דאבא, ע"ג כתר דאימא, לפי שכתר דאימא הוא בת"ת דאבא. וכבר ידעת, כי נקודות חו"ג, הם סגול שבא. נמצא כי אימא אין לה קבלה, רק מאלו השנים שעל ראשה. ואותיות של אלו ה' נקודות שלהם, הם הנעשים תגין אליה, והם בכתר שלה. גם נתבאר בסדר הי"ג מדות, כי תקון הח' הנקרא מזלא, הוא יסוד של הכתר. ועד"ז הולך ממטה למעלה. ונמצא כי ונק"ה שהוא מזל הי"ג האחרון, הוא חסד של הכתר, (ס) הרי כי במקום שמסתיימים י"ג תיקוני דיקנא, שהם חו"ג של הכתר דדיקנא עילאה, שם מתחיל כתר אימא. ולכן מזל הי"ג אחיד בה אימא. ולפי שאימא היא נקבה, לכן גברה נקודת הנקבה שהיא שב"א, וקדמה אל נקודת הזכר שהוא סגו"ל.

ובתיבת ע"ץ, תכוין אל כללות הבינה, ששם האותיות עצמם, ושם הוא אהי"ה דיודי"ן, שהוא בגימטריא עץ (ע"ה). והנה פרטיות שם זה, הוא בחו"ב של אימא, כי ב'ו' תחתונות שבה, הוא שם ס"ג כנודע. והרי נתבאר, כי אותיות שב"א סגו"ל, הם בכתר דאימא, שהם ת"ג על חו"ב שבה, ששם הוא אהי"ה דיודי"ן, שהוא בגי' ע"ץ, תגעץ: ת"ג על ע"ץ.

אח"כ תצרפיהו בא"ת ב"ש. ויהיה ארְבַּןָּה והוא בנקוד פסוק, (צפניה ב') כי ארוה ערה, והוא סודו ממש, כי ע"י שם זה, ערה את ארוה והוא בגימטריא רי"ג. והענין הוא, שתכוין בע"ב ק"ל, שהוא השם ברבועו העולה ע"ב, וגם תרבע

שהוא בגימטריא חשי"ם. וזה יהיה ע"י שם יוד הא ויו הא, שהוא בגימטריא ד"ן.

אח"כ בלילה האחרת, א"ל שיכוין קודם שיאמר סדר השכיבה, בשם הַגָּעַץ. ותחלה יצרפיהו בצירוף תְּעָץ. ות"ע. הוא: ע"ב ק"ל. וע"ב קד"ם, וב"ן, שכל זה הוא בגימטריא ת"ע. ויחבר עמהם ג"פ א"ל א"ל א"ל, שסודם מג"ן, והם ג"ץ הנוכר. ונקודו הוא מפסוק אנכי מגן לך. תע הם (מזן) אנ מאנכי, וגץ הם (מזן) מג ממגן. אח"כ תצרפיהו בצירוף תגעץ ונקודו של ת"ג. מן פסוק גַת דָּרְךְ ה' לַבְּתוּלַת בַּת יְהוּדָה. (איכה א') וניקוד ע"ץ, הוא חי בסוד עץ חיים. וכונת הענין הוא במה שהודעתיד, כי כתר דאבא הם טעמים, וט"ס דאבא הם נקודות, וכתר דאימא הם תגין, וט"ס דילה הם אותיות. וב' הכתרים דאו"א, הם בגרון דא"א. והנה מה שאמרנו, כי כתר דאימא הם תגין, הענין הוא, כי הנה כאשר אנו רוצים לקרוא שם אל הנקודות להכיר אותם, הוא בהכרח להזכירם על ידי אותיות, כגון נקודה זו - נקראת סגול ונקודה זו: נקראת שב"א. וכיוצא בזה בשאר הנקודות והנה אלו האותיות אשר הם שמות אל שתי הנקודות מן הנקודות שבט"ס אחרונות של אבא, הם בכתר של בינ"ה, ואלו נקראים תגין. וכמו שהודעתיד פירוש, כי האותיות עשויה בצורת תגין כזה, ב שזו היא אות ב', עשויה כצורת תגין. גם הנקודות של אבא, הם אותיות של הטעמים כזה, זרְבַּןָּה שהם אותיות זרקא. וכיוצא בזה. וכן הענין בטעמים עצמם, (ע) שהם אותיות בצורת עגולים כזה כסודם
 כסודם
 כסודם
 כסודם
שהיא צורת ב' וכיוצא בזה.

ונחזור לענין, כי האותיות אשר בכתר של אימא, אשר הם צורת האותיות של הנקודות, אינם רק אותיות של שב"א סגול, אשר הם בגי' ת"ג. והענין הוא, כי הנה אבא אחיד במזל

הגהות ומראה מקומות

ח"ב פי"ב. שער הכוונות ענין ויעבור דרוש ה'. פצ"ח שער הסליחות פרק ו'. ע"ח עם פמ"ס ענף ס"ט. תע"ס סוף שיעור י"ג.

(ע) ע"ח ח"א שער טנת"א ס"ד. ועיין בספר הזוהר בראשית א' אות י"ד בסולם מאמרי טעמי נקודי כו'. (פ) ע"ח ח"א שער א"א פרק י'. מבר"ש ש"ג

שער רוח הקדש

מביאו ב"י) ר) לרמוז אל ב' זווגים אלו, שהם זוג דאבא באימא, וזוג דו"א עם נוקביה.

השם במלוי אלפי"ן העולה ק"ל. והנה ע"ב ק"ל בגימטריא ר"ב, ועם עשר אותיות ההוי"ה הרי רי"ב. ועם הכללות הרי רי"ג.

והנה ממש כנגד ב' אלו דקדושה, יש בקליפה, ולכן הוא חובה להדליק ב' נרות אלו בקדושה, כדי שיתכבו ב' נרות של הקליפות, כנוצר בווהר בר"מ, בענין כוכב שבתי המושל בשבת. ש) והנה ב' פעמים נ"ר הם ת"ק, וצריך להסיר העשרה מהם, וישארו ת"ץ בלבד, ובוה הוא סוד נתיצתם. והענין הוא, כי הנה ענין נ"ר זה הם סוד רמ"ח איברים, כנוצר ברב ספרא בפרשת תרומה, (קס"ו ע"ב) והנה השנים היתרים, הם נפש ורוח של רמ"ח איברים אלו, שהם ר"ת נ"ר, נפש רוח. ונמצא כי הרמ"ח איברים עם נפש ורוח הם נ"ר. והנה ביארנו שהם ב' נרות. והנה כאשר נחלק הת"ץ לשנים, יהיו רמ"ה רמ"ה, ומה שהיו תחלה נ"ר נ"ר, יהיו עתה רמ"ה רמ"ה. פ"י: כי כשתסיר מן מלת נ"ר נפש רוח, ישארו רמ"ח. ואח"כ תסיר ג' אלפי"ן, שהם ר"ת של אהי"ה אלהי"ם אדני"י, ישארו רמ"ה בלבד, ובוה הוא נתיצת כל הקליפות. וז"ס פסוק ה' רמה ירך בל יחזיון, (ישעיה כ"ו) כי כאשר יוסרו בחי' אלו מן הנ"ר, וישארו רמ"ה בלבד, אז הקליפות בל יחזיון ויתבטלו. וזהו הטעם, שהיה אומר שלמה המלך ע"ה פסוק זה בלכתו אל הררי חשך, כנוצר בסבא דמשפטים (ק"יב ע"ב). ולפי ששלשה שמות אלו כלם הם מסטרא דנוקבא כנודע, ומשם הוא אחיזת הקליפות, לכן אנו מסירים הראשים שלהם, כי עי"ז יותץ הקליפה וישאר רמ"ה בלבד וזהו תכוין במלת ת"ץ.

ובמלת ג"ע צריך לכוין, כי הוא שם ס"ג אשר בו' תחתונות של הבינה כנו"ל, ועם עשר

אח"כ תצרפנו צרוף רביעי, צ) והוא תץ נץ ונקוד ת"ץ יוצא, מן פסוק תנור וכירים יתץ, קבוץ וקמץ של יתץ. ונקוד ג"ע יוצא, ממלת עוג מלך הבשן, סגול סגול מן מלך. והענין הוא, כי תחלה יכוין כי אותם הג' עלמין הנז' בריש אדרת נשא, (קל"ב ע"א) שהם: בלע, יובב, חשם, כמבואר אצלינו, ק) הנה העליון נקרא תנור, והוא סוד הנה יום ה' בא (ישעיה י"ג) בוער כתנור, (מלאכי ג') כי שם התעוררות כל הדינים, והוא סוד אלף אלפי"ן רבוא, כנוצר שם באדרא, והם סוד אלף יומין דחול. ולכן קראו הפסוק יום ה' (ישעיה י"ג) והשני עולמות אחרים, נקראים כירים, כי הם דינים יותר חלשים. והנה נתיצת אלו הדינים של תנור וכירים, הוא ע"י שם ת"ץ הנז"ל כמו שנבאר, וזש"ה יתץ. (ויקרא י"א) וצריך לכוין, בת"ץ מן אבגית"ץ, אשר על ידו תהרוס ותנתוץ כל הדינים הנמשכים מאלו העולמות.

והנה סוד כל זה הוא במה שידעת, כי ג' יחודים הם, שהם: יהו"ה אהי"ה, יהו"ה אלהי"ם, יהו"ה אדני"י. וביאורם הוא: יהו"ה ואהי"ה כתר ז"א, עם כתר נוקביה. ויהו"ה אלהי"ם, מוחין דו"א עם מוחין דנוקביה. ויהו"ה אדני"י, הם ז' תחתונות דו"א, עם שבעה תחתונות דנוקביה. וג' יחודים אלו הם בגימטריא נ"ר, וכלם הם בזווג זר"ן. וכנגדם נ"ר ב' למעלה, בזווג או"א ממש, עד"ו. וז"ס חיוב האדם להדליק בכל ליל שבת שתי נרות, (טור רס"ג), והכל בו שם,

הגהות ומראה מקומות

קול ברמה דף מ"ה. תע"ס שיעור י"ג.
 ר) עיין זהר בראשית דף מח: וזהר תרומה קסו:
 קסו. שער הכתונות ענין תוספות שבת.
 ש) ז"ח סתרי תורה יתרו אות רפ"ח מאמר ענף דשבתאי וב' רוחות נשמות ערטילאות. ובדפרי" דף ל"ז ט"א.

צ) היינו בבחי' צרופי אותיות והנקודות הוא צידוף רביעי.
 ק) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"ג ט"א ד"ה עוד שם עיי"ש כל ההמשך, וכן בדף ש"ו ט"א ד"ה וראוי לבאר. מבו"ש ש"ג ח"ב פי"ד—י"ז. ספר זהר הרקיע דף קע"ג ד"ה ועתה צריך לדרוש. ספר

שער רוח הקדש

ושתים שפחות, שהם: לאה, ורחל, בלהה, זלפה, כן העבד הזה, יש לו ארבעה נשים, שתיים גבירות ושתים שפחות, כי כח אלו קשור באלו, ועל אלו נאמר, וכל אחוריהם ביתה, (מלכים א' ז') כי הכל הוא בקדושה, ולכן עבד זה אינו כשאר העבדים, שהם שאר האחוריים שיש בכל הקדושה למטה מאלו, כי כל שאר האחוריים, הם קליפות, עבדים ארורים, בסוד ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. (בראשית ט') אבל עבד הזה, שהוא האחוריים של ז"א, יצא מכלל ארור, ונכנס בכלל ברוך, כמ"ש חז"ל (ת) על פסוק ויאמר בא ברוך ה'. (שם כ"ד)

והנה פסוק זה, אמר לבן, אותו שהוא סוד לבנון, אבא עילאה, א) אבי ארבעה נשים, שהם: לאה, ורחל, זלפה, בלהה, אשר נתנם ליעקב מצד פנים, וכנגדו ניתן לעבד הזה כנגד האחור. וז"ס פסוק, כי רק עוג מלך הבשן, הנה ערשו ערש ברז"ל (דברים ג') שהם ר"ת: בלהה, רחל, זלפה, לאה, אשר אלו הם נשותיו. והם בחי' המטה והערש שלו. והבט וראה, איך בתיבת ברז"ל, הוזכרו בלהה עם רחל, וזלפה עם לאה, כי כן הסדר. גם התחיל בשפחות תחלה, כי היותר קרובים אל העבד הנזכר שהוא עוג, הם השפחות. גם הקדים תחלה רחל ושפחתה, כי שם עיקריות וכח האחוריים. וז"ס מ"ש נשאר מיתר הרפאים, (שם) כי נשאר ויצא מכלל יתר העבדים הארורים, ונכנס בכלל ברוך.

והנה כל הנקבות, הם הוי"ה דהיי"ן, שהוא ארבע אמות רחבה, והם ד' אותיות הוי"ה. ותשע אמות ארכה, שהם ט' אותיות המלוי דהיי"ן. והנה אמרו, הלא היא ברבת בני עמון, (שם) הענין הוא, כי הנה נודע, שנה"י של הבינה הם הנכנסים בסוד מוחין בז"א. וכבר נודע, כי

אותיותיהם ג"ע, כנזכר בתקונין. וז"ש ג"ע בהרים ויעשבו, (תהלים קמ"ד) וז"ס וג"ע בכל אשר לו, (איוב א') פירוש: ואולם שלח נא ידך שהיא היו"ד, שהם עשר אותיות הוי"ה, ותצרפם עם ס"ג, ואז יהיו ע"ג, ובזה וגע בכל אשר לו.

והנה ענין גע זה, הוא סוד עוג מלך הבשן. וצריך לבאר לך ענינו, כדי שתכוין בו היטב. דע, כי הנה כמו שביארנו איך יש בחי' ז"א, והוא כולל שני פרצופים, פרצוף אחד מראשו עד החזה שלו. ופרצוף ב' מן החזה ועד רגליו. והם נקראים ישראל ויעקב, ושניהם נקראים פרצוף אחד. וכן יש במלכות שהיא נוקבא דז"א פרצוף אחד, וכוללת ב' פרצופין, ועומדים באחוריו ז"א כנודע. והם פרצוף אחד מכנגד ראש ז"א עד החזה, ופרצוף שני, מכנגד החזה שלו ועד רגליו, ואלו נקראים לאה ורחל. וז"ס פסוק ויאהב יעקב את רחל, (בראשית כ"ט) כי יעקב ורחל שוים ממש, והם זה כנגד זה.

והנה נודע כי באחוריים של ז"א, נאחזים דינים וגבורות. ויש שם כנגדו באחוריו בחי' ז"א אחד, והוא נקרא עבד של ז"א, הראשון נקרא עוג מלך הבשן, והוא אליעזר עבד אברהם. והוא כולל ג"כ ב' פרצופין כדוגמת הז"א הראשון שבצד הפנים, וכן באחוריים של הנקבה, יש ב' פרצופין אחרים, כנגד לאה ורחל. ונקראים שתי השפחות, והם: זלפה, ובלהה. וכמו שהנוקבא דצד פנים, נקראת כלשון שנים לאה ורחל, גם השפחות שתיים, זלפה ובלהה. וכמו שהז"א עם היותו שנים, נקרא אחד בלבד, גם העבד הנזכר נקרא אחד, אעפ"י שהוא שנים.

והנה ג"כ כמו שיש בז"א הנקרא יעקב, אנו אומרים שיש לו ארבעה נשים, שתיים גבירות

הגהות ומראה מקומות

ומעתה נבאר, בביאור מאמר פסיעותיו של א"א. (א) עיין ע"ה ח"א שער עקורים פרק א' ד"ה ופי' הענין. שער הפסוקים ויצא בפסוק ולבן הלך לגוזה דף ע"ט ד"ה ונלע"ר חיים.

(ת) ב"ר פ' נ"ט ט' ט' ב' ז'. זהר ח"ג קיא. קנח. שער הפסוקים חיי שרה דף ס' ט"ב. לקוטי תורה חיי שרה ד"ה ענין אליעזר. תהלים סימן ט': שער הגלגלים הקדמה ל"ו. שער מאמרי רז"ל דף מ"ז ד"ה

בסוד נ"ר הנזכר שהוא ר"ת נפש רוח כנו"ל. אח"כ בלילה האחרת א"ל, שקודם שישכב, יאמר פסוק נשבע יהוה ולא יגרם אתה כו' לעולם. (תהלים ק"י) ושיכוין בו ממטה למעלה, ויתחיל לכוין בס"ת של דברתי מלכ"י צד"ק, שהם בגימטריא ק"ף צירופי שם אלהי"ם כנודע. אח"כ תחבר עמו ל' של על, ויהיו ק"ן. ויכוין באהי"ה המלוי ההי"ן. אח"כ יכוין בס"ת את"ה כהי"ן לעול"ם עם הכולל שלהם, והם בגימטריא צ"ן, שהוא העולם השלישי, מן הג' עולמות הנז"ל ביחוד הקודם לזה, והוא סוד א"ל אדני"י, שהוא בגימטריא צ"ו והרי נרמזו עתה בפסוק הזה, ג' שמות: אהי"ה, אלהי"ם, אדני"י, אשר ג"צ נתבארו לעיל בסוד נ"ר, ותכוין להמתיקם ע"י החסד, הנרמז באומרו אתה כהן לעולם, שהוא החסד הנקרא כהן.

אח"כ תכוין בס"ת של נשבע יהוה ולא ינח"ם, שהוא שם גדול וקדוש. ועיקר כל הכחות צריך שתכוין בשם זה שהוא צה"ם, ונקודו מן הפסוק ההוא נשבע ה' ולא ינח"ם. (שם) ושם זה בגימטריא קי"ו, ותכוין כי הוא ב"פ נח נח, הנזכר בפסוק אלה תולדות נח נח וגו'. (בראשית י') והם סוד נח מצא חן. (שם) והם ב' הוי"ו"ת, ע"ד מלוי זה, יוד הי ואו הה, שהיא בגימטריא נח. ותכוין להוציא נשמת הע"ח ניצוצין, ע"י ה"י שבמלוי ה"י ראשונה, וע"י הא' שבמלוי הוא"ו, להוציא הרוח. וע"י הה' שבמלוי ה"ה להוציא הנפש. אח"כ תחליף זה השם בא"ת ב"ש, והוא זצתי, והוא בגימטריא אבגית"ץ עם הכולל. ותכוין, כי ע"י שם אבגית"ץ, שהוא בגימטריא תק"ו, נתצים ונהרסים הדינים כמו שביארנו לעיל, בסוד תנור וכירים יתץ ביחוד שעבר. אח"כ תכוין בר"ת נשבע יהוה ולא ינח"ם, שהוא בגימטריא ע"ו, שהוא שם ע"ב דיודי"ן, ועם ד' אותיותיו הרי ע"ו.

ג) אח"כ בלילה אחרת א"ל שקודם שישכב יאמר פסוק נעברה נא בארצך, (במדבר כ') האמור במלך אדום בפרשת חקת. ושיכוין, כי

ז' תחתונות של בינה הוא שם ס"ג, אבל ב' עליונות שלה, שהם חו"ב שבה, הם אהי"ח דיודי"ן.

והנה כאשר מתפשטת בינה בנ"א, אינו אלא ג' אחרונות שלה, ששם הוא ס"ג כנוזכר. ועם עשר אותיותיהם ע"ג. הנה כמו שמפנימיות הבינה, נאצל פנימיות ז"א, כן מן האחוריים של שם ס"ג, הנזכר של הבינה העולה ע"ג כנוזכר, משם נאצל אחורי ז"א, שהוא העבד הזה, ולכן נקרא עג מלך הבשן חסר ה', ולפעמים נקרא צוג מלא ה', לרמזו כנ' הוא בחי ה', כי גם ז"א נקרא ד' כנודע.

גם בזה תבין, למה נקרא עוג מלך הבשן אלעזר עבד אברהם כנו"ל, כי גם שם אלעזר נמשך משם ס"ג, כמו שהודעתך ביחוד אחד שפירש לי מורי ז"ל, עם ר"א בן הורקנוס וע"ש.

והנה שם ס"ג הזה, הנקרא עוג כנוזכר, הנה שהשו הוא בבינה, אשר השרש שלה הוא אהי"ה היודי"ן כנו"ל, והוא בגימטריא נע"ם. בסוד ויהי נועם ה' אלהינו, (תהלים צ"א) כמבואר שם. והנה כנגד אחורי שם זה, ביארנו ששם הוא רבת בני עמו"ן, שהוא היפוך נוע"ם, כמבואר בספר הזוהר בס"ת פרשת וירא (דף ק"מ ע"א ב') כי עמון דרגא דאתכסייא וכו'. והנה כמו שז"א יונק מן נועם העליון, כן העבד הזה יונק מן עמון העליון. וזש"ה הלא היא ברבת בני עמון. ולסבת גדולת העבד הזה, היה משה ע"ה מתיירא ממנו, ויאמר לו אל תירא אותו. (במדבר כ"א)

ונחזור לכונתינו, כי צריך לכוין באותיות ג"ע אל כל הנזכר, אשר שם הם האחוריים העליונים, אשר משם נשתלשלו ג' עולמות הנז"ל, הנזכר בריש אדרת נשא. (קל"ב ע"א) והם סוד תנור וכירים יתץ, (ויקרא י"א) ע"י אותיות ת"ץ כנוזכר. גם תכוין, להכניע גבורות ודינים עוג זה ולמתקם, ולהסיר משם נשמות הע"ח ניצוצין הנזכר. ר"ל נפש רוח שלהם,

הנחות ומראה מקומות

ג) ספר הלקוטים פרשת חקת ד"ה יחוד בפסוק נעברה נא.

ב) שער הפסוקים וירא בפסוק ותלד הבכירה. לקוטי תורה וירא ד"ה סוד עמון ומואב.

ונקודו הוא מר"ת נשתה פי באר דרך, ותכוין לצרפו כזה, במ יאר. במ"מ הוא שם מ"ב ג) יא"ר עם כללותו, הוא סוד ע"ב ק"ל, עם עשר אותיות ההוי"ה דאלפי"ן, הרי רב"י. (א)

אח"כ תכוין באר, והם ב' יחודים הנודעים, שהם: יהו"ה אלהי"ם, יהו"ה אדנ"י. ודרך, הם ב' פעמים היחוד הנזכר, של יהו"ה אלהי"ם, שהוא שני פעמים יב"ק.

אח"כ תכוין מ"י בא"ר, שהוא בגימטריא אברהם ה'. פירוש: כי אברהם הוא רחם של האשה, ובה ה' גבורות הנקרא מי באר עצמם, אשר שם הוא דרך המלך שהוא ז"א, בסוד דרך גבר בעלמה, (משלי ל') וזהו דרך המלך.

אח"כ תכוין בס"ת מ"י בא"ר דר"ך, שהם יר"ך, ותכוין כי יש ה' חסדים וה' גבורות, והם עשרה הוי"ות, ומספרם קלקל, והם בדעת הזכר, אבל בדעת הנקבה, אין שם רק ה' גבורות, והם ק"ל אחת. וע"י זוג, הזכר נותן בה החמשה חסדים, אשר עמהם הם בגימטריא ס"ר, והוא סוד וירא ה' כי סר לראות, (שמות ג') כי העינים הם ממש כנגד הדעת, אשר שם הראיה, ושם הוא ס"ר שהם קלקל, כי שם היה ראיית והסתכלות משה, בסוד וראית את אחורי. (שם ל"ג) והנה כשיורד ק"ל של הגבורות של האשה, למטה ביסוד שלה אשר למטה מבחי' הירך, אינו יורד רק ק' לבד, ומתחברים עם ה' החסדים שנתן בה הזכר שהם ק"ל, ונעשים ר"ל, כמנין ירך, וחסרים ממנה ל'. ופירוש הענין הוא, כי נשארים ה' ווי"ן בה' קצוותיה, שהם בגימטריא ל'. והמאה מהם יורדים ביסוד שלה, ואותם הלי' אשר נשארים למעלה בה' קצוותיה, נקראים בדברי רז"ל מגדל הפורח באויר. (ד)

ר"ת נעברה נא בארצך, הוא ק"ב, כמנין ג' מלויים של ע"ב ס"ג מ"ה. ור"ת של לא נעבור בשדה, הם פ"ב, כמנין ע"ב ועשר אותיותיו. ור"ת של לא נעבור בשדה ובכרם, הם פ"ח, שהם שם מ"ה דאלפי"ן, ותכוין באות א' שבתוך הוא"ו, שהוא שם אהי"ה ברבועו, העולה מ"ד. גם שם מ"ה אחר שיוסר אות א' ממנו, ישאר מ"ד, הרי ב"פ מ"ד הם פ"ח. ותכוין כי מ"ד של אהי"ה, הוא החיות של מ"ד דאלפי"ן. ור"ת של ולא" נשת"ה מ"י בא"ר, הם צ"ח, והם מלוי של ע"ב דיודי"ן, שהוא בגימטריא מ"ו, עם שם ב"ן, שהוא בגימטריא צ"ח, והם סוד מים זכרים ומים נקבות. (ב)

ור"ת דרך המלך נלך לא נטה ימין ושמאל, הם בגימטריא קנ"ה, ועם הכללות הוא בגימטריא קנ"ו כמנין יוסף. והכונה הוא, כי יש שתי נקודות פנימיות, אחת בזכר, ואחת בנקבה. והנה יוסף, הוא יסוד שבזכר, ואינו אלא קנ"ה, כי הנקודה הפנימית נעלמת. וכן יש נקודה אחרת ביסוד שבה, והוא בר"ת ע"ד אשר נעבור גבולך והם ר"ת בגימטריא קכ"ד, ועם הכולל בגימטריא קכ"ה, והם החמש גבורות שביסוד הנקבה, שהם ה' פעמים כ"ה, וחסר עדיין נקודה הפנימית הנעלמת שבה, אשר עמה יהיה בגי' קכ"ו, כמו שם אדנ"י ברבועו, כזה: א' א"ד אר"נ אדנ"י.

אח"כ תכוין, בדי' תיבות אלו, והם: מי באר דרך המלך, וכאן תהיה עיקר כונתך, ותכוין כי ר"ת מי בא"ר דרך, הוא מ"ך. והוא שם קדוש, ונקוד בנקוד האותיות עצמם, ובגימטריא הוא מ"ו, כמלוי שם ע"ב דיודי"ן. אח"כ תכוין בשם אחד קדוש. והוא מ"ך.

הגהה

(א) א"ש: עם הכולל.

הנחות ומראה מקומות

כתוב שם מ"ב דמילוי ע"ב ביודי"ן.
(ד) זהר יתרו אות תקי"ג ובדפרי דף צא.
רש"י סנהדרין קו: בשם מ"ר. לקוטי תורה משלי י"ח.

(ב) שער המצות פרשת נח. מבר"ש ש"ה ח"ב פ"ה
שער הכוונות דרושי פסח דרוש א'. שער הפסוקים
ויגש דף צ"ו ד"ה והנה עדי".
(ג) בסידור האר"י ז"ל זיע"א בסדר השכיבה

ועשיה. זכר ונקבה, בסוד זה השער לה, ובסוד פתחו לי שערי צדק. (תהלים קי"ח)
 אחר הכל, תכוין בסוד זכור, שהוא חבר יהו"ה אהי"ה במלוי יודי"ן ע"ב קס"א, שהם סוד פנים. (יאולדףההייוודרהי"י ז)

אח"כ תכוין בלא תשכח, שהם ב' האחוריים שלהם, כמנין תשכ"ח, כי לעולם השכחה באה מן האחוריים. ולכן אל תשכח, והם הרבוע של יהו"ה אהי"ה ביודי"ן כגודע, ורבוע ההוי"ה ביודי"ן הוא זכר, והוא בגימטריא מקד"ם. ורבוע אהי"ה ביודי"ן הוא נקבה, והוא בגי' קדמת. ווי"ס אהור וקדם צרתני, (שם קל"ט) כי האחוריים נעשו קדם, בסוד מקד"ם וקדמ"ת כנוכר.

אח"כ בלילה האחרת אל, שיכוין בעת השכיבה, ויאמר פסוק אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני. (תהלים צ"ד) ויכוין במלת א"ם, לאהי"ה דאלפין בפשוטו ובמלואו ובמלוי מלוי, והם א"ם אותיות. ור"ת של א"ם אמרתי מטה, הם מ"ב אותיות של הוי"ה דאלפי"ן, בפשוטו ובמלואו ובמלוי מלוי. ור"ת א"ם אמרתי מטה רגלי הם רמ"ב (ג) ח) והם ד' שמות אלהים, והם ד' אלפי"ן שיש בהוי"ה דס"ג ומ"ה, והם ב' כוללים עם רמ"ב, הרי רמ"ד. ט) גם ר"ת של חסדך יהו"ה יסעדני, הם כ"ח, כנגד

אח"כ תכוין ברי"ש של מלת דר"ך. ובר"ת של מי באר, והם רמ"ב. אח"כ תכוין בר' ההיא עם י"א של מי באר ד) ויהיו רי"א והוא בגימטריא רי"ב הנז"ל שהם ע"ב ק"ל, ועשר אותיות ההוי"ה של האלפין. ה)

אח"כ תחזור לראש הפסוק בס"ת של נעבר"ה נ"א בארצ"ך, שהוא בגימטריא כ"ו, כנגד שם יהו"ה. ועם ס"ת של מלת לא, הוא בגימטריא כ"ו, כמנין אותיות התורה. ותכוין, כי עתה יורדים ה' גבורות מנצפ"ך מן הזכר אל הנקבה, וכדי שלא יתאחו החיצונים שהם באחוריים של אלו, לכן אנו מחברים עמהם שאר הכ"ב אותיות.

אח"כ תכוין בס"ת אלו, והם: נעברה נא בארצך לא, שהוא שם קדוש אחד, והוא האכ"א, ואיני זוכר בזה מה שאמר בזה. (ב)
 אח"כ תכוין בס"ת אלו, עד אשר נעבור גבולך, שהם בגימטריא תכ"ד, שהם ב' פעמים רי"ב. רי"ב אשר לעיל ביארנו ענינם, והם ע"ב ק"ל ועשר אותיות ההוי"ה דאלפי"ן. והיותם שנים הוא, האחד ביצירה. והאחד בעשיה. וזש"ה דברי ריבות בשעריך, (דברים י"ז) אשר שם נאחזים הקליפות, והם תרין ריבות, כנוכר בתיקונין ו) כי צריך להריב עם הקליפות, שלא יאחו בהם החיצונים בשני השערים, שהם יצירה

הגהה

(ג) אמר שמואל: כך מצאתי כתוב, ונראה לע"ד, שנפל ט"ס, וצ"ל כך, הם רמ"ב, והם ג' שמות אלהים עם הכולל, ויהיו רמ"ג ע"ה.

(ב) אמר שמואל: אפשר לומר, כי גם שם זה עולה בגימטריא ז"ך, כמנין כ"ז אותיות שבתורה כמש"ל.

הגהות ומראח מקומות

ח) עיין שער היחודים דף כ' ע"ב ט"א (קארעץ).
 ט) בסידור ק"ש שעל המטה כת"י מהרש"ש זצוק"ל הוגה כך רגלי גימ' רמ"ג, ועם מספר ר"ת וס"ת אם אמרתי מטה וד' כוללים דתיבות אם אמרתי מטה רגלי עולים כמספר ד' אלקים היוצאים מד אלפי"ן דס"ג ומ"ה.

ד) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף א' בתחלתו.
 ה) עיין בסידור האר"י זיע"א סדר השכיבה.
 שער היחודים דף כ' (קארעץ).
 ו) תקון כא מה: מו:
 ז) עיין בסידור האר"י זיע"א דף מ' (דפוס זולקווא).

כל עולמות כלם. אבל אלו הצדיקים, אשר מייחדים בעת רצון בחייהם, הם עושים בחייהם, מה שעושים שאר הצדיקים בעת פטירתם. והנה בניהו בן יהודע, היה אחד מהם, ולכן נקרא בן איש חי, אפילו לאחר מיתתו, להורות זה הנזכר, שאפילו בחייו, היה מייחד כל העולמות כלם. וזו"ש מקבצאל, (שמואל ב' כ"ג) שהיה מקבץ ומייחד כל העולמות כלם. (ל)

ונקרא בניהו, ע"ש יחודו, שהיה מייחד ומעלה מ"ן, וזהו בניהו: ב"ן יה"ו. מי יה"ו הוא בחי' הת"ת, הנותן ההוא רוחא דמ"ן, הנקרא שם ב"ן, בנקבה, וזהו בן יה"ו, וזהו ג"כ בן איש חי, כי זה השם דמלוי ההי"ן, הנקרא ב"ן, נמשך מן היסוד, הנקרא איש חי.

גם היו צדיקים אחרים דומים אליו בענין הזה, כמו מרע"ה, ורב המנוגא סבא, ורב ייבא סבא ע"ה, וכיוצא. ולפי שאלו הצדיקים, זכו למדרגה זאת בחייהם, לכן גם אחרי פטירתם, בכל מקום שרואים שני ת"ת עוסקים בתורה, ומייחדים יחוד עליון, הם מתגלים, ונמצאים שם עמהם. או בהסתר עומדים שם, ומתדבקים עמהם תמיד, אעפ"י שאינם משרשם. והטעם הוא, לפי שהם בסוד כללות כל העולמות כנו"ל, ומגלים להם סתרי תורה. וזהו ענין רב המנוגא סבא, ובניהו בן יהודע, שהיו מתגלים לרבי אלעזר, ולרבי אבא, כנזכר בפרשת משפטים (דף צ"ה ע"א) וז"ל, ובכל אתר דאנא משכח רבנו, אנא

כ"ח אותיות, שיש במלוי המלוי של הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן. ועיקר הכונה היא באלו השמות שאכתוב בס"ת, של אם אמרתי מטה, הוא שם פיקוק של אלפא ביחא, דאי"ה בי"ה גי"ה, ונקוד מר"ת אם אמרתי מטה. אח"כ תחליף שם זה באלפא ביחא דא"ת ב"ש. ויהיה נמץ. י) והוא גם כן שם קדוש, ונקודו מר"ת רגלי חסדך יסעדיני. (כ)

הקדמה א

(ד) הנה האיש המייחד יחוד עליון, יתדבק בו הנשמות של הצדיקים. והנה נשמות הצדיקים הם מתגלים אל האדם, ומתדבקים בו, הן לסבת היותם משרש נשמתו, או גם משרש איש אחר, או שבאים בו בסוד העיבור, לסייעו, מחמת שגשה איוו מצוה מתייחסת אליהם. ודע, כי בניהו בן יהודע, הוא נמצא ומתגלה, בכל המקומות שמייחדים איזה יחוד הגורם העלאת מ"ן, וסוד הדב"ה הוא, כי היו צדיקים רבים, אשר בחייהם היו תמיד מייחדים יחודים עליונים, והיו יודעים לכוין בעת רצון העליון, ואז היו מייחדים היחודים, ובוה היה נמשך להם תועלת גדול. והטעם הוא, לפי כי בשעה האחרת, אעפ"י שהאדם מייחד בהם, אינו יכול לייחד, רק כפי בחי' שרש נפשו בלבד. אבל המייחד בעת רצון, גורם לייחד כל השרשים העליונים כלם, וזו היא מעלה גדולה מאד. ולכן שאר הצדיקים כשנפטרים מן עה"ז, הם גורמים שאז יתייחדו

הגהה

צורך שום תקון כלל, זולת לקשר נפשו באצילות העליון, כאשר עיניך תחזינה מישרים. וקודם לכל, אכתוב לפניך הקדמות הצריכות לתקונים והיחודים, וזה החלי בעזר בוראי בע"ה.

(ד) אמר שמואל: אחר שהשלמתי כל התקונים לתקן כל עונות האדם, עתה אתחיל לבאר ולכתוב, כל היחודים אשר צריך האדם לייחד, כדי לתקן את נפשו לגמרי, מאשר חטא על הנפש. ואח"כ אכתוב יחודים אחרים, לבלי

הגהות ומראה מקומות

(כ) וכן הם נקודות הר"ת של וימץ טל מן. (ל) ע"י בהקדמת ספר הזהר אות צ"א ובסולם שם מאמר דטעין חמדי ד"ה והנה כל זה.

(כ) ומרומז בשם קדוש זה השפע רב שממשיך עליו ע"י החוזה הזה במלואה כמו שכתוב וימץ טל מן הגזה מלוא הספל מים (שופטים ו').

שהוא האבר שתלוי בו, נפש אותו הצדיק באדם הראשון, ומצד האבר ההוא, אתה מעלה את נפשו בסוד מ"ן. והמשל בזה, אם נפש הצדיק ההוא, היא משרש אבר זרוע הימני של אדה"ר, ואתה ג"כ משם מהשורש שלו, והנה הצדיק ההוא כבר עלה, מסוף הזרוע אל ראשו, אחר שנפטר, אבל אתה עדיין נפשך בסוף הזרוע ההוא, כנודע כי כל שרש ושרש יש בו פרצוף שלם, ואם נפשך תהיה על דרך משל מן העקב, או מן הרגל של הפרצוף ההוא, של השרש שלך, תכוין להעלות נפשך מן העקב של הפרצוף ההוא, עד ראשו, ואז יתדבק נפשך עם נפש הצדיק ההוא, ואז תעורר את ב' הנפשות יחד, ותעלה למעלה בסוד מ"ן.

גם צריך שתודע, שאם ידעת בעצמך שיש לך נשמה, אז תעורר ג"כ נשמתך עם נשמת הצדיק ההוא. ואם אין לך אלא רוח, תעורר את הרוח שלך בלבד. ואם אין לך אלא נפש, תעורר את הנפש שלך, פירוש: כי בעורף את נשמת הצדיק ואת רוחו, לא תעורר אלא נשמתו ורוחו של הצדיק בלבד. וכאשר תגיע לעורר גם את הנפש של הצדיק, אז תכוין בנפש של הצדיק, ותכוין לשתף נפשך ג"כ עמו. גם עיקר הכל תלוי שתכוין בחשק גדול נמרץ, ובשמחה, ובהתפשטות החומר מעל הנפש מכל וכל.

הקדמה ג

ענין היחודים, ובו יתבאר ענין מ"ש חו"ל (תענית ה' ע"א) על פסוק ולא אבא בעיר, (הושע י"א) נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה וכו', דע, כי כל השמות של בינה, הם בלי ניקוד, אך שמות שבחכמה, הם בנקוד. והנה כשאנו מייחדים או"א, או מזווגים אותם, אין ראוי לכוין השמות עם הנקודות, כי הרי נשבע הקב"ה, שלא יכנס בירושלים של מעלה. אמנם צריך לכוין בשמות בלי נקוד, כי אז אף על פי שאותם השמות הם באבא, והם מיסוד הבינה שבו, ובאופן זה נקרא זווג בינה עם בינה, ואין זה נקרא זווג חכמה עם בינה. והזהר

טעין אבתרייהו. ודע, כי אם הנשמות של אלו הצדיקים הנז', הם מתגלים אל האדם שהוא משרש נשמתם, תגדל השגתו להפליא כי אפילו למי שאינו משרשם, מתגלים כנוכר, וכ"ש אם היה למי שהוא משרשם, שיש תקון בתקנתו (כנודע. א)

גם דע, כי האיש אשר התחיל לייחד הייחודים הנודעים, ונמנע מלייחדם, הנה גורם לו נזק גדול, אם יעזוב (יום), יומיים יעזבוהו, ויגרום שאותם הנשמות, שרוצים להתדבק באדם יבדלה ויתרחקו ממנו. ואל תאמר שעסק התורה גדול, ואין ראוי לבטלו, כי ענין הייחודים הנז', הוא גדול מעסק התורה. כי הוא מייחד העולמות העליונים, ונקרא עסק התורה ויחוד, והכל הוא ביחד, ואעפ"י שלא יתגלו בו הנשמות היטב, אין לחוש, ולא יחדל מן היחוד, וצריך שלא תהיה כונתו לבד להמשיך אליו את הנשמה ההיא, אלא לתקן העולמות העליונים. (ב)

הקדמה ב

ונבאר ענין היחודים, ונתחיל בביאור כללותם, דע, כי בכל היחודים שבועולם, אם מיחד אותו בהשתתחך על קבר הצדיק ממש, צריך שתכוין, כי ע"י השתתחותך עליו, אתה גורם, שגם הצדיק ההוא ג"כ ישתטח נפשו, ותתפשט בעצמותיו אשר שם בקבר, וחזור לחיות, ונעשים עצמותיו בחי' גוף אל הנפש המשתתחת ומתפשט בתוכם, וזו הנפש היא אותה הנשאת בקבר כנודע, בסוד ונפשו עליו תאבל. (איוב י"ד) והרי הצדיק ההוא באותה שעה, כאלו הוא חי בגוף ונפש.

ואם אתה מייחד היחודים בביתך, שלא ע"י השתתחות, אין צורך אל כונה הנז', אמנם לעולם צריך שתכוין, בין אם הוא בבחינת השתתחות, בין אם הוא בביתך, תכוין בכל היחודים כלם, להעלות נפשך ונפש הצדיק ההוא, קשורים יחד, ונפשך כלולה בנפשו. וצריך שתכוין באותו השרש, אשר נפש הצדיק ונפשך, תלויים בו באדה"ר. ותכוין לעורר אותו המקום,

הנהגות ומראה מקומות

- (א) עיין שער מאמרי רשב"י זע"א דף ג"ח ד"ה דע כ"י.
- (ב) עיין בשער הגלגולים דף נ"א ע"ב (דפו"י) ד"ה יום אחד הייתי לפניו.

שער רוח הקדש

מכאן ועד יחוד ט"ו למהר"י ארזין.

בוה, ואל תעבור על השבועה, ונתבאר זה במצות שלוח הקן וע"ש. ל)

יחוד ב

הקדמה ד

ג"כ להחזיר הרשע בתשובה, וצריך שיכוין החוטא ההוא, אלו הכונות שנכתוב על הסדר (ימי השבוע) קח (ביום א') לך (יוכ) ב'. סמים ג' נטף ד' ושחלת ה' וְתִלְקָנָה ו', סמים ליל שבת, וְלִבְנָה יום שבת, וְזָה מנחה של שבת. וביאור הענין הוא, כי כשהאדם עוסק בתורה, יכוין תמיד ויצויר נגד עיניו שם יהו"ה בא"ת ב"ש שהוא מַצְפֵּץ. (יום א') מנקוד כלו בפת"ח בנקוד קח, וביום ב' בנקוד לך (מַצְפֵּץ) שהוא שב"א קמ"ץ. וכן עד"ו, עד שנמצא כי ביום ששי ינקדהו בנקוד וחלבנה (מַצְפֵּץ) ובלייל שבת, בנקוד סמים, (מַצְפֵּץ) ובבקר ביום שבת, בנקוד ולבנה (מוצֵפֶץ) ובמנחה של שבת, בנקוד וְזָה (מַצְפֵּץ).

טוב ללכת על קברי הצדיקים, ולהתפלל עליהם. ואמנם הצדיקים אשר קברותיהם נעלמים מבני אדם, ואינם ידועות להם, אלא לפרטים, כמו אלו שנכתוב בעה"ת בשער הגלגולים, הנה התפלות שהאדם מתפלל עליהם, הם יותר מתקבלות לפני הקב"ה, ויותר נשמעות.

יחוד א

להחזיר את הרשע בתשובה, והוא להר"ם אלשיך זלה"ה, על אודות בנו, שנשתמד, ולמד לו מורי זלה"ה, שיכוין ליחוד הזה להשיבו בתשובה, והועיל לו, ושב לדת ישראל. כבר ידעת, כי ברכת השיבנו אבינו לתורתך שכתפלת י"ח, היא בבינה, הנקראת תשובה. ולכן בהגיעך בברכה זו בתפלתך, תאמר תפלה זו קודם החתימה, ירמ"י אר"א, שתחתור חתירה מתחת כסא כבודך, וקבל בתשובה את פכ"פ, כי ימינך פשוטה לקבל שבים, בא"י הרוצה בתשובה. ובמלת ימינך, תכוין אל ספירת החסד, הנקרא ימין. ותכוין בה שהיא שם הוי"ה נקודה בסגול, כל ד' אותיותיה יְהוָה והנה החסד נקשר עם בינה, ולכן תכוין לקשר ולחבר החסד עם בינה, הנקרא ימין ותשובה. ותכוין שיפשוט יד ימינו הנקרא חסד, כדי לקבלו בתשובה הנקרא בינה, הסמוכים יחד.

יחוד ג

וגם הוא אל הנזכר, בקראי 'ענגי אלהי צדקי בצר הרחבת לי, (תהלים ד') והם ר"ת בגימטריא ע"ב דיודי"ן. גם צ"א, והוא יהו"ה אדני". גם ל"ז, הוא מלוי דס"ג, להמתיק האחוריים דאלהים. וימשיך עליהם ההו"ה דיודי"ן העולה קרו"ש מ) כנודע, ביי"ד אותיותיו פשוט ומלא. ובע"ב צ"א, אנו ממשיכים ד' יודי"ן שבס"ת הראשונות. ובל"ז, אנו ממשיכים מספר אותיות מלוי המלוי. ובשם קדוש וארבעה אותיותיו כנזכר, אנו ממשיכים הט' יודי"ן. (ה)

הגהה

ת', ועשר אותיות של המלוי הוא ת"י, כמנין קדוש. וקשיא לי כמ"ש ביי"ד אותיותיו פשוט ומלא, ואולי מונה גם ד' אותיות של קדוש.

(ה) אמר שמואל: לא ידעתי כיצד הוי"ה דיודי"ן עולה בגימטריא קדו"ש, אלא בהיותנו לוקחים הארבעה יודי"ן משם ע"ב, ונעשה מהם

הנהגות ומראת מקומות

ל) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רצ"ב ד"ה ועם זה. ע"ח ח"א שער הכללים פרק י"ג. שער אר"א פרק ז'. שער הזווגים פ"א. ספר הלקוטים וירא. וספר לקוטי תורה וירא. שער המצות פרשת

ל) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רצ"ב ד"ה ועם זה. ע"ח ח"א שער הכללים פרק י"ג. שער אר"א פרק ז'. שער הזווגים פ"א. ספר הלקוטים וירא. וספר לקוטי תורה וירא. שער המצות פרשת

ת) עיין בהגהת אמר שמואל. זהר ח"ג קכ"ט

יחוד ד

עם הכולל, להורות, כי הוא הממתקו. (ח) גם אדני' כלו בנקוד חולם. עולה בגימטריא הוי"ה דס"ג עם מ"ב אותיות פשוט ומלוי ומלוי המלוי, להורות, כי משם נמשכת המתקו. (ט) גם אהיה כלו בנקוד חולם. עולה אי"ן בגימטריא. ולכן שם אהי"ה סודו הוא בכתר, הנקרא אי"ן, ואם תחבר כלם ג' חשבונות הנ"ל, עולים בגי' רל"ב עם הכולל, כמנין ארבעה הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, כי מהם נמשך השפע לשלשה שמות אלו, הכוללים כל הי"ס מראש ועד סוף, וטוב לאדם שיכין באלו השמות עם הנקודות הנו', כשעולה לשכב על מטתו, גם זה נלע"ד חיים, שאינו ממורי ז"ל.

יחוד ה

וגם הוא אל הנז"ל, כמעט שעברתי מהם וגו', (שיר ג') כמעט בגימטריא ק"מ (א) מה"ם בגימטריא אלהי"ם עם הכולל, גם ר"ת כמעט שעברתי מהם, הוא שי"מ, והוא ר"ת שם כבוד מלכותו. לעול"ם בגימטריא קע"ו. ברו"ך וע"ד גימטריא דג"ש. שהוא ושב, בנקוד ושב ורפא לו. והוא (גימטריא) שאהב. (?)

וגם הוא אל הנזכר, אדני' במלואו הוא בגימטריא תרע"א. וכשתוסיף עליו י"ו אותיות המלוי עולה תרפ"ז. (ו) להורות, כי שם זה הוא היכל אל ארבע הוי"ות, (ג) ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וגם לשלשה שמות אהי"ה, דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן, העולים כל הוי' שמות תרפ"ו, ואם תוסיף עליו ל"ה אותיות מלוי המלוי. יעלה בגי' תשכ"ב. (ז) וזהו אם תשכב לא תפחד. ושכבתה וערבה שנתך. (משלי ג') ולזה יכוין האדם בשעה ששוכב על מטתו בלילה, ולא יתיירא נפשו מן המזיקין. ואפשר כי גם ינצל מן הקרי. גם ז' שמות הנו' שהם תרפ"ז, אם תוסיף עליהם כ"ח אותיותיהם הפשוטים, יעלו בגי' תשכ"ב. באופן, שצריך לכוין ליחוד אלו הוי' שמות הנו', עם שם אדני', ע"ד מ"ש. גם אם תוסיף ס"ה שהוא מספר אדני' פשוט, על תשכ"ב הנזכר, יהיה הכל בגימטריא תשפ"ז, והוא בגי' השתפא עם הכולל. והוא תמורת צבאות בא"ת ב"ש. ונלע"ד חיים הכותב, כי אין זה ממורי זלה"ה. גם יהיה כלו בנקוד חולם. עולה אדני'

הגהה

בגימטריא מ', והנה מ' וכ"ו, הם ס"ה כמנין אדני' ע"ה. (ט) אמר שמואל: גם המספר הזה כמספר הקודם לזה. (א) אמר שמואל: עם הכולל. (?) אמר שמואל מה שנלע"ד הוא, כי מלת ברו"ך בגימטריא רכ"ח, ומלת וע"ד הוא בגימטריא פ', ושניהם ביחד בגימטריא ש"ח, כמנין שם דג"ש עם הכולל, ונקוד שלו הוא ב' שב"א, מאותיות ושב ורפא, והחולם מתיבת לו. וקשה לי, כי תיבת ושב נקודה בקמ"ץ, וצ"ע.

(ו) אמר שמואל נלע"ד, מ"ש י"ו אותיותיו, הם ארבע אותיות הפשוטים, ושנים עשר אותיות של המלוי. (ז) אמר שמואל, הענין הוא, כי בשם אדני' יש בו ג"א אותיות. ונתבארו בפסוק ועתה יגדל נא כח ה', ולכן מתחלה הזכיר הי"ו אותיות ארבעה פשוטות וי"ב של המלוי, ול"ה אותיות של מלוי המלוי, סך כלם הם ג"א. (ח) אמר שמואל: זהו באור הענין, כי שם ההוי"ה פשוטה הוא כ"ו, וארבעה נקודות של הארבעה חול"ם, הם ארבעה יודי"ן, והם

הנחות ומראה מקומות

(ג) ע"ה א"ב שער תקון הנקבא פרק ב' כלל י"א.

סוף ע"ב. שער הכונות דרושי העמידה דרוש ג'. פע"ה דרושי העמידה פרק ג'.

יחוד ו'

גם הוא אל הנז"ל, חשמל: שע נהורין, יהו"ה יהו"ה. לאל פ) שע: יהו"ה יהו"ה, שלשה אותיות, מ"ב זוגים אחה"ע גיכ"ק, אלף, אלף ה"י, אלף ה"י יו"ד, אלף ה"י יו"ד ה"י, יהו"ה אלהים. לאל שעה, שלשה אותיות, א"ל אדנ"י, א"ל א"ל, כ"ב אותיות, ושלשה מוצאות וחמשה מוצאות, אלהים אלהים. צפנו צ) כ"ו ע"ב, כ"ו ס"ג, כ"ו מ"ה, כ"ד ב"ן, כ"ו כ"ו כ"ו, ש"ע ה' ו', אלף אלף אלף אלף, אל אל, יהוה יהוה יהוה, הם פנים.

יחוד ז

גם הוא אל הנזכר, אל יוד יוד יוד אַלף.

עד שמצאתי, ש"ע נהורין. (כ) שהם א"ל א"ל במלואיהם, אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד. שעברתי, בגימטריא אלהים דיודי"ן, ש. אלהים דאחוריים, ר'. אלהים ר', אלהים ש. והח"י החסירים, הם (פשוטו ו) מלואו י"ה אותיות. (ל)

'את שאהבה' צפשי, ר"ת שג"א, והם קע"ו קע"ה. קע"ו הם אחוריים דס"ג, קס"ו עם עשר אותיותיו הם קע"ו. קע"ה, ע) שרש החסד, וט' מדות. נשא לשך מעביר (מ) אותיות אמצעיות, עם עברה מצא אהב פש. (נ) ויצאו מהם הצירופים האלו אשר אציירם לפניך בע"ה והם אותיות אלו פָּמַע בְּנֵם מְצָא אָהַב פֶּש. אלף הי יוד הי. יוד הי ויו הו, יוד הי ואו הי.

הגהה

והם קפ"ד, הסר משם ט' מדות, והם ט' תקונים דכהנא רבא, וישארו בגימטריא קע"ה והשאר לא הבנתי.

(ג) אמר שמואל: גלע"ד שהענין הוא אותיות אמצעיות של כל הפסוק הנזכר של כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי בהסירך את ר"ת שלהם כמו שכתבנו עד עתה, יהיו האותיות אמצעיות זולתי הס"ת (של) התיבות הנז"ל.

(כ) אמר שמואל: הענין הוא כך, ר"ת: 'עד' שמצאתי.

(ל) אמר שמואל: הענין הוא כך ארבעה פעמים אלהים שנים מהם ביודי"ן והם שש מאות ושנים מהם האחוריים והם ת' וארבעתם הם אלף ומלת שעברתי בגימטריא אלף פחות ח"י, ופירושו כי הח"י הם פשוטו ה' אותיות, ומלואו הם י"ג אותיות כולם הם ח"י.

(מ) אמר שמואל: לא הבנתי, ואולי ירצה להביא גם אחוריים דע"ב, שהם שרש החסד

הגהות ומראה מקומות

מעביר פירוש ועתה נמתק הש"ך דינין ומעבירן, כי מעביר ג"כ בגי' ש"ך וב כוללים. נמצא כמון שנעשה משנ"א נש"א, גם נעשה מהש"ך מעביר, שנשא ומעביר הם ב' המדות נשא עון ועובר על פשע (הו"ב).

פ) פירושו ב' פעמים א"ל כי אות א' מצטרפת עם ל' הראשונה, ועם ל' השניה, ועיין בשער הכוונות ענין ר"ה דרוש ו', בכונת לדור דודר המליכו לאל.

צ) שם זה הוא בא"ת ב"ש ה"ו ש"ע.

ס) פירוש שמחלק הר"ת את שאהבה נפשי, ותחלה מכון הצירוף שגא ר"ל שעשה מעשים אשר שגא ה'. ואח"כ מחלק השנא לשני חלקים, חלק אחד לתקן האחוריים דס"ג שהוא גי' קס"ו שז"א יונק ממנו וע"י חטאו נסתלק, לכן יכוין לתקן זאת, להמשיך ע"י תשובתו ויחודו קע"ו שהוא קס"ו ועשר אותיותיו במקום ההוא. ואח"כ יכוין להעלות הו"א בט' מדותיו שם אל הקס"ו שהם גימ' קע"ה. ואחר שתקן יניקת ז"א כראוי, יכוין עתה את הצירוף נש"א ר"ל נשא עון, מדה העשירית שממעל לו, ונעשה ע"י יחודו צירוף שנ"א למדת נשא, לש"ך

שער רוח הקדש

יו (ז) כה אח וי א שלימה ח) צ צ ט) שלשה השמות ב' אותיות השלשה שמות ר"ן רל"ב כ"ד שפע ישראל, הוה אלהינו. י) וְאִתְּן צְוָה צָ צָ בְּיָמֵינוּ

הגהות ומראה מקומות

חכמה מן הכתר, ותו' של השם שהוא עמודא דאמצעייתא, ממשיך מה' בינה אחוי א' שלימה, פירוש: אח הוא ז"א בט"ס דליה בו' שהיא בחינתו, שהוא י' שעל ו' דא' וממשיך י"ס למלכות, שהיא שתחת הו' שבאמצע א', אז א' שלימה, פירוש נשלם הא' בכל בחינות שלו, ששם זה נקרא א' והיא שלימה, שהיא כלול כלא, פירוש: ששם זה הוא בכתר והמשכתו והשפעתו הוא עד מלכות, כמ"ש בתקונים תקון ע' דף קלד, כל שמא דאיהו בתרין עשר אתון איהו ברזא דא' דא הוא שלימא, וכלא ביה: א' אה"ה א' אלקים, א' אדנ"י, א' אחד, א' כתר, אלפ פלא, חכמה, אלף בינה, א' אל, חסד ז"א, א' אדנ"י מלכות, עכ"ל התיקונים, הרי א' שלימא, נמצא ששם זה נקרא א' שלימה, בפועל פעולתו להמשיך מכתר עליון ב"ה, עד למטה במלכות, להשפיע להעולמות שלמטה (הו"ב).

ט) צצ, פירוש: שיש בצדי ב' בחינות, כמ"ש בשער מאמרי רשב"י זיע"א, דף מ"א ט"ב ד"ה אמר לה צדי, (ועיין בהקדמת ספר הזוהר אות כ"ו בסולם מאמר אותיות דרב המנונא סבא) אם בחי' זוג עליון חו"ב ע"י הדעת, ואם בחי' זוג תחתון תפארת ומלכות ע"י יסוד, כל כמו שזווג התחתון לא היה אנפין באנפין עד דאתתקן לתתא, כן הזווג העליון לא אהדרת אפין באפין עד דאתתקן עתיקא בו' ולפיכך נכפלה הצ' כנגד ב' זוגים אלו עכ"ל. והוה כוונתו כאן לב' זוגים אלו, ונמשכין הב' אלו כסדר. בצ"צ יש ג' שמות במלוייהן, ע"ב ס"ג מ"ה, ובכ"י יש ג' שמות אלו בפשוטיהן י"ב אותיות. וברון יש כלולים הד' שמות או"א זו"ן ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וכ"ד מלוייהן ע"ה בלא פשוטיהן שמרמו לנוקבא, כי בחי' נוקבא לבד הוא מלויי דז"א כנודע, וז"א שהוא מ"ה מקבל מאו"א ע"ב ס"ג ונותן לבחי' ב"ן בחי' נוקבא שלו מלכות (הו"ב).

י) עתה שנשלם היחוד של שם זה בבחי' א' שלימה, והמשיך שפע על ידו, מכתר עליון עד

כגון יואאחצ"צבירון, בהאי שמא תמן את, תמן ציץ, תמן אכיר, תמן ירון. דא שמא דתליא מכתרא עלאה. כל שמא דאיהו מתרין עשר אתון איהו ברזא דאלף דאיהו פלא, ועליה אתמר אודך על כי נוראות נפלאות נפלאים מעשיך. ותרין עשר שמחן אינון: אחצביההירון. (ספרים אחרים יואחצ"צבירון) (ס"א יואחצ"צביבירון) (ס"א אהצצביהרירון) (ספרים אחרים אהצצביהרירון) (ג"א אהה נצב אדירון) כל חד מתרין עשר אתון, ואינון ממנן על תרין עשר צנורין דנפקין ממקור עלאה דלית ליה סוף, ואינון מסטרא דאריך אנפין.

ובספר ברית מנוחה כתוב השם קדוש זה יוצא מן הפסוק ויאמר יהו"ה הנה מקום אתי ונצבת על הצור. והח' שחסר מן הפסוק, נתחלף באלב"ם לק'. ויותר הוא נמצא לשאלה ומביט למעלה להשיב מענה נכונה לקוראיו בו'. והוא שם הימיני של אוצר בני ישראל, שמשם הם מקבלים בו'. ויוצא מגמר זוג אורות עליונים, מדרך הבינה מצד החסדים דימין דכתר שהן הדכורין דהוי"ה ב"ה, י"ו בו' עכ"ל.

ז) הרב יוס"ד ז"ל ג"ל דצ"ל י"ו א"ח כ"ה, ור"ל יחוד פסוק דשמע ישראל, שיש בו כ"ה, והשאר ט"ס. ומ"ש צ"צ ג' שמות היינו ע"ב ס"ג מ"ה שגי' ק"פ. ומ"ש ב' אותיות הג' שמות קמפרש ואזיל תשלום השם, ובי הם י"ב אותיות הפשוטות דעסמ"ב, ור"ן רל"ב כ"ד עם הכולל כ"ה שמע וכו', וה' אחד גרמזים בי"ו א"ה, יו"ד ויו" מהוי"ה, ואלף ח"ית מאחד, ואח"כ חזר באופן אחר לדרוש ביחוד השם הנוכר, ויש בו ט"ס, ואח"כ חזר באופן אחר והוא מובן.

ח) פ"י י"ו הם הדכורין דשם הוי"ה שהשם זה יוצא מהם. כ"ה: כ' זה כתר, כמבואר בתקונים, שיש בכ' גימ' יו"ד מלא. ה' בינה, פירוש: ב' דכורין י"ו הממשיכין שפע אור מלמעלה ה' שהיא

יחוד י

וגם הוא הוא אל הנוזל, 'שבע ביום' הללתיך (תהלים קי"ט) ר"ת שב"ה. ב' שמות אהי"ח יודי"ן ואלפ"ין והכולל. ג) על 'משפטי צדקך.

נשבעתי כי רנו רון אי אי הה, ס) ואחץ צבירון). (אותיות) ברצון י שהם ארבעה שמות שעולים רל"ב עם אדנ"י, (בצרופי) [ברבועו] העולה קכ"ו, ובאפיסת המחשבה לשלשה שמות, ובשם הרביעי לצרף עמו שם אדנ"י ל) :ואחץצבירון: מ).

הגהות ומראת מקומות

של יצחק באים לידי עבירות כו', תהא מזכיר להם עקדת יצחק אביהם, ועמוד מכסא דין לכסא רחמים כו' ותרחם עליהם, ותהפוך להם מדת הדין למדת הרחמים עכ"ל המדרש. וכשיקיים את השבעה רנ"ו ליעקב שזהו רון יחוד גמור כל ד' שמות עסמ"ב כלולים במלכות ג"כ, להשפיע להם מכלם, אף הווג דנשיקין שהוא התחברות א"ה מאהי"ה עם י"ה מהוי"ה, כמ"ש לקמן ביחוד כ"א סוף כונה א', וא"ה קודם לי"ה, ואחריים שלהם בשילוב בחי' זוג כנודע, כזה: א' א"ה, י' י"ה, ושילוב שלהם הוא כזה: א"י א"י ה"ה, ובתיקונים שם איתא בלשון זה, ואינון י"א י"א מן הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, הרי שם ב' יודי"ן קודמין, אמנם כאן האלפין קודמין, הוא ר"ל זוג דנשיקין משמות אלו.

מלכות, מכוננין עתה יחוד של שמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שנמשך ג"כ דרך שם זה, ששם זה כלול כלא, וזהו יוא"ח כ"ה פירוש ד' אותיות אלו גימ' כ"ה, ר"ל כ"ה אותיות של שמע ישראל בכלל, שיוצא הווגים חב"ד זרין, יוצאין מאלו ד' אותיות יוא"ח דשם זה, ובפרט עד ד' דאחד שהוא אר"א וז"א, שהם ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה, וזהו צ"צ. ב"י שהם ג' שמות אלו, עד ד' דאחד פשוטיהן לבר, ומלוייהן לבר, מרומים בד' אותיות דשם זה, ואח"כ מכוננין להמשיך כל זה במלכות, וזהו דר"ן. פירוש: באותיות ררין שבשם זה, כלולים ד' שמות עסמ"ב, והוא ד' דאחד שהוא מלכות שכלולה מכלם בהתדבקותה לז"א א"ח, וכן כ"ד אותיות של בשכמל"ו שהוא מלכות כלולים ברון דשם זה, ואחר שיחיד פעם ב' בשם זה, להעלות את מלכות לז"א, וזרין לאר"א, מכון ומיחד פעם ג' בבקשה ע"י שם זה יוא"ח צה צ"צ ב"ל נשבעתי, וזהו ביררין פי' ע"י השפע שהורידו יתקיים השבעה לז"א שנקרא ב"י, ר"ל שיקיים עליו על המיחד יחוד זה השבעה שנשבע בעקדה, כמו שכתוב בי נשבעתי שהוא בז"א כמ"ש בזהר נשא קל"א דאומי ז"א לאברהם, זכתיב בי נשבעתי נאום ה', נאם ז"א, והשבעה היתה מה שכתוב במדרש רבה אמור פרשה כ"ט ח' וז"ל בחודש השביעי ר' ברכיה הוה קרי ליה ירחא דשבעתא, שבו נשבע הקב"ה לאברהם אבינו ע"ה התיד ויאמר בי נשבעתי נאם ה', מה היה צורך לשבעה דב ביב' בר אבא בשם ר' יוחנן עמד אאע"ה בתפלה ובתחנונים לפני הקב"ה ואמר לפני רבש"ע גלוי וידוע לפניך בשעה שאמרת לי קח נא את בנך את יחידך, היה בלבי מה להשיבך כו' אתמול אמרת לי כי ביצחק יקרא לך זרע ועכשיו אתה אומר לי והעלתו שם לעולה, אלא כשם שהיה לי מה להשיבך וכבשתי את יצרי ולא השבתיך, כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פי, כך כשיהיו בניו

כ) אחר שהיה מיחד ב' פעמים שם הזה בכל מיני הווגים עד מלכות, עושה עתה יחוד שם זה פעם שלישית, בבחי' מלכות לבר, שתשפיע אל העולמות של מטה עד אל המיחד עצמו, ברצון ה' עליון ב"ה, ומחלק השם לשנים ומכוון כך יואאחץ עולה קי"ז ע"ה מספר בין אדנ"י בחי' מלכות, צבירון: אותיות ברצון י' פידושו ברצון הוי"ה להשפיע במלכות מכל הפרצופים העליונים שלמעלה ממנה.

ל) מפני שחלק השם לשנים בפעם השלישית לכן עתה כוללם ומיחדם ב' התצאים לאחד, שהרי שם זה הוא בחי' אחת, לכן חוזר ומכוון פעם ד'.

מ) פי' נשאר יואח"צ כי צבירון גימ' רל"ב וקכ"ו, ועם היות שנצטרף הקכ"ו עם הרל"ב במחשבה אנו מצרפים אותו עם העס"מ וחוזרים לצרפו פ"א אדנ"י בשביל הבין לברו שהוא בחי' המלכות עצמה, וזהו יואח"צ שגימ' קי"ז ע"ה קי"ז (יוס"ד ז"ל). ג) וב' כלולים שלהם.

יצחק. ד' פעמים הוי"ה דב"ן יוד ווו ווו, וז, ווו ווו ע) וכן עד ד' פעמים. וס"ת פ) צחק צדקה צ) וס"ת ק) תנ"ה, שלשה אהי"ה דיודי"ן ואלפ"ין וההי"ן וגם נ"תה שהוא שם אחד משם בן ע"ב דויסע, ישמע ת"ך, ד' יודי"ן דהוי"ה דע"ב הם ת', ועשר אותיות ו"ד ממלוי יו"ד. חכ"ם (גימטריא) חיי"ם, ובא"ת ב"ש סלי, שהוא אדנ"י ס"ה. ול"ה אותיותיו דמלוי המלוי. ויוסף שלשה הוי"ת דב"ן. לקח, יהוה אהי"ה, יהוה אדנ"י. ונבון הוי"ה דע"ב דיודי"ן ומ"ב אותיותיו. (ס) ר) שין דלת יוד, ומלוי המלוי של אדנ"י, והב', הם שד"י, ול"ב ש) אחוריים דס"ג. ת) שפסקלן. ב' מנצפ"ך עם הכולל ב"פ, והנקוד משם יאהלניה בינה. ב)

ר"ת (גימטריא) ר'. אחוריים פשוטים דאלהי"ם. שבע, אלהי"ם דיודי"ן והוי"ה דיודי"ן. ביום, יו"ד ה"י וא"ו ה"ה. הללתיך, עשר הוי"ת דמ"ה דאלפ"ן, ומ' אותיות, והחמש הם גבורות, משולבות בחמש אחרות שהם חסדים. שבע ביום, ת"ל, עשר פעמים יו"ד ה"ה וא"ו. שבע ביום הללתיך, תתקכ"ה, עשר פעמים יהו"ה ואדנ"י והעשר שמות. ומשולבות חמש בחמש. וע' משבע, וב' מביום וארבע אותיות ההוי"ה הרי אלף אחד, שהוא אחוריים דאלהי"ם במלוי ההי"ן. שע"ב ס) מכליך ק"ך בתים הבנויות מאלהי"ם. צדקך מלוי אלהי"ם דיודי"ן, והשם. צדקך במלוי. צ"ך דל"ת קוף-כס, צדי דלת תקלה. קוף כף רפו. הוא שדי, שין דלת יוד, והט' אותיות (והכולל). הרי"ש הלוי, כי בי עשר פעמים.

יחוד י"ב

וגם הוא אל הנז"ל, ולא כתב הפסוק עצמו, כי אם הר"ת וס"ת, וחפש ותמצא. וזהו לבש ג) שדי, שין יוד נוז, דלת למד תו, יוד ואו דלת. ועם השמנה יתירים יעלה בגימטריא שם. בציון שלשה הוי"ת דב"ן, ד) וכל ב"ן עולה

יחוד י"א

גם הוא אל הנז"ל. ישמע חכם זיוסף ל"קח (משלי א') ר"ת יוד הא ואו הי, ונבון' יתחבולות' יקנה' ר"ת (גימטריא ב"פ) יצחק.

הגהה

(ס) אמר שמואל: גלע"ד שצריך להגיה למעלה בישמע שהוא ת"ך לא ת"ק והם ד' יודי"ן ת' ו"ד ועשר הם ת"ך כגלע"ד.

הנחות ומראה מקומות

כ' מן חכמ. ס' מן יוסף. ק' מן לקח. ב' מן ונבון. ל' מן תחבולות. ג' מן יקנה.
 ב) הוי"ה מצורף עם אלו שהוא אם אותיות אהי"ה בינה (יוס"ד).
 ג) היינו לב"ש גימט' שד"ש פשוט עם י"ה אותיות ממלוי מלוי, ונשאר שמונה אותיות ממלוי מלוי ומצטרפים עם לב"ש ועולה יחד בגי' שם.
 ד) כי ברבוע שם ב"ן יש כ"ד אותיות, ובצירוף שכל ה' מצוירת ג' ווין עולה ק"ד ועם כ"ד אותיות הרי קכ"ח.

ס) צ"ל ס"ת ביום הללתיך על משפטי צדקך מכלי"ך, ק"כ, ור"ל שבע ש' וע"ב ממתיק (ק"כ) צירופי אלקים עכ"ל (יוס"ד).
 ע) שם ב"ן שד' ההי"ן מצוירות ג' ווין כל אחת.
 פ) ס"ת ישמע חכם ויוסף לקח גימ' צחק.
 צ) וגי' צדקה ע"ה שיתן צדקה בשמחת הלב.
 ק) ס"ת ונבון תחבולות יקנה, תנ"ה.
 ר) תחבולות גימ' ש' דלת וכו', והג' הם ג' אותיות שד"י עכ"ל (יוס"ד).
 ש) יקנה אחוריים דס"ג כצ"ל (יוס"ד).
 ת) שם זה יוצא מן הפסוק עצמו: ש' מן ישמע.

וגו', (תהלים כ"ה) גם בגימטריא יג"ל, שם אחד משם בן מ"ב. ג"ם כ"ל בגימטריא שלשה פעמים א"ל. קויד חמש חסדים שהם ה' היות ביסוד שנקרא ו'. קויד לא יבושו, ר"ת בגימטריא ק"מ, והוא מלוי של אהי"ה דידי"ן. גם (ר"ת) 'כל קויד' לא יבושו, הוא ק"ס והוא (גימטריא) אהי"ה בידיו. (א) 'גם כל קויד' לא יבושו, ר"ת אחוריים דס"ג בלי אות א', שהוא סוד ב' פעמים א"ל. והג', י' לא יבושו. כ) קויד ל"א, בגימטריא אחוריים דס"ג (ע"ה) קויד ל"א עם אות י' של יבושו, בגי' אחוריים דס"ג עם עשר אותיותיו. קויד ל"א, ר"ת ה' היות של חמשה גבורות. גם כל קויד, עם שתחליף אות מ' ב' בא"ת ב"ש, יהיה ר"ת גיכ"ק, ויכוין להמשיך מן גיכ"ק שהיא חכמה, אל הגבורות הנו' להמתיקם. (ק) גם כל קויד, הוא ר"ת

קכ"ח, שהוא קכ"ג, וה' והשלשה פעמים קכ"ג, עולים ש"ע, דהיינו תיבה א', ועם שלשה ההי"ן, עולה שכינ"ה. (ע) בש"י קנ"א וקס"א אהיה דההי"ן ודיודי"ן (פ) ה) רנב, אלהים ה' באלף, שדי יהוה. (צ) בציון שם עם הכולל, (גימטריא) צבאו"ת. בירושל"ם שופר. תקצ"ח תתמ"ז ש"ן ו) בירושלים ש"ע רוכ"ב, כ"ו ע"ב ק"ל. ז) תקצ"ח עם שלשה ההי"ן תרי"ג. תנועה ח) ג' ב"ן שתי היות מ"ה כ"ו ט. ש"ן דל"ת יו"ד. ש"ן יו"ד גו"ן. דל"ת למ"ד תי"ו. יו"ד וא"ו דל"ת, וט' אותיות שנים יתירים כנגד הכוללים ש"ן וקהם.

יחוד י"ג

וגם הוא אל הנו"ל, גם כל קויד לא יבושו

הגהה

(צ) א"ש: גלע"ד, שהם ס"ת לספר' בציון שם, שהוא רנ"ם. (א) א"ש: עם הכולל.

(ק) א"ש: הנלע"ד הוא, שמונה כל תיבת גם, ומחליף המ"ם ביו"ד, ואו יהיה גיכ"ק על הסדר, כאשר נקדתי האותיות לפניך.

(ע) אמר שמואל: מתוך דברי הרב זלה"ה נלע"ד, שהפסוק הזה הוא, לספר בציון שם ה' וגו', ולכן ר"ת הם לב"ש: וגם תיבת לספר, היא בגימטריא ש"ע, וזהו מ"ש דהיינו תיבה הא', ועם שלשה ההי"ן, עולה שכינה כנלע"ד. (פ) א"ש: גלע"ד, שהם ר"ת של 'בציון שם יהוה', שהוא בש"י.

הגהות ומראה מקומות

ח) צ"ל תני' ע"ה ומפרש ואזיל שהוא ג' ב"ן וכו' (יוס"ד). ט) ג' פעמים ב"ן שכל ב"ן בגימטריא קכ"ח עולה שפ"ד ובי' פעמים מ"ה וכו" עולה קמ"ב ועם ה' אותיות תנועה ס"ח תקליא כמספר תנועה. י) פי' הזאל הג' נרמז בתיבת ל"א אותיות א"ל (יוס"ד). כ) פי' שר"ת גם כל קויד לא יבושו גימטריא קס"ג וצריך הוא לכוין אחורים דס"ג שהם קס"ו לכן אמר שיכוין אחורים דס"ג בלא אלפין שבואו, ויהיה המספר קס"ד ובשתי האלפין יכוין ב"פ א"ל, אכן עדיין אחורים דס"ג הם קס"ד ובר"ת אין כ"א קס"ג, לכן יכוין א"ל פ"ג בכל תיבת לא שבפסוק.

ה) רנ"ם עם ג' אותיות, גימטריא אלהי"ם דאלפין ע"ה, ורנ"ם והו"ה בלי הכוללים בגימטריא שד"י. ו) הענין הוא כך, כי ירושלם גימטריא תקפ"ו, כמנין שופר, ואותיות שופר במלואם י"ב אותיות ע"ה ונדרשו בכוננת שופר, והוי"ן תקצ"ה, ועם ג' ההי"ן הנזכרות בתחלת היחוד הוי"ן תרי"ג. ותחלת גימטריא תתמ"ז שהוא שד"י במלואו שהוא תתי"ד נשאר ל"ג מן תתמ"ז והם כ"ו אותיות מלוי המלוי דשד"י הת' חסרה י', ועם ט' אותיות המלא הוי"ן ל"ה ולזה אמר ובי' יתרים וכו' (יוס"ד).

ז) בירושל"ם מלא יש ש"ע רוכ"ב, ורוכ"ב הוא כ"ו ע"ב ק"ל. ע"י בשער הפסוקים ישעיה י"ט.

יחוד י"ד

גם הוא אל הנזכר, הלא פרס לרעב לחמך וגו', (ישעיה נ"ח) ס"ג ועשר אותיותיו ומ"ב שלו, הוא ר"ת 'הלא פרס לרעב. ה' ראשונה ל"א מן ס"ג. (ב) פר"ס בגימטריא יהו"ה שד"י, (א"ש: חסר ו') ה"ל"א פר"ס, בגימטריא שע"ה נהורין והכולל. לרע"ב בגימטריא ש"ב, והוא בגימטריא אהי"ה כזה א' פעמים א'. ה' פעמים ה', י פעמים י, ה' פעמים ה', סך הכל קנ"א, ועוד אהי"ה דההי"ן קנ"א, הרי ב' פעמים קנ"א, והם ש"ב. ס"ת הלא' פרוס' לרעב, הוא הוי"ה דס"ג. לחמ"ך בגימטריא א"ל אדנ"י וב' כוללים. ר"ת 'הלא פרס, הוא אלהים עם הכולל. ה' מתיבת ה"ל"א, עם ר"ת 'לרעב לחמך בגימטריא אדנ"י. וענינים מרודים תביא בית, ר"ת בגי' ב"פ דר"ך, שהם תמ"ח, שהם דרכי מות, (משלי י"ד) וצריך לעורר ב' פעמים ס) ס"ג וקס"ו דאחוריים שלו, להמתיק. (ג) והשם הוא מקצת. מן ס"ת וענינים מרודים תביא בית.

גיכ"ק כאמור, והוא בגימטריא קל"ג, כי הק"ל הם החמש גבורות חמשה הוי"ת, והג' הם הממותקות כנודע. גם כל' קויד', הם ס"ת מלך בגימטריא (ע"ה) יהו"ה אדנ"י, שהוא סוד ארבעה פעמים ל) כחות כ"ב אותיות הנמשכות מן החכמה, ושתי ההוי"ת מן הגבורות שאינם ממותקות, ארבעה פעמים מ) שמונה הם ל"ב שיניים, הנמשכים מן החכמה. (ר) גם כל' קויד' לא יבושר, הם ס"ת צו, שהוא א"ל אדנ"י, והכונה הוא להמתיק עולם השלישי מן השלשה הנודעים.

'יבושו' 'הבוגדים' ריקם, ר"ת יה"ר, והם אחה"ע גיכ"ק, ושנים חסירים שהם הכוללים מן הנזכר. וס"ת מו"ם, והוא שם אחד משם בן ע"ב, והוא בגימטריא פ"ד, שהוא סוד אחה"ע מ"ב זווגים ושנים היתירים הם יה"ר. (ש) ריק"ם (גימטריא) ש"ן, (ת) והוא נ) רצ"ה (אלהים) אלהי"ם אל"ף למ"ד (ה"י) [ה"ה] יו"ד מ"ם, אל"ף למ"ד פ"א, למ"ד מ"ם דל"ת, (ה"א אל"ף) [ה"ה, ה"ה] יו"ד וא"ו דל"ת, מ"ם מ"ם והכולל הרי ש"ן. ונקודו גם כל קויד לא. נקוד הר"ת אלו. (א)

הגהה

(ת) א"ש: בגימטריא ריקם הוא ש"ן.
 (א) אמר שמואל: לא עמדתי על אמיתות החשבון הנזכר ובודאי שחסירים תיבות.
 (ב) אמר שמואל הכונה היא בתיבה ה"ל"א ה' ל"א והוא שם א"ל היוצא משם ס"ג שהוא שלשה יודי"ן ואלף. (ע)
 (ג) א"ש: החשבון אינו יוצא לאמתו, כי

(ר) אמר שמואל: מה שנלע"ד הוא, ארבעה פעמים הנו, הוא משמנה אותיות שיש בהוי"ה ואדנ"י, והכונה היא להמתיק.
 (ש) א"ש: הכונה היא לומר, ושנים היתירים על פ"ד, הם משלימים על השנים החסירים למעלה, משם יה"ר.

הגהות ומראה מקומות

פשוט ומלא ומלא דמלא ב"ן וב' כוללים וכוללים (יוס"ד) ומפרש והוא רצ"ה וכי.
 ס) פי' ב"פ ס"ג וב"פ קס"ו עולים תנ"ח שהם תמ"ח והיוד היא י של אדנ"י (יוס"ד).
 ע) זחר ח"ג דף רמ"ו ע"ב ובזחר ע"פ הסולם רע"מ פנחס אות תרמ"ו.

ל) כ"ב אותיות אלפא ביתא שעולים פ"ח ועם ב' הוי"ת וכי, ואח"כ ד"פ בח' אותיות של ב' הוי"ת הנזכר הרי ל"ב (יוס"ד).
 מ) שמונה הם ח' אותיות של ב' הוי"ת שאינם ממותקות ודלא כר"ש (יוס"ד).
 נ) ש"ן הן אלהי"ם דההי"ן ואלהי"ם יודי"ן

אותיות נקודות, להנחיל ס"ג, מנחה. אהבי ע"ב, ערבית. אל אלי אם עד המנחה. שם בוכ"ן, ערבית יום א'. ואוצרותיהם אמלא: ואוצרותיהם, תשכ"ח. אמלא תת"ל. נקוד קריאת האותיות מנחה מ"ו ע"ב. צוא"ר אור אור. נוריא"ל ק) נקוד אוצר. נקוד מ"ו ואוצרותיהם נקוד ע"ב ב"י. ערבית קפ"ד אחוריים דע"ב אל"ף למ"ד י' אלי נקוד ציור אל. יום ה' בהפך לְחַנְהֵל. גיכ"ק ד' מלויים, קריאת אותיות להנחיל ה"א. מנחה אהב"י יבה"א כן כן נקודם. אהב"י מלא בקריאת אותיות. ערבית ש"י ג' ב"ן. וגי' ב"ן ע"ב ק"ל ע"ב קד"ם כן נקודת בְּכַתֵּם ייִאִיִּי נקודת להנחיל אהבי ובמנחה אהבי להנחיל.

ואחר היחוד הנזכר, מצאתי כתוב זה, ואיני יודע אם נקשר עם הקודם, או הוא יחוד בפני עצמו, על איזה פסוק לא כתבו הכותב, וזהו: מ"ו ס"ג, הכל והכולל, כס"א מצפ"ץ מצפ"ץ אל" ק"ם מ"ו ששה יודי"ן רוח אלהי"ם מ"ו ס"מ אלהי"ם ה' אלהי"ם ה' אלהי"ם ה' והכולל אלהי"ם אלהי"ם א"י לאדנ"י אל"ף. אלף ה"י (אלף ה"י) יו"ד. אל"ף ה"י יו"ד ה"י. ואהי"ה. אדנ"י בא"ת ב"ש הוא תקט"ם. (ד) א"ת בגי' ב' אחוריים דאלהים פשוטים והכולל (ה) רוכב אלהי"ם אלהי"ם והכולל (ו) והשם (ז) צהפג צְהַהֶקְהָג.

יחוד ט"ו

ליל א' אכ"ת אל כת י' קריאת משנה בשעת השינה, זהירות גדול מן הקפדנות. י"פ אל חצי כתר. ליל שבת אהי"ה יהי"ו יו"י ויו" ע"ב וו"ן ל"ז בוכ"ו נקודם יי א בקריאתם ס"ג מ"ה יו"ד ויו" ויו" ויו" ויו" נקודת ארבעה חולם ויו". ויו" ויו" ויו" ויו" אהי"ה יהי"ו יו"ד ויו" ויו" יו"ד ויו". צדק קפד וי' אותיות נקוד בקריאת יוד ניו' דלת ארבעה פעמים וכן במוסף צד"ק קפ"ד וטפטפיה. במנחה אהי"ה יהי"ו יו"ד וא"ו דלת וכל הווי"ן במלוי אלף. נקודת ד' יודי"ן. עוד יי"א. ע"כ. ר)

גם אל הנז"ל, מסודר על שבעת ימי השבוע. ויכוין זה בברכות אמצעיות של תפלת י"ח, ויכוין באלו הצדיקים. ונלע"ד, שיכוין כל אחד ביזמן, ואין זה אלא כפי שרש נשמת האיש הנזכר, ולא לזולתו. רבי יוסי בן קסמא. רב יוסף. רב אחאי בריה דרבינא. רבינו האי גאון. מרימר. יהושע בן פרחיא. וביזם שבת, יכוין באלישע בן שפט הנביא. וזה ענינו, להנחיל אהבי יש (משלי ח') ר"ת אל" י, אל"י, שם בְּנִקְוֹ. ונקודו מן זה אלי ואנוהו, אם גם א"ך. ואוצרותיהם אמלא, מלוי ע"ב, ריו" ב"ן. קריאת

הגהה

לומר: קדמ"ת עם ארבעה אותיות של אדנ"י והכולל, יעלה בגימטריא תקט"ם.
(ה) א"ש: מובן הוא שהאחוריים הם מאתים, וב' פעמים מאתים הם ת' כו.
(ו) א"ש: לא הבנתי המספר.

אם בהיותנו מונים גם חמשה אותיות של ס"ג קס"ו ומספרם, הוא רכ"ט, ועדיין חסירים חמשה מתביבת דרך, ונשלימם עם חמשה אותיות של ס"ג קס"ו על דרך, ואז יהיו בגימטריא רכ"ט כנלע"ד.
(ד) א"ש: אפשר ששם זה עם ארבעה אותיותיו והכולל של אדנ"י, יעלה כך, רצוני

הנחות ומראה מקומות

צואר תי"ה מן ואוצרותיהם אור אור. נוריא"ל גימ' צואר. (ו) בדפוס ירושלים משנת התרל"ד כתוב שם טפטפיה קמץ תחת ט' ראשונה וקמץ תחת ה'.

(ז) תיבת הצור בא"ת ב"ש מצורף עם שם ההה (יוס"ד).
(ק) פירוש אוצר של ואוצרותיהם יכוין בצירוף

ואבירים, בנצח והוד, ובהם י"ב ניצוצות. יבל ביסוד, ובו ח' ניצוצות. למך במלכות, ובו כ"ב ניצוצות.

ואלו הם שרשיהם, קרח עם אלישע הנביא. יתרו, עם ריב"ז. יובל עם רבי יהודה הנדואה. דתן ואבירים עם רבן גמליאל. יבל עם באלי האמורא. למך, עם רב מלכיו. ואלו הם שבעה המלאכים כסדרם: ארגמ"ן, אכתריאל, מטטרו"ן. וצריך לנקוד כל אות ואות מהם בשתי נקודות, והם שב"א קמ"ץ.

ואלו הם שש אוהרות: עין, אוזן, פה, הסתכלות ברע, חוטם, ידיעה גדולה בחכמת האמת, כפי מה שיכול.

וזה סדרם בקצור: קרח י"ג ניצוצות. אלישע יו"ד. יו"ד ה"א. יו"ד ה"א וא"ו. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. עין, בתוך ארבע אמות בלבד. חסד אוריאל. דתן ואבירים, י"ב ניצוצין. רבן גמליאל ק"ך צרופי שם אלהים. שלא להסתכל ברע. נצח והוד, רפאל גבריאל. יתרו ששה ניצוצות. ריב"ז. י"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אוזן משמוע ברע ושיחה בטילה. גבורה מיכאל. יבל ח' ניצוצות, באלי. י"ה אדנ"י, חוטם מריח מבואות מטונפות. ומבשמים דעירות. יסוד גוריאל. יובל ט' ניצוצין, רב יהודה הנדואה, יהו"ה אדנ"י, פה מן שיחה בטילה, וליצנות, ת"ת אכתריאל. למך כ"ב ניצוצות, רב מלכיו, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אליף דל"ת נו"ן יו"ה. ידיעה ועסק חכמת האמת. מלכות מטטרו"ן.

גם אמר שצריך להזהר מדברים אלו: פסיעה גסה, גאווה, מעוט אכילה, כונת תפלה, השיבה שופטינו, ברכת הנהנין, לשים מלח על השלחן, שלא לשתות מים אחר המזון. להזהר בכבוד חביריו. גם יזהר כשיאמר נקדישך לכוין לחבר רגליו, ולכוין בשם של אבגית"ץ, כמבואר במקומו, וכבר העתקתים למעלה. (א)

יחוד אחד מועיל אל השכחה. וז"ל, גם כאשר האדם יעשה עונות רבים, גורם לסלק שלשה אלפין, שהם אותיות של"ג, ולהורידם הגהות ומראה מקומות.

(א) לעיל דף ל"ג ול"ד ול"ח. שער הכונות חזרת העמידה ד"ג.

צריך האדם המתעסק בהתבודדות כנ"ל, שיכוין בכל יום משבעה ימי השבוע, בשם אחד מו' שמות שם בן מ"ב על סדרם. כיצד: יום א' בשבוע, יחשוב בשם אבגית"ץ. וביום שני, בשם קר"ע שט"ן, וכו'. וביום שבת, בשם שקוצי"ת. כי עד עתה היתה היא מתלבשת בימי החול, ועתה ביום שבת, היא עולה למעלה ומאירה אלינו, שלא ע"י לבושי החול.

כונה אחת להנצל מן הלסטים, א"ל הר"ש סאגיס בשם מורי ז"ל, שהגיד לו מורי ז"ל, כי אביו של מורי ז"ל, נסה להנצל מן הלסטים, ע"י הזכירו שם מצמצי"ת. והגם שלא היה יודע אביו נקודו של שם הנזכר, עכ"ז נצול. ושאל מורי ז"ל, כי הנקוד של שם זה האמיתי, יוצא מפסוק. ביום זה הוא יגלח אדני קתצר השכינה. (ישעיה ז') כי שם הנזכר, עולה בגימטריא תע"ר. ונקודו עולה בגימטריא כנ"ף, ועיין ביחוד ה"ר גדליה בתקון עון משכב זכור. וע"ש.

יחוד אחד שהיה עושה מורי זל"ה, להעלות כמה ניצוצות נשמות, שנשתיירו עדיין עתה בזמן הזה בגיהנם בתוך הקליפות. והם משרש קין, שהוריש אדם אליו, שהיא הבחי' העליונה כנ"ל, ואמר כי מי שיהיה משרש קין, ובפרט אם יהיה מן הבחי' של מוח הדעת עצמו, ולא מן השש קצוות. ובפרט להיותו בזה בדור האחרון, היה יכול להעלות כל הניצוצות האלו, ולתקנם להחזירם בעה"ז כשאר בני אדם. והנה צריך כמה דברים להעלותם: האחד הוא, שיכוין להעלותם כל בחי' מהם, ע"י השרש המתייחסים אליהם. וגם ע"י הספירות העליונות, כל אחד כפי שרשו. ועד"ן ע"י כמה מלאכים המתייחסים להם. וע"י קצת שמות המתייחסים להם, וע"י כמה אוהרות, בקצת דברים המתייחסים להם. (ת) ודע, כי אלו הניצוצות הנו', הם שבעה בחי', כנגד ז' ספירות, ובכל בחי' נשארים קצת ניצוצות. וזה סדרם: קרח בחסד, ובו י"ג ניצוצות שנשארו עדיין. יתרו בגבורה, ובו ששה ניצוצות. יובל בת"ת, ובו ט' ניצוצות. דתן

(ת) יחוד זה כתוב בשער הגלגלים המשך הקדמה ל"ט ד"ה וזה עניינו.

הוא בכתף שמאל, וכתף בגימטריא ת"ק, וב' פעמים כת"ף בגימטריא אלף.

(ת) ואבאר ענינו באורך, כי הגה הם ב' שמות י"ה, מליאים ביודי"ן וההי"ן, והם כפולים. ונמצא שהם ד' שמות י"ה, שנים של מלוי יודי"ן, ושנים של מלוי ההי"ן, וארבעתם בגימטריא ק"ל. והם בגימטריא ב' שמות אדנ"י, בשתי הכתפות האלו. ונקודותיהם בגימטריא ע' וק"ל והם אותיות קל"ע. וז"ס פסוק וחמש עשרה אמה (קלעים לכתף) וגו' (שמות כ"ז) פירוש: כי שם י"ה, הוא חמש עשרה, והוא בכל כתף משתי הכתפים. וזהו ולכתף (השנית) כי כבר אמרנו, שהם ב' שמות י"ה, בכתף הימין אחד דיודי"ן ואחד דההי"ן, רק דשל יודי"ן גובר על של ההי"ן כאשר נשלב שניהם (בכתף ימין) וכן הם שניהם בכתף שמאלי, רק כשנשליבם, גובר שם מלוי ההי"ן, שהוא סוד הנקבה, על של יודי"ן שהוא הכזר. והנה יו"ד פעמים הי"ן, הם בגימטריא ש'. ויו"ד פעמים ה"ה, הם בגי' ר'. ושניהם בגימטריא ת"ק, כמנין כתף בימין. וכן בכתף שמאל, ונקודותיהם בגימטריא קל"ע כנזכר, וזהו קלעים לכתף. גם נקודותיהם בגי' ר', כמנין אחוריים פשוטים של שם אלהי"ם.

וז"ס האלף לך שלמה, כי ב' פעמים כתף הנזכר, בגימטריא אלף, שהם ארבעה שמות י"ה במלוייהם כנזכר. ונקודותיהם בגימטריא ר', שהוא י"ה דההי"ן, יו"ד פעמים ה"ה בגימטריא ר'. ואלו הם סוד ומאתים לנוטרים את פריו, כי שם י"ה דההי"ן העולה מאתים, הוא נוטר

לקליפות למטה. ועי"כ נתנת השכחה באדם, ושוכח כל מה שלומד. כי כן שלשה אלפי"ן הנו' הם ג"כ בגימטריא שכחה. וכאשר האדם חוזר בתשובה, ומכוין להחזיר ג' אלפי"ן הנו' למקומם, תוסר ממנו השכחה. (ז)

יחוד אחד מועיל אל ענין הזכירה לכל אדם, אמנם למי שהוא שרש נפשו מאבר כתף של אדה"ר של הימין, או של שמאל, טוב מאד שיכוין בזה יותר משאר בני אדם. והם סוד שני שמות של י"ה במלוי יודי"ן, ושל מלוי ההי"ן. ואותיותיהם משולבות זה בזה, ואלו הם: $\text{יְנוּדְנַהֲטִים יְנוּדְנַהֲטִים}$ וזמן כונה זו הוא בכל בוקר, בעת עלות השחר. גם ביום הכפורים בקדושת מוסף ובנעילה, בעת שאומרים איה מקום כבודו. ותכוין זה במלת אי"ה, כי אלו השמות הם סוד י"ה. וזהו מה שתכוין, כי שם הראשון הוא י"ה במלוי יודי"ן, והוא בכתף הימני. ולכן הוא הגובר על שם י"ה במלוי ההי"ן, ואותיותיו קודמים כמצוייר לעיל. והשם השני הוא כתף השמאלי, אשר בו גובר מלוי ההי"ן. ותכוין כי נקודות שם האחד הם בגי' ע'. (ח) ונקודות שם הב' בגימטריא ק"ל, כי כתף השמאלי יש בו חמשה גבורות, והם ה' הויות שהם בגימטריא ק"ל. (ט) ושניהם יחד הם בגימטריא ק"ק, בסוד ומאתים לנוטרים את פריו. (שיר ח') כי אלו הנקודות שהם בגי' ק"ק כנזכר, הם נוטרים ושומרים את הזכירה. ואמר האלף לך שלמה, (שם) הוא שם י"ה כנזכר, שהוא בגימטריא אלף. והענין הוא, כי שם י"ה דיודי"ן הוא בכתף הימני, וי"ה דההי"ן

הגהה

- (ז) א"ש: גם זה נכתב למעלה. (ש)
 (ח) אמר. שמואל: בזה האופן, ט' נקודות פת"ח, והם ט' ווי"ן, בגימטריא נ"ד. וקמ"ץ אחד בגימטריא י"ו, הרי ע'.

הגהות ומראה מקומות

- (ש) בתקן כ"ו. לעיל דף ס"א.
 (ת) מאמר זה הוא במבוא שערים ש"ג ח"ב פרק י"ז. ובספר הלקוטים תרומה פרשה כ"ו. שער היהודים פי"ג. שער מאמרי רשב"י זיע"א וראו.

ז"א הנקרא שלמה, מלך שהשלום שלו, לוקח כל התרין עטרין, שהם אלף כנו"ל. ואח"כ נשאר לו כתף אחד הימין דאריך, שהוא עטרא חסדים, הנקרא זרוע ימין דחסד. וז"ס כל מקום הנמצא בוזהר, כי זרוע ימין הוא נקרא חסד, והוא זרוע ימין דאריך, הכולל כל החמשה חסדים, בסוד חמשה אצבעותיו. והם מתפשטים בז"א, וכל אחד כולל מעשר, ועשר מעשר, שהם ה' פעמים מאה. וז"ס עץ חיים מהלך ת"ק אמה. (ב) ואמנם עטרא דגבורה שהוא זרוע שמאל דאריך, לוקחם אח"כ הנקבה ע"ד הנזכר. אך תחלה לוקחם ז"א לבדו, בסוד האלף לך שלמה.

ובזה תבין, איך הכתר הוא מתפשט עד או"א, כי הנה או"א הם לוקחים תרין כתפין הנזכר, שהם יו"ד פעמים ה"י בגימטריא ש' לאבא. ויו"ד פעמים ה"ה הם בגימטריא ר' לאימא. ושניהם בגימטריא ת"ק. עוד יש י"ה דאלפ"ן, והנה יו"ד פעמים ה"א הם ק"ך, וסך הכל בגימטריא כת"ר. נמצא כי בחי הכתר, נעשה מן שלשה פעמים י"ה הנזכר, ושתי בחינותיו של יוד"ן ושל ההי"ן נתנים לאו"א, והרי איך הכתר מתפשט עד או"א. (ג)

יחוד אחד שלמדני מורי ז"ל, כדי להוציא רוח רעה ר"ל, שיש לפעמים נפש איזה אדם רשע, שנפשו אינה יכולה להכנס בגיהנם עדיין מרוב עונותיו, והולך נע ונד, ונכנס לפעמים בגוף איזה אדם או אשה, וכופה אותו, ונקרא חולי הנופל. וע"י היחוד הזה, נתקן נפשו מעט, ויוצא מגוף האדם. וזה מעשיו, כמו שאני עשיתי בידי וניסיתיו, כי הייתי לוקח זרועו של האיש ההוא, ומשים ידי על הדפק שלו שבזרוע שמאל או הימין, כי שם הוא לבוש הנפש, ובו מתלבשת. ואני מכוין אל הנפש היא המתלבשת

ושומר את פריו, שהוא י"ה דיודי"ן, הנקרא פרי דאילנא, כי אבא י', גנוז ושמור תוך אימא, שהיא ה'. ונמצא כי הנקודות שהם בגימטריא ר', הם שומרים את הפרי, שהם נקראים האלף לך שלמה, שהם ארבעה פעמים י"ה שיש בשתי הכתפות האלו כנוזכר, שהם בגימטריא אלף. וז"ס ר"ת 'לנטרים' את 'פריו' אלף, כי המאתים נטרים את פריו, שהוא האלף לך שלמה, הרמוז בר"ת 'לנטרים' את 'פריו' גם ז"ס אלף. ומאתים, אלו הם סוד אלהים דההי"ן, כי האחוריים שלהם במלואם, הם בגימטריא אלף, והפשוט שלהם בגימטריא ר', הוא נוטר ושומר בתוכו את המלוי הנקרא פריו.

והנה אלו התרין כתפין, הם תרין כתפין דא"א, המתלבשים תוך או"א. אבא בכתף ימני, ואימא בכתף שמאלי. ומאותם כתפין, נעשים להם מוחין, ולכן הם סוד י"ה, כי י"ה הם או"א. ולכן הם נכללים זה בזה וזה בזה, שני י"ה בכל כתף כנו"ל.

ולכן מועיל כונת יחוד הזה לזכירה, כי זכירה יש בו אותיות זכר י"ה, כי שם תלוי ענין הזכירה, כי החיצונים ההקליפות אשר מהם באה השכחה, אינם נאחזים שם. וז"ס ב' שמות או"א, שהם יהוה דיודי"ן, ואהי"ה דיודי"ן, שהם בגימטריא זכ"ר. וזהו זכירה: זכ"ר י"ה. וכבר ידעת, כי כמו שאו"א הם בתרין כתפין דא"א, כן זו"ן הם בראשי פרקין של נצח והוד דא"א כנודע. ושם עומדים שניהם, מחוברים שתי כתפותיהם אחור באחור. וז"ס פסוק, שתי כתפות חוברות, (שמות כ"ח) ונמשכו להם אותם תרין כתפין עלאין דאריך, בסוד תרין עיטרין דירתין מאו"א, כמבואר אצלינו (א) שהם בחי התרין כתפין דא"א. וזהו ענין האלף לך שלמה, כי

הנהגות ומראה מקומות

פ"ט"ו. שער מאמרי רז"ל דף ל"ד ט"ב ד"ה שם פ' ט"ו. ת"ן תכ"ב סו: תס"ט קב: זחר ח"א יח. לה. עח: (ג) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"ח ט"א ד"ה והנה עולם זה.

(א) ע"ח ח"ב שער דרושי הצלם פרק א'. שער הכוונות דרושי תפילין דרוש ו'. תע"ס שיעור י"א מן אות ק"י. ועיי"ש בלוח התשובות תשובה ה' ו'. (ב) ירושלמי ברכות פ"א ה"ד. מר"ר בראשית

יכול להאריך יותר בדבר זה לרוב מה שיש לדבר בזה. ה)

ואעתיק לפניך נוסח הכוונה, ואתה תבין מעצמד, איך יוצא מן הפסוק. ואפשר כי מן סגוגיא"ל ואילך, אינם יוצאים מן פסוק הפקד. וזהו הפסוק: (תהלים ק"ט) הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על ימינו. ימינו על יעמוד ושטן רשע עליו דפקד. וְנִקְּזָ לַע דַּמְצָ נְשָׁן צָשָׁר וְיִלְצָ דְקַפְתָּ. אלו הם נקודות. של כתר חכמה בינה חסד גבורה ת"ת נצח. (י) סגוגיא"ל

מטטרון נורטטמ ינגפט שם זה הוא מטטרון בחלוף א"ת ב"ש. ייה יהו יהוה יוד יוד הא יוד הא ואר יוד הא ואו הא, יואחצבירון. קרע שטן ילי. (בא"ת ב"ש) מכמ.

דע, כי שכחתי עניינו, כי מצאתיו כתוב מכאשר שמעתיו בקצור נמרץ, כאשר העתקתי עניינו שם. ונ"ל כי זה אופן מעשהו, שבתחלה תאמר פסוק, הפקד עליו רשע וגו' ביושר, ואחר כך למפרע ר"ל הפוך התיבות שתתחיל מן ימינו על יעמוד כנו"ל, ואח"כ למפרע בבחי' כל האותיות עצמם מסופם לתחלתם, כזה: ונימי לע דמעי גטשו עשר וילע דקפה, ואמנם תנקד כל אות מתיבת ימינו, בקמ"ץ. וכל אותיות ע"ל, בפת"ח. וכל אותיות יעמ"ד, בצירי"י. וכל אותיות ושט"ן בסגו"ל. וכל אותיות רש"ע, בשב"א. וכל אותיות עליו, בחול"ם. וכל אותיות הפק"ד, בחירי"ק, וכן כולם. וכל זה יובן בהיותם מהופכות כנוכר, בזה האופן, ונימי וגו', עד

בדפק ההוא, שיצא משם בכח היחוד. ובעודי מחזיק בידו בדפק, אני אומר זה הפסוק ביושר ולמפרע. ומכוין, באלו השמות היוצאים ממנו, הן במספר כל תיבה ותיבה, הן בראשי תיבותיו, הן בסופי תיבותיו, כמו שידעת. ועי"ז אני מכוין שיצא, ואז הוא מדבר מתוך הגוף כל מה שתשאל ממנו, ותצוהו לצאת. ולפעמים צריך לתקוע בשופר סמוך לאזנו. ולכוין בשם קרץ שקן; כלו בשב"א. וגם בחלופו בא"ת ב"ש כלו בשב"א, והוא שם זה וְנִקְּזָ דַע. כי הרוח ההוא אינו בא יחידי, אלא שטן אחד מחזיק בו, ומוליכו נע ונד עד"ז, להשלים פרעון עונותיו. ואינו יכול לעשות שום דבר אלא ברשותו, כי השי"ת נתנו שוטר עליו, וכמ"ש בזוהר פרשת בא (מ"א ע"ב ג) רשע יצה"ר שופטו. וזש"ה הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על ימינו, (תהלים ק"ט) שדוד המלך ע"ה היה מקלל את הרשעים, שהקב"ה יפקיד נפש רשע עליו, שיכנס בו ויזיקהו, ויבא עמו שטן אחד לעמוד על ימינו של נפש הרשע ההוא, לעזרו לעמוד שם. ולפעמים יוצא הנפש משם, ונשאר השטן לברו שומר מקומו. ולכן לא בכל שעה עומדת שם הנפש היא המגולגלת, וכאשר יוצא והולך בשעות ידועות להענישו, צריך שיצא משם לקבל ענשו. ובין כך ובין כך יושב שם השטן ההוא, הממונה עליו, לשמור המקום, ואין האדם מתרפא מחולי ההוא, עד שיצאו שניהם. וידעת כי הקב"ה ממתק מר במד, ואדרבא, בזה הפסוק שהוא נראה כמצוה שיפקד עליו נפש הרשע ההוא, אדרבא שם רמוז תקונו, בכונות אלו שנכתבו. ואיני

הגהה

מצאתי השמטה אחת, מדברת ביחוד הנזכר, ששכחה מורי ז"ל, והוא עיקר המעשה הנזכר, ולכן העתקתיה פה לפניך וז"ל.

(י) א"ש: כמדומה לי שצריך לנקוד כל תיבה ונימ"י בקמ"ץ, וכן תיבת ל"ע בפתח, וכן עד"ז שאר תיבות הפסוק.

(א) אמר שמואל: דע, כי בסוף כל הספר,

הגהות ומראה מקומות

ה) עיין בסוף ספר שער הגלגלים מעשה של הרוח.

ג) ברכות סא: מדרש תנחומא בשלח י"ח.

ודע, כי כשידבר, נשאר גוף האדם כאבן דומם, וקול הרוח ההוא יוצא מפיו, בלי הנעת שפתים, בקול דק כקול ילד קטן. גם כשעולה מתוך הגוף עד הפה לדבר, יעלה כתבנית לון אחד עגול, עולה דרך הצואר תוך עור הצואר. וכן כשיורד אל צפורן בהן הרגל לצאת כנו', ודע, כי כשתשאל ממנו מי הוא ומה שמו, יכזב בד, ויאמר שם זולתו, או להלעיג עליך, או כדי שלא יחול עליו הגזרה שתגזור עליו שיצא. ולכן צריך שתגזור עליו בחרם ובנדוי ובכח השמות הנו' שנתכוונת בהם, שלא יכזב כלל, ויאמר לך מי הוא ומה שמו בתכלית האמיתית. גם צריך שתעשה הדבר בטהרה ובטבילה ובקדושה וכונה יתירה.

עוד יחוד ב' אל הנוז"ל, אבל הראשון הוא עיקר כלם. וזהו השני פסוק בתהלים סימן ל"א, וזהו ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך ואני (גי') אהיה יהוה אהיה, (א"ש ע"ה). אמרתי (גי') עשרה פעמים שם אדני, (א"ש ע"ה). בחפזי (גי') אהיה אלהים. נגרותי אלף דלת נון יוד (א"ש ע"ה). מנגד (גי') אל אדני (א"ש ע"ה). (עיניך) גי' אלף הי יוד הי, נעם (ע"ה). (אכן) (גימטריא) יוד הא ואו הא יהוה. (שמעת) (גימטריא) יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי, מצמצית (קול) לף י ו י (גימטריא) ק"מ. ו (תחנוני) (גימטריא) אלף אלף הה, אלף הה יוד, אלף הה יוד הה. (בשועי) צדק: יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי, טפטפיה, ילי, (ע"ה) ז (אליך) טדהר כוון.

יחוד ג'

אל הנוז"ל, פסוק בתהלים סימן ג', וזהו אלה עשית והחרשתי דמית היות אהיה כמוך

דקפה. וסדר שבעה נקודות אלו, הם סדר הו' ספירות, מכתר עד נצח, כנוצר בתקונין ה' קמ"ץ בכתר, פת"ח בחכמה וכו'. ודע, כי אלו הו' תיבות בהיותם מהופכות ע"ד הנוצר, הם שמות קדושים, היוצאים מזה הפסוק. ואני מסופק, אם צריך לכוין באלו השמות, בהיותו קורא הפסוק למפרע בתיבותיו. או שאחר שיאמר הפסוק ישר ולמפרע תיבותיו, אח"כ יכוין בשמות אלו, וזה נ"ל יותר צודק. ואח"כ יכוין כל שאר השמות בנקודותיהם, כסדר שהעתיקו לעיל, וכל אלו אינם יוצאים מפסוק הפקד עליו רשע וגו'. ויכוין תחלה בשם סגוגיא"ל, כלו נקוד בחולם. ואח"כ מטטרו"ן ישר, כלו נקוד בשב"א קמ"ץ. ואח"כ במטטרו"ן בהפוך, אותיות כלו (נורטטמ) נקוד בשב"א קמ"ץ. ואח"כ במטטרו"ן בחלוף א"ת ב"ש, כלו (ינגפט) נקוד בשב"א. ואח"כ ברבוע אחוריים פשוטים של ההוי"ה, כל אות מנוקדת בשב"א קמ"ץ. ואח"כ ברבוע הנוצר במלואם דאלפיון, כלו בנקוד שב"א קמ"ץ. ואח"כ שם יואחצצביריון בנקודותיו אשר שם. ואח"כ שם קר"ע שט"ן, כלו בנקוד שב"א. ואח"כ שם יל"י, כלו בנקוד שב"א. ואח"כ שם מכ"ם כלו בנקוד שב"א. ותכוין, כי יצא בכח כל אלו השמות. ואם לא יצא, חזור לומר הפסוק הנוצר, ולכוין בכל השמות הנוז'. ובסיום כל פעם אמור בכח, צא צא במהרה. ודע, כי עיקר הכל תלוי שתאמץ ותחזק לבבך כגבור, בלי שום פחד, ולא ירך לבבך, כי יתחזק הוא, ולא יחוש לדבריך. גם צריך שתגזור עליו שלא יצא משום מקום, אלא מבין הצפורן של גודל רגלו לבין הבשר, באופן שלא יזיק לגוף אשר עומד בו. גם תגזור עליו בכח השמות הנזכרות אשר נתכוונת בהם, ובכח חרם ונדוי, שלא יזיק, ולא יכנס בשום גוף ישראל עוד כלל. ודע, כי יפציר מאד. מלדבר, כדי שלא יתבייש לפני השומעים.

הגהות ומראה מקומות

עם ג' אותיות והכולל גימטריא ק"מ.
 ז) צד"ק וקפ"ד עם ט' אותיות טפטפיה יל"י
 ע"ה גימטריא בשועי.

ה) ת"ז תקון ע' קכ"ט. ע"ה ח"ב שער השמות
 פרק א' דף שכ"ז ד"ה והנה ענין.
 ו) מצמצית גימ' שמעת עם ד' אותיותיו. קו"ל

אשור ארוז בלבנון יפה ענף וחרש מצל וגבה קומה ובין עבתיים היתה צמרתו (יחזקאל ל"א) יוד הא ואו הא, יה, הנה. אבגיתץ אשור. (א) ארו, הוא ארבעה פעמים שם ב"ן. בלבנון, הוא מלוי אהי"ה דירי" ק"מ. יפה, הוא א"ל אדניי (ב) ענף אחוריים אהיה פשוט (ג) וחרש: אלף למד הי יוד ממ. (c) מצל הוא אהיה דירי"ן. (ג) וגבה: (ט"ו אותיות) מלוי אחוריים של אהי"ה דההי"ן. קומה: הוא אהי"ה דההי"ן. ובין: אהי"ה יהוה אהיה. עבתיים: עשרה פעמים שם הוי"ה של דהי"ן. (ע) קינתה: מספרה ת"ד יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף. יוד הא ואו הא. יהוה. (מ"ב) עשר פעמים. צמרתו: יוד פעמים ה"י. יוד פעמים ה"א יוד פעמים ה"ה. יוד הי. יוד ה"א יוד ה"ה. וד"י א ה, אח"כ תכין בשמות אלו, והם: תגעץ, טעצץ, מטטרון, קרע שטן. אח"כ פסוק זה, אשרי אנוש יעשה זאת, ר"ת בגימטריא י"ט (ישעיה נ"ו) והוא בגימטריא מלוי מ"ה של אלפי"ן. ובן אדם יחזיק בה, ג"כ ר"ת י"ט, בגימטריא מלוי של מ"ה שהוא י"ט. (ר"ת) שומר שבת מחללו, (בגימטריא) ז"פ מ"ה וה' פעמים אדניי. (ר"ת) ושומר ידו מעשות כל

אוכיחך ואערכה לעיניך ואח"כ למפרע כזה: לעיניך ואערכה אוכיחך כמוך אהיה היות דמית והחרשתי עשית אלה. יוד הא ואו הא, יהוה, ורהא אהדו (כ) יוד הה וא כולו בשבא קמץ. אלף הי יוד הי אל יתנה יוד און והוא מלוי הוי"ה (דאלפי"ן) [דס"ג] (7) יוד הי ואו הי ע"ג (מ) שגן דלת יוד. כהת. יוד הא ואו הא. אלה: יוד ואו דלת, הא (הא) [אלף], ואו [אלף] ואו הא (הא) [אלף] יוד הה וו הה ח) עשית: יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי. שני קדוש. ט) והחרשתי: לף, לף מד (לף מד) ה, לף מד ה וד, לף מד ה וד מ, לף ה וד ה... י) דמית: (ע"ה) אלף הי יוד הי, אלף הא יוד הא, אלף הה יוד הה. היות: תד. (ע"ה) כמוך: אלהים, אוכיחך: אדני, ואערכה (ב) פעמים) אלף הה יוד הה. לעיניך: י פעמים ה' ה' פעמים ה'. ה' פעמים ה'. (עם ד' אותיות הוי"ה).

יחוד ד

אל הנז"ל, כשהזקה בתו של פלוני ברוח רעה ח"ו, פסוק ביחזקאל סימן ל"א, וזהו: הנה

הגהה

(ג) א"ש: אחוריים דאהי"ה פשוט הם מ"ד ולא ר', ולכן הכי אית למימר אחוריים דאלהי"ם פשוט, והוא בגימטריא מאתיים כמנין ענ"ף. כנלע"ד (ד) א"ש: גם זה לא הבנתי, כי אלהי"ם דירי"ן הנז' הוא בגימטריא ש', כמספר ש' ממלת וחרש, ושאר האותיות מה נעשה בהם. (ע) א"ש: עוד יתרים שנים על המספר, שהם תק"ד, ואולי מונה הכולל, וכולל הכולל, כמו בכמה מקומות.

(כ) אמר שמואל: החשבון, ואולי היא הוי"ה חציה באלפי"ן, וחציה בההי"ן, עד אות ו"א. כאשר יתבאר עתה בעה"ת. (ל) א"ש: לא הבנתי. (מ) א"ש: גם זה לא הבנתי כי הוא ס"ג ולא ע"ג. (א) א"ש: עם הכולל. (ב) א"ש: עם הכולל. (ג) א"ש: עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

- (ח) כ"ח אותיות מלוי מלוי דמ"ה עם ט' אותיות דבין עולה ל"ז כמנין אלה ע"ה.
- (ט) אלה עם עשית בגימטריא תת"ק כמנין שני פעמים קדוש, עם ד' אותיות של עשית.
- (י) אחוריים דמלוי אלהי"ם דההי"ן ומלוי אהי"ה דההי"ן גימטריא והחרשתי עם התיבה והכולל.

יחוד ג

אל הנזכר, פסוק בתהלים סימן ט"ל, אמרת
אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי
מחסום בעוד רשע לנגדי. יְדַגְּל עֶשְׂךָ דוֹעֵב
מִן־סֶחֶם. יִפְלֶה הָרֶמְשָׁא וְיִנְשָׁלֶכֶּ אֲוִיטָחֶם יְכַרְךָ הָרֶמְשָׁא
יְתַרְמָץ וְכֹלֹ בְּנִקְיֹד שְׁבֹא קִמֵץ חוֹלֶם. חוֹזֵר
חֲלִילָה.

יחוד ד

אל הגז"ל, פסוק בתהלים סימן ע"ג, ואני
קרב אלהים לי טוב שתי באדני יהוה מחסי
לספר כל מלאכותיך. אהיה אלהים, והם ר"ת
'ואני' קרבת אלהים, ר"ת בגימטריא ק"ז. 'לי'
'טוב', ר"ת יוד הא ואו. 'שתי' באדני 'יהוה'
'מחסי', ר"ת בגימטריא שני"ב, במספר אלף למד
הי יוד מם, יוד הו הו הו. (פ) 'לספר' 'כל'
'מלאכותיך' הם ר"ת בגימטריא יהוה אדני"י. (א)
יוד הי ויו הי. יוד הו הו הו.

יחוד ה

אל הנזכר, פסוק בתורה, בפרשת ואתחנן,
פן תשחיתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל.
לְמַסֵּ לֶךְ תְּנֻמַּת לֶקֶף קָבֵל מְתִישְׁעוּ נִתְיִישֵׁת
נָף- וְכֹלֹ נְקוּד שְׁבִ"א קִמֵץ פִּתְחָ שְׁבִ"א סְגוּל
דְּזִקְזָק וְהוּא חֲלוּף (בא"ת ב"ש) שם קר"ע
שט"ן. קר"י לְשָׁנֹן נְטָק תְּזַבְּזָל כֹּלֹ נְקוּד שְׁבִ"א
וְהוּא תִיבוֹת לְצִבוֹת בְּטֵן וְלִנְפֵל יִרְךָ לִמְפִרְעוּ.

יחוד ו

אל הגז"ל, תהלים סימן ק"ט, ויאהב קללה
ותבואוהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. ננמם
קִחְרָתוֹ הִכְרַבֵּב צָפַח אֵלֹו וְהֹאֻבְחֹו הֶלֶקֶק
קְהֵאיו. (צ)

רע, (גימטריא) יו"ד פעמים ה"א, ה"א פעמים
וא"ו, וא"ו פעמים ה"א. אח"כ פסוק זה, אל
נא רפא נא לה, (במדבר י"ב) ותכוין בחלוף
א"ת ב"ש, תך טת גות טת כץ.

פעם אחרת נתן לי יחוד על פסוק זה, ואם
בא לראות שוא ידבר לבו יקבץ און לו יצא
לחוצ ידבר (תהלים מ"א) ולמפרע. ידבר לחוצ
יצא לו און יקבץ לבו ידבר שוא לראות בא ואם.
וא"ל שאכוין במלת יצא, שיצא הרוח ההוא
משם. ואמנם כוונת היחוד בפסוק זה שכחתיו.

יחוד ה

אל הגז"ל, וז"ל, פעם אחרת היה אחד פגוע
מרוח מזיק, עד שכמעט היה נאלם, ולא היה
מדבר, ולא היה ג"כ יכול לזוז ממקומו, אבל
לא היה נופל או נכפה, ומסר לי ללחוש באזנו
יחודים אלו.

יחוד א

הוא זה, פסוק בתהלים סימן ל', שמחה
ותאזרני שקי פתחתה לי למחול מספדי הפכת.
הַחֲמֵשׁ יִנְרֹאֲתוּ יִקֶּשׁ תִּתְחַפֵּי לִי לֹחֶמֶל יִדְפַסֵּמ
תַּכְפֵּה. אח"כ פסוק זה, (תהלים כ"ו) יהוה אברך
במקהלים במישור עמדה רגלי. והוי כרבא
מילהקמב רושימב הדמע ילגר. אח"כ פסוק, הוא
חסד חפץ כי אפו לעד החזיק לא נחלתו לשארית
פשע על ועובר עון גשא כמוך אל מי (מיכה
סימן ז).

יחוד ב

אל הגז"ל, פסוק בתהלים סימן ק"י, אדני
על ימינך מחץ ביי"ם אפ"ו מלכ"ים ס"ת מו"ם
מיכלם ופא מויב צחם כנימי לע ינדא.

הגהה

(צ) אמר שמואל: נעלם ממני, אם הנקודות
הם חוזרים חלילה, או לאו.
(א) א"ש: עם הכולל.

(פ) אמר שמואל: והם אלהיים דיודי"ן
במלואו ש', והו"ה דב"ן.

ביושר ולמפרע. והכונות שיש בכל חיבה מהם, שעולה כך בגימטריא, כמו שנצייר בהם, וזה סדרו: יענך יהוה ביום צרה ישגבך שם אלהי יעקב, מוֹטָל מַצְפָּץ שְׁפָפִי הֶקֶץ מְבַרְשֵׁל בִּי חֶפְצִים מְזַרֵשׁ. ולמפרע. שְׂדוּם. מַצְכֶּת יַב לְשַׂרְבֵּם צָנָה יַפְמֵשׁ צַפְצָם לְטָסִם. ונקודותיהם בנקוד הפסוק עצמו.

יחוד ז

אל הנו"ל, פסוק בעובדיה סימן א', הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד. דאם התא יוֹכּ מיוגב כִּתְתֵן נטק הנה. יְנָד. יְנָד הָ. יְנָד הָ. יְנָד הָ. וְאָן. יְנָד הָ יְנָד הָ. וכלו חוזר הלילה. קמץ קמץ שבא, חוץ מאות ראשונה שמתחיל בשבא.

יחוד ח

אל הנו"ל, פסוק בתורה בפרשת נשא, יְבוֹרְכֶךָ. יְהוֹיָה וַיִּשְׁמַרְךָ. כְּרוּמְשֵׁינִי הוֹיָה כְּבוֹרְכֶךָ. והוא חוזר הלילה קמץ שורק חולם קמץ צירי. אָנוּקְתָם. מְתַקְנוֹץ. והוא שם אנקתם למפרע. ובניקוד הנזכר, ג"כ למפרע. דְּגָנְגָנֵטְ וְהוּא חֲלוּף שם קר"ע שט"ן בא"ת ב"ש. ואחר כך פסוק בתהלים סימן צ"א, יִפֹּל מִצַּדְךָ אֵלַי וּרְבֵבָה מִימִינֶךָ אֵלַיךְ לֹא יִגֹּשׁ. שְׂגִי אֶל קִילָא כְּגִמִּים הַקְּבַכְרוּ פֶּלֶא פְּדַצִּם לִפְיָ. יִגֹּשׁ לֹא אֵלַיךְ מִימִינֶךָ וּרְבֵבָה אֵלַי מִצַּדְךָ יִפֹּל וְהֵם נְקוּדוֹת שְׁמֵנָה סְפִירוֹת: כח"ב חג"ת נ"ה כנוכר בתקונין. (כ)

ואלו הם הכונות מן: יהוה אהיה. טל: יוד הא ואו. מצ: יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא. פצ: אלף הי יוד הי עם מספר עשר אותיותיו. (א) שמ: עב, סג ועשר אותיותיו, מה, יהוה, י יה יהו יהוה, וב"ן. פי: שני שמות מ"ה דהוי"ה דמלוי אלפי"ן. הג"ץ: מ"ה וב"ן והכולל. מ"ב: ב' אהי"ה. רש"ל אלהיים דידיד"ן, ורבוץ אלהיים פשוט. (ק) ב"י: י"ב אותיות אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. ת"כ: עשרה מ"ב של הוי"ו"ת של מ"ה כנודע. צ"מ: רבוע מ"ה, העולה ק"ל. מ"ז: יהו"ה אהי"ה. ד"ש: אהי"ה דידיד"ן קס"א, ואלפי"ן קמ"ג, ושניהם הם ד"ש. (ר)

מכאן ועד יחוד י"ט, למהר"י גדליה:

יחוד ט

לעון ששכב זכור. ותחלה נבאר מהו הפגם שגרם, הגה הפגם הוא זה, כי עד עתה לא ירד היסוד של התבונה עד היסוד של ז"א, אלא עד החזה, וזה שחטא בעון זכור, גרם להורידו עד היסוד של ז"א ממש, ונמצאת התבונה שוה

יחוד אחד נתן לי מורי זלה"ה, שלא תפיל אשה פרי בטנה. יאמר בכל לילה קודם השכיבה מזמור כ', יענך ה' ביום צרה כלו, ואח"כ יחזור לומר פסוק יענך ה' ביום צרה, עם הכונות אשר נבאר, ויועיל, ואני נסיתיו. וכבר ידעת מ"ש בזהר, (משפטים קי"ט ע"ב) דאית בהאי מזמור שבעים תיבות, כנגד ע' מפתחו, שיש לפתוח ע' קלין, דיהיבת אתתא קודם שתלד. ופסוק זה, צריך לכיין בחלופו בא"ת ב"ש,

הגהה

(ר) אמר שמואל: כל אלו הכונות, הם בסדר תיבות הנו"ל, מוֹטָל מַצְפָּץ שְׁפָפִי הֶקֶץ מְבַרְשֵׁל בִּי חֶפְצִים מְזַרֵשׁ. וזהו שמואל מוֹטָל מַצְפָּץ שְׁפָפִי הֶקֶץ מְבַרְשֵׁל בִּי חֶפְצִים מְזַרֵשׁ. מברש"ל ב"י תכצ"ם מזוד"ש.

(א) א"ש: עם הכולל.
(ק) א"ש: לא הבנתי זה, יען כי אלהיים דידיד"ן הוא ש', ורבוץ אלהים פשוט הוא ר', והל' יתירה.

הגהות ומראה מקומות
(כ) לעיל בהגהות חמ"מ אות ה'.

אדניי ס"ה, יהיו שניהם בגימטריא קנ"א. והנה השם שהוא בגימטריא תע"ר הוא כך: מ"צ הראשון, בגימטריא ק"ל, שהם ה' הויו"ת. וכן מ"צ הב' בגימטריא ק"ל, שהם ה' הויו"ת אחרות והם סוד תריין עיטריין שבאו"א, לזווג חסדים דאבא, עם ה' גבורות דאימא. לפי שכשחטא בעון הנזכר, תעה בה, בסוד הנקרא תועבה: תועה אתה בה. כי הוריד את התבונה, עד רג"ל דו"א, שהוא דכורא זכור. וצריך עתה להחזירה למעלה, כדי לזווגה עם יש"ס בעלה, כיון שהוא הפרידה ממנו בחטאו כנוכר. ואותיות י"ת הנשארות מן מצמציי"ת, תכוין בהם, כי צריך להמשיך אליה מן רישא דא"א, בחי ת"י אשר שם, שהם בגימטריא קדו"ש. כי הויו"ד היא העשר אותיות שבהויו"ה דע"ב דיודיין שברישא דא"א, והת' הם הארבעה יודיין אשר בה, אשר כל אחת מהם כלולה מעשר, והם ת'. כי להיות הויו"ה זו דא"א, לכן מספרם גדול, וצריך להאיר בתבונה מזה השם, כדי לזווגה עם בעלה כנוכר. וז"ס טעם, למה בית המקדש א' נתקיים ת"י שנים, לפי שבית א', הוא סוד אימא עילאה, שבה היו מאירים ת"י שנים הנזכר. ודע, כי בכל יום ששי שני אל התענית. נלע"ד חיים הכותב, פי' אלו הדברים, כי האיש הזה היה מתענה שני ימים רצופים, חמישי ושישי. ונמצא כי יום הששי היה השני אל תעניותיו. והנה ביום הששי שהוא שני של התעניות כנוכר, תכוין כל היום כלו בשם זה, ויהיה תמיד בין עיניך יגביהיה, והיא השם הר' של שם מ"ב, היוצא מן י' של אבגית"ץ כנודע. וכנוכר בתקונין תקון ע', (קל"ט ע"ב) וזה סדר נקודו יוגביהנה ל' ונקודו מן וגביהים גליהם. ושם

בשוה עם ו"א, ולכן נמצא שגרם ג"כ להוריד בחי יש"ס עד שם, כדי שיוזווג עם התבונה. ונעשו ז"א ונוקביה אחוריים של ישסו"ת, וגרם להם שנתמעט אור שלהם, והחושך. וגם שהוריד להם למטה עד סיום רגלי ו"א ממש שוה בשוה. ולכן צריך שיתענה רג"ל תעניות, כמנין זכו"ר, והם ע"ב קס"א של או"א בבחי הפנים שלהם. אמנם האחוריים שלהם הם קפ"ד וקדמ"ת, והם בגימטריא תשכ"ח. וצריך לכוין בכל יום בחי אחת מן הפנים, ושלשה מהאחוריים. ונמצא כי ברג"ל תעניות, תכוין בכל הפנים שהם גם כן רג"ל. אבל מן האחוריים לא נתכוונת רק בת"ש בלבד, שהם ג"פ רג"ל. ולכן הכ"ח הנשארים, תכוין בהם ביום האחרון של הרג"ל, בכ"ד שעות שבו, הכ"ד מהם. ובשעה האחרונה, תכוין הארבעה הנשארים. והנה לפי שיש בתבונה שלשה שמות אהי"ה, דיודיין ואלפיין וההיין. והנה שלשה האלפיין שבשלשה אהי"ה הנזכר הם בגימטריא של"ג, והוא כנגד החטא שחטאת, ועשית אותם שג"ל. ולכן צריך ג"כ שתטבול בשלג, לכפר העון זה.

וזה היחוד שתייחד, יו"ד היי ויין היי, אל"ף היי יו"ד היי, הם בגימטריא רג"ל וזכו"ר. וצריך לכוין בהם על מגין האותיות בימים. ולכוין בשם מְצַמְצֵית. ונקודו הוא מן ר"ת יגלח אדני בתער השכירה בעברי. (ש) והנקוד הוא בגימטריא אלהי"ם. (ת) והשם הוא בגימטריא תע"ר. ובגימטריא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. (א) כמנין תרע"א. וז"ס מש"ה יגלח אדני בתער, (ישעיה ז') שהוא הפשוט עם מלוי. והנה אם תחבר מספר הנקוד שעולה פ"ו, עם השם שהוא

הגהה

בשמנים, ופתח אחד בששה, הרי פ"ו כמנין אלהי"ם.
(א) אמר שמואל: תע"ר עם הכולל. (מ)

(ש) אמר שמואל: הכונה היא, כי שם אדני נקודה בשבא פתח, ולקח השבא א'.
(ת) אמר שמואל: הכונה היא, כי יש בנקודות הנו' שמנה נקודות, והם שמנה יודיין

הגהות ומראה מקומות

(מ) לעיל דף פ"ו ד"ה כונה אחת.

(ל) ת"ז תקון ע' דף קכ:

הקכ"ח הם המלויים של ד' הוי"ת, והם מ"ו ל"ז י"ט כ"ו, ותוסף עליו ב"ן דהוי"ה דההי"ן, הרי ק"פ, ותכפלהו ב"פ ק"פ כמנין בקרבנו.

זה בגימטריא ג' פעמים י"ה, והוא בגימטריא שם הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן.

יחוד ב

יחוד ד

אל הנו"ל, לכן ישוב 'עמו יהלום ימי מלא (תהלים ע"ג) ר"ת אהי"ה במלוי יודי"ן קס"א. יומי מלא ימצו למו, ר"ת אלהי"ם, לכ"ן בגימטריא ק', שהוא שם אדנ"י (גימטריא) ס"ה, ול"ד אותיותיו במלוי (המלוי). ישוב קרי, וכתוב ישיב. והנה הקרי שהוא ישוב, הוא בגי' אלהי"ם במלוי יודי"ן, שהוא ש', וי"ג אותיות מלוי, וה' אותיותיו הפשוטות. וכתוב ישיב, הוא שני פעמים אהי"ה במלוי יודי"ן. עמ"ו, אחוריים פשוטים דהוי"ה והם ע"ב, ואחוריים פשוטים דאהי"ה, והם מ"ד. הלום הוא ב"פ א"ם, (א) ומ"י בגימטריא אל יהו"ה. (ב) מל"א הם אותיות אל"ם מן אלהים. נמקלא ביחד, הוא שם בפני עצמו, ונקודו מן האמנם אלם. ימצו הוא קמ"ו, והוא מלוי אהי"ה דיודי"ן שהוא ק"מ, ועם ששה אותיות המלוי הרי קמ"ו. (ג) למ"ו הוא הוי"ה דע"ב, ועם ארבעה אותיותיה הפשוטים הרי ע"ו.

אל הנו"ל, כי אתה, ר"ת כ"א, שהוא שם אהי"ה. כי אתה יהוה, ר"ת ג' יודי"ן וא' שבאהי"ה דיודי"ן. מ' של מחסי, ארבעה יודי"ן של הוי"ה דיודי"ן. גם ר"ת כי אתה יהוה 'מחסי, הוא כצ"מ, והוא שם בפני עצמו, והוא עולה ע"ב עם הכולל, ונקודותיו הם הנקודות עצמם שבפסוק. (ת) גם ס"ת ארבעה מלות הנו", הם י"ה ה"י, הי"ד ה"י במלוי יודי"ן, הם ל"ה. וה"ה יו"ד במלוי ההי"ן הם ל', וב' המלויים הנו", הם בגימטריא ס"ה, בגימטריא אדנ"י.

עליו"ן בגימטריא קס"ו, והם אחוריים דהוי"ה דס"ג, שמ"ת מעונ"ך ר"ת ש"ם, והוא יהו"ה שד"י. 'עליו"ן שמ"ת מעונ"ך, ר"ת ת"י וקרו"ש והוא הוי"ה דמלוי יודי"ן, הארבעה יודי"ן הם ת', ועשר אותיות המלוי הרי ת"י. וס"ת נת"ך, שהם בגימטריא ע"ת, שהוא ע"ב ק"ל, וע"ב קד"ם, והוי"ה דב"ן דההי"ן.

יחוד ג

יחוד ה

אל הנו"ל, כי תקדמנו ברכות טוב, (תהלים כ"א) ר"ת ב"פ רי"ו. (ד) הרי"ו האחד הוא הוי"ה דס"ג עם עשר אותיותיה ע"ב, והוי"ה דמ"ה עם כ"ו של מספרה הפשוט, הרי ע"ב. (ה) ואחוריים של הוי"ה דב"ן פשוטה הרי ע"ב, הרי שלשה פעמים ע"ב. הוא רי"ו ראשון והרי"ו השני הוא ג"כ שלשה ע"ב, של

אל הנו"ל, ילך נא אדני בקרבנו, (שמות ל"ד) ר"ת ס"ג. וס"ת של ילך נא' הם כ"א, שהוא אהי"ה. וסופי תיבות ילך נא' אדני בקרבנו, הם ל"ז, והוא מלוי של הוי"ה דס"ג. בקרבנו בגימטריא שי"ן, וש"ס. ר"ת אדנ"י 'שמעה אדנ"י 'סלחה. אדני בקרבנו, הם בגי' כה"ת, והוא שם משמות בן ע"ב. גם בקרבנו בגימטריא ש"ס כאמור, והם ב' פעמים ק"פ,

הגהה

- (ג) אמר שמואל, והם ל"ף יודי"ן יי.
- (ד) א"ש: עם הכולל.
- (ה) א"ש: היתר בע"ב הראשון, תשימהו בע"ב השני, שהם ע"ג וע"א.

- (ת) א"ש: אלמלא דמסתפינא הייתי אומר שגם מספר הנקודות הם בגימטריא מ"ב.
- (א) א"ש: עם הכולל.
- (ב) א"ש: עם הכולל.

שהם ארבעה הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שהם רל"ב, ושלושה אהי"ה א' דיודי"ן וא' דאלפי"ן ואחד דההי"ן שהם תנ"ה, ושבעה שמות הנ"י פשוטים, ושבעה שמות הנ"ו מליאים, והם י"ד. סך הכל אש"ת. וה"ס שא"ת או ספחת, כי הנשבע לשקר בוי שמות הנ"ו, לוקה בצרעת, הנקרא שא"ת. וז"ס אשה רעה צרעת לבעלה. (יבמות ס"ג).

וס"ת של שפת אמת תכון לעד ועד, הם תתנ"ח, והם עשר שמות אלה"ם, שעולים בגימטריא תת"ס, שהם ה' חסדים וה' גבורות. לעד בגימטריא ק"ד, שהוא הוי"ה דההי"ן, כשתצי"ך ארבעה ההי"ן, כל אחת לשלושה ווי"ן, כזה: ו' י' יהי י"ב ווי"ן, ועם שארית ההוי"ה יעלה ק"ד. (1)

ועד ארגיעה לשון, ראשי תיבות בגימטריא ל"ז, והוא מלוי ס"ג. וש' של 'שקר, הוא אלה"ם דמלוי יודי"ן. עוד מלת ועד, כמנ"ן יק' ע"דנ? שהם פ'. גם ועד בא"ת ב"ש הם ס"ן, והוא אחד משמות בן מ"ב. (2) ארגיעה לשון 'שקר, ס"ת הם רנ"ה, שהוא נה"ר, והוא יסוד כנודע, כי הוא מושך מלמעלה, יהו"ה ואהי"ה, העולים בגימטריא מ"ו. ויהו"ה ואדנ"י, העולים בגימטריא צ"א. ויהו"ה ואלה"ם העולים בגי' יב"ק. הרי נ"ר מן רנ"ה. ואות ה' היתירה הוא, לפי שהיסוד אינו ממשיך אל המלכות, רק ה' שמות, שהם: יהו"ה אהי"ה, יהו"ה אלה"ם, יהו"ה של הת"ת הרי חמשה, ונותנם אל המלכות הנקראת אדנ"י. וז"ס רנ"ה, ונה"ר.

יחוד ח

אל הנו"ל, גדולים מעשי יהוה, (תהלים

אהי"ה, מ) הרי רי"ו של חכמה, ורי"ו של בינה. ר"ת כי 'תקדמנו ברכות, ר"ת כת"ב, ועם מלת טו"ב הרי כתב טוב, והוא רמו על התורה, שנתנה כתב אש לבנה שהיא חכמה, ע"ג אש שחורה שהיא בינה. 'תשית לראשו 'עטרת 'פז, ר"ת בגימטריא ת"ק פ"ז, והוא אלה"ם במלוי יודי"ן ש', ואחוריים הפשוטים ר', הם בגימטריא ת"ק. ואלה"ם עצמו פ"ז עם הכולל. וס"ת הם תתי"ג, והוא (ע"ה) שר"י במלואו. גם ס"ת כי 'תקדמנו ברכות טוב, הוא תח"י, והם ע"ב ק"ל, ע"ב קדם. תקדמנו הוא אחוריים מליאים דאהי"ה דיודי"ן, והם תקמ"ד, ובי פעמים כ"ז אותיות שיש במלוי אהי"ה עם שני הכוללים שהם נ"ו. השם הוא תיבות תקדקנן ונקודו מן ברכות טוב. (ה)

יחוד ו

אל הנו"ל, 'אמרי 'האזינה יהו"ה בינה 'הגיגי (תהלים ה') ר"ת חוץ מתיבת בינה הוא אהי"ה, ואהי"ה הוא בבינה כנודע, וזהו תיבת בינ"ה. וס"ת הם ל"ה, בגימטריא אגלא, היוצא מן ר"ת ארבעה פסוקים, והם יהודה 'אתה וגו', א' מאתה, ג' מן גור אריה יהודה, ל' מן לא יסור שבט, א' מן 'אוסרי לגפן עירה. אמרי עם הכוללות הוא רנ"ב, שהם מספר האיברים של האשה. הגיגי בגימטריא אל, והוא שם בפני עצמו. ונקודו במבטאו הגיגי.

יחוד ז

אל הנו"ל, 'שפת אמת תכון לעד (משלי י"ב) ר"ת שא"ת ואש"ת, והוא בחינות כל השמות

הגהה

- (ה) אמר שמואל: הפתח נעלם.
- (ו) אמר שמואל: בזה האופן יוד כי ו"ו
- י"ב י"ב ווי"ן ע"ב הרי ק"ד.
- (2) א"ש: והוא 'פנה 'זוכרי 'קדושתך.

הנהרות ומראה מקומות

(מ) שער הכוונות ענין ועבור דרוש ז'.

תבער' בך, ס"ת כו"ר, שהוא (ב"פ) שם ב"ן, שהוא ב' פעמים יב"ק, ס) שהוא הוי"ה אלהי"ם עם הכוללות של שני יב"ק. ולהב"ה, שם בפני עצמו, ונקודו כך להק"ה. (ב) כי 'תעבור' במים אתך 'אני, ר"ת תכ"ה עם הכולל, שהוא השם היוצא מר"ת 'כל הנשמה 'תהלל יה, וס"ת בגי' מנצפ"ך.

יחוד י

אל הנז"ל, שלשה אלה בני נח, ר"ת של 'שלשה אלה' בני, הוא ש"ג, ועם הכולל ש"ד, והם אהי"ה דיודי"ן קס"א, ודאלפי"ן קמ"ג. 'שלשה אלה' בני נח, ר"ת גש"ן, והוא אלהים דיודי"ן ש', ול"ד אותיות מלוי המלוי, וי"ג אותיות מלוי, וה' אותיות פשוט. (ג) 'זמאלה' נפצה 'כל 'הארץ, ר"ת בגימטריא כס"א, שהוא אדנ"י ס"ה, וי"ב אותיות מלוי וד' אותיות פשוט. שלשה' אלה' בני' נח, ס"ת כ"ח אותיות מלוי המלוי של שם הוי"ה. ומאלה' נפצה' 'כלי' 'הארץ, ס"ת ק"ל, והוא ה' פעמים כ"ז אותיות של (מלוי) המלוי דשם אהי"ה. (ד) גם אותיות המלוי של מלת נח, הם ו"ן ת', שהם בגימטריא תנ"ו. שהם ארבעה אהי"ה, שנים דיודי"ן, ואחד דאלפי"ן, ואחד דההי"ן. אבל אינם רק שלשה מיני מלויים, והם אחד דיודי"ן קס"א, ואחד דההי"ן קנ"א, ואחד דאלפי"ן קמ"ג, והם תנ"ה, ועם הכולל הם תנ"ו. והם הם בני נח. גם מלת אל"ה, הם ל"ו אותיות שיש בפשוט, ומלוי, ומלוי המלוי, של הוי"ה דב"ן דההי"ן. וכן ר"ת 'בני נח, הוא ב"ן, לרמוז אל הנז"ל.

קי"א) ר"ת הוי"ה דב"ן דההי"ן עם הכולל. 'דרושים' לכל 'חפציהם, ר"ת שם בן מ"ב, וס"ת של כל הפסוק הנזכר, שהם אותיות מיהמל"ם עם הכללות, הוא קס"ו, והם אחוריים דס"ג. גדולים בגימטריא צ"ג, והם שלשה פעמים אל, שהם בגימטריא מג"ן. מעש"י יהו"ה, הם בגי' תמ"ו, כמנין ואמ"ת עם הכולל, שהוא התקון השביעי של דיקנא, הנקרא תפוחין קדישין, ורומז לש"ע נהורין שבינה מאירה בהם. (ג) וזהו מלת מעשי, אותיות מ"י ש"ע מ"י בינה. ש"ע, הם ש"ע נהורין. וכן ר"ת 'מעשי יהוה, הם אותיות מ"י שהיא בינה כנזכר. דרושים הם בגימטריא תק"ס, והם ב"פ מנצפ"ך, שהם ה' חסדים וה' גבורות. לכ"ל הם בגימטריא י"ה אדנ"י. חפציהם, בגימטריא רל"ג, והם הוי"ה דיודי"ן ע"ב, ואהי"ה דיודי"ן קס"א.

יחוד ט

אל הנז"ל, כי 'תלך' 'במו' 'אש, (ישעיה מ"ג) ר"ת בגימטריא תכ"ג, שהם ב"פ ע"ב ק"ל. והם ת"ד, ועם י"ט של מלוי אלפי"ן דמ"ה תכ"ג. 'במו' 'אש' לא 'תכוה, ר"ת תב"ל, (א) והוא ב"פ רי"ו, וכל רי"ו הוא ג' פעמים ע"ב כנדע. 'לא' 'תבער' 'בך' ר"ת תב"ל, והוא ב' פעמים רי"ו, שהם ששה פעמים ע"ב, הנרמזים באות ו' ראשונה של 'ולהבה. כי 'תלך' 'במו' 'אש' לא' 'תכוה, ס"ת שמ"ב, ושבי"ל, וגש"ם עם הכוללות, והוא ארבעה הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, והם רל"ב, ועם אות אל"ף של אש, (במלוי) הרי שבי"ל עם הכולל. ולהבה' לא'

הגהה

(ד) אמר שמואל: עדיין חסרים חמשה, ושמא רצה לומר שהם ה' הוי"ת כ"ו.

- (א) א"ש: עם הכולל.
- (ב) א"ש: הוא"ו שמוש.
- (ג) א"ש: עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

(ס) ד' של יו"ד מתחלקת לשתי ווי"ן, וכל ה' מד' ה' לג' ווי"ן גי' יב"ק.

(ג) ע"ח ח"א שער א"א פרק י"ד. ע"ח עם פמ"ס ענף ע"ג.

ק' והוא אדנ"י בגימטריא ס"ה, ול"ד אותיות
מלוי המלוי. (א) מלכ"א הוא צ"א, בגימטריא
יהו"ה אדנ"י. לה"ן בגימטריא פ"ה כמנין
אלהי"ם. (ב)

וז"ש אלה בני נח, השם הוא בני נח עצמו,
וזה ציורו בנקודו בּוּנְנָנְתָּ. ונקודו מתיבת
ומאלה.

יחוד י"א

יחוד י"ג

אל הנו"ל, זכר עשה לנפלאותיו, (תהלים
קי"א) זכ"ר עולה (ב"פ) שם ב"ן, והם ב'
פעמים יב"ק, (כנ"ל) כמנין דר"ך, וב' כוללים
של שני יב"ק, ואחד הכולל כלם, הרי זכ"ר.
גם ר"ת של זכר עשה לנפלאותיו, הם ק"ו,
שהוא אדנ"י גימטריא ס"ה, ומ"ב אותיות דהוי"ה
דמ"ה דאלפי"ן. עשה הוא ש"ע נהורי"ן דבתרי"ן
תפוחין, שהם ב"פ (אלף למד אלף למד) במלואה
עם אות ה' דבנוקבא דפרדשקא. (ע) 'חננו ורחום
'יהו"ה, ר"ת כ"ד אותיות של בשכמל"ו. חנון
ורחום 'יהוה' ס"ת הם צ"ה, והם א"ל אדנ"י, (ג)
'חננו בגימטריא קי"ד, כמנין יהו"ה אלהים
יב"ק, וב' כוללים שלהם, והשם מן עשה במלואו
צ"ו שְׁנֵי הָיָה. ונקודו מן זָכַר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו.
והשם זה בגימטריא תק"ה, כמנין צבאות, וה'
אותיותיו. (ד)

יחוד י"ד

אל הנו"ל, מי בכם ירא יהו"ה וגו'. (ישעיה
נ') מי בכם, בגימטריא יב"ק, יהו"ה אלהי"ם.
גם מ'י בכם ירא, ר"ת ב"ן. ועם ר"ת י' של
הוי"ה, הרי ס"ב. גם מלת בכם בגימטריא ס"ב.
והנה הס"ב האי שהוא בר"ת, היא הוי"ה אחת

אל הנו"ל, 'אליך זעקו ונמלטו ב'ך בטחו
ולא ב'בושו, (תהלים כ"ב) ר"ת כ"ו, כמנין שם
יהוה. וס"ת אליך זעקו, ג"כ כ"ו. וס"ת ונמלטו
ב'ך, ג"כ כ"ו. הרי הם ג' פעמים שם יהוה, והם
ג' הוי"ות, שבהם י"ב אותיות, ועם הכולל
הם י"ג, וזהו ס"ת בטחו ולא ב'בושו, והם סוד
י"ג תקוני דיקנא קדישא כנודע. ב"ך הם י"ג
תקוני דיקנא דאריך, וט' תיקוני דיקנא דזעיר,
הרי ב"ך. בטחו בגימטריא כ"ה, שהיא נוקבא
דזעיר. (י) ותכוין שיאירו כ"ב תיקונים דתרי"ן
דיקנין הנזכר בה, ותחבר כ"ב וכ"ה והם מ"ז,
כמנין יהו"ה אהי"ה. השם הוא מן תיבת אליך,
ובא"ת ב"ש הוא תְּקַמְלֵ, ונקודו מן ר"ת אליך
זעקו ונמלטו ב'ך.

יחוד י"ב

אל הנו"ל, להן מלכא מלכי ישפר, (דניאל
ד') ר"ת ק"ך צירופים של אלהי"ם, ואם תוסיף
על הנו"ל ר"ת ע' של יעלך, בגימטריא ק"ץ,
והוא אהי"ה דיהודי"ן קס"א, ושם א"ל והכללות
של שניהם. (כ) עליך, בגימטריא ק"ל, והם ה'
הוי"ות של ה' גבורות. ישפר, חלקהו: י"ש,
פ"ר. והוא י"ש להנחיל אהבי יש. שהוא עשר
פעמים א"ל. פ"ר הוא מנצפ"ך. מלכ"י, בגי'

הגהה

(ב) א"ש: עם הכולל.

(ג) א"ש: עם הכולל.

(ד) א"ש: עם הכולל.

(י) א"ש: הנקראת כ"ה.

(כ) א"ש: כצ"ל, להוסיף על חשבון ק"ץ

הנזכר, שני הכוללים.

(א) א"ש: עם הכולל הוא ק'.

הגהות ומראה מקומות

(ע) ע"ה ח"א שער א"א פרק י"ד.

ובגימטריא השם הנזכר הוא ת"ד, שהם ב"פ
ע"ב ק"ל ע"ב ק"ל.

יחוד ט"ו

אל הנז"ל, מיהו"ה מצעדי גבר, (תהלים
ל"ז) מיהו"ה בגימטריא אדנ"י. (א) מצעדי,
הוא מלוי אלהי"ם דיודי"ן, שהוא רד"י, וזה
נקרא מצעדי גבר, כי גב"ר הוא שם אלהי"ם
בבחי' אחוריים פשוטים ר', והמשה אותיות
השם עצמו, הרי כמנין גב"ר. והרי"ד הנזכר
הם מצעדיו. כוננו הוא כונן ו', כונן הוא קכ"ו,
שהם ג' פעמים מ"ב של ע"ב ס"ג מ"ה, להורות
כי ע"י אלו השלשה מ"ב דו"א, הנקרא ו',
מתכונן על ידם. ודרכו הוא דרך ו', דרך הם
שני פעמים יב"ק, הא' הוא הוי"ה אלהי"ם,
והב' הוא אהי"ה יהו"ה אדנ"י, וב' הווי"ן הם
י"ב אותיות, של שלשה שמות הנז', והם אהי"ה
יהו"ה אדנ"י. יחפ"ץ בגימטריא קפ"ח, הם הוי"ה
דאלפ"י"ן מ"ה, ואהי"ה דאלפ"י"ן קמ"ג. והשם
היוצא ממנו הוא מן מלת יחפ"ץ בא"ת ב"ש
הוא מְסֻנָּה. ונקודו הוא מן ר"ת מיהו"ה מצעדי
גבר כוננו. והשם הנזכר בגימטריא הוא, אהי"ה
יהו"ה אדנ"י. (ב)

יחוד י"ו

אל הנז"ל, והוא תבור ושלוב משמות
ההוי"ות של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. ושמות אהי"ה
של יודי"ן ואלפ"י"ן וההי"ן, משולבים עם שם

העולה ס"ב, כזה: יו"ד ה"י ו"ו ה"י שהיא
בגימטריא ב"פ א"ל, וזו עצמה היא כונת ההוי"ה
הכתובה בפסוק. והס"ב השני של בכם, הוא
הוי"ה רמ"ה דאלפ"י"ן, ושם י"ה, ושני הכוללים,
ושני הס"ב הם קכ"ה. יר"א יהו"ה בגימטריא
רל"ז, היא שיעור קומה של המלאך רל"ו
כנודע, (פ) וז"ס פסוק גדול אדוננו ורב כח,
(תהלים קמ"ו) בגימטריא רל"ו כח לתבונתו
'אין מספר ר"ת מלאך. מי בכם ירא יהו"ה'
ס"ת נ"ו הוא א"ל יהו"ה עם הכולל. 'שומע
'בקול יעבדו, ר"ת שבע, והם שבע יודי"ן שיש
בהוי"ה דיודי"ן ובאהי"ה דיודי"ן. גם (הש')
דשבע, הוא אלהי"ם דמלוי יודי"ן. והע"ב הוא
הוי"ה דיודי"ן. גם בשני שמות הוי"ה אלהי"ם
הנז' במלואה, יש ששה יודי"ן, ועם הכולל הם
שבעה יודי"ן, שהם שבי"ע ג"כ. בקו"ל בגי'
חק"ל, שהם יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י. עבד"ו
הוי"ה דיודי"ן ע"ב, וד' אותיותיהם הפשוט. (ל)
שמ"ע בגימטריא ת"י וקדו"ש, שהם עשר אותיות
מלוי ההוי"ה יודי"ן, והארבעה יודי"ן שבה כל
אחת כלולה מעשר הם ת', והוי"ה זו היא ברישא
דא"א. שמע' בקול' עבדו' ס"ת ק"ו, היא הוי"ה
דהי"ן, כשתצייר ההי"ן שבה ציור שלשה
ווי"ן כל אחת, וכן הדל"ת ציור ב' ווי"ן, והו'
שבה, הרי ט"ו ווי"ן בגימטריא צ', והיו"ד הרי
ק', ועם הו' (פשוט) שבהוי"ה הרי ק"ו, כי
המלוי של זו הו"ו אינו בחשבון. (מ)

והשם היוצא ממנו, הוא מלת בקו"ל,
בא"ת ב"ש שַׁפְּפָה. ונקודו מן 'עב' קל' עב' קל'

הגהה

(מ) א"ש ציור כזה: יוד ה ה ו ה ה ה.
(א) א"ש: עם הכולל.
(ב) א"ש: עם הכולל.

(ל) א"ש: ק"ל לעשות ו' המלה שמוש,
ולכן גלע"ד יותר טוב לומר ו"ד בגימטריא
עשר אותיות המלוי.

הגהות ומראה מקומות

נשמת. בשם ספר פרקי היכלות שהוא רל"ו אלפ"ם
רבבות פרסאות.

(ס) ע"ה ח"ב שער השמות פרק ז' דף שמ"ג
ט"ב ד"ה שם יוד. שער ההקדמות דף ר"י ט"ב ד"ה

צאתוב, צובאת, צובתא, צואבת, צואתב, צותאב, צותאב, צותאב, צתבאו, צתבוא, צתאבו, צתאוב, צותובא, צותאוב, וצבתא, וצבתא, וצאתב, וצתבא, וצתאוב, וצצאת, וצצאת, וצצאת, ובאתך, ובתצא, ובתאצ, ואצבת, ואצתב, ואכצת, ואכתצ, ואתצב, ואתבצ, ותצבא, ותצאב, ותבצא, ותבאצ, ואתצב, ותאבצ.

שלוש אלהי"ם, וצבאות כזה :

אולצהביאמת,	אולצהבמתיא,	אולציאהבמת,
אולציאמתהב,	אולצמתהביא,	אולצמתיהאב,
אוהבלציאמת,	אוהבלצמתיא,	אוהביאלצמת,
אוהביאמתלצ,	אוהבמתלציא,	אוהבמתיאלצ,
אויאלצהבמת,	אויאלצמתהב,	אויאהבלצמת,
אויאהבמתלצ,	אויאמתלצהב,	אויאמתהבלצ,
אומתלצהביא,	אומתלציאהב,	אומתהבלציא,
אומתהביאלצ,	אומתילצהב,	אומתיהאבלצ.

אלף למד הא יוד מם. אלף, אלף למד, אלף למד הא, אלף למד הא יוד, אלף למד הא יוד מם. (גימטריא) אלף פחות י"א. צבאות (גימטריא) ת"ק, מה א"ם. (גימטריא) פ"ו, ארץ, אלהים, תש"צ, ק) אנקתם, תקצ"א. פסתם, תק"פ. פספסים, ש"ל. דיונסים, ק"פ. אלף תרפ"א. (ר

יחוד י"ח

אל הנו"ל, ולא אדע על מה זה, האמנם

אלהי"ם במלוי (מלוי, ומלוי, ופשוטו) כמו שתראה וזה סדרו: נָא וְל דָּם הָל יִם וְך יִפּ נָא' הָל יִם. יָר נָם דָּם הָך יִל וְתִ אָה וְי הִי יִן. יָד יִי דָן הָך אָן וְי אָן וְך הָל אָת. יִם נָם. דָּם הָם. הָא וְל נָם הָל הָם. אָך לָה פִי הִי יִי יָך נָם דָּם הָא יִל. אָה לִי פִס. הָא אָל יִפ וְל דָּם הָך אָה. אִי לִי פִן הָך הָם יִם וְך דָל הָה הִים. כללות (ד') ההויר"ת, (וג' אהי"ה) עם ס' של אלהי"ם. הרי ע'. יִןך. יִןך הָא. יִך הָא וְאָן. הסר י"ה הראשונים, כי צריך להעלות, כל זה אל חו"ב, כי מהם שרשי האותיות, שהם: אחה"ע, בינה. גיכ"ק, חכמה. ולהמתיק הפה. ונשאר ע'. וצריך לכיין המנין אחד בכל יום, עם האותיות דלעיל. צ) צריך להסיר י"ה הראשונים, נשאר מ"ח. וכ"ב אותיות אלו הרי ע'. יִןך הִי וְאָן הִי אָסָה גִיכָך דְטַלְגָך וְשִפְרָך בְּנִמְך.

לקמן נכתב באופן אחר. (להלן יחוד ע"ד בסוף הספר לה"ר גדליה ז"ל).

יחוד י"ז

אל הנו"ל, צבאות מ"ה אותיות כזה: צדי, צדי בית, צדי בית אלף, צדי בית אלף ואו, צדי בית אלף ואו תיו. צבאות, צבאתו, צבואת, צבותא, צבתאו, צבתוא, צאבות, צאבתו, צאובת, צאתבו,

הגהות ומראה מקומות

ויום עד שביום השבעים נשאר לכיין חלק האחרון של ו' שבמלוי יה"ו דאחורים דמ"ה. ומפ"ה דס"ג וכ"ב אות פ' מבומ"ף ואת מ' מאלהי"ם צידוף הע'. (ק) אחוריים דאלהי"ם במלוי אלפין בגימטריא תתקפ"ט. שם צבאות בגימטריא ת"ק ע"ה, רבוע של צבאות במלוי יש בו מ"ה אותיות, ורבוע דשם אלהי"ם במלוא אלפין יש בו מ"א אותיות, נמצא מ"ה א"ם יחד הם פ"ו מספר אלהי"ם פשוט. מספר אלהי"ם במלוי אלף בגימטריא ארץ, עם צבאות בגימטריא תש"צ. (ר) היינו כל ד' מספרים ביחד מאנקתם עולים אלף תרפ"א.

צ) פירושו: יו"ד, יו"ד ה"א, יו"ד ה"א וא"ו בגימטריא פ"ה תסיר מהם י"ה שהיא י' ראשונה עם ה' חלקים של ו' ממלוי יוד, נשאר ע'. וכן ס"ג וכ"ב אותיות בגימטריא פה תסיר י"ה נשאר ע'. וכן ע' הצדופים של שתי אותיות, יכוין בכל יום בשם אחד מהם, וכן יעשה כל השבעים יום, דהיינו ביום א' יכוין חלק אחד הששי שבו' דמלוי יו"ד דאחורים של מלוי יה"ו דמ"ה, וכן חלק ששי מו' דס"ג, וצדוף ראשון מן הע' צדופים שהוא י"א. וביום ב' יכוין חלק אחד מן הד' שבמלוי היו"ד דאחוריים דמלוי יה"ו של שם מ"ה, וכן מד' דמלוי יו"ד של ס"ג וצדוף ב' של השמות היינו ו"ל, וכן בכל יום

ביום ג', ג' פעמים אל"ף הם של"ג, ויכוין בהו"י שעולה של"ג, כזה: יו"ד פעמים ה"י, הם ש'. ואותיות הו"י הם כ"א, הרי שכ"א, ותמלא אות ו' כזה ו"ו, הרי של"ג. השלוב של היום הוא כך, יאהלוהיה"ם. ושל הלילה, אילההויה"ם. השם מן אותיות בכ"ח בא"ת ב"ש הוא שלס, ובגימטריא קצ"ה קצ"ה. ב' פעמים אלה"ם הם עקב. אכיל"ה (גימטריא) הו"י"ה דמ"ה דאלפ"ן ואה"י"ה. מלאכ"ה: א"ל אדנ"י. יהו"ה אלה"ם הם יב"ק, והם ז"א עם לאה. ויב"ק שהוא אה"י"ה יהו"ה אדנ"י, הם ברחל. וב' פעמים יב"ק הוא דרך, והם אה"י"ה דיודי"ן קס"א, והו"י"ה דס"ג. אל"ף למ"ד יהו"ה, בגי"א ר. לנ"ו, בגימטריא אלהים, וזהו א"ל יהו"ה ויאר לנו, שם יג"ל, שרשו מן הו"י"ה דס"ג, כי מלוואה בגימטריא ל"ו, ועם שש אותיות המלוי הרי מ"ג. מלוי אחוריים מליאים דאה"י"ה דיודי"ן, הם בגימטריא ת"ק. גם מלוי שד"י במלואו, בגימטריא ת"ק. וא"ל שד"י במלואו, בגימטריא אל"ף.

יחוד י"ט

אל הנז"ל, (ב) יהו"ה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו. יהו"ה תכוין בהו"י"ה דיודי"ן. יהו"ה הושיעה המלך, ר"ת יה"ה במלוי ההי"ן, יוד ה"ה ה"ה וחסר אות ו' משם ההו"י"ה, הרי

יש בו אזהרות מאיזה דברים, וציוי על איזה דברים, ואח"כ בא ענין היחוד, כמו שתראה לפניך, וזה עניינו: תקבץ הציצית, (גימטריא) ד"פ כנף. ש) כעס (גימטריא) כנף. שכינה: ש"ך אדנ"י, ת) כל הכועס אין שכינה חשובה כנגדו (נדרים כ"ב) כנף בגימטריא ק"ג. ארבע פעמים כנף, הם (ד') אה"י"ה דהה"ן (א) וישימם בחוזה, כי שם גלוי החסדים. עני: קל. יוד הא ואו הה, בגימטריא חול"ה: חו"ה ל' ג' יודין מן ס"ג. לח"ם: מל"ח, ע"ח, (גימטריא ג' היות) ע"ח ג' חסדים ג' גבורות, ע"ב ס"ג מ"ה, כ"ח כ"ח כ"ח שלהם בנטילה. יא"י. כב"כ: מ"ב א) אותיות שבהו"י"ה דאלפ"ן, כשתגב ידך. עיקר השכחה היא באה בעבור הכעס ובעבור שמוש בשמותיו יתברך.

זה היחוד, יום א' תכוין באות אלף של אה"י"ה דיודי"ן, והוא בגימטריא יהו"ה אלה"ם (ע"ה), האמנם תשלבם, ותקדים ההו"י"ה לאלהים, אם הוא בבקר ביום. ואם הוא בלילה, תקדים בשלוב אלהים ליהוה. נשארו ג' אותיות ה"י"ה מאה"י"ה דיודי"ן, ותכוין ביום י"ה ה"י, ובלילה ה"י י"ה. וכשתסלק ה"י ה"י מן אל"ף שהוא יב"ק, ישארו פ"ב, והם א"ם א"ם אותיות שבאה"י"ה דיודי"ן ואלפ"ן.

ביום ב' אל"ף מאה"י"ה דאלפ"ן, ע"ד הנז'.

הגהה

(א) א"ש: עם הכולל.

הגחות ומראה מקומות

הכעס כמנין הכנף ע"י החסדים המתגלים שם בחוזה אשר עתה הכנסות נתונות שם, ויכוין בחסדים הממתקים הכנסות וכו' עכ"ל.
 ת) נדרים כב:
 א) יא"י ר"ת הו"י"ה אלקינו תו"י"ה. כב"כ ר"ת כו"ז במוכס"ז כו"ז. מ"ב ח"ס ג' ידים: יד הגדולה, יד החזקה, יד הרמה, ע"י שער המצות פרשת עקב.
 ב) יחוד זה הוא: לכוין הו"י"ה הראשונה לשם

ש) שער היחודים דף ל"ו ט"ג ד"ה ועור תקון כעס, וז"ל הנה כעס גימטריא כמנין כנף שהוא שם אח"י"ה דהה"ן, וד' כנסות שבציצית, וד"פ כנף גימ' כמנין ציצית, והנה אמרו בק"ש שצריך לשום ד' ציציות נגד החוזה (ע"ין שער הכוונות ענין ציצית דרוש ב' ד"ה עוד יש אופן מה שמביא הגהות מיימוני בשם המדרש) והנה שם בחוזה דו"א מתגלים החסדים כנודע, ולכן בעוד שהציצית שם בחוזה יכולין למתק

א"ל, בסוד ואל זועם בכל יום (תהלים ז') כנודע. ואמנם מן חשמ"ל, חסר עוד חמשים כדי שיעלה לחשבון חת"ך כנוכר, וענין אלו החמשים, הוא בחי' ה' ספירות הג"ת ג"ה של ז"א, כל אחת כלולה מעשר הם חמשים.

והענין הוא, כי אותה הקליפה הנקראת קליפת נוגה לפעמים היא לוקחת מאלו החמש ספירות דו"א, ואינו בשאר מהארתם לנוקביה, רק בחשבון חשמל שהוא סוד אור פנים שלה כנוכר. וכאשר האדם חוזר בתשובה, אז מה שהיה נקרא בתחלת קליפת נוגה, נקרא עתה אור נוגה, וחוזר אל הקדושה. גם ר"ת כל הפסוק הנזכר, הוא בגימטריא תקל"ג, והוא אלהיים במלוי יודי"ן ש', ומלוי מלוי ר'. גלע"ד חיים הכותב, שצ"ל כך, והאחוריים הפשוטים שלו הם ר', ומנין אותיות שבו הם ל"ג. ז' והנה שם אלהיים הזה, הוא בנוקבא דו"א. וכונת זכור"ר תזכור"ר הוא, שתכין שיעלו גה"י במקום חג"ת, ויעלו חג"ת במקום חב"ד. ונמצאים שיש עתה ב' בחי' של יסוד הנקרא זכר. וז"ל זכור תזכור, והענין הוא, כי אין עולה כל ספירה כלה, אלא שליש אחד בלבד שבכל ספירה היא העולה לבד, כדי שלא ישאר המקום ריקן ופנוי. ונמצא כי לא עלה כל היסוד, אבל בשאר קצתו למטה במקומו, וקצתו עלה למקום הת"ת, והרי הם שתי יסודות.

ג) יעגנו כיום קראנו. יהוה יזר קי' נין קי' הנקוד בגימטריא ק"ב. ועם עשר אותיות הרי יב"ק. ב' ינז' ה' ה' ה' הנקוד בגימטריא צ"ב. וג' אותיות די"ו שלא נקדו מהוי"ה דיודי"ן הנז"ל, הרי יב"ק. והרי ב' יב"ק. (ד) י' נז' דר קה קנה קנה י' נז' דר קה קנה קנה יהוה יב"ק להמשיך ר' יוחנן ה) בן ברוקא. ר"ת יב"ק יעגנו ביום קראנו, ס"ת ב"ן, ע"ב ונ"ב קכ"ד, בגימטריא יוחנן, והשם הכולל אותם (היא) אחוריים מליאים דהוי"ה דההי"ן, שהם בגי' קד"ם, ותסיר כ"ו מן ההוי"ה עצמה ישאר קי"ת, (והוא"ו) (והי' ו) ראשונה במלוי יודי"ן הרי קכ"ד.

יחוד כ

יאמר פסוק זכור' תזכור' ותשוח' עלי נפשי, (איכה ג') ותכוין במה שנכתוב, ר"ת ותשוח' עלי נפשי, הוא בגימטריא קכ"ו. והם ג"פ מ"ב אותיות, שיש בגי' הוי"ת דע"ב ס"ג מ"ה. ס"ת כל הפסוק הנזכר, בגימטריא שם חת"ך, היוצא מס"ת פות"ח א"ת יד"ך כנודע. כי הוא החותך מוזן מן ז"א, לתת לנוקביה. והנה חת"ך הנזכר, הוא סוד החשמל, הנקרא אורפניאל, והוא כך בגימטריא, כמו חשמ"ל, שהוא בחי' אור הפנים של הנקבה, הנקראת

הגהות ומראה מקומות

ג) י"ב מן ר"ת יעגנו ביום, משלימים ו"ו החסרים משם ב"ן.

ד) צ"ל יי' וו דד, ההיה, והיהו, היי' וו דד, ההיה, ויווה, ההיה.

ה) והיינו ב' השילובים: ע"ב מ' גימטריא יב"ק. ע"ב ונ"ב גימטריא יוחנן.

ו) כן הגירסא בשער היחודים, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"ה ו"ו. ו"ד, ה', ו', ה'. אחוריים מלאים של הוי"ה דההי"ן חסר כ"ו שהוא הוי"ה פשוטה משם ב"ן הרביעי (ה"ו).

ז) היינו ה' אותיות אלהיים פשוט, וי"ג אותיות אלהיים במלוי, הם י"ה, ואלהיים פשוט ברכוע הוא ט"ו אותיות וביחד הם ל"ג.

ע"ב, ור"ת של ה' הושיעה המלך למלא במלוי שם ב"ן חסר ו', וזה גימטריא מ'. ואח"כ לכוון בר"ת יעגנו ביום ר"ת י"ב, גימטריא ב' ווי"ן, להשלים לשם ב"ן שלם, ולכוון ג' פעם יב"ק: א' לצרף הנקודות של שם ע"ב שהם עולים מספר ק"ב עם עשר אותיות של השם וביחד הם קי"ב. ב' לצרף מספר הנקודות של יו"ד ה"ה ה"ה שהם בגימטריא צ"ב, עם ו"ד של מילוי יו"ד וי' של מלוי וי"ו דע"ב שאינם מנוקדות גימטריא כ' עם צ"ב הרי יב"ק שני. ואח"כ לשלב שם ע"ב עם מ' של יו"ד ה"ה ה"ה הרי יב"ק שלישי. ואח"כ לשלב שם ע"ב עם שם ב"ן שמספרם קכ"ד כמנין יוחנן. ובדפו"י כתוב כאן בסוף היחוד עד כאן מהרב ר' גדליה ז"ל.

'יהוה' נשמת אדם. (משלי כ') ר"ת בגימטריא ק"י, והם הוי"ה דמ"ה ואדנ"י. אדם הוא גם כן הוי"ה דמ"ה. 'חופש' כל 'חדרי' בטן, ר"ת ל"ח, והם ל"ג אותיות מלוי המלוי של שם אלהי"ם, וה' אותיות הפשוטות. גם ס"ת של גר' יהוה' נשמת אדם, הוא הר"ת, שהם כל הדינים שהם שכי"ה ופ"ר כנודע. גם ס"ת של אדם' חופש' כל' הם בגימטריא ש"ע, שהם ש"ע נהורין, שהם ב' שמות אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד במלואם. גם ס"ת של חדרי' בטן' הם ס', הרי ששה יודי"ן, שיש בג' הוי"ת דע"ב מ"ה ב"ן. (ג)

יחוד ב

אל הנו"ל, 'כי רצו' עבדיך את אבניה, ר"ת אלהי"ם דאלפי"ן רצ"א והכולל. וס"ת הם בגימטריא אמ"ת, שהוא אהי"ה פעמים אהי"ה. וג"כ הם שבעה היות דס"ג. 'ואת' עפרה יחוננו ר"ת בגימטריא אלהי"ם. והוא הפשוט של המלוי הנו"ל דאלהי"ם דאלפי"ן רצ"א. וס"ת תה"ו, לרמוז כי ע"י האמת הנרמז למעלה בס"ת תחלת הפסוק, מתקיים אפילו עולם התהו הנרמז בס"ת אלן.

יחוד ג

אל הנו"ל, 'שש' אנכי על אמרתך, (תהלים קי"ט) ר"ת אות ש' הוא אלהי"ם דיודי"ן, ואותיות אע"א, הוא הוי"ה דע"ב דיודי"ן, הממתקת האלהי"ם הנזכר. וס"ת הם ש"ס, שהם שתי הוי"ת דע"ב, וב' הוי"ת דס"ג, וב' הוי"ת

ונודע כי מהארת ב' יסודות אלו, יצאה נוקבא דז"א הנקראת נפש, וע"י העון הנו"ל, נכנעה המלכות אשר היתה ראויה לצאת משם. וזהו ותשוח עלי נפשי, שהיא הנקבה. תשוח ותכנע עלי, בעבור העון שלי, תחת רגלי ז"א, וע"י התשובה עולה נפשי שם, ויחזור מלת עלי נפשי, שהוא נקוד בפתח תחת הלמ"ד, כאלו נקוד בחיריק, כמו עלי באר ענו לה, (במדבר כ"א) וזהו עלי נפשי. ולכן ר"ת 'ותשוח' 'עלי' נפשי הוא ענו. והענין הוא, כי הבאר שהיא הנקבה, היא עולה כנגד ג' פעמים מ"ב, אותיות של ג' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה. שהם טפת מיין דוכרין כנו"ל. והם בגימטריא ענ"ו וכשחטא נעשה עו"ן, ועי"כ היתה המלכות מעונה ונכנעת ושוחה למטה. ועתה נעשית ענ"ו. ועי"כ עולה בסוד עלי באר ענ"ו לה. ואמנם זכור כנגד יסוד עליון, ותזכור כנגד יסוד תחתון כנו"ל. והנה תזכור בגימטריא אדנ"י במלואו, שהוא תרע"א, תסיר ממנו הפשוט שהוא ס"ה, ישאר בגימטריא תמ"ר, שהיא השכינה. (נוסחא אחרונה ישאר בגימטריא תזכור שהיא השכינה). ונלע"ד חיים הכותב, שצ"ל כך, ישאר בגימטריא ר"ת כ"ן, שהיא השכינה, הנקראת ר"ת ח) (ג) גם נלע"ד, כי אין תקון זה אלא לשכבת זרע לבטן, כמובן מן דרוש עלי באר ענו לה, על ותשוח וגו', שהוא סוד המ"ן הנקרא נפש, שיעלו עתה לקבל דכורין הנקרא ענו כנוצר.

יחוד א

תקון לעון הבא על אשת איש, פסוק צר

הגהה

(ג) א"ש: נלע"ד, שהכ"ו הנותרות, הם כ"ב אותיות, עם ה' כפולות של מנצפ"ך, כאשר ביארנו בכונת אתה: א"ת, ה', שהם כ"ב אותיות, עם ה' אותיות של מנצפ"ך, כנלע"ד. (ג) א"ש: ד' בע"ב, ואחד דמ"ה, ואחד דב"ן.

הגהות ומראה מקומות

(ה) ע"ח ח"ב שער לאה ורחל סוף פרק ז'. שער הכונות ענין הפסח סוף דרוש ר' בביאור החרוסת רות-סח.

בשניהם בהיותם מליאים, הרי תכ"ה (ע"ה).
ונמצא כי תתן הוא ב' פעמים תכ"ה, והם ד'
אחוריים דאלהי"ם, שהם דינים קשים, ולכן הכה
בהם מרע"ה את המצרי. וגם כי ד' אלהי"ם
עצמם הפשוטים, הם בגימטריא משה עצמו, (ב)
וצריך לכוין, כי אלו ארבעה אלהי"ם, הם בעולם
העשיה, הנקרא א"ל אדנ"י כנודע. ושם הוא
בחי' ד' אלהי"ם אלו, הם בגימטריא מש"ה. ולכן
תכוין להוריד שם א"ל שד"י שהוא בעולם
הבריאה כנודע, וגם הוא בגימטריא מש"ה, ובו
תמתיק לר' אלהים אלו. ליעקב, בגימטריא רי"ב,
והוא אהי"ה דיד"יין קס"א, ועם עשרה אותיותיו
קע"א, ועם א"ם אותיותיו שבפשוט ובמלוי
ובמלוי המלוי, הרי ליעקב. וז"ס פסוק אם אסק
שמים וגו', (תהלים קל"ט) להמשיך הא"ם ואס"ק
הנז"ל מאימא אל ז"א שהוא שמים, והוא יעקב,
ותכוין להוריד א"ם אס"ק הנזכר, להמתיק
האחוריים שהם ע"ב ק"ל, שהם ג"כ מגין א"ם
אס"ק. וכל זה הוא ביעקב. י (ס) ע"ב ק"ל
הוא ביהו"ה, כ) ותכוין כי עשור אמת, הוא
הוי"ה דמ"ה דאלפ"ן, שהוא בז"א, הנקרא
יעקב, וזהו תתן אמת ליעקב. (ע) וחסד שהיא
הוי"ה דע"ב דיד"יין, לאברהם. והנה אמת הנזכר,
הוא סוד אהי"ה פעמים אהי"ה, וחסד הוא הוי"ה
דיד"יין, הרי הוא חבור יהו"ה ואהי"ה. וזה עצמו
נרמז בר"ת ליעקב חסד לאברהם שהם בגי'
חיי"ם, שהוא אהי"ה אדנ"י אהי"ה. אשר נשבעת
לאבותינו, ר"ת כס"א, וס"ת רות, שהוא מלוי
שם אדנ"י. (פ) מימי קדם, בגימטריא רמ"ד,

דמ"ה. שש הם ב' שמות מצפ"ץ. אנכ"י ע"ל,
הם בגימטריא ע"ב ס"ג מ"ה והכולל. אמרתך,
בגימטריא הם עשר שמות אדנ"י, ועשרה כוללים
ואחד הכולל כולם. כמוצא שלל רב, ר"ת
תק"ד, שהוא אלהי"ם דיד"יין ש', ואחוריים
פשוטים ר', וט"ו אותיות האחוריים, וה' אותיות
הפשוטים. וס"ת הגו' הם ל"ג, והם אותיות מלוי
המלוי של אלהי"ם הנזכר. כמוצא, הוא קנ"ז
בגימטריא, והם ג' הוי"ת דב"ן דההי"ן והכולל.
שלל, כמספר שתי הוי"ת דע"ב, ושתיים דס"ג,
ושתיים דמ"ה. רב, בגימטריא ע"ב ק"ל.

יחוד ד

אל הנז"ל, 'תתן אמת ליעקב, (מיכה ז')
ר"ת רי"ו רי"ו, (א) שהם ששה פעמים ע"ב.
וב' רי"ו אלו, הם מן ציור ההוי"ה, ח) כי רי"ו
האחד הוא מאותיות י"ה, וציורו הוא יר"ו,
כזה י"ה י"ה. והב' הוא מאותיות ה"ו, ציורו
רי"ו, כזה ה"ו ה"ו. וס"ת הם תנ"ב, שהם עשרה
הוי"ת דמ"ה, חמשה דחסדים, וחמשה דגבורות,
וב' הכוללים. אמת הוא אהי"ה פעמים אהי"ה. ט)
וכן שבעה הוי"ת דס"ג. תתן הוא שני פעמים
תכ"ה, והנה הוא שם אחד משם בן ע"ב, ויוצא
מר"ת כל הגשמה תהלל. ועם הכולל, הוא
סוד על מה תכ"ו, (ישעיה א') וזהו השם שהזכיר
מרע"ה, ויאמר לרשע, למה תכ"ה רעך. (שמות
ב') והוא סוד ב' האחוריים פשוטים דאלהי"ם
בגימטריא ת', ועם כ"ו אותיות מלוי שיש

הגהה

(ז) א"ש: צריך למנות כולל אחד בכל
הוי"ה, כדי להשלימם לעשור הנזכר.
(ח) א"ש: הכונה היא בהסירך מנין אדנ"י
שהוא ס"ה מתרע"א, ישאר רות. ונלע"ד גם כן

(א) א"ש: עם הכולל.
(ב) א"ש: עם הכולל.
(ס) א"ש: לא נעלה כי עריין חסרים עשרה
אותיות הנז"ל.

הגהות ומראה מקומות

(י) היינו אם אסק עם עשר אותיות של קס"א.
בגימטריא ליעקב.
(כ) הקדמת תקוני זהר ו'.

(ח) שער הכונות ח"א דרושי הלילה דף שני
ד"ה ואח"כ. ח"ב דרושי ר"ה ד"ו.
(ט) ע"ח ח"א שער א"א פרק י"ד דף ר"א ט"א
ד"ה גם באופן.

מתייחסת כפי היחוד ההוא, והנה הקריאה עתה, תהיה סוד כוונת הכתוב לך לבדך חטאתי (תהלים נ"א) בספר הזוהר (משפטים דף ק"ו ק"ז).

יחוד ו

אל הנז"ל, שמש ירח עמד זבולה, (חבקוק ג') ר"ת בגימטריא שפ"ו, והוא חשמל בגי', שהם ש"ע נהורין, הנמשכים מן שני אחוריים דהוי"ה דיודי"ן, שהם קפ"ד קפ"ד כנודע, ותכוין ג"כ בעשר אותיות דהוי"ה דיודי"ן ע"ב עצמו, עם חשמל היוצא ממנו הרי שפ"ח. (א) וס"ת הם שי"ו, ועם הכולל הם שי"ח, והוא אלהי"ם דיודי"ן ש', וי"ג אותיות המלוי, וה' אותיות הפשוט. שמ"ש בגימטריא תמ"ה, והם ש"ך דינים שברחל, וש"ך דינים שבלאה. יר"ח הוא אלהי"ם דאחוריים פשוטים והם ר', וי"ח אותיות שבפשוט ובמלוי. עמ"ד בגימטריא קי"ד, וצריך לכוין בהוי"ה דע"ב, ובמ"ב אותיות, הרי קי"ה, למתק כל בחי' אלהי"ם כנוכר. זבולה, בגי' נ', והם חמשים אותיות, שיש בפשוט ובמלוי ובמלוי המלוי של אדנ"י. השם הוא מן שמש בא"ת ב"ש, והוא ק"ק. והנקוד הוא מן שמש ירח עמד, והוא בגימטריא י"ד אותיות של

הם הוי"ה דיודי"ן ע"ב, ואהי"ה דיודי"ן קס"א, ועשר אותיות שלהם. (ד) וס"ת כל חמשה תיבות הנז"ל הם תרנ"ו, כי אדנ"י במלואו עולה תרפ"ו, עם מספר אותיות הפשוט והמלוי. (ז) ואם תוציא מתרפ"ו מנין א"ל, ישאר בגי' תרנ"ו, והם ד' הויות: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. וגי' אהי"ה: דיודי"ן, ואלפי"ן, וההי"ן, שהם בגימטריא תרפ"ו.

יחוד ה

אל הנז"ל, גל מעלי חרפה זבון, (תהלים קי"ט) ר"ת בגימטריא א"ל יהו"ה. וס"ת הוי"ה דב"ן דההי"ן. גל מעלי עם הכולל, בגימטריא קפ"ד, והם אחוריים דהוי"ה דיודי"ן. חרפה זבון, בגימטריא שד"י. השם שצריך לכוין בו, הוא ג"ל מלא, גימל למד, והוא בגימטריא יוסף והכולל, שהוא ג' הויות דב"ן והכולל. גם שתי אותיות עצמו של גימ"ל ולמ"ד, הם ביסוד ומלכות. (מ) ואח"כ תכוין כי שם אל, הרמו בר"ת כנו"ל, עם שם שד"י הנז"ל, הם בגי' מש"ה. והם סוד שכ"ה דינים, עם עשר אותיות דאחוריים דקפ"ד, ועם עשר אותיות דאהי"ה קס"א כנודע, כי גם קפ"ד וקס"א הם בגימטריא משה. וכבר ידעת, כי יחודים אלו הם קודם שתישן בלילה, גם צריך לקרוא בקריאה

הגהה

(ז) א"ש: עדיין יתירים שנים, כי תרע"א וי"ג אותיות המלוי, וחמשה אותיות הפשוט, (ל) הם בגימטריא תרפ"ט, ויתכן שהוא מונה שני כוללים.
(א) א"ש: עם הכולל.

לחברם יחד, כי כס"א ורו"ת הם בגימטריא תרפ"ו, והם כמספר ד' הויות של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שהם רל"ב, וגי' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן וכללותם, הם תרפ"ו, להורות כי כל האורות הנז', נמשכים אל המלכות כנלע"ד.
(ד) א"ש: עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

(מ) סוד ג' זהר ח"א ג. ח"ב כג רי. ת"ן בהקדמה טו. תקון ל"ג עז. תק"ע קכ. ז"ח ו: עה. תקונים חדשים קכב. וסוד ל' זהר ח"א ג. ח"ב צא. צב. קנח. קנט. ח"ב קנה. ז"ח שה"ש סו. ע: תק"ח קד.

(ל) הפשוט של אדנ"י הוא ד' אותיות, והמלוי י"ב, וא"כ חשבונם הוא בדיוק תרפ"ו. וחשבון מהרש"ו צ"ע. כי ה' פשוט וי"ג מלא, הוא בשם אלהי"ם לא בשם אדנ"י.

דאלהי"ם, והם ת' וט"ו אותיות שבהם, והכולל. ברבות, בגימטריא ית"ר, והם ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ, וח' אותיותיהם, וב' כולליהם. הטובה רבו, בגימטריא רל"ה, והכולל הם רל"ו, והם ד' הויו"ת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, וד' כולליהם. אכליה, בגימטריא אדנ"ה. (ה) ותכוין כי ב' שמות מצפ"ץ, ימתקו לשני אחוריים דאלהי"ם הנז"ל, וד' הויו"ת הנז', ימתקו לשם אדנ"ה הנזכר, וכל זה הוא בז"א. וכל זה הוא אחר שארבעה הויו"ת דב"ן הנז"ל, ירדו בסוד מוחין של ז"א עצמו. הג' ב"ן הם בג' מוחין שלו, ואחד ב"ן הוא בשאר התפשטותו. השם הוא מן רבו בא"ת ב"ש גש"ף, והוא בגימטריא ש"ע נהורין, וי"ג תיקוני דיקנא דא"א. הקריאה בתקון מ"ו.

יחוד ט

אל הנז"ל, אמרתי 'אשמרה' דרכי מחטוא בלשוני, (תהלים ט"ל) ר"ת כ"ד כ"ד, שהם ב' שלישים המגולים של החסד, המתפשט בת"ת דז"א. (ר) וס"ת התיבות הנז', הם ל"ו אותיות, שבפשוט ובמלוי ומלוי המלוי דהויו"ה דב"ן דההי"ן. אמרתי, בגימטריא תרנ"א. עשר הויו"ת. גלע"ד חיים עשר אדנ"ה. (א) אשמרה, בגי' תקמ"ו, מ"ו הוא המלוי הויו"ה דיודין שהוא ע"ב. ות"ק הוא מלוי אהי"ה דיודי"ן דאחוריים. דרכי, בגימטריא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שהם רל"ב וב' כוללים. מחטוא, בגימטריא אדנ"ה (ב) בלשוני, בגימטריא שצ"ח, והם ב' פעמים קנ"א קנ"א, ואל אדנ"ה. השם הוא מן דרכי, בא"ת ב"ש קנ"א. והוא בגימטריא ב' אלהי"ם והכולל

הויו"ה דאלפי"ן בפשוטו ובמלואו. הקריאה בספר התקונין תקון כ"א.

יחוד ז

אל הנז"ל, יהו"ה יספר בכתוב עמים. (תהלים פ"ו) ר"ת צ"ב. יהו"ה לז"א כ"ו. ואדנ"ה (גימטריא) ס"ה, לנוקביה. והכולל הרי צ"ב. זה יולד שם ס'לה, ר"ת חשמל נהורין. (ז) ס"ת יהו"ה יספור בכתוב עמים והכולל, הם רמ"ח, והם ד' הויו"ת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, וי"ו אותיותיהם הפשוטות. ס"ת זה יולד שם ס'לה, בגימטריא הם נ"ד, והם ב' מלויים, כל אחד ז"ך ז"ך, וי"ך של הויו"ה לז"א, וז"ך של אדנ"ה לנוקביה. יהו"ה יספר, בגימטריא שצ"ו, והם ש"ע נהורין, ושש אותיות אלף למד שהם שרשם, כנודע, הרי שצ"ו. (ק) בכתב, בגי' תכ"ה עם הכולל, והוא שם קדוש, היוצא מר"ת כל 'הגשמה' תהלה. עמים, בגימטריא אהי"ה דיודין. (ג) זה יולד, בגימטריא שם ב"ן דההי"ן, וט' אותיותיו. (ד) שם ס'לה, בגימטריא חמשה אלהי"ם שהם בגימטריא ת"ל, והי' אותיותיו פשוטות, או הי' כוללים של הי' אלהי"ם עצמה. השם הוא מן שם בא"ת ב"ש י"ב. והנקוד מן זה ילד. והוא בגימטריא י"ב אותיות. של אהי"ה יהו"ה אדנ"ה, להמתיק עמהם הי' אלהי"ם הנזכר. הקריאה בתקון מ"ג.

יחוד ח

אל הנז"ל, ברבות הטובה רבו אוכליה, (קהלת ה') ר"ת ר"ח, והם ד' הויו"ת דב"ן דההי"ן. וס"ת תי"ו, והם ב' אחוריים פשוטים

הגהה

(ר) אמר שמואל: הענין הוא, שר"ת של התיבות הנז' הם בגימטריא מ"ח, והם ב' שלישים של שם ע"ב, שהוא בחסד.

(א) אמר שמואל: עם הכולל.

(ב) אמר שמואל: עם הכולל.

(ז) א"ש: עם הכולל.

(ק) אמר שמואל: מבואר הוא, שהם קפ"ה

קפ"ה.

(ג) אמר שמואל: עם הכולל.

(ד) אמר שמואל: עם הכולל.

(ה) אמר שמואל: עם הכולל.

בן ופסי העולה בגימטריא ע'. אח"כ יכוין בדי' ההי"ן שיש בשני השמות הנז', שעולים בגי' ב' יודי"ן, ויכוין להמשיך השפע מן או"א, לחו"ב שבזו"א. אח"כ יכוין בארבעה ווי"ן שבהם שעולים כ"ד, ויכוין בהם בצורת ם סתומה, ויכוין כנגד בחינת הדעת, שהוא כלול מן י"ב בחי', ו' של אבא, ו' של אימא, הרי י"ב. וימשיך השפע מן הדעת הוה הכולל י"ב כנוכר, אל הי"ב בחי' אחרות שיש בזו"א, שהם ששה של הת"ת, וששה של היסוד. ואח"כ יכוין בשני דלתים שיש בהם. והם כנגד שמנה תיקוני דיקנא עליונים, להמשיך מהם שפע, לשמנה תיקוני דיקנא התחתונים למטה בזו"א. ויכוין להסיר כל השערות וכל כחות הדין שיש בדיקנא דזו"א, ולהמתיקם באלו תיקוני דיקנא העליונים. אח"כ יכוין בגי' אותיות אלף של אהי"ה, ויכוין להמשיך שפע מן הכתר הנקרא א"א, אל אבא הנקרא חכמה, וימשיך למטה ויעשה בחי' כתר בזו"א. ומשם ימשך עוד, ויעשה חכמה בזו"א. הכלל הוא בכל הכונות הנז'ל, שיכוין להמתיק הדינים כולם אשר בזו"א ולשבר ולבטל כל הקליפות והחצונים הנאחזים שם. וכבר כתבתי למעלה בתחלת היחוד הזה, כי כונת היחוד הזה הוא, להסיר ולדחות נפש רעה של נחבי בן ופסי, שנתעברה בנפש האישי הנזכר בעל היחוד הנזכר.

אמר שמואל: אחר שהשלמתי כל היחודים הנזכרים, לתקן נפש האדם, עתה אתחיל לכתוב ולסדר כל הקדמות והיחודים, אשר ייחד אותם האדם, בין בהיותו בביתו מתבודד, בין בלכתו על קברי הצדיקים, כדי לטהר ולזכך נפשו, ולהשיג מעלת נבואה קטנה, כאשר עיניך תחזנה מישרים בעי"ה.

הקדמה א

דע, כי עיקר כל היחודים הם, או לייחדם

הנקוד מן ר"ת אמרתי אשמרה. דרכי הקריאה בתקון מ"א.

יחוד י

אל הנז'ל, תפלה לעני כי יעטוף. (תהלים ק"ב) ר"ת ת"ס, והם עשר מלוים של הוי"ה דע"ב דיודי"ן שהיא מ"ו. ולפני ה' ישפוך שיחו, ר"ת שכ"ה דינים הכולל. והם נמתקים על ידי עשרה מלוים הנז'. ס"ת תפלה לעני כי יעטוף, הוא בגימטריא הוי"ה דס"ג ומ"ב אותיותיו, להמשיך בזו"א, להמתיק השכ"ה דינים הנז'. ס"ת ולפני ה' ישפוך שיחו הם א"ם אותיות דאהי"ה, להמתיק גי'כ שכ"ה דינים הנז'. תפלה בגימטריא תקי"ה, והם יוד פעמים ה"י, ש' יו"ד פעמים ה"ה, הם ר', וי"ה עצמו הרי תקי"ה. לעני, הוא אהיה דיודי"ן, (ג) כי יעטף, הם בגימטריא צדקה. והם יו"ד פעמים ה"א, הם קי", ה"א פעמים וא"ו, הרי ע"ח. ולפני יהו"ה, בגימטריא ע"ב ק"ל. ישפוך בגי' תי"ו. והם ארבעה יודין שבע"ב ק"ל הנזכר, כל אחת כלולה מעשר הם ת', ועשר אותיות שבהי"ה דע"ב הנזכר, וד' אותיות הוי"ה עצמה פשוטה, ובי' הכוללים. השם הוא מן תפלה, בא"ת ב"ש אָנְכָךְ - בגימטריא קי"ז. והוא ב' ן דההי"ן ואדני". והנקוד מן תפלה לעני כי יעטוף. הקריאה בתיקון י"ט, ותתן לשני עניים צדקה כרצונך.

יחוד א

והוא להסיר ולדחות איזה נפש רעה, שנתעברה בנפש האדם, לסבת איזה עון ח"ו. והוא למהר"י משען. יכוין ביחוד ב' השמות האלו, יהו"ה ואהי"ה במלוי יודי"ן, יוד הי ויו הי, אלף הי יוד הי. ובתחלה יחבר שבעה היודי"ן שבשני השמות הנז', ויכוין להמשיך השפע מן הז' בחי' שבבינה, מחסד ולמטה, לשבעה דזו"א, ויכוין לבטל ולשבר כח העבור ההוא, של נחבי

הגהה

(ג) אמר שמואל: עם הכולל.

תורה, ע"ש כי אלו השש ספירות הם עלמא דאתגליא, שבו מתגלים הוראותיו יתברך. מה שאין כן בג' ספירות ראשונות, שהם עלמא דאתכסיא. גם בחינתם ממטה למעלה, וממעלה למטה, הם ו' כפולה, כי משם, י"ב שבטי ישראל. וכללות תכלית פרטם, הם שש מאות אלף רגלי (שמות י"ב) כמנין ו'. והם סוד ששים רבוא שרשים של נשמות, ואין עוד. וז"ס דור הולך ודור בא, (קהלת א') אין דור פחות מס' רבוא נ) והדור שהולך הוא הדור שבא, כנוצר בספר הבהיר. (אות נ"א) ובדוגמא זו יש ס' רבוא פירושים רבים לתורה שבכתב, על כל פסוק ופסוק. וכן נודע כי ד' מיני דרכי פירושים יש לתורה, וסימנם פרדס: 'פשט', 'רמז', 'דרש', 'סוד'. וכל דרך מארבעה דרכים אלו, יש בו ס' רבוא פירושים. נמצא, כי כל נשמה ונשמה שבס' רבוא נשמות ישראל, יש לה דרך אחד בכל התורה, כפי בחי' שרש מציאות נשמתו, הנקשרת בתורה. ולכן כל אדם מישראל, יכול לחדש חדושים בתורה, כפי חלקו, מה שאין חבירו יכול לחדש. האמנם יש אדם כלול מכמה נצוצות חלקי הנשמות, וכפי מספר הנצוצות ההם, יכול לחדש פירושים בתורה. ולכן מרע"ה, שהיה כלול מכל ישראל, ידע כל מה שתלמיד ותיק יכול לחדש, וז"ס מ"ש ז"ל, מלמד, שהיה משה שקול כנגד כל ישראל. (ס)

ונחזור לעניינינו, כי הנה מורי ז"ל, היה משיג בחכמתו כל איש ואיש מישראל, מקום שרשו בתורה, והיה מלמד לכל אחד ואחד, אותם הפירושים שעל התורה המתייחסים לנשמתו. ולפעמים היה מתגלה פי' פסוק אחד, ולפעמים פסוקים אחרים. וכפי הזמן והשעה, היה מתגלה בנשמת האיש ההוא, פי' פסוק מסויים, ואז היה מורי ז"ל מלמד לאיש ההוא, פי' פסוק ההוא שנתגלה אז, כפי השעה ההיא בנשמתו, והיה האיש ההוא מוציא הפסוק ההוא בשפתיו, ומכוין

בעת שתשתטח על קברי הצדיקים, או אפילו בביתך, שלא על קברי הצדיקים. והנה אם תיחדם על קברי הצדיקים, עיקרם הוא בערב ר"ח, או בט"ו לחדש, כי אז יש הכנה יותר משאר הימים. ובשבתות וימים טובים ור"ח, לא תשתטח, כי אז נפשותם עולות למעלה, ואינם מושגות, ואפילו בחול המועד, תוכל להתפלל עליהם, אבל לא תיחד יחודים. ואם תיחד בביתך, לא תיחד אלא אחר חצות לילה, לפי שאז היא עת רצון כנודע, ואז היא שעה הנבחרת מכל שאר השעות.

הקדמה ב

ודע, כי היחוד שהוא של היודי"ן והווי"ן, אשר לקמן אכתוב אותו בע"ה, תיחד אותו יותר בקביעות, מכל שאר היחודים. ואם הוא לילי החול, תיחדנו אחר חצות לילה. ובלי לילה, תיחדנו אפילו קודם חצות לילה, תכף אחר הסעודה. והיחוד של ראש חודש, תיחדנו ביום ראש חודש בדוקא. ואפילו להשתטח בקבר הצדיק ביום ר"ח, על ידי יחוד זה תוכל, משא"כ בשאר היחודים כנוצר. והיחוד של פסוק חדשים לבקרים, תיחדנו או בליל שבת קודם חצות, או בלילי החול אחר חצות לילה. והיחוד של עשר הווי"ת הדעת, תיחדנו ליל שבת קודם חצות. גם טוב לקרות בכל ליל שבת אחר ברכת המזון מסכת ערובין, בסוד ע"ב רי"ו. ובסוד העירוב. (מ)

הקדמה ג

עוד יש מיני יחודים אחרים, לזכך הנפש ולצחצה אותה. וסוד הענין הוא, דע, כי התורה היא מחצב של נשמותיהן של ישראל, כי ממנה חוצבו. ולכן היא תורה אחת. וישראל גוי אחד. והקב"ה אחד. הוא סוד שש ספירות חג"ת נה"י, שבהם נשרשת תורה שבכתב, כי ע"כ נקראת

הגהות ומראה מקומות

(א) מד"ר קהלת פ"א בפסוק דור הולך. זהר פנחס

(ב) שער המצות פרשת בשלח דרוש ג'. טעמי

רטז: עקב רעג.

המצות פרשת בשלח.

(ג) מד"ר שיר השירים פ"ד ב'. זהר פנחס רטז.

הצדיק ההוא, ואז תעורר את שתי הנפשות ביחד, ותעלם למעלה בסוד מ"ן.

גם צריך שתדע, שאם ידעת בעצמך שיש לך נשמה, אז תעורר ג"כ נשמתך עם נשמת הצדיק ההוא, ואם אין לך אלא רוח, תעורר את הרוח שלך בלבד, ואם אין לך אלא נפש, תעורר את הנפש שלך. פירוש: כי בעורך את נשמת הצדיק, ואת רוחו, לא תעורר אלא נשמתו ורוחו של הצדיק בלבד, וכאשר תגיע לעורר גם את הנפש של הצדיק, אז תכוין בנפש של הצדיק. ותכוין לשתף נפשך גם כן עמו. גם עיקר הכל תלוי שתכוין בחשק גדול נמרץ, ובשמחה, וגם בהתפשטות החומר מעל הנפש מכל וכל.

הקדמה ה

ענין דבקות עם הצדיקים, והשתטחות על קברם, לאדבקא רוחא ברוחא, ונפשא בנפשא, כנזכר בזוהר פרשת אחרי מות, דף ע' ע"ב, וז"ל, ובשעתא דאצטריך עלמא רחמי וחיי, אזלי ומודעי לנפשייהו דצדיקייא, ובכאן על קברייהו, אינון דאתחזו לאודעא להו, מ"ט, דשוויין רעותייהו דילהון לאתדבקא נפשא בנפשא וכו', ולהודוך זכוך רב, ולהתקדש קדושה גפלאה ולהתענג ענג עצום, לחזות בנועם ה', לדעת איזה דרך ישכון אור בכל מעשיו, ויודיעוהו דברים אמיתיים, לא יחטיאו השערה, ובלבד שיתנהג בקדושה ובענוה וביראת חטא, וישים השם הנכבד והגורא לנגדו תמיד, לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה, ברחימו ורחילו, לייחדא שם ו' עם ה', ע"י י' וה'.

והנה אין ספק, שלא ידמה האדם, כי הצדיקים בפטירתם והיותם שוכני עפר, בטילים מן העבודה והיחוד ח"ו, כי הם מייחדים תמיד בסוד נשמתם ורוחם ונפשם העולות למעלה, המייחדים חכמה עם בינה, בסוד נשמתם. ות"ת עם מלכות, בסוד רוחם. ומ"ן דידה, בסוד נפשם. ומה גם בחצי הלילה, שהוא משתעשע בסוד רוחי הצדיקים שבג"ע, כמבואר בזוהר (פרשת לך לך צ"ב ע"א) ולא עוד, אלא שגם הם

בפי' ההוא, ובשמות היוצאים מן הפסוק ההוא, והכל כפי הדרך המתייחס לנשמתו בדוקא, ועי"ז היתה נפשו מזדככה, בהיותה מחשבת ומהרהרה בפי' ההוא, כפי שרש נפש האדם משם. ועיקר היחודים האלה, הם טרם שישן על מטתו בהתבודדות ובכונה, ועי"כ תעלה נשמתו למעלה ותקבל הארה נוספת, ולפעמים היה אומר לו, שייחדם בקומו ממתתו, בחצות לילה האחרונה.

הקדמה ד

גם דע מה שכתבתי למעלה, ואחזור להעתיקו פה, כי בכל היחודים שיש בעולם, אם אתה מייחד אותו בהשתטחך על קבר הצדיק ממש, צריך שתכוין, כי ע"י השתטחותך עליו, אתה גורם שגם הצדיק ההוא, גם הוא ישתטח נפשו, ותתפשט בעצמותיו אשר שם בקבר, וחזור לחיות, ונעשים עצמותיו בחינת גוף אל הנפש המשתטח ומתפשט בתוכם, וזו הנפש היא אותה הנשארית בקבר כנודע, בסוד ונפשו עליו תאבל. (איוב י"ד) והרי הצדיק ההוא באותה שעה, כאלו הוא חי בגוף ונפש. ואם אתה מייחד היחודים בביתך, שלא על ידי השתטחות, אין צורך אל הכוונת הנז'. אמנם לעולם צריך שתכוין בין אם הוא בבחינת השתטחות, בין אם הוא בביתך, תכוין בכל היחודים כלם, להעלות נפשך ונפש הצדיק ההוא קשורים יחד, ונפשך כלולה בנפשו. וצריך שתכוין באותו השרש, אשר נפש הצדיק ונפשך תלויים בו באדה"ר, ותכוין לעורר אותו המקום, שהוא האבר שתלוי בו נפש אותו הצדיק באדה"ר, ומצד האבר ההוא, אתה מעלה את נפשו בסוד מ"ן. המשל בזה, אם נפש הצדיק ההוא הוא משרש אבר זרוע הימני של אדה"ר, ואתה ג"כ משם, מהשרש שלו. והנה הצדיק ההוא, כבר עלה מסוף הזרוע אל ראשו, אחר שנפטר. אבל אתה עדיין נפשך בסוף הזרוע ההוא, כנודע כי כל שרש ושרש יש בו פרצוף שלם. ואם נפשך תהיה ע"ד משל, מן העקב, או מן הרגל של הפרצוף ההוא של השרש שלך, תכוין להעלות נפשך מן העקב של הפרצוף ההוא עד ראשו, ואז יתדבק נפשך עם נפש

המחברם, הוא שם הוי"ה במלוי אלפין, כזה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וזה נעשה ע"י הרוח של הצדיק. ונפש הצדיק, היא מ"ן דילה.

ואל תשיבני, כי הנה בזווג התחתון, צריך רוח ונפש, רוח לחברם, ונפש למ"ן. ובזווג עליון, אין כ"א נשמה לבד, דע, כי יש נשמה, ויש נשמה לנשמה, זה לזווג, וזה למ"ן. נשמה לנשמה מצד חכמה, לזווגם. ונשמה מבינה, בסוד מ"ן. וכן בזווג תחתון, רוח מת"ת לזווגם. ונפש ממלכות, להעלות מ"ן.

והנה מלוי שם ההוי"ה, נחלק לר' מינים, אם כלו במלוי של יודי"ן, כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ואם יו"ד ה"י וא"ו ה"י. ואם במלוי אלפי"ן כזה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואם במלוי ההי"ן, יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה.

והנה שם ההוי"ה דע"ב דיודי"ן, הוא המזווג חו"ב, ע"י נשמה לנשמה של צדיק, הבאה מצד חכמה. ושם ההוי"ה דס"ג, הוא המעלה מ"ן, ע"י נשמת הצדיק, הבאה מבינה. ושם הוי"ה דמ"ה, הוא המזווג ת"ת ומלכות, ע"י רוחו של צדיק. ושם ההוי"ה במלוי ההי"ן דב"ן, הוא המעלה מ"ן, ע"י נפש הצדיק, הבאה ממלכות, והבן כל זה מאד.

קצורו של דבר, ישים שם יהו"ה בארבעה אותיותיו לנגד עיניו, ויכוין ליחד קב"ה ושכינתיה, שהם ו"ה, ברחימו ודחילו, שהם י"ה. ואח"כ יכוין שם יהוה בחכמה, בנקוד פתח, ושם אהי"ה בבינה, ואח"כ שניהם יחד, יאההוי"ה, ע"י שם ההוי"ה במלוי יודי"ן. וזה ע"י נשמה לנשמה של הצדיק ההוא, הבאה מחכמה, שהיא אות ראשונה (י) שבשם ההוי"ה. ותכוין להעלות מבינה מ"ן, והתעוררות תחתון, ע"י שם של הוי"ה במלוי ס"ג. וזה ע"י נשמת הצדיק ההוא, הבאה מבינה. שהיא אות שניה (ה) שבשם הוי"ה.

ואח"כ יכוין שם יהוה בת"ת, בנקוד חולם. ושם אדנ"י במלכות. ואח"כ שניהם יחד יאהדונה"י, ע"י שם הוי"ה במלוי אלפי"ן, וזה

מזווגים בג"ע, ומולידים נפשות לגרים כמבואר שם, בפרשת שלח לך בריש דף קס"ח ע"ב, אלא שסוד עבודתם וייחודם בהיותם בחיים, הולכים ומתחדשים, ומוסיפים כח למעלה מידי יום ביום, ומאירים באצילות אור לאין ערך, בכל יום נוסף על חבירו, האמנם אחר פטירתם מייחדים, כאשר כבר עשוהו בהיותם בחיים, וגם הם מתפללים על החיים, כנודע בפרשת שמות דף י"ו ע"ב, (ובפרשת אחרי דע"א ע"א) כמו שמצינו באבות העולם, שהם מתפללים על החיים, כנודע בזוהר בפרשת שמות, ובגמרא מסכת מציצא פרק הפועלים, בעובדא דר' חייא ובניו. ומבואר שם בספר הזוהר, שאלמלא תפלת המתים, לא היו החיים מתקיימים. א) ואחרי שהקדמתי לך, שהם עובדים ומייחדים תמיד, בסוד רוחם ונפשותם ונשמתם, למעלה בעולם העליון, הנה כאשר ייחד האדם היחוד העליון, ויכוין לעשות כל יחוד כנגד הנוגע לו, הנוגע לנפש לנפש. והנוגע לרוח לרוח. והנוגע לנשמה לנשמה. ויכוין לדבק גר"ן של הצדיק ההוא ביחודים אלו. כל אחת בנוגע לו. וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו, בגר"ן של אותו הצדיק בשעת היחוד. הנה אז בלי ספק תדבק נפשו בנפשו.

יחוד א

והנה יחוד העליון של חו"ב, הוא שם יהו"ה בחכמה, ושם אהי"ה בבינה, ובהתחברם יחד כזה: יאההוי"ה, הוא זווג העליון. והשם המחברם, הוא שם ההוי"ה במלוי יודי"ן, כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י, והיא עולה בגימטריא ע"ב, כמנין חס"ד, והוא חסד עילאה, המזווג את הזווג העליון, והוא הנקרא מזל"א. וזה נעשה ע"י נשמת הצדיק, העולה למעלה בבינה. ואולי שהיא מ"ן דבינה, כאשר נבאר. וז"ס, כך עלה במחשבה. (מנחות כ"ט ע"ב) ואמנם תפארת ומלכות, הם שם יהו"ה בת"ת, ושם אדנ"י במלכות. ובהתחברם יחד, יהיה יאהדונה"י, והשם

הגהות ומראה מקומות

(א) ברכות י"ט: תוספות סוטה ל"ד: ד"ה בקשו עלי רחמים. ב"מ פה:

שער רוח הקדש

קיא

מנחה, ערבית. באופן זה, בנפילת אפים של שחרית ומנחה, ובק"ש של ערבית. וזה עניינם: ותחלה נבאר ענין היחוד הנזכר בנפילת אפים, שחרית ומנחה.

כבר ידעת, כי כל בחינת נפילת אפים, הוא בעולם האצילות. ולכן קודם שתחיל פסוק לדוד אליך ה' נפשי אשא, תכוין לייחד או"א של עולם הבריאה, ע"י הוי"ת ע"ב ס"ג, כנז"ל ביחוד הנזכר. ותכוין, כי ע"י זווגם של או"א, נתן כח בנשמות הצדיקים לעלות, ולמסור נפשם למעלה. והנה הם עולים הנשמות של הצדיקים, בסוד או"א של הבריאה. ולכן תאמר עתה פסוק לדוד אליך יהוה נפשי אשא, (תהלים כ"ה) ותכוין, כי עולות הנשמות כנו', ונעשות מ"ן אל ת"ת ומלכות דאצילות, ולכן תכוין בתיבת יהוה, אל הוי"ה דמ"ה דאלפ"ן. ובתיבת נפשי, אל הוי"ה דב"ן דההי"ן. ושניהם בת"ת ומלכות דאצילות. ותכוין ע"ד המסודר לעיל, ביחוד כתיבת יד מורי זלה"ה.

ואמנם ענין היחוד הנזכר בק"ש של ערבית, הוא באופן אחר: כי בתיבת יהוה אלהינו, תכוין בשני שמות יהו"ה אהי"ה, שהם באו"א של אצילות. ובתיבת יהו"ה שלאחר אלהינו, תכוין בסוד הדעת, שהוא הוי"ה דע"ב דידו"ן, והוא מיין דכורין. ואז תחבר ותשלב שני שמות הנז', של יהו"ה ואהי"ה, כזה: יאההויה"ה. ובתיבת אחר, תכוין להעלות הת"ת והמלכות, ע"י הוי"ה דס"ג, להיותם מ"ן באימא. ואח"כ תכוין להוריד משם בחינת מוחין אל זו"ן, הנקראים תפארת ומלכות כנוכר, וכמו שהודעתך בסדר ק"ש של שחרית דחול, איך יורדים המוחין דזו"ן בתיבת אחד. ופסוק בשכמל"ו וע"ש. ואחר שתסיים פסוק בשכמל"ו, עם הכוונה הנז', אז תכוין לזווג ת"ת ומלכות דבריאה, ע"י שתי הוי"ת דמ"ה וב"ן, ע"ד הנז"ל ביחוד כתיבת ידי מורי ז"ל. וטעם היות היחוד הזה בבריאה הוא, לפי שעתה בלילה בערבית, כל הכונה היא בעולם הבריאה, כמבואר אצלינו במקומו, בסדר תפלת ערבית של חול. (ב)

ע"י רוח הצדיק ההוא, הבאה מת"ת, שהיא אות שלישית (ו) שבשם הוי"ה, ותכוין להעלות ממלכות מ"ן, ע"י שם הוי"ה דמלוי ההי"ן. וזה ע"י נפש הצדיק, הבאה ממלכות, אות רביעית (ה) שבשם הוי"ה.

ותכוין לדבק נשמתו, עם נשמת הצדיק ההוא, בשעת יחוד נשמתו. וכן כשתכוין ביחוד רוח הצדיק ההוא, וכן בנפשו, ואז ידבקו כלם בצדיק ההוא, ויוכה לדעת כל אשר יחפוץ, וכל אשר ישאל. וענין זה צריך כונה גדולה, ושיפנה לבו מכל מחשבה, ושיפשוט גופו מעל נשמתו, פן יתחייב בנפשו ח"ו.

ודע, כי אם זכה האדם לנר"ן ונשמה לנשמה, הנה כלם ידבקו בצדיק ההוא, וישיג השגה עצומה עד להפליא, ואם לא זכה כי אם אל הג', או אם עד השלשה לא בא, תתמעט השגתו, כפי ערכו, וכפי גודל חסידותו, וכן תגדל השגתו ודבקותו, והשי"ת יראנו נפלאות מתורתו, ויקרבנו לעבודתו ואהבתו ויראתו, אנס"ו.

ודע, כי אעפ"י ששנינו בספר הזוהר, כי נפש הצדיק הוא בקבר, ורוחו בג"ע, ונשמתו תחת כסא הכבוד, זה במי שלא זכה כי אם בנר"ן מבי"ע, אבל מי שזכה לנר"ן מאצילות, אין ספק כי נפשו תעלה למלכות, ורוחו לת"ת, ונשמתו לבינה, כי כל דבר חוזר לשרשו כנודע. והנה א"כ הנפש הנשארת בקבר, היא נפש דעשיה כנז"ל. והנה מצינו בספר התקונין בתקון י"ג, כי בשם הוי"ה דס"ג, עולה ברטא לגבי אבא, מלמטה למעלה. והנה הם מ"ן דבינה. כי כשם שנשמות הצדיקים, הם מ"ן דילה במלכות. כן בני בינה, הם מ"ן דילה, אלא שהת"ת עולה יותר בסוד הדעת, לחבר תו"ב, ע"י שם בן ד' במלוי יודין, ונשארת מלכות בסוד מ"ן מבינה, ע"י שם ההוי"ה דס"ג, והבן זה מאד, ע"כ העתקתי מכתיבת ידי מורי ז"ל.

וזהו מה שמסר לי מורי ז"ל בעל פה.

יחוד ב

אמר לי, שהייתי יכול לייחד זה היחוד הנזכר, בעת כל תפלה משלשה תפלות: שחרית,

הגהות ומראה מקומות

(ב) שער הכוונות ח"א ענין תפלת ערבית דרוש א' ד"ה ונבאר תחלה. פע"ח שער מנחה פ"ד.

יחוד ג

דע, כי הרבוע של שם מ"ה דמלוי אלפי"ן, שהוא בגימטריא ק"ל, הוא בפה של עתיקא קדישא. וז"ס מי שם פה לאדם. (שמות ד') כי שם מ"ה, הוא בגימטריא אדם, וריבוע ומלוי שם זה דמ"ה, חוץ ממ"ה שבריבוע, (ע) הוא בגימטריא פ"ה של האדם, שהיא שם מ"ה עצמו. וחבור שניהם הוא ק"ל, וזהו בחינת חיצוניותו. ואמנם פנימיות זה הפה, הוא הוי"ה של ס"ג, וכבר ידעת במ"א פ) כי גם בפה, יש בחינת זווג, מן הגרון והחיך אשר בו, שהם אחה"ע וגיכ"ק, כמו שנבאר בע"ה, ואז יוצאים שאר השלשה מוצאות, עד שנעשים כ"ב אותיותיהם, והנה החוטם של עתיקא קדישא, פנימיותו הוא הוי"ה דס"ג, וחיצוניותו הוא שלשה שמות של אהי"ה, שיוצאים מן ג' אלפי"ן שיש בשם מ"ה, אשר בפה עתיקא כנוזר, והם נמשכים למעלה, ונעשה החוטם בבחינת חצוניותו.

ע"י האי רוחא דנקב שמאלי. אבל עתה, צריך התעוררות נשמות הצדיקים אליה. והנה ב' רוחין הנו', ימין ושמאל, רמוזים בנקוד הנזכר, כי הנה ארבע נקודות קמ"ץ שבכל שם מהשלשה הנו', הוא בגימטריא ס"ד, ותכוין כי בו רמזו שם ס"ג, עם בחינתו שהוא ס"ד, ומוזה מתעורר רוחא אל ז"א. ואח"כ תכוין באופן אחר, כי הנקוד הנזכר שהוא בגימטריא ס"ד, ועם כללותו הוא ס"ה, כמנין אדנ"י, שהיא הנקבה, לרמזו כי מן הנקוד הזה, נמשך רוחא דחיי עד נוקבא דז"א. אח"כ תכוין בפנימיות החוטם הזה שהוא ס"ג כנוז"ל, והוא באופן זה, כי ה"י ראשונה של שם זה במלואה, הוא בנוקבא דפרדשקא ימינא. ומה שהוא ה' על י' הוא, לפי שכל זה הוא בבחי' מ"ן. וה"י אחרונה של ס"ג, היא נוקבא דפרדשקא שמאלא. והוא"ו, היא המחיצה המפסקת בין ב' הנקבים הנו'. נשאר אות יוד, והוא בחי' תריין רוחין דגניזין בתריין נוקבין אילין, כי אות י' היא רוחא דגניז בנקב ימינא, בתוך אות ה"י ראשונה, וממנו נמשך החיות אל ז"א, לעוררו אל הזווג. וב' אותיות ו"ד של מלוי אות יו"ד הנזכר, שגם הם במספרם י', הוא גנוז בנקב שמאלי תוך ה"י אחרונה, וממנו נמשך חיות אל נוקבא דז"א, לעוררה אל הזווג. ותכוין להניחם החצוניות והפנימיות באופן זה, עד שתכוין בזווג הפה של עתיקא. ואז תכוין לעשות הזווג של הפה דעתיקא, באופן זה: תחלה תכוין, כי פנימיות רוחא של הפה הזה, הוא שם ס"ג, ותחברוהו עם שם אהי"ה, ותזווגם יחד (כזה: יוד א הי ה ואו י הי ה) ותכוין, שהם בגימטריא אחה"ע, שהם אותיות של הגרון, שהיא הנקבה כנודע. ואח"כ תכוין באותיות גיכ"ק, שהם מן החיך שהוא הזכר. ואחר כך תחברם יחד, עם אחה"ע (גאיחקהקע) ותכוין שהם בגימטריא רי"ו עם הכולל, ואח"כ מזה

חנהות ומראה מקומות

(צ) זהר ח"ג קל: שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"א ט"א. ספר עולת תמיד דף ל"ב ט"ב ד"ה ואמנם הטעם. ובדף ע"ג ט"א ד"ה גם טעם. שער הכוונות ח"א דף ס"ז ד"ה וענין קשירת.

(ע) כי שם מ"ה בריבוע הוא: יו"ד, יו"ד ה"א. יו"ד ה"א וא"ו, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ועולה מספר ק"ל, וכשתסיר מ"ה שהוא שם הרביעי מק"ל נשאר פ"ה.

(פ) ע"ח ח"א שער א"א פרק י"ב.

זו, כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להמשיך מפנימיות שבתוך זה ההבל, מבחי' החיצונית של החוטם, והיא שם אָהֲרֹנֶה השלישי, המנוקד כלו בקמ"ץ כנו"ל. וזה תמשיכהו בשם אָהֲרֹנֶה הנזכר, ותכוין שינקד גם הוא כל אות ואות בקמ"ץ. ואח"כ תכוין להמשיך ג"כ מפנימיות החוטם, מן שתי אותיות ו"ד שבנקב שמאלי של החוטם, ותורידהו עד שם אדנ"י כנוכר, כדי לעוררה אל הזווג. ואח"כ תכוין להעלות נפש הצדיק, ונפשך עמו, ע"ד הנז"ל בנשמה. ואז תחברם ותשלבם יחד, כזה: יאהרונה"י. ותכוין, כי שתי אותיות ו"ד, הנמשכים אליה מן נקב החוטם השמאלי כנוכר, נעשים עתה צורת אות ה', להורות כי נתעברה מן זוג הזה. ואם תרצה לחבר זה היחוד, עם זה היחוד הב' שנבאר עתה בעה"ת באופן זה: כי כשתגיע להורדת אָהֲרֹנֶה השלישי לשם אָהֲרֹנֶה, אז תכוין ביחוד הזה והוא.

יחוד ד

הנה שם אהי"ה שרשו הוא בבינה, והוא מתחלף בשם בוכ"ו באבג"ד, כנודע. צ) ותחברם ותשלבם כזה: אבהויכה"ו. וכבר ידעת, כי שם בוכ"ו הוא שעור מדת המלכות, (ק) ועיין במה שביארתי בפירוש התפלות (ר) של (בכל) ציבירך כח' וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל. (ד"ה א' כ"ט) גם ידעת, איך הי"ד של אהי"ה שהיא הבינה, נמשכים חמשה אצבעותיה, בסוד חמשה אותיות של מנצפ"ך למטה, וממנה נעשים סוד מ"ן שבמלכות, כמבואר בפסוק ונתתם חמישית לפרעה (בראשית מ"ז) (ש) והנה תכוין, כי שם בוכ"ו, והוא בגימטריא יד"ך, לרמוז שאלו השמות, הם סוד הורדת כח מ"ן אל המלכות,

נשמתך ג"כ עם נשמתו, כנו"ל בתחלת היחודים, ואז תחבר ותשלב ב' שמות או"א יחד כזה: יאהוהו ית"ה.

אח"כ תכוין לזווג הזווג הב', ותכוין יהו"ה ואלהי"ם. ואח"כ תמשיך אותיות יו"ד ויו"ו מן יה"ו הב', של הבל הפה המקיף, מנוקד כלו בשב"א קמ"ץ, ותורידהו עד שם יהו"ה שבת"ת, ואז תכוין שגם הוי"ה זו ננקדת בשב"א קמ"ץ כל אות ממנה. וזה כדי לעורר אותו אל הזווג. ואח"כ תכוין ג"כ להמשיך גם מן פנימיות זה ההבל, שהוא בחי' פנימיות החוטם ותכוין להוריד מן אות י' שבנקב החוטם הימני כנו"ל עד הוי"ה זו שבת"ת, כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להוריד מן פנימיות זה ההבל, שהוא בחינת חיצונית החוטם, ותמשיך שם אָהֲרֹנֶה הב' המנוקד בקמ"ץ. אל שם אָהֲרֹנֶה. ואז תכוין לנקד שם אלהים הזה כלו בקמ"ץ ג"כ. ואח"כ תכוין להמשיך ג"כ מפנימיות החוטם, מן אותיות ו"ד שבנקב שמאלי, עד שם אלהי"ם זה, לעורר את הנקבה גם היא אל הזווג, כנו"ל בתחלת הדרוש. ואח"כ תכוין להעלות רוח הצדיק, ורוחך עמו, ע"ד הנז"ל בענין הנשמה. ואז תחברם יחד שתי (שמות) אלו כזה: יאהלוההי"ם.

אח"כ תכוין לזווג זוג שלישי, ותכוין שהם יהו"ה אדנ"י, ותכוין להמשיך אות יו"ד מן יה"ו השלישי, של הבל הפה המקיף, המנוקד כלו בשב"א קמ"ץ כנו"ל, ותמשיכהו עד שם הוי"ה הנזכר. ותכוין כי גם היא ננקדת עתה כלה בשב"א קמ"ץ כל אות ואות, כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להמשיך לו ג"כ מפנימיות שבתוך זה ההבל, שהוא בחי' פנימיות החוטם, מן אות י' שבנקב ימיני שבחוטם של הוי"ה

הגהות ומראה מקומות

(ש) שער הפסוקים ויגש דף צ"ו ט"א ד"ה והיה בתבואת. ע"ח ח"ב שער הנסירה פ"ב. שער הארת המוחין פרק ז'. שער הכוונות דף קט"ו ט"א ד"ה ואומר. לקוטי תורה פרשת ויגש. שער הכוונות דרושי הלילה דרוש י'.

(צ) ע"ח ח"א שער או"א פרק ו'. שער הזווגים פרק ו'.
(ק) ע"ח ח"ב שער מ"ן ומ"ד דרוש י"א סימן ט'.
(ר) שער הכוונות ענין תפלת השחר דף קט"ו ט"ב ד"ה והכונה.

סגול. ותכוין, כי הה' מתחלפת בצ' בא"ת ב"ש, והרי הם ב' אותיות וצ של שקוצית, ונקודם הוא בגימטריא חמשים שערי בינה. אחר כך אותיות יג, מנוקדות בחיריק צירי, והם ב' אותיות משם נגדיכ"ש. ונקודם הוא בגימטריא ל', כמו האותיות עצמם. אחר כך אותיות הן בפת"ח פת"ח, ואות הה"א מתחלפת בא"ת ב"ש בצ' של אבגית"ץ, והוא"ו היא מתחלפת באח"ס בט"ע באות ר' של קר"ע שט"ן, ונקודם הוא בגימטריא כמו האותיות עצמם עם כללותם. (ש) ותכוין אחר כך להעלות עתה מ"ן, ויקבלו מן ז"א מיין דוכרין דיליה. וזה על ידי נשמת הצדיק שתוצה. ותכוין לכלול הכל בשם ההוי"ה דמלוי ההי"ן, יוד הה וז הה, ואז תחבר אותיות יאהרונה"י הנו"ל ביחוד הא'.

יחוד ה

ואם תרצה תיחד אותו, אחר היחוד או היחודים שתוצה לעשות. ותכוין לסלק ולדחות כח החיצונים ביחוד הזה, והוא, שתכוין לחבר ולשלב ב' שמות אלהי"ם אלהי"ם, ויהיו מנוקדים כזה: אָא לָל הַה יי סם. ותכוין, כי ב' שמות אלו, עם עשר אותיותיהם, הם בגימטריא יעקב. גם תכוין, כי נקודם הם בגימטריא גם כן יעקב, והוא, כי שמנה אותיות ראשונות מנוקדות כל אחת בצירי"ן, חוץ מן למ"ד הב' שהיא בסגול, סך כולם בגימטריא ק"ע, ושתי הממ"ן הם בנקוד פת"ח, הרי י"ב וק"ע הם יעקב.

יחוד ו

והוא אם כבר זכה האדם המיחד אל איזה

כדי שתוכל היא אח"כ להעלות מ"ן. ותכוין להורידם בסוד הי"ד של הבינה במלכות, ואחר שתברת ב' שמות הנו, תכוין שהם בגימטריא ג"ו. ת) (א) ר"ל: כי ב' שמות אלו, אתה ממשיך אותם בתחלה בג' מוחין שבמלכות, כדי שירד כח מן ג' מוחין שלה, אל המ"ן שלה, ועי"כ יהיה כח במ"ן שלה לעלות. וסוד מ"ן שלה, הוא שם ב"ן דההי"ן, ועם ג' מוחין (והכולל) הרי ג"ן, כמספר ב' השמות הנו"ל. (ע"ה) ואח"כ תכוין, כי ב' שמות אלו, הם בגימטריא גר"ב. וז"ס פסוק, הבכור נדב. (במדבר ג') כנודע כי נדב ואביהוא ואליהו הם סוד המ"ן וכמו שנבאר בע"ה. א)

ואח"כ תכוין, כי חמשה אותיות ראשונות, של שלוב שני שמות הנו"ל, הם אותיות אביהו, ונשארים עתה ג' אותיות כה"ן, והם בגימטריא אל מן אליהו, וחסירים עתה אות א' מן אביהו, ואותיות יה"ו מן אליהו, ותכוין לחבר האלף של אליהו, ותשלים באביהוא. ותחבר יה"ו של אביהוא באליהו, והרי כל שלשה שמות: נדב, ואביהוא, ואליהו, רמוזים כאן.

אח"כ תכוין ב' שמות הנו"ל, שיש במלואם כ"ב אותיות, כזה: אלף הה יוד הה, בית ואו כאף ואו. והם סוד אותיות א יהו, שהיו חסירים מן אביהוא ואליהו. ואלו הם סוד כח הכ"ב אותיות, שנותנת הבינה למלכות.

אחר כך תכוין לחלק חבור ב' שמות הנו"ל, לארבעה חלקים כזה: אָב. הַנ. יָב. הַנ. ואחר כך תנקד אותם, אָב בקמץ חיריק, ותכוין שאלו הם א"ב מן אבגית"ץ, ונקוד זה בגימטריא כ"ו, כמנין שם יהו"ה. ואותיות, הן מנוקדות בצירי

הגהה

(א) אמר שמואל: עם הכולל. ב' פתחין הם ב' ווי"ן, והם בגימטריא י"ב, וכן (ש) אמר שמואל: הכונה היא לומר, כי ה"ו עם הכולל הם י"ב.

הגהות ומראה מקומות

ת) שער הכוונות דרושי ר"ח דרוש ו' ד"ת והנה צריך שתדע. ע"ח ח"ב שער מ"ן ומ"ד דרוש י"א. א) שער הפסוקים פרשת שמיני. שער הגלגולים הקדמה ל"ב ול"ג וסוף ל"ז.

ראשונות. צ', מן הבינה ולמטה. פ', מן החסד ולמטה. צ', ט' תקוני דיקנא דו"א. ב) ואח"כ תעשה היחודים שתרצה. ופי' זה, אעפ"י שנתבאר אצלינו בפירוש י"ג מדות של ויעבור, נבארהו בה בקצור. הנה מן הי"ג חוורתי דרישא דעתיקא שהם ג' הוי"ת, ארבעה נמשכים אחורי רישא, וארבעה כנגד פנים מצד הימין, וארבעה כנגד השמאל. והרי הם שתי הוי"ת, שהם שמנה אותיות, והם שמנה חוורתי דרישא, נמשכים דרך ב' צדדי הפנים דעתיקא, ותחלה יורדים דרך גלגלתא, עד שתי הפאות דרישא דעתיקא. ומאלו השתי הוי"ת יוצאים ב' שמות, של מצפ"ץ מצפ"ץ בא"ת ב"ש. אחד מימין, ואחד משמאל. ומהם נעשים ב' פאות הראש דעתיקא, וכל פאה בגימטריא אלהי"ם, והיא בחינת דשערי המלכות דגלגלתא כנודע. וכשהוא ביודי"ן, הוא בגימטריא ש', כמנין מצפ"ץ. ולפי שהוא בעתיקא, לכן אין נזכר בו אלהי"ם, רק מצפ"ץ שהוא תמורת ההוי"ה, ולא אלהי"ם ממש. ושם זה דמצפ"ץ, שהיא הפאה של הראש, מלכות שערי דרישא, ממנה משתלשלין כל י"ג תקוני דיקנא, וכולל כולם, באופן זה: כי הארבעה עילאין, הם בסוד מוחין, והם מ' דמצפ"ץ. ונשארים ט' תקונים, ונמנים מן הבינה ולמטה, והם צ' דמצפ"ץ. והטעם הוא, לפי שארבעה הראשונים הם בחי' כתר וחכמה, וכוללים רישא דעתיקא, שהיא כתר וחכמה בלבד, כנודע. ולכן יש להם יתור ומעלה, ונמנים בפני עצמם. ואחר כך הט' אחרונים, נמנים לבדם, והם מן הבינה ולמטה, ולהיות כי גם יש יתרון אל הבינה, מן השמנה תקונין שתחתיה, לכן חזר למנות השמנה תקונים אחרונים בפני עצמם, והם פ' דמצפ"ץ. ואח"כ צ' אחרונה, הם ט' תקוני דיקנא דו"א. ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל, כי

התעוררות מצד נשמתו המדברת עמו, על ידי איזה יחוד שעושה, ואין בו כח להוציא הרבור בשפתיו, מן הכח אל הפועל, יעשה יחוד זה קודם שיעשה היחוד האחר שהוא עושה. וזהו, תחלה יכוין בג' מלויים של אהי"ה, דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, ששלשתם הם בגימטריא תנ"ה, ותצרף עמהם רבוע אהי"ה פשוט שהוא מ"ד בגימטריא, הרי הכל בגימטריא תצ"ט. ותכוין להוריד אלו ארבעה שמות בשם צבאו"ת, שהוא היסוד, ברית הלשון, א) והוא ג"כ בגימטריא צבאות כמנין תצ"ט. ואחר כך יעשה היחוד שירצה.

יחוד ז

ג"כ אל הנו"ל, אם התחיל להשיג איזה דבור בפיו ע"י היחודים שעושה, ואין לו רק שפתיים נעות בלתי חתוך אותיות, יכוין בזה היחוד בתחלה, ואח"כ יעשה היחודים שירצה. וזהו תכוין תחלה בג' שמות, אהי"ה יהו"ה אדנ"י משולבים זה בזה מלמטה למעלה, כזה: איאדההנוייהה. ואח"כ תכוין בהם מלמעלה למטה, כזה: איאההדיונהי ותכוין היטב בזה, ואחר כך תעשה היחודים האחרים שתרצה לעשות.

יחוד ח

פעם אחת נתכעסתי בביתי, והרימותי ידי על אשתי, והוסר ממני כח הדבור. וצוה אותי מורי ז"ל, לייחד זה קודם היחודים שארצה לעשות, וזהו, תכוין בשם מצפ"ץ, ותכוין בו, שהוא כולל כל י"ג תקוני דיקנא דעתיקא, וט' תקוני דיקנא דו"א, באופן זה: מ', ארבעה

הגהות ומראה מקומות

(ב) זהר בראשית ע"פ הסולם אות קי"ב ועיי"ש במראות הסולם. זהר ח"א כ. ח"ב צב. קלב. רסב. ח"ג רפא. ת"ז בהקדמה טו. תכ"א סא. תס"ט קא. תקון ע' קלא: ע"ח ח"א שער א"א פרק י"א. ע"ח עם פמ"ס ענף צ'. שער היחודים פ"ו דף ו' ע"ב.

(א) זהר ח"א טז. כא: קא. רסב. ח"ב קעה. רלב. רמא: רנת. רסא: ח"ג יא: רנת. רצו. ז"ח בראשית ט. ת"ז תקון י"ח לד: ע"ח ח"ב שער השמות סוף דרוש ו'. שער היחודים פ"ח דף י"ב ע"ב ד"ה והנה אדם.

שער רוח הקדש

קיז

כנפי החיות. ונקוד שם זה יוצא מניקוד רנו שמים, (ישעיה מ"ד) והוא, קמ"ץ בסמ"ך, שור"ק בגימ"ל, קמ"ץ ברי"ש, פת"ח בוא"ו, חירי"ק בנו"ן ובשם הַנְּאָלו תכוי, שיצא מפסוק זה אלי ואנוהו, (שמות ט"ו) ונקודו בנקוד ואנוהו, והוא, שב"א ביו"ד, פת"ח בה"א, שב"א בוא"ו, צירי" באל"ף. שור"ק בלמ"ד. ובשם מְקַטְרֵן תכוי בנקודו יוצא, מנקוד ר"ת הנה אנכי שולח מלאך לפניך וגו', (שם כ"ג) והם: חיר"ק במ"ם, קמ"ץ בט', חול"ם בטי"ת, פת"ח ברי"ש, שב"א בוא"ו.

יחוד י

ותחלה צריך שתסגור עיניך, ותעצים עיניך, ותתבודד שעה אחת. ואח"כ תכוי בנה, והוא בשם מטטרו"ן, ותחלקהו לשלשה חלקים, כל חלק שתי אותיות כזה: מט, טר, ון. ותכוי, כי שתי אותיות מ"ט, הם סוד מ"ט שערי בינה, שכולל מטטרו"ן. ותכוי, שהוא חבור יהו"ה אהיה משולבים יאהויהה, שהם בגימטריא מ"ז ועם כללותיהן של ב' השמות, הם מ"ט. אח"כ תכוי, בשתי אותיות ט"ר שהם חבור יהו"ה אלהי"ם, יהו"ה אדנ"י. (יאהוההים, יאהדונהי) שהם בגימטריא ר"ג, כמנין בא"ר. והששה הנותרים מן ט"ר, תכוי שהם ששה אותיות ראשונות, יאהו"י מן שלוב יהו"ה אהי"ה כנו"ל. ואח"כ שתי ההי"ן העודפים משלוב הנזכר, תכוי בהם באותיות ו"ן האחרונות. וכמו שהודעתך כי אותיות נ"ו, הוא סוד הדי"ן, (ד) שהוא חלק אחד מן חמשה חלקי מנצפ"ך, שהוא בגימטריא פ"ר, והוא חמשה פעמים נ"ו, שהם ה' גבורות.

ארבעה ראשונים הנכללים במ' דמצפ"ץ, הם ג' בכתר, והם: אור צח, אור מצוחצח, אור קדמו, והרביעי הוא בחכמה.

יחוד ט

והוא ג"כ להתיר הפה, שיוכל שישרה בפיו רוח המדבר. וצריך לעשותו ביום שבת בתפלת השחר, בעת שאומר החזן נשמת כל חי. תחלה תכוי בשם אטמו"ן. ותכוי שהוא בגימטריא שם ב"ן דההי"ן, כאשר נעשו אות ד' שני ווי"ן, ואות ה' ג' ווי"ן, ואו יהיו כלם י' אחת, וי"ז ווי"ן. ואמנם ב' ווי"ן שבאות ו"ו, הכל קריאה אחת, ושתיים נחשבות לאחת, ונמצא שהם י"ו ווי"ן, וי' אחת, והם בגימטריא ק"ו, (ג) וכמנין אטמו"ן.

ותכוי אח"כ, בפסוק ועשה לו כתונת פסים. (בראשית ל"ז) ותכוי שהם ר"ת בגימטריא קו"ל, וס"ת הם תנ"א, שהם ג' אהי"ה, דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, שהם בגי' תנ"ד, (ת) ואם תסיר ג' השמות עצמם ישארו תנ"א. (א) וביאור הענין הוא, כי בהיות שלשה אלו במלכות, אז הם שלימים תנ"ד. שהם בגימטריא חות"ם, אבל בהיותם ביסוד, עדיין אינם רק תנ"א לבר ע"ד הנזכר. וז"ס ר"ת 'אלה תולדות נח שהוא את"ן. וידעת כי נח הוא ביסוד. אח"כ תכוי בנוטריקון של פסי"ם, שהם: 'פסקין, 'סגרון, 'יהוא"ל, 'מטטרון, כי אלו השמות, הם בסוד יוסף, שנאמר בו והוא נער כנודע. ותכוי בשם פֶּפֶקוֹן שנקודו יצא, מן ר"ת אדני שפתי תפתח, (תהלים נ"א) והם: שב"א פת"ח, בפא, שב"א, בסמ"ך. חירי"ק בקו"ף. ושם סְגוֹרָנָן. תכוי אל שם ס"ג, ורנ"ו

הגהה

(א) אמר שמואל: אם תסיר ג"כ הכולל.

(ת) אמר שמואל: צ"ל תנ"ה.

חגהות ומראה מקומות

(ד) שער הכוונות דרושי ר"ה דרוש ו' ד"ה הנגה צריך שתדע.

(ג) לעיל דף צ"ט סוף יחוד י"ד. שער היחודים דף ו' פרק ו' ד"ה יחוד ד'.

כי אות אל"ף יש בה חול"ם כמו בפסוק עצמו, ואותיות ך' ה' ק' כל אחד בשב"א בנקוד הכתוב עצמו.

וזהו ענין ב' ההי"ן הנז', כי סוד ההי"ן הם דינים כנודע.

יחוד י"א

אח"כ אמור פסוק, גדול אדוננו ורב כח, (תהלים קמ"ז) בגימטריא סנסנו"י כנו"ל, בנקוד ורב כח עצמו, ובגימטריא שלו. ותכוין כי הוא סוד הדדים הנזכר. ותכוין שהם סוד אלדר ומידד, באופן זה: כי ב' פעמים ד"ד ר"ד, הם שתי הדדים עצמם, ה' דד א' ימין, ודד ב' שמאל. ולכן שם א"ל שהוא חסד, נרמז בדד א' ימני, (שהוא אל דד). ושני אותיות מ"י, שהם חמשים שערי בינה, שהם גבורה, נרמזו בדד ב' השמאלי שהוא מידד. ואלו הם ארבעה אותיות אל—ים שבשם אלהי"ם. ותכוין, ו) שהם הה' הנשארת משם אלהי"ם, היא באמצע ב' הדדים. ואם תרצה לעשות יחוד זה בקומך משנתיך אחר חצות, תעשה ככל הנז"ל. אלא שתקדים פסוק גדול אדוננו, אל פסוק אוחזה בסנסנו"י.

יחוד י"ב

ונכון לעשותו אחר חצות לילה, בימי החול. וקודם חצות לילה, בליל שבת. והטעם, כי יחוד זה הוא בענין זווג לאה עם יעקב, בהתפשטותם בכל ארך פרוצוף ז"א. וענין זה, הוא שוה בלילי החול אחר חצות, ובליל שבת עד חצות לילה. תאמר פסוק זה חדשים לבקרים רבה אמונתך. (איכה ג') ותכוין כי ר"ת 'חדשים לבקרים רבה, הוא רחל רצה לומר: כי אחר חצות לילה עד הבקר, מתחדשת לאה, ונגדלת, ונמשכת למטה, ולוקחת מקומה של רחל, ונקראת רחל ממש. וז"ס ויהי בבקר והנה היא לאה. (בראשית כ"ט) וזהו 'חדשים לבקרים רבה' אמונתך, שמתחדשת עד הבקר, ונעשית רבה

והוא נכון לעשותו בכל שעה שתרצה, או אחר שתישן, או אחר שתישן, או אחר חצות. והנה אם תרצה לעשותו קודם שתישן, תעשה באופן זה: תאמר תחלה סדר ק"ש, וכל שאר הסדר של קודם השכיבה, כמבואר אצלינו.

ואח"כ תאמר פסוק זה, אוחזה בסנסנו"י ויהיו נא שדיך, (שיר ז') ותחיל מן אוחזה, ולא מתחלת הפסוק. ותכוין באמריך אוחזה, שהוא שם אחד קדוש מאד. ד) ותכוין בנקודו בפסוק עצמו, חול"ם באלף, שב"א פת"ח בחי"ת, קמץ בוי"ן. ותכוין שהוא מלא ו', והוא בגימטריא כ"ז, כמנין כ"ז אותיות של התורה. אחר כך תכוין בתיבת בסנסנו"י, שהם אותיות שם אחד, היוצא מתיבה זו, שהיא סנסנו"י. ותכוין בנקודו, שהוא נקוד נְכַב כֶּס. ותכוין שג"כ הוא בגי' רלו, כמנין ורב כח. ותכוין כי שם זה, הוא סוד השדיים העליונים, הנקראים סנסנו"י. ותכוין לאחוז בהם, וליינק ולקבל מהם אור גדול, וזהו אוחזה בסנסנו"י. ותכוין כי דדים אלו, הם בהיכל אהב"ה של בריאה, הנזכר בפרשת פקודי בוזהר. ושם נתבאר ענין הדדים אלו, אשר שם בהיכל זה. ולכן תכוין אח"כ בר"ת וס"ת של 'אוחזה יבסנסנו"י, שהם אותיות אַחְזָק, לרמז אל דגול ותכוין כי הוא שם קדוש. ותכוין שהוא דמילוי אלף נאו ה' ק' ת. ותכון בנקודו, חולם. שב"א, שב"א, שב"א. ויוצא מניקוד אותיות הפסוק עצמו, כי כלל יש בידינו, כי כל אות אחרונה שאין בה ניקוד בפסוק, ננקדת בשב"א. ונמצא

הגהות ומראה מקומות

(ו) לעיל דף ע"ט יחוד ח'. ע"ח חלק א' שער הכללים פרק ג'. מבר"ש ש"ה ח"ב פ"ג. שער ההקדמות דף קס"ה דרוש ד' בזמן הלידה והיניקה. תע"ס שיעור י"ב בלוח התשובות תשובה ס"ב.

(ד) שער הכוונות ענין יוה"כ דף רע"ז ד"ה גס. (ה) שער הפסוקים בהעלותך דף ק"ע ט"א ד"ה וירץ הנער. שער היהודים דף ט"ז פרק י' ד"ה עוד יחוד א'.

ל"ו, שהוא אותיות אלה מן אלה"י, וזה הוא בכל אות מהם. ואם תחבר כל ארבעה אותיות שבהו"י"ה, יהיו ד"פ אלה. הנקודות של כל הדי' אותיות, שהם בגימטריא קד"ם. וזהו קדם שבאלהי קדם. ואם תקח כל העשרה הויו"ת הם עשרה פעמים קד"ם. וזהו י' של אלה"י קדם. באופן: כי תחלה תכוין כל אות מהם נקודה בגימטריא אלה, ונקוד ארבעה אותיות שבכל הויו"ת, הם קדם. ונקוד כל העשרה הויו"ת, הם עשרה פעמים קדם, וזה אלה"י קדם. ותכוין לחבר כל העשרה פעמים קד"ם, והם בגימטריא אלף ות' וארבעים, והם אותיות אמ"ת, כי אות א' היא אלף, ואות מ' היא ארבעים, ואות ת' היא ארבע מאות. לסבה זו נקרא הדעת הזה התחתון אמ"ת, ע"ד הדעת העליון הנקרא אמת, שיש בו ז' שמות ס"ג העולים אמת, ותכוין בכל זה. אח"כ תכוין למלאת עשרה הויו"ת הגו' ויהיו כלם במלוי יודי"ן, וכל אות מהם נקודה בשב"א קמ"ץ. ונמצא שיש י' אותיות בכל הויו"ה מהם. והם עשרה פעמים אלה"ה בכל הויו"ה. ותכוין כי ז"ס אלה"י קד"ם. כי די' אותיות הויו"ה לברא פשוטים הם בגימטריא קד"ם, אבל במלואם הם עשרה אותיות, והם עשרה פעמים אלה"ה, וזהו אלה"י אלה"י וחבור הוא אלהי קדם. ודע, כי לעולם צריך שתכוין בין בעשרה הויו"ת הפשוטות, בין בעשרה המלאות, תמיד תכוין בהם בנקודם, שהם שב"א קמ"ץ באופן זה: כי שב"א בגימטריא שני שמות אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן. (א) וקמ"ץ עם ג' אותיותיו, הם בגימטריא יהו"ה ואהי"ה, שניהם במלוי יודי"ן. (א)

ועתה אם תרצה, תכוין עתה כאן, היחוד שנבאר עתה למטה בעהי"ת שלאחר זה, ואח"כ תחזור כאן. ואם לא תרצה להאריך, תניח היחוד ההוא, ותשלם יחוד זה לברו. וזה עניינינו: תחזור לכוין עשרה הויו"ת הגו' ממש, במלואם ובנקודם. אבל אינך צריך לכוין הכונות הגו'.

וגדולה, ונקראת רחל. ותכוין כי ר"ת כל הפסוק, הוא בגימטריא רל"ט. ותכוין בזה, כי תחלה היתה לאה בסוד אחור, למעלה מן החזה, עם ז"א שהוא ישראל. ולהיות לאה בחי' דינים, כנודע נקרא אלה"ם. ובפרט בהיותה באחור, אז שם לאה שהוא אלה"ם, הוא בבחי' רבוע. לפי שהוא סוד אחור, והנה רבוע של אלהים פשוט הוא בגימטריא ר' מן רל"ט הנזכר. והנה עתה מתפשטת פב"פ בבחי' רחל ג"כ, שאז הוא שם יה"ו במלוי אלפי"ן, שהוא בגימטריא ל"ט של רל"ט הנזכר.

וביאור זה הענין הוא: כי שם מ"ה דאלפי"ן הוא בכל ז"א, ואינו נקרא יה"ו במלואו, רק עד למטה בסיום הת"ת שבו, הנקרא ו' של יה"ו, ואז נגמרו ג' אותיות יה"ו. משא"כ למעלה ממקום זה. הנה כאן הוא סוד יעקב התחתון. גם תכוין בס"ת חדשים לבקרים רבה, שהוא בגימטריא אלהים עם כללותם. וביאורו הוא, ענין לאה הנזכר שהיתה נקראת אלהים קודם שנתפשטה. ואח"כ תכוין ותצרף ותחבר ס"ת כל הפסוק, ואז הם בגימטריא ק"ה, והוא סוד שם ס"ג, ומ"ב אותיות שלו, שהוא פשוטו, ומלוי, ומלוי מלוי, וכל זה בגימטריא ק"ה. וכונת הענין הוא, כי עתה שנתפשטה לאה עד למטה, חזרה להיות ממש שם ס"ג. וזה נעשה ע"י שם מ"ב, שהם ג' פעמים י"ד, שהם ג' ידות של יעקב: י"ד גדולה, י"ד חזקה, י"ד רמה, שאוחז עמהם בה ומגדילה.

יחוד י"ג

לילי שבת קודם חצות. ואם תרצה לכוין בזה בלבד תעשה כך, תכוין בסוד הדעת דו"א, שיש בו ה' חסדים וה' גבורות, והם עשרה הויו"ת כל אות מהם נקודה בשב"א קמ"ץ. ותכוין, כי כל זה הוא סוד מעונה אלהי קדם. כי שב"א קמ"ץ, הם שלשה יודי"ן ו' (אחת), שהם בגי'

הגהה

(א) א"ש: עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

(א) שער ההקדמות דף תט"ז ט"ב. ספר הלקוטים פרשת וזאת הברכה בפסוק מעונה אלקי קדם.

שער רוח הקדש

ותכוין תחלה בחד דז"א, שיש בו ג' שמות יה"ו, הראשון במלוי ע"ב, (יוד הי ויו) והב' במלוי ס"ג, (יוד הי ואו) והשלישי במלוי מ"ה, (יוד הא ואו) והם בגימטריא: ג"ו, מ"ח, ט"ל, סך שלשתם הוא קד"ם. גם תכוין, בשם אהי"ה דאלפי"ן, שגם הוא בגימטריא קד"ם עם הכולל, ותכוין ששם אהי"ה זה, הוא לבוש אל ג' יה"ו הנו', כי כן יה"ו בגימטריא אהי"ה.

אח"כ תכוין בגבורה, בשלשה צרופי הוי"ו, של ע"ב ס"ג מ"ה, ע"ד הנו"ל ט) שהם בגימטריא קד"ם כנו"ל. וגם תכוין בשם אהי"ה דאלפי"ן, לבוש שלהם, ע"ד הנו"ל, שגם הוא בגימטריא קד"ם. אח"כ תכוין בת"ת, ככל הנו"ל, אלא שהם בצרוף, וי"ה וי"ה וי"ה. י) אח"כ תכוין בנצח, בכל הנו"ל, בצרוף יו"ה יו"ה יו"ה. כ) אח"כ תכוין בהוד בכל הנו"ל, בצרוף הי"ו הי"ו הי"ו. ל)

אח"כ תכוין ביסוד בכל הנו"ל, בצרוף והי"ו והי"ו והי"ו. מ) הרי הם ששה פעמים קד"ם, מלבד ששה פעמים קד"ם, של הלושם שהם אהי"ה דאלפי"ן כנו"ל. אח"כ תכוין במלכות, ג' צרופי יה"ו יה"ו יה"ו כסדרם, ג) ושלשתם במלוי ב"ן דההי"ן, שהם שלשה פעמים מ"ב מ"ב מ"ב, שהם בגימטריא קכ"ו, שהוא סוד המלכות, שהוא רבוע שם אדנ"י, שהוא ג"כ בגימטריא קכ"ו. ב) ותחבר עמהם ששה צרופי

אבל תכוין זה בלבד, כי בכל הוי"ה יש עשר אותיות, ובהם עשרה נקודות, של שב"א קמ"ץ, שהם עשרה פעמים ל"ו, והם בגימטריא ש"ס. ואם תחבר עמהם עשרה אותיות של הוי"ה, יהיו ש"ע. ותכוין, כי הם ש"ע נהורין, דארכא דאנפוי דעתיקא, שהם ש"ע רבוא כנודע. ז) ועי"ן הדעת נתארכו ג"כ פניו של ז"א, כנוכר באדרא ח) שהדעת אסהיד באנפוי דברא קדישא. ואח"כ תכוין בסוף כל העשרה הוי"ת, כי כל הוי"ה מאלו באותיותיה, הוא בגימטריא ע"ב במלוי יודי"ן, ועשרה פעמים ע"ב הם תש"ך. ויכוין שהם כמנין תש"ך צרופי תיבת בראשי"ת כנודע, וזהו היחוד שתוכל לחברו אם תרצה בתוך היחוד הנו"ל.

יחוד י"ד

וצריך תחלה תכוין ראשית היחוד הנו"ל, שהם עשרה היות פשוטות נקודות, ואחר כך במלואם ונקודות ג"כ כנו"ל. וקודם שתכוין ענין הש"ע נהורין דאנפין ככתוב לעיל, תכוין זה, ואח"כ תחזור שם. וזה ענינו, תכוין איד גם בכל אחד מן הו' תחתונות דז"א, יש בה בחי' קד"ם. והענין הוא, כי כל אחד מן ו"ק דז"א, הוא סוד קד"ם, להשפיע במלכות, שהיא השביעית, שהיא ג"כ סוד קד"ם, וכמו שנבאר.

הגהה

(ב) א"ש: ג"כ במקום אחר כתבנו, (ס) שנרמז זה ג"כ בפסוק כונן שמים בתבונה. (משלי ג')

הנהגות ומראה מקומות

- (ז) אדרא רבא ע"פ הסולם אות י"ט ובדפ"י
דף רכה: ע"ח ח"א שער א"א פרק י"ד. ע"ח עם
סמ"ס ענף ע"ג.
(ח) באדרא זוטא דף רצב: שער ההקדמות דף
תט"ז טור ב'.
(ט) כזה: ה"י וי"ו י"ד. ה"י ואי"ן י"ד. ה"א
ואי"ו י"ד.
(י) כזה: וי"ו י"ד ה"י. ואי"ו י"ד ה"י. ואי"ו
י"ד ה"א.
- (כ) כזה: י"ד וי"ו ה"י. י"ד ואי"ו ה"י. י"ד
ואי"ו ה"א.
(ל) כזה: ה"י י"ד וי"ו. ה"י י"ד ואי"ו. ה"א
י"ד ואי"ו.
(מ) כזה: וי"ו ה"י י"ד. ואי"ו ה"י י"ד. ואי"ו
ה"א י"ד.
(נ) כזה: י"ד ה"ה וי"ו. י"ד ה"ה וי"ו. י"ד
ה"ה וי"ו.
(ס) שער הפסוקים משלי

אשיג איזו השגה. וכונת אלו התעניות הוא, כי בחדש אלול נפתחים י"ג מקורות, של הי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא, והם מתגלים ומאירים למטה באו"א, במקום המקיף של המוחין שלהם, כמו שביארנו בריש אדרת האזינו, כי מחוץ למוחין דאו"א, בוקע אור שלהם לחוץ, ומאיר שם בסוד אור מקיף, ושם מתגלים אלו הי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא. ותחלה צריך לכיין דרך כללות, כי כל זה החדש של אלול, הוא סוד שם יהוה דס"ג, ואהיה דיודי"ן, שהוא בגימטריא קס"א.

ואלו נרמזים בתיבת אלול, כי ב' אותיות אל, הם ג' יודין ואל"ף שבשם ס"ג כנודע, שמהם יוצא שם אל כנוצר בוותר פרשת פנחס (צ) וב' אותיות ול' הם שם א"ל היוצא מג' יודי"ן וא' ג"כ דקס"א, כי ג' יודי"ן שבו הם ל', ובמקום אות א' הושם במקומה אות ו', כי הא' נעלמת בוא"ו זה. ק) ולכן נקרא אלול. כי בכל החדש הזה, ראוי לכיין בשני שמות אלו. והנה ב' שמות ס"ג וקס"א הנו' הם בגי' דר"ך, וז"ס הנותן בים דרך. (ישעיה מ"ג) כי מלת ביי"ם, הוא שם של ב"ן דההי"ן, וב' שמות הנו' עולים בגימטריא דר"ך, שמאירים בהם שם ב"ן הנה, שהיא בגימטריא ביי"ם. ודרך זה, נפתח בכל חדש אלול.

והנה אחר שתכיין בזה הכללות בכל חדש אלול, צריך שתכיין אח"כ בשני ימים הראשונים הנז"ל בענין זה, והוא, כי הנה יש בשני ימים אלו מ"ח שעות, והם ג"כ בסוד יהו"ה אהי"ה הנז"ל, שהם בגימטריא מ"ח עם הכולל. והנה בסוף יום א', תכיין שכבר נשלם חצי הדרך הנזכר, שהוא בגימטריא יב"ק, וז"ס 'ענך יהוה' ביום צרה, שהוא ר"ת בגימטריא יב"ק. וכן

יה"ו הנז"ל פשוטים, שהם ח"י אותיות (ע) ויהיה הכל בגימטריא קד"ם, ותכיין כי כל הששה קד"ם הראשונים, הם משפיעים במלכות, שגם היא קד"ם השביעי. וגם תכיין במלכות, קד"ם דאהי"ה דאלפי"ן כנו"ל, שהוא הלבוש. ותכיין כי כל אלו הבחי' של קד"ם, הוא על המלכות, שהיא שם ב"ן במלוי ההי"ן, שברבועו בגי' קד"ם. ותכיין כי שבע אהי"ה הנז"ל, שהם בגי' ז"פ קד"ם, הם בגימטריא תתרי"א, שהם סוד אלף ואחד. ויתירים עוד שבעה, שהם כללות ז"פ קד"ם. ואח"כ תחזור למעלה ביחוד הי"ג, למקום שהנחת, שהוא ענין הש"ע נהורין וכו'. ודע, כי אלו היחודים הב' של הדעת, זמנם הוא בליל שבת, קודם חצות לילה.

יחוד ט"ו

על ר' יהודה בר אלעאי, תכיין לשם יהודה שהוא בגימטריא שלשים אותיות, שיש בגי' שמות ע"ב ס"ג מ"ה, שהם סוד הזכר. ותכיין להורידם אל הנקבה, באופן זה: שתכיין אל שם מ"ב היוצא מכל שם מאלו, והוא מ"ב אותיות, שיש בפשוט ובמלוי ובמלוי המלוי, והנה גי' מ"ב יש בגי' השמות הנו', והם בגימטריא קכ"ו, ותורידם אל המלכות, הנקראת ג"כ יהודה כנודע. (ס) ותכיין בשם רבוע אחד: א', א"ד, אר"ב, אדנ"י, שיש במלכות, שהוא ג"כ בגימטריא קכ"ו, ועי"ז תעלה המלכות עד הזכר, ע"י גי' מ"ב אלו, ויזדווגו ויתייחדו יחד.

יחוד י"ו

בר"ח אלול שנת השל"א ליצירה, א"ל מורי ז"ל, שאתענה אותם שני ימים רצופים, אשר אחר יום ר"ח עצמו של אלול, ושעי"ז

הנהות ומראה מקומות

(צ) דף רמו: ובוהר ע"פ הסולם רע"מ פנחס אות תרמ"ו.
(ק) ז"ח ע"פ הסולם סתרי אותיות אות קכ"ה. ובדפ"רי דף ה' טור ג'.

(ע) כזה: יה"ו יו"ה הי"ן. הו"י וי"ה הי"ן.
(ס) זהר ח"ב קד. קכג: ז"ח א' סוף טור ג'. ובו"ח ע"פ הסולם אות ל"ח. לקוטי תורה עקב ד"ה ארו"ל כנור. ספר הלקוטים עקב.

ר"ת יענגו ביום קראנו, הם יב"ק. ובסוף יום השני, תכין בשני פעמים יב"ק שהוא דר"ך כנו"ל, שהם ס"ג וקס"א.

אלו, והוא, שתצרף תחלה הי"ב צרופים של יהוה, והי"ב צרופים של אהיה כנודע, ובין שניהם הם כ"ד. אבל הם עולים אל מ"ח, כנגד מ"ח שעות שבשני הימים אלו, כמו שנבאר,

עוד יש כונה שנית פרטיית בשני הימים וזה ציורם לפניך: (א)

הגהה

(א) אמר שמואל: רצוני לומר, שתצייר כל בית ראשון מהציור הראשון ואח"כ ציור הא' מהבית השני. ואח"כ ציור הא' מהבית השלישי, ואח"כ תחזור חלילה להציור הב' מהבית הא' ולציור ב' מהבית הב', ולציור ב' מהבית הג', וכן ע"ז הדרך עד תשלום כ"ד בתים. (ר"ל לצייר שורה ראשונה מבית ראשון, ואח"כ שורה א' מבית שני וכו').

הגהות ומראה מקומות

בבית מיוחד, ונמצא שמי שרוצה לכוון לשש שעות בפעם אחת שהוא צריך לדלג מבית לבית. ובכדי לחקל על המייחדים סדרתי גם את כל מ"ח שעות של ב' הימים שעה אחר שעה בסדר ישר כפי שהמח מסודרים בספר שער רוח הקודש משנת התרל"ד הנדפס בעיה"ק ירושלים ע"י גדולי המקובלים זצ"ל.

הקדמה אל הציורים שבדף קכ"ד:

הרש"ן זצ"ל סידר את השמות בג' בתים, ובכל בית ד' יחודים לד' שעות של משמורה א', בשורה אחת, לפי סדר של ג' משמורות ללילה וג' משמורות אל היום, וכל ד' המשמורות הראשונות בבית מיוחד, והאמצעיות בבית מיוחד והאחרונות

שער רוח הקדש

(ד) אֲהַהְיֶה ה	(ג) יְהִי פ	(ב) אֲהַהְיֶה ל	(א) אֲהַהְיֶה א
(טז) הַהְיֶה ו	(טו) הוֹי ?	(יד) הַהְיֶה ה	(יג) הַהְיֶה ד
(כח) וְהַהְיֶה ה	(כז) וְהַהְיֶה ד	(כו) וְהַהְיֶה ו	(כה) יְהַהְיֶה ?
(מ) הַהְיֶה ?	(לט) הַהְיֶה ?	(לח) הַהְיֶה ה	(לז) הַהְיֶה פ
(ח) אֲהַהְיֶה ד	(ז) יְהִי ו	(ו) אֲהַהְיֶה ?	(ה) אֲהַהְיֶה ?
(כ) הַהְיֶה ?	(יט) הוֹי ה	(יח) הַהְיֶה ו	(יז) הַהְיֶה ?
(לב) וְהַהְיֶה א	(לא) וְהַהְיֶה ?	(ל) וְהַהְיֶה ו	(כט) יְהַהְיֶה ?
(מד) הַהְיֶה ?	(מג) הַהְיֶה ה	(מב) הַהְיֶה ד	(מא) הַהְיֶה ו
(יב) אֲהַהְיֶה ו	(יא) יְהִי ?	(י) אֲהַהְיֶה ?	(ט) אֲהַהְיֶה ה
(כד) הַהְיֶה ה	(כג) הוֹי ?	(כב) הַהְיֶה ה	(כא) הַהְיֶה א
(לו) וְהַהְיֶה ל	(לה) וְהַהְיֶה א	(לד) וְהַהְיֶה ?	(לג) יְהַהְיֶה ה
(מח) הַהְיֶה ה	(מז) הַהְיֶה ו	(מו) הַהְיֶה ה	(מה) הַהְיֶה י

(ד) אֵתְהוּיִתְהוּ ה	(ג) יְהוּה פ	(ב) אֵיִתְהוּיִתְהוּ ל	(א) אֵתְהוּ א
(ח) אֵתְהוּיִתְהוּ ד	(ז) יְהוּהוּ נ	(ו) אֵיִתְהוּיִתְהוּ ?	(ה) אֵתְהוּ ?
(יב) אֵתְהוּיִתְהוּ ו	(יא) יְהוּה ?	(י) אֵיִתְהוּיִתְהוּ ?	(ט) אֵתְהוּ ה
(טז) הַתְהוּיִתְהוּ ו	(טו) הוּהוּ ?	(יד) הַתְהוּיִתְהוּ ה	(יג) הַתְהוּ ד
(כ) הַתְהוּיִתְהוּ ?	(יט) הוּהוּ ה	(יח) הַתְהוּיִתְהוּ ו	(יז) הַתְהוּ ?
(כד) הַתְהוּיִתְהוּ ה	(כג) הַתְהוּ ?	(כב) הַתְהוּיִתְהוּ ה	(כא) הַתְהוּ א
(כח) וְהַתְהוּיִתְהוּ ה	(כו) וְהוּהוּ ד	(כו) וְהַתְהוּיִתְהוּ ו	(כה) וְהַתְהוּ ?
(לב) וְהַתְהוּיִתְהוּ ו	(לא) וְהוּהוּ ?	(ל) וְהַתְהוּיִתְהוּ ו	(כט) וְהַתְהוּ ?
(לו) וְהַתְהוּיִתְהוּ ל	(לה) וְהוּהוּ א	(לד) וְהַתְהוּיִתְהוּ ?	(לג) וְהַתְהוּ ה
(מ) הַתְהוּיִתְהוּ ?	(לט) הַתְהוּ ?	(לח) הַתְהוּיִתְהוּ ה	(לז) הַתְהוּ פ
(מד) הַתְהוּיִתְהוּ ?	(מג) הַתְהוּ ה	(מב) הַתְהוּיִתְהוּ ד	(מא) הַתְהוּ ו
(מח) הַתְהוּיִתְהוּ ה	(מו) הַתְהוּ ו	(מו) הַתְהוּיִתְהוּ ה	(מה) הַתְהוּ ?

שער רוח הקדש

קכה

הנו"ל בתחלת ד' שעות ראשונות, ואחר כך בצרוף הב', כסדר הנו"ל, בתחלת ארבע שעות שניות, וכן תמיד.

וכל זה ביום, אבל בלילה, שאתה מוכרח לישן, ואינך יכול לכוין בפרטות בכל שעה, ולא אפילו בכל ד' שעות כנוכר, ולכן כשתאמר בידך אפקיד רוחי וגו', או תכוין לג' צרופים ביחד, הכוללים י"ב שעות בלילה, ויותר טוב יהיה, אם תכוין כשתשכב בשש שעות ראשונות עד חצי הלילה, ובקומך בחצות הלילה, או תכוין בפרטות כל שם בשעה שלו, ע"ד הנו"ל.

ודע, כי אלו הי"ב צרופים של אהי"ה ושל הוי"ה, הם נחלקים בי"ב חדשי השנה, מניסן ועד אדר כסדרם. ולכן בכל עת ועת שאתה מכוין בצרופי אהי"ה או הוי"ה כנו"ל, צריך שתכוין בצרוף הששי של אהי"ה והוי"ה. ותכוין כי ב' צרופים אלו, שהם הששי של אהי"ה, ושל הוי"ה, הם עיקריים בכל חדש אלול, שהוא החדש הששי, וזה הצרוף הולך עם כל הצרופים (בחדש הזה. א)

ועוד יש כונה אחרת והיא זאת, כי הנה ב' שמות אהי"ה והוי"ה הנו' בפשוטם, יש בהם שמנה אותיות, ובמלאם יש עשרים אותיות, הרי הם כ"ח אותיות. ובכל יום מאלו הב' ימים, צריך לכוין בכלם. כיצד: בעשרה שעות ראשונות מיום א', תכוין בעשרה אותיות של אהי"ה דיודי"ן, כל שעה אחת באות אחת. על סדר זה: שעה א' א', שעה ב' ל', שעה שלישית פ' וכו'. וכל אות מהם מנוקדת בסגו"ל. ובעשרה שעות אחרות, תכוין בעשרה אותיות של הוי"ה דע"ב דיודי"ן, כל אות בשעה אחת, וכל אות ואות מנוקדת בחירי"ק. ובארבעה שעות אחרונות של יום א', תכוין בד' אותיות פשוטות של אהי"ה, כל אות בסגו"ל, הרי לך כ"ד שעות של יום א'.

וביאור ציור זה, ענינו כך: כי תחלה תקח צרוף א', מב' שמות אלו, שהם אהי"ה יהו"ה. והנה צרוף זה, הוא כולל ד' שעות ראשונות, של שני ימים אלו. כיצד: שעה א', תכוין בשם אהיה לבדו. בשעה שנית, תכוין לשם אהי"ה, כולל לשם יהו"ה, כזה: איהיהוה. בשעה שלישית, תכוין לשם יהוה לבדו. בשעה ד', תכוין לשם יהו"ה, כולל לשם אהי"ה, כזה: יאההויה. אח"כ תקח הצרוף השני מכל שם מאלו השנים הנו', ותכוין בהם בד' שעות שניות ע"ד הנו"ל.

כיצד: בשעה א' מן ד' שעות השניות, תכוין בשם אהה"י. בשעה ב', תכוין לשם אהה"י הנו"ל, ויהיה כולל לצרוף יהה"ו עמו, כזה: איהההה"ו. בשעה שלישית, תכוין לצרוף ב' של הוי"ה, והוא צרוף יהה"ו לבדו. בשעה ד', תכוין לזה הצרוף הב' של ההוי"ה, כולל עמו לצרוף הב' של אהי"ה, כזה: יאההה"ו. ועד"ו כל י"ב צרופים, כל צרוף מהם של השני שמות הנו', הם בסוד ד' שעות, ע"ד הנו"ל. עד שנמצא כי הארבעה שעות האחרונות שבשני הימים הנו', תכוין בהם בצרוף הי"ב של ההוי"ה, ובצרוף הי"ב של אהי"ה. אלא החלוק הוא, כי בכל צרוף וצרוף מן הי"ב, תתחיל בשתי שעות הראשונות בשם אהי"ה, ובשתי שעות אחרונות תתחיל בשם הוי"ה, כמצוייר למעלה.

ודע, כי כל השמות הנו' צריך שתנקדם, וכל צרוף שם אהי"ה, יהיה כל אות ואות ממנו בנקוד סגול, וכל שם צרוף ההוי"ה, יהיה בנקודת חירי"ק כמצוייר למעלה. גם דע, כי כאשר אתה מתחיל בכונת צרוף אהי"ה, וכולל בתוכו לשם יהו"ה, אין הכונה שזה נשמה לזה, אלא שזה בסוד פנימי, וזה בסוד אור מקיף אליו. והנה אם תוכל לכוין ע"ד הנו"ל, כל שם בשעה שלו, הנה מה טוב ומה נעים, והוא דבר גדול מאד. ואם אין בך כח לזה, תכוין אל צרוף הא', כסדר

הנחות ומראח מקומות

(א) שהוא תהי"א בנקוד סגול תחת כל אות. והצ"י בנקוד חירי"ק תחת כל אות.

כלה. והעיקר הוא בליל שבת אחר הסעודה קודם חצות לילה, או בלילי החול אחר חצות לילה, כי אז הוא עיקר עת רצון. וכונת יחוד זה הוא, להאיר מן י"ג חוורתי דרישא חוורא, מדרגה אחר מדרגה עד ז"א. לעוררו אל זוג עם נוקביה. וענין זה בקצור מופלג, הוא מה שביארנו במאמר תלת רישין אתגלפן וכו', הנזכר בפרשת אדרת האזינו. (ק)

והענין הוא, כי זולת רישא עילאה דלא אתיידע כלל, הנקרא עתיק יומין, יש למטה ממנה תריין רישין, ושניהם נקראים א"א. והם: כתר, וחכמה שבו. ואלו הב' נחלקים לתלת רישין, כי הנה הכתר נחלק לשנים, והם: גלגלתא, ואוירא די בגויה, ואלו נקראים תריין רישין. וזה האוירא, הוא מוחא דהאי גלגלתא, ונקרא רישא, בערך רישא אחרא תליתאה, דלגו מינה, והיא הנקרא מוחא סתימאה, והיא חכמה דא"א. באופן שהם תלת רישין: גלגלתא, ואוירא, ומוחא. והנה בכל אחד מהם יש י"ג תקונין, כי בגלגלתא יש י"ג ארצין חוורין, והם לבנים, והוא לבנינות הכתר, המתפשט בעור הגלגלתא. ובאוירא, יש חד קרומא חפייא על האי אוירא, (ויוצאין מהאי אוירא) דרך האי קרומא, י"ג נימין דשערי דגלגלתא. ר"ל: קבוצים ואגודות של שערות. והרישא תליתאה הנקרא מוחא סתימאה, נחלק ליי"ג עיבר המוח עצמו. והנה עוד יש למטה בדיקנא, י"ג תקוני דיקנא כנודע, (ויוצאין ג"כ מהמ"ס). (ר)

גם צריך שתדע הקדמה אחרת בקצור, והוא ענין רישא עילאה על כל אלו השלשה, והוא הנקרא רישא דלא אתיידע. והיא הנקראת עתיק יומין. והוא מתלבש ז' תחתונות שבו בא"א, בתלת רישין דיליה הנזכר. וזה סדרם: חסד בכתר, הנקרא גלגלתא. גבורה, במוחא סתימאה.

הגהות ומראה מקומות

ואח"כ בעשרה שעות ראשונות של יום ב', תכוין בעשרה אותיות מלוי דהוי"ה דיהודי"ן. כל שעה באות א', ע"ד הנ"ל. כל אות נקודה בחירי"ק. ובעשרה שעות שניות של יום ב', תכוין בעשרה אותיות אהי"ה דיהודי"ן נקודות בסגו"ל. ואח"כ בארבעה שעות אחרונות של יום ב', תכוין בארבעה אותיות פשוטות של דהוי"ה נקודות בחירי"ק. וכל זה ציירנו אותו למעלה ע"ש.

עוד יש כונה אחרת גדולה והיא זאת: כי הנה יש ברישא דעתיקא, י"ג נימין דשערי. וכנגדם למטה, י"ג תיקוני דעתיקא. והנה הי"ג נימין, הם באופן זה, כי יש בהם י"ב נימין, והנימא האחרונה (של) הי"ג כוללת כלם. ויש בה י"ב נימין אחרים, והרי בין כלם הם כ"ד נימין. וכן עד"ז הם בדיקנא י"ב תיקונין, והתקון האחרון הי"ג כולל כלם, ויש בו י"ב תיקונין אחרים, והרי בין כלם כ"ד תקוני דיקנא. סך הנימין והתקונים הם מ"ה. כנגד מ"ה שעות, שיש בשני הימים האלו שתתענה. והם כנגד יהוה אהיה, שהם בגימטריא מ"ה כנו"ל, דע, כי יש יחוד אחד גדול בענין אלו הנימין, ואלו תקוני דיקנא. ונכון מאד מאד לעשותו בשני הימים האלו, אם תתענה אותם רצופים כנו"ל. ואם אינך מתענה בהם, תעשה היחוד ההוא בכל חרש אלול. כי הוא מסוגל מאד בחדש זה כנו"ל, כי אז נפתחים י"ג מקורות של תיקוני דיקנא. וגם בכל שאר הימים נכון מאד לעשותו בכל שעה שתמצא, כמו שיתבאר, ולכן נכתוב אותו בפני עצמו, וזה עניינו.

יחוד י"ן

ועיקרו הוא מר"ח אלול עד יוה"כ. ואמנם הוא טוב מאד, בכל עת ובכל שעה בכל השנה

ח"ב פרק ד' וה'. ע"ה עם פמ"ס ענף ס"א וס"ב. תע"ס שיעור י"ג מן אות כ'. (ר) תע"ס שיעור י"ג בלוח התשובות תשובה מ"ה—מ"ט.

(ק) דף רפת. ע"ה ח"א שער א"א פרק ב' וג'. שער מאמרי רשב"י זיע"א תחילת פירוש האדרא זוטא דף רל"ה ט"א עיי"ש כל ההמשך. מבו"ש ש"ג

דיודי"ן. ויש בו ו' אחרת, והרי הם ארבעה ווי"ן. ו' זו של אהי"ה היא הרביעית לכלם. וכן עשה עד שתמשיך ט' הווי"ן של ג' ההיות דרישא חורא, עם ג' ווי"ן שבשלשה שמות אהי"ה דיודי"ן. ואז יהיו י"ב ווי"ן, ג"כ בי"ב תקוני דיקנא. ואח"כ תכוין ג"כ להוריד מאלו הי"ב ווי"ן אשר בי"ב תיקוני דיקנא, להוריד עוד מהם עצמם י"ב ווי"ן אחרים, אל תקון י"ג דדיקנא, הנקרא מזלא קדישא.

ונמצא כי סוד הענין הנימין הם לעולם בחי' יודי"ן, ולכן סגולתם לכסות ולהעלים האור, כי ע"י הנימין מתכסים הפנים של א"א, ואין האור מתגלה למטה בדיקנא. משא"כ בווי"ן שהם יותר מתגלים, אבל בהסתלק אלו הנימין מעל הפנים, יתגלה אור הפנים של א"א, כמ"ש באדרא כד מצחא אתגלי וכו', כנראה כי לפעמים מכוסה, והוא ע"י הנימין הנז'. גם בהסתלק אלו הנימין, יאיר העתיק יומין המתלבש תוך רישא דא"א כנו"ל, ויוצא אורו לחוץ, ואז יתחברו אלו הנימין על ראשי צדדי הדיקנא שהם פאות העליונות שבזקן, ואז יתחברו היודי"ן עם הווי"ן וימשיכו אור גדול היודי"ן בווי"ן, וכן הטעמים בטעמים, והנקודות בנקודות, כמו שיתבאר בע"ה כי הווי"ן לעולם יונקים מן היודי"ן, ובזה הנז"ל תבין טעם, למה לא היו בדיקנא של ז"א רק ט' תקונין, לפי שבתחלה הווי"ן הראשונים לא היו רק ט' כנו"ל. א)

ועתה נבאר ענין הטעמים והנקודות הנז"ל, הנה נתבאר, כי ג' הווי"ת דמלוי יודי"ן, יש בי"ג חוורת' דרישא חורא. וכבר נתבאר ענין

תפארת, באוירא. נצה והוד, בתרין עיינין ימין ושמאל. וכן עד"ז בתרין אודנין ימין ושמאל. ר) יסוד, במצח דאריך, כי שם הדעת ברישא דאריך, ובתוכו מתלבש היסוד דעתיק. ובחוטם מתלבשת המלכות דעתיק. והנה אלו הי"ג נימין דשערי, הם נמשכים מנצח והוד של עתיק יומין, המתלבשים באריך כנוכר. והנה אלו הי"ג נימין, ש) הם מכסים על המצח ועל הפנים דא"א, כי שם הוא סיום הו' אחרונות דעתיק יומין, כי המלכות שלו, היא מתלבשת בחוטם דאריך, כי השאר תקונים של עתיק יומין, הם מתכסים בשערי דרישא דאריך. אבל המצח והעינים והחוטם דאריך, ששם מתלבשים נהי"ם דעתיק, כל אלו אינם מתכסים, אלא באלו הי"ג נימין דשערי המכסים על הפנים כנוכר.

ת) ואחר שהקדמנו לך שתי הקדמות אלו, נתחיל לבאר ענין היחוד, וזה עניינו: דע, כי בי"ג חוורת' דגלגלתא, יש שלשה שמות של הווי"ת, של מלוי דע"ב דיודי"ן, כי בג' הווי"ת הפשוטות יש י"ב אותיות, והם בחינת י"ב חוורת', וחורתא דיי"ג כוללת כלם כנודע. והנה אלו הי"ב יודי"ן, שיש בשלשה הווי"ת הנז', הם נמשכים בסוד י"ב נימין דשערי הנזכר, ומן אלו הי"ב יודי"ן שירדו ונמשכו בסוד י"ב נימין דשערי, נמשכים עוד י"ב יודי"ן אחרים מאלו הי"ב יודי"ן הנז', ונעשים נימא הי"ג. ובה ג"כ י"ב יודי"ן אלו האחרות, לכלול כל הי"ב יודי"ן ראשונות בה. גם יש בשלשה הווי"ת הנז' דבי"ג חוורת' דגלגלתא ט' ווי"ן, ג' ווי"ן בכל הווי"ה, ויורדים ונמשכים ג' ווי"ן שבהווי"ה א' דברישא חורא עד הדיקנא, ואז תכוין בשם אהי"ה

הגהה

ת) לעיל דף ק"ח ד"ה הקדמה ב'. ע"ח ח"א שער א"א פרק ד', ה'. מבו"ש ש"ג ח"ב פ"ה. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רל"ח ד"ה ונבאר עתה. ע"ח עם פמ"ס ענף ס"ב. תע"ס שיעור י"ג מן אות ל"ד. שער היחודים פרק ז' דף ח' ט"ג ד"ה ונבאר עתה.

א) תע"ס שיעור י"ד לוח התשובות תשובה ס"א.

ר) ע"ח ח"א שער א"א פרק ו', וסוף פרק ז'. מבו"ש ש"ג ח"ב פרק ג'. שער מאמרי רשב"י תרומה דף ק"י ט"א מן ד"ה אמר שמואל כל ההמשך. שם באדרא זוטא דף ר"מ ט"ב ד"ה והנה באלו. ע"ח עם פמ"ס ענף ס"ה. תע"ס שיעור י"ג בתחילתו. ועיי"ש בלוח התשובות י"ד.

ש) תע"ס שיעור י"ג לוח התשובות תשובה כ"ב.

היודיין והווי"ן שבהם. ועתה נשאר אותיות דה"ה בכל הוי"ה מהם. והנה מאות ד', גמשכים נקודות ליודיין שבו. ומן הההי"ן גמשכים אל הווי"ן. וכן עד"ז בטעמים. ונבאר תחלה ענין הנקודות, ונתחיל ביודי"ן, הנה בהוי"ה ראשונה, יש בה ד' יודי"ן. ומאות ד' שבו, יצאו ונמשכו ד' נקודות אל ד' יודי"ן שבשם זה. ולכן תנקד כל יוד ויוד מאלו הארבעה, כל א' מהם, בחול"ם וקמ"ץ, שהם שתי הברות. וד' יודי"ן של הוי"ה השנית, גמשכים בהם ד' נקודות, מאות ד' שבהוי"ה זו השנית, והם כל יו"ד ויו"ד בשב"א קמ"ץ, והיא הברה אחת לבד, כמו נקודת חול"ם לבד כנודע. וד' יודי"ן של הוי"ה השלישית, גמשכים בהם ד' נקודות מאות ד' שבהוי"ה זו השלישית, והם כל יו"ד ויו"ד בסגול"ל וציר"י, וגם הם הברה אחת בלבד. וכן עד"ז תכוין להוריד הנקודים של י"ב היודיין שבנימא הי"ג, מן הג' דלתי"ן עצמם, שבג' הוי"ת הנו"ל ממש, עד"ה הנו"ל.

והנה נקודי הווי"ן שבי"ב תקוני דיקנא, הם מן הההי"ן כנו"ל וזה פרטם: מן הה"א ראשונה שבהוי"ה ראשונה יוצאים ממנה ה' נקודות, לארבעה ווי"ן ראשונות באופן זה: כי בג' ווי"ן ראשונות, יש בכל אחת מהם ב' נקודות, שור"ק וחירי"ק. ובואו הרביעית, יש ג' נקודות, והם: שור"ק, חירי"ק, חול"ם. ומן ה"א ראשונה שבהוי"ה שנית, גמשכים ב' נקודות, פת"ח וקמ"ץ לכל אחת מג' ווי"ן הראשונות, שבארבעה השניות. וג' נקודות פת"ח קמ"ץ ושב"א פת"ח, אל ו' רביעית. ומן ה"א ראשונה שבהוי"ה הג', גמשכים ב' נקודות, שהם סגול"ל ושב"א סגול"ל, אל כל אחת מג' ווי"ן הראשונות, שבארבעה השלישית. וג' נקודות שהם סגול"ל ושב"א וסגול"ל בו' הרביעית.

והנה גמשי הווי"ן שבי"ב תקוני דיקנא, הם מן הההי"ן ע"ד שביארנו בנקודות, והוא, כי מן ג' ההי"ן ראשונים בשלשה הוי"ת הנו"ל, יוצאים אל י"ב ווי"ן די"ב תקוני דיקנא, בזה האופן: ג' ווי"ן ראשונות, יש בהם בכל אחת מהם, ב' טעמים, שופר הולך, ותביר. והרביעית, שניות, יש תרי טעמי בכל אחת מהם, והרביעית יש מאריך ותרי טעמי והג' ווי"ן שופר הולך, ודרגא תביר. וג' ווי"ן שלישיות, יש בכל אחת מהם טרחא ואתנח, והרביעית שבא געיא וטרחא ואתנח.

ומן שלשה ההי"ן האחרונות, יוצאים הטעמים של י"ב ווי"ן האחרונות, שבתקון הי"ג ודיקנא. והם: בשלשה ראשונות, מק"ף - ויתיב. וברביעית, ירה בן יומו ומקף ויתיב וג' שניות, פס"ק וגע"א שב"א, וברביעית פשט"א ופס"ק וגע"א שבא. וג' שלישיות, שופ"ר מהופ"ך וסו"ף פסו"ק, וברביעית שופ"ר מהופ"ך וסו"ף פסו"ק ורביע, ותכוין שיתקשרו היודיין בווי"ן, על ידי הטעמים

ונקוד הי"ב ווי"ן אחרות, שבתקון י"ג ודיקנא, הם מן ההי"ן השניות, בשלשה הוי"ת הנו"ל. כיצד: מן ה"א אחרונה שבהוי"ה ראשונה יוצאים ממנה שתי נקודות, שהם ציר"י ושב"א, לכל אחת מג' ווי"ן הראשונות. וברביעית ג' נקודות, ציר"י ושב"א וקבוץ. ומן ה' אחרונה

ונקוד הי"ב ווי"ן אחרות, שבתקון י"ג ודיקנא, הם מן ההי"ן השניות, בשלשה הוי"ת הנו"ל. כיצד: מן ה"א אחרונה שבהוי"ה ראשונה יוצאים ממנה שתי נקודות, שהם ציר"י ושב"א, לכל אחת מג' ווי"ן הראשונות. וברביעית ג' נקודות, ציר"י ושב"א וקבוץ. ומן ה' אחרונה

שער רוח הקדש

קכט

ראשונות, עם וא"ו אחרונה, יהיה בהם חמשה נקודות, כמספר אות ה', שממנה יצאו אלו הנקודות.

גם דע, כי הה"א ראשונה שממנה יצאו הטעמים, הוא סוד אותה ה"א ראשונה, שיש בנקב ימין דחוטם דעתיקא, א) כנוצר ביחוד הא', ומשם נמשכים הטעמים, ואח"כ נמשך עד למטה בז"א רוחא דחיי. גם הבן ענין זה, כי (נקודות של) י"ב ווי"ן הראשונים שבי"ב תקוני דיקנא, הם צורת א', שצורתה יו"י, לפי שניקודי ד' ווי"ן הראשונות, הם עגולות (י) כנגד י' ראשונה של אות א' הנזכר. וד' נקודי ד' ווי"ן שניות, הם צורת קוים (ד : ד) כנגד ו' שבאמצע אות א'. וד' ווי"ן האחרונות הם נקודים עגולים, (י : י) כנגד י' אחרונה של אות א'. הנזכר. אבל הנקודים של י"ב ווי"ן, שבתיקון י"ג דדיקנא הנקרא מולא, הם סוד א' שצורתה יוד כזה א', כי הנה ד' ווי"ן הראשונים, נקודתם הם עגולים (י : י) כדמות י' ראשונה של א'. וד' ווי"ן שניים, נקודתם בצירוף קוים, (ד : ד) כנגד הו"ו. וד' ווי"ן שלשיים, נקודים ג"כ קוים, (ד : ד) כנגד הדל"ת שבא' המצויירת א', וזה צורתם בנקודתם ובטעמם.

והנקודות, זכרים בנקבות, כמו שנבאר. ואז יתגלה מצח הרצון והפנים, וימשך האור עד הקף מוחי אר"א תפילין דז"א כנו"ל.

ואבאר מעט מזעיר מענין הנו"ל, אעפ"י שאין בו כ"כ צורך אל כוונת היחוד. כי הנה מן אותיות הדלתי"ן אשר בהווי"ת הנו"ל יוצאות הנקודות אל הי"ב נימין דשערי, ולכן אין בהם בכל ארבעה יודי"ן שבכל הווי"ה, רק ד' נקודות אלו, שהם כפולות לשנים. וזה כונת הנקוד שלהם כי נקודות ד' יודי"ן הראשונים, הם חול"ם קמ"ץ והם ב' יודי"ן וא"ו אחת, והם בגימטריא כ"ו, כמנין ההווי"ה. ושני נקודות ארבעה יודי"ן שניים הם שב"א וקמ"ץ. והם בגימטריא הב"ל עם הכולל. ונמצא כי ד' פעמים ל"ו, הם בגימטריא קד"ם. ובכל אחד מהם בגימטריא אל"ה, והאות עצמה הוא יו"ד, וז"ס אלהי קדם. והארבעה יודי"ן שלישיים, הם סגול צירי, והם בגימטריא מ"י שהיא הבינה. וארבעה פעמים חמשים, הם סוד ומאתים לנוטרים את פריו. ומן ההי"ן ראשונים, יוצאים הנקודות, ליי"ב ווי"ן שבי"ב תקוני דיקנא הראשונים, ולכן בכל ד' ווי"ן היוצאים מן הווי"ה אחת, יש בהם חמשה נקודות, ב' בכל וא"ו מן ג' הראשונים, וג' נקודות בוא"ו הרביעית. ונמצא שאם תחבר ו' אחת מהשלשה

[הם י"ב נימין ראשונים, אותיותיהן, נקודותיהן, טעמיהן].

ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק
ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק	ק

הגהות ומראה מקומות

א) אדרא רבא אות ס"ג ס"ד. ובדפו"י דף ק"ל עור שם בדף ק"ל. שער הכוונות ענין תפילין דרוש ע"ב. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"א ט"א ד"ה ד' דף ס"ז ט"א ד"ה וענין קשירת.

תוריד ד' נקודות כנו"ל, לד' יודי"ן של ההוי"ה הראשונה, אשר ירדו אל י"ב נימין דשערי. וכן תעשה מג' דלתי"ן שבשלשה שמות ההם, אל ג' פעמים ארבעה יודי"ן, שבי"ב נימין דשערי. אח"כ תכוין פעם ב', להוריד ג"כ ע"ד הנזכר, מאותם הג' דלתי"ן עצמם, נקודות אל הי"ב יודי"ן שבנימא הי"ג, ולא תורידם מן הי"ב יודי"ן העליונים, כמו שעשית ביודי"ן עצמם, כי לעולם הנקודות יורדות מלמעלה מן הדלתים. ותמיד תכוין, להוריד הנקודות מן הדלת הראשונה, אל ד' יודי"ן שבו, וכן בשאר הי"ב יודי"ן האחרונים דבנימא י"ג.

אח"כ תוריד מן ג' ההי"ן הראשונות, שבשלשה הוי"ת, נקודות אל י"ב ווי"ן הראשונות, שבי"ב תקוני דיקנא. מן ה"א ראשונה, אל ד' ווי"ן ראשונות שבו, וכן בכלם. אח"כ מג' ההי"ן תחתונות, שבשלשה הוי"ת הנז"ל, תוריד נקודות, ליי"ב ווי"ן שבתקון י"ג דדיקנא הנקרא מזלא.

אח"כ תכוין ממש ע"ד הנז"ל, להוריד הטעמים מן הדלתים, אל הי"ב יודי"ן ראשונות, ואל הי"ב יודי"ן אחרונות. ומן ההי"ן הראשונות אל הי"ב ווי"ן ראשונות. ומן ההי"ן תחתונות, אל י"ב ווי"ן התחתונות, שבתקון י"ג הנקרא מזלא.

אח"כ תכוין לסלק ולהסיר אלו הי"ג נימין דשערי הנז"ל מעל הפנים והמצח דעתיקא, ולהמשיכם אל צדדי הפנים, לחברם עם פאת הזקן, שיתחברו היודי"ן עם הווי"ן. והנקודות העליונות שהם של היודי"ן, שהם מלכים, עם נקודות תחתונות דדיקנא של הווי"ן, שהם עבדים. והטעמים העליונים של היודי"ן שהם זכרים, עם טעמי הווי"ן שהם נקבות. לפי שאלו הטעמים הם למטה מן הווי"ן ותחתיהם. משא"כ בטעמי היודי"ן, שהם עליהם, ולכן הם זכרים. אח"כ תכוין בסוד הבינה של עתיק יומין,

אשר איננה מלובשת כלל בא"א, כנדוע וכנו"ל

ועתה אבאר ואכתוב סדר עשיית היחוד בקצור, שתוכל לכוין בו בהרהורי לבך, ועיניך סגורות, בקומך אחר חצות לילה, תאמר בפיך בכונת לבך ירמ"י או"א, שתגלה עתה ע"י מצח הרצון העליון.

ואח"כ כל מה שנוכיר מכאן ואילך, תהרהר ותכוין במחשבה בלבך, בכונה עצומה עד התכלית. וזהו תכוין תחילה, כי בי"ג חוורת די ברישא חורא, שם הם סוד ג' שמות יהו"ה במלוי יודי"ן, (יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי, יוד הי ויו הי) ותכוין כי אלו הי"ב יודי"ן, אשר יש בג' הוי"ת הנז', הנה הם נמשכים בסוד הי"ג נימין דשערי, דחפיין על אנפוי דעתיקא. ותכוין להוריד אותם הי"ב יודי"ן לבדם, והם סוד י"ב נימין דשערי. ואח"כ תכוין, כי מאלו הי"ב יודי"ן, נמשכים מהם עוד י"ב יודי"ן אחרות, ונעשית נימא הי"ג, ובה ג"כ י"ב יודי"ן, לכלול כל הי"ב ראשונות בה.

אח"כ תכוין, להוריד ג' ווי"ן, שיש בהוי"ה א', דברישא חורא כנו"ל, עד הדיקנא. ואז תכוין, בשם אחד של אהי"ה דמלוי יודי"ן, (אלף הי יוד הי) ובו ו' אחרת, והרי הם ד' ווי"ן. והזהר, כי לעולם הוא"ו הרביעית, היא בחי' אהי"ה לעולם. ותחזור לכוין, להוריד מהוי"ה השנית דברישא חורא כנו"ל, ג' ווי"ן אחרות עד הדיקנא. ותכוין בשם שני של אהי"ה יודי"ן (אלף הי יוד הי) שיש בו ו' אחרת, והוא הרביעית לעולם, כנו"ל. ותחזור לכוין, להוריד מהוי"ה השלישית דברישא חורא, ג' ווי"ן אחרות עד הדיקנא. ותכוין, בשם השלישי של אהי"ה, (אלף הי יוד הי) שיש בו ו' אחרת, והיא הרביעית. אח"כ תכוין, להוריד מן אלו הי"ב ווי"ן אשר ביי"ב תקוני דיקנא, להוריד עוד מהם עצמה י"ב ווי"ן אחרות, אל תקון י"ג דדיקנא, הנקרא מזלא.

אח"כ תכוין, להוריד מן אות דל"ת שבכל הוי"ה, מהשלש הוי"ת דברישא חורא, נקודות אל הי"ב יודי"ן, כיצד: מן הדל"ת הראשונה,

ואח"כ תורידה עד מצחא דז"א, ותכוין כי שם יש שם יהוה, הכתובה בפרשת שמות, אחר הג' פעמים אהי"ה כנודע, ותכוין כי ע"י המשכת האור הנזכר, שהמשכת, תתגלה החכמה וסודותיה בשם היהוה הזאת, אשר שם במצחא דז"א. ותכוין, שמזאת היהו"ה הנז', ימשך משם אליך ידיעת גלוי סודות התורה, שיודיעוך מן השמים. גם תכוין, כי כל אלו המצחים הנז', הם בסוד יסוד ודעת כנוז"ל, (ב) ונודע שאלו הספירות מורים על בחי' הזווג, ולכן תכוין בזו"ן, שהם ב' שמות הוי"ה ואדנ"י, ותחברם ותזווגם ותשלבם יחד, (יאהדונה") וזה על ידי כח אור המצח העליון שנמשך כאן.

יחוד ת"י

ועקרו הוא ביום ר"ח, או בליל, אחר חצות לילה, לפי שיחוד זה מיוסד ע"ש שד"י, אשר שם זה במלואו, הוא בגימטריא רא"ש חד"ש (ע"ה), ואפילו להשתטח על קברי הצדיקים ביום ר"ח, יועיל יחוד זה, משא"כ בשאר היחודים. וזה ענין היחוד הזה, תחלה תכוין בשם שד"י, שהוא סוד היסוד. וכונת יחוד זה, להוריד הטפה העליונה, ולעשותה בסוד אור מים רקיע, והנה תחלת הכל תכוין, לעשות אות ש' של שד"י, צורת ג' ווי"ן, והד' צורת שתי ווי"ן, הרי הם חמשה ווי"ן, והם בגימטריא שלשים, ועם ה' הם ארבעים, ותכוין, כי אתה עושה הכנה ביסוד, כדי לקבל הטפה העליונה, שהיא סוד ארבעים ג"כ כמו שנבאר.

והענין הוא כי טפה זו נמשכת מלמעלה, מן הדעת העליון, עד למטה, והנה זה הציור שעשינו בשם שד"י שהוא היסוד בסוד ארבעים, הם סוד ד' יודי"ן שבשם הוי"ה דע"ב דיודי"ן, שעולה ארבעים, כי שם ההוי"ה דיודי"ן, עולה בגימטריא ע"ב כמנין חסד. כי לעולם הוי"ה זו דמלוי יודי"ן היא מצד החסד, וז"ש באדרא ג) חסד עילאה

שאינו מתלבש בו, אלא מחסד שבו ולמטה, ותכוין להוריד ולהמשיך ממנה אור, עד מצחא דאריך, אשר בתוכו הוא הדעת דאריך, ובתוך הדעת דאריך, מתלבש היסוד דעתיק יומין, כנוז"ל. ואז תכוין כי אור הבינה דעתיק יומין, ימשך וירד דרך חוץ עד המצח דאריך, והיסוד דעתיק אשר לפנים מן המצח, יוציא אורו לחוץ, וזה שבחוץ יכנס לפנים, והם פוגעים זה בזה, ומאירים אור גדול, ואח"כ יורד האור ההוא עד מצחא דאז"א, ומאיר שם אור גדול, ואח"כ ירד עד מצחא דזעיר אנפין, ומאיר שם, ועי"ז אתכפיין הדינים אשר שם, כנודע (באד"ר קל"ו ע"ב) ואז יורד האור ההוא עד העינים דז"א, ועי"ז יש בו כח אל הז"א להסתכל למעלה במצחא דעתיקא, ומקבל אור גדול משם, כנזכר בוזהר (שם).

ואמנם מה שאתה צריך לכוין ביחוד הזה הוא, שתכוין, כי ע"י כך תשיג חכמה ובינה, וביאור הענין הוא, במ"ש באותיות דר' עקיבא, ובברייתא דמעשה בראשית, שהקב"ה חתם את עולמו, באהי"ה אשר אהי"ה. ופ"י הענין הוא: כי הנה שם אהי"ה, מורה על העלם האור, כאלו אמר אהי"ה לעתיד ואתגלה, אבל לא עתה. ולכן כדי שבני אדם התחתונים, לא יוכלו להשיג חכמה מה שאינו ראוי להם, חתם עולמו באהי"ה אשר אהי"ה, ובוזה נסתמו מעיינות החכמה מבני אדם, והנה ג' שמות אהי"ה, הנזכר בפרשת שמות בשליחות מרע"ה (שמות ג' י"ג) הם בכמה מקומות, אבל מה שאתה צריך עתה לכוין הוא, בג' שמות בשלשה מקומות אלו: כי אהי"ה הא' הוא בבינה דעתיק יומין, אשר הוא חותם סותם את החכמה דעתיק יומין, והיא סתומה שם בבינה ההיא. ואהי"ה הב' במצחא דאריך ע"ד הנוז"ל, ואהי"ה השלישי במצחא דאז"א, ותכוין להמשיך אור החכמה דעתיק יומין למטה, ממדרגה אל מדרגה מאהי"ה אל אהי"ה השלשה הנז'.

הנהות ומראה מקומות

(ב) תע"ס שיעור י"ג בלוח התשובות תשובה ס"ב.

ה) במעשה בריה דרב ספרא, כי מים ורקיע נעשים בבטן האשה, עכ"ז כונתינו עתה היא לתת כח בטפה הזאת, שתעשה אח"כ מים ורקיע, בהיותם בבטן האשה, וכמו שנבאר עתה בע"ה.

והנה בחי' לבוש זה הנקרא מים, הוא זה, שתכוין לצייר הש' של שד"י, ג' וויין, ועליהם ג' יודי"ן בראשי ג' הווי"ן, והם בגימטריא מ"ח, והר' שני ווי"ן, הרי הכל בגימטריא ס'. והיו"ד עשרה, הרי הכל בגימטריא ע'. וציור זה, הוא הכנה וציור בשם שד"י שביסוד, לקבל כח המים מלמעלה. וענין המים הם אלו, שתכוין עתה להוריד מן אותם הר' יודי"ן הנז"ל שבמזל השמיני, להוריד מהם אל המזל הי"ג, בשם אהי"ה יודי"ן אשר שם, (כזה: אלף הי יוד הי) ויש בו ג' יודי"ן, ואותם הארבעה יודי"ן מתלבשים באלו הג' יודי"ן, ואין בחי' זו דומה אל בחי' האור הנזכר, שלא נתלבשה כלל. אבל בחי' זו, היא מתלבשת ומתעבת, לפי שהיא בחי' מים, שהוא כח התלבשות אל ד' הנשמות הנז"ל, הנקראים אור כנו"ל.

והנה היו"ד הראשונה שהיא נשמה לנשמה, איננה יכולה להתלבש, רק ג' יודי"ן האחרות, שהם נשמה ורוח ונפש, אלו מתלבשים, בג' יודי"ן של מלוי אהי"ה דמזל הי"ג הנז'. אח"כ תורידם משם בז' תחתונות של או"א, אשר הכללות שלהם הוא סוד שם ס"ג, וגם יש בו ג' יודי"ן, ושם הג' יודי"ן התחתונים של מלוי ההוי"ה (דע"ב) שבמזל השמיני, מתלבשים בג' יודי"ן דס"ג, הרי ששה יודי"ן, והיו"ד הראשונה שאינה מתלבשת הרי זו יודי"ן. ואלו הן יודי"ן שהם בגימטריא ע', תורידם ביסוד ע"ד הנז"ל,

הנחות ומראה מקומות

ז. יב. טז. כב. לו. לא. לב. מה: מו. מט. קלא. רג: רסד. ח"ב לה. קנו: קמח: קפז: רח. רכ: רכז: רל. רעז: ח"ג לד. פה. פח. צ"ג. רכה. רלא: ת"ז תי"ט לט: ת"מ פא. ת"ע קכ. ז"ח ו. ט. רות פה. צב: תקי"ח קטו: (ה) קסז.

שריא בפום אמה. והנה הטפה שאתה ממשיך, הוא מן החסד העליון, והוא המזל הח' דדיקנא דא"א, שהוא מדת גוצר חסד כנודע, ושם הוא הוי"ה דיודי"ן. ומשם תמשך אלו הארבעה יודי"ן שמספרם ארבעים, למטה אל המזל הי"ג של דיקנא דאריך, ומשם תורידם אל ז' תחתונות דאו"א, ומשם אל חסד דז"א, ומשם אל יסוד דז"א.

והנה ענין ד' יודי"ן אלו, הם סוד: נשמה לנשמה, ונשמה, ורוח, ונפש. וארבעתם נקראו אור. ואקדים לך הקדמה אחת, דע, כי בדבר זה יש הפרש בין היסוד לשאר הספירות, כי מה שמושך היסוד מלמעלה, אינו מתעבה בירידתו, אמנם כ"כ הארתו גדולה שם, כמו שהוא למעלה ממש, וז"ס מ"ש חז"ל ד) אור שברא הקב"ה בששת ימי בראשית, היה מאיר מסוף העולם ועד סופו ונגזו, כי הנה האור הוא אינו מתעבה כלל בעת ירידתו למטה, משא"כ בשאר שבע הספירות.

ונחזור לענין, כי תחלת הכל, צריך להמשיך ד' נשמות הנז', שהם הארבעה יודי"ן כנוכר. ולכן תכוין, כי אעפ"י שאנו מורידים אותם ממדרגה אל מדרגה כנוכר, אינו מתעבה ומתעכב שם. והנה בחי' זו נקראת אור כי זהו ענין של מעשה בראשית כנוכר.

אח"כ תכוין בחי' השנית, שנקראת מים, והוא להלביש קצת אלו ארבעה נשמות הנז', ולעשות להם לבוש אחד דק, בסוד הנקרא מים. וגם לבוש זה הוא בסוד החסד שהוא ע"ב, כמו שנבאר. והטעם הוא, כי גם המים הם בחסד כנודע, ואעפ"י שאמרו בזהר בפרשת תרומה

ג) קמ"ב. שער מאמרי רשב"י תרומה דף ק"א ט"ב ד"ה שם דף קס"ו. מבר"ש ש"ה ח"א פ"ט ו"א. ע"ח ח"ב שער האונאה פא. שער מ"ן ומ"ד פרק ה'. ספר הלכותים י"שעיה סימן מ'. שער המצות לך. ע"ח ח"ב שער האונאה פ"א. שער מ"ן ומ"ד פרק וספר לקוטי תורה לך. ד) חגיגה יב. זהר ח"א א:

הנפש לבד, כי הנה התנוק, אין בו נגלה רק בחי' נפש לבד בפועל, אך השאר הם בכח בלתי התלבשות, עד שיעסוק בתורה ובמצות כבודע, ולכן אין הכונה עתה, רק להלביש את הנפש לבדה, ולכן אנו ממשיכים משם ההוי"ה דמלוי אלפי"ן הנקרא מ"ה, (כזה: יוד הא ואו הא) שהוא בוי"א עצמו. ולכן צריך שנודיעך סדר השמות תחלה, כי הנה בראשונה הוא שם ע"ב, ואח"כ ס"ג, ואח"כ מ"ה, ואלו הם ג' בחינות: אור, מים, רקיע, הנו"ל. וכבר ביארנו, כי היו"ד הראשונה של ע"ב, לא יכלה להתלבש כלל בשם ס"ג, רק ג' יודי"ן בלבד, ואח"כ שם ס"ג מתלבש בשם מ"ה, באופן זה: כי הנה היו"ד הראשונה של שם ס"ג, היא עצמה יו"ד א' של שם מ"ה, ואח"כ ב' היודי"ן האחרות שבשני ההי"ן דס"ג, נתהוו לשתי אלפי"ן של מ"ה. והענין הוא, כי צורת כל האלפי"ן, שיש מן הבינה ולמטה, כלם הם צורת יו"ד כזה, א' והם ג' אותיות יו"ד של מלוי היודי"ן של שם ס"ג. הרי איך היודי"ן של מלוי ההי"ן שבשם ס"ג, הם עצמם צורת האלפי"ן של שם מ"ה. והנה הא' של וא"ו דס"ג, היא עצמה הא' של וא"ו דמ"ה.

ונחזור אל הענין, איך בחינת מים שהיא שם ס"ג, היא מתלבשת ברקיע שהיא הוי"ה דמ"ה. כי הנה כבר נתבאר, כי שם ס"ג היא באימא, ואותה א' שבשם ס"ג באות ואו שבו, היא הנמשכת באות א' שבאות וא"ו של שם מ"ה, והנה כאשר שם מ"ה הוא חסר א' זו בגימטריא ד"ם, וכשירד א' הנזכר מן וא"ו דס"ג כאן, נעשה אד"ם. ודע, כי א' זו סודה שם אהי"ה, כנזכר בתקונים ו) וכשתרבע שם אהי"ה כזה: א', א"ה, אה"י, אהי"ה, יהיו בגי' מ"ד. ונמצא, כי זו א', היא ד"ם, ושם מ"ה עצמו בלתי א' זו, היא ד"ם כנזכר, הרי הם שני פעמים ד"ם שהם בגימטריא פ"ח. והנה תכוין להוריד א' זו שהיא ד"ם כנזכר, בתוך

איך עולה שד"י בסוד ע', ותורידם שם. והנה עיקר הכונה היא בשם ע"ב דמלוי יודי"ן, ובשם ס"ג, הרי ע'. אבל בשם אהי"ה שבמזל הי"ג, אל תכוין בו, אבל תכוין באלו השני שמות, להורידם, שיש בהם ז' יודי"ן, שהם ע', ועם ב' הוי"ת ההם הרי הם ע"ב ג"כ, בסוד חס"ד, כי גם המים הם בסוד החסד. והטעם למה אין שם אהי"ה שבמזל הי"ג נכנס במספר הנזכר, אעפ"י שג"כ מתלבש בו, הטעם הוא, לפי שסוד טפה זו עדיין היא בסוד הזכר, ולכן כל כונתינו היא עתה, להמשיכה בסוד שם יהו"ה שהוא זכר, ולא בשם אהי"ה שהיא נקבה, והרי נתבאר בחי' המים.

ודע כלל אחד, כי לעולם כשהטפה יורדת, היא בסוד י'. וכשנכנסת עד היסוד, אז מתארכת בסוד ו', ולכן כל צורת שד"י הם ווי"ן. ובבחי' זו השנית תכוין בשמות הוי"ה ואלהי"ם משולבים זה בזה (יאהלוהים) שהם בגימטריא יב"ק, שהם מ' של בחי' הא', וע"ב של בחי' זו השנית, ותכוין, כי הוי"א נקרא אלהי"ם כבודע, והטפה נקראת יהו"ה, והנה טפה זו כונתינו היא לעשות ממנה וולד אחר, והנה עתה נתלבש שם הוי"ה הא' שהם הארבעה יודי"ן בבחי' אור, שהם ד' נשמות כנו"ל, בשם אלהי"ם שהוא לבוש אליהם.

הבחי' הג' היא רקיע, ותצירי שם שד"י ע"ד הנו"ל, שהוא עולה ע', ותוסיף ג"כ לחלק אות י' של שד"י לג' חלקים, שהם ג' קוצין שיש באות י'. והנה גוף היו"ד היא עשרה, וג' קוצין ג' ווי"ן, שהם י"ת, הרי הכל פ"ח. ופי' הענין הוא: כי אחר אשר נתלבשו ד' יודי"ן הראשונים בסוד מים, הנה עתה צריך להלבישם לבוש אחר יותר עב, כדי שיצא לאויר העולם, בסוד רקיע דאקרישו מיא, כנזכר בזוהר. (שם) ואמנם ענין הלבוש הזה, איננו רק אל בחינת

הגהות ומראה מקומות

ח"ב סוף פ"ג וסוף פ"ד. שער ההקדמות מן דף רצ"ח
בביאור ג' זמנים שהיו אל ז"א. שער הפסוקים נח.

ו) דף קלה: שער הכוונות ח"ב ענין פסח דרוש
א' דף ק"מ מן ד"ה אבל הי' לבושים. מבר"ש ש"ה

הרקיע הנזכר אל הנפש הנזכר, צריך שנברך את טפת הנפש הנזכר, במאה ברכות, כנזכר בזוהר בפרשת לך לך בסתרי תורה, בפסוק לך לך מארצך וגו', ואברכך וגו', כמגין ל"ך ל"ך ברכות, מברך הקב"ה את הנשמה כשמשלחה.

וזה ביאור עניינם: כי הנה עד עתה, היו ג' בחינות: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ומשם המשכנו, אור מים רקיע, (ז) ועתה צריך להמשיך מאה ברכות, משם ב"ן דההי"ן. ותחלה צריך לצייר שם שד"י בציוור זה: השי"ן, ג' ווי"ן, וג' יודי"ן ע"ג ראשי הווי"ן. והרל"ת, שתי ווי"ן. והיו"ד, גופא אחד באמצע צורת יו"ד, וג' קוצין בסוד ג' יודי"ן, הרי הכל בגימטריא ק'. ותכוין, כי עתה היסוד נקרא אמה, בסוד מא"ה ברכות אלו.

וצריך עתה להמשיכם מלמעלה, ע"ד בחי אחרת, כי הנה אותיות מא"ה, הם בגימטריא מ"ו, ותמשיך תחלה משם ע"ב דיודי"ן שבמזל השמיני, שמלוי ההוי"ה ההיא, היא בגימטריא מ"ו כנודע. אח"כ תכוין, כי מם ויו במלואם הם ק"ב, והם סוד כל המלויים של ג' שמות: ע"ב, ס"ג, מ"ה. שהם בגימטריא ק"ב, שהוא בגימטריא אלהיני"ו, וסוד ק"ב זה תמשיכהו בשם נ"ב אשר באו"א.

ותחלה נבאר עניינו, כי הנה היותו נ"ב עניינו הוא, לפי שהיסוד שבאימא, נכללים בו כל חמשים שערי בינה, הנמשכים עד ההוד, ואז היסוד שבה לוקחם בסוד חמשים, ואם תצרף ג"כ עמהם בחי ההוד והיסוד בסוד משפיע ומקבל החמשים שערים, הרי נ"ב. ואמנם כפי האמת ק"ב הם, כי אם נמנה (ההוד) הכולל (ח) חמשים שערים ועמו הם נ"א, והיסוד המקבל החמשים שערים, ועמו נ"א, הם ק"ב. והנה אלו

וא"ו של מ"ה, שהיא סוד רביעית דם הנקרא נפש, ותכוין עתה להלביש ד"ם נפש זו בסוד רקיע. וטעם קריאתו רביעית דם הוא, לפי שהוא סוד מספר רבוע כנזכר. והנה תוריד שם זה של מ"ה הנעשה פ"ח כנזכר, ע"י זו האל"ף, ותורידהו עד היסוד שהוא שם שד"י העולה פ"ח בציוור הנו"ל, ובזה נעשה בחי רקיע, שהוא לבוש אל סוד הנפש לבדה, שהיא סוד רביעית ד"ם כנזכר.

והנה נודע, כי כד אקרישי מיא ונעשו רקיע, מתברר הפסולת שהיא הקליפה ועכירות שיש באותם המים, כנזכר בפרשת בראשית (זוהר, ו) והוא מבחי' יניקתה מן שם אלה"ם, ולכן תכוין ברבוע: א', אל", אל"ה, אלה"י, אלה"ם, שהוא בגימטריא מאתים. והנה עתה בזה השם, נקראו המים ונעשה רקיע אל הנפש. ולא תכוין בעכירו היוצא ממנו ח"ו. והנה שתי בחי' הראשונות, היו מ' וע"ב, שהם יב"ק. ובחי' זו היא פ"ח, הרי מאתים, כמספר רבוע אלה"ם הנזכר. וענין זה רמוז בפסוק האלף לך שלמה, (שה"ש ח') כי שלמה הוא היסוד שהשלום שלו, והיא אותה האלף של אהי"ה שנמשכה באות וא"ו של מ"ה, אשר ממנה נעשה רביעית ד"ם הנפש, ומכחה נעשה הרקיע שירדה למטה ביסוד כנזכר, וזהו האלף לך שלמה. ואח"כ נעשת אל"ף זו בסוד מאתים, שהוא רבוע אלה"ם כנזכר, וזהו מאתים לנוטרי"ם א"ת פרי"ו. והרי נתבאר, כי מן שם אלה"ם הנזכר, נתפשט עכירו דוהמא הנקרא מות, ולכן ר"ת לנוטרי"ם את פ'ריו, הוא אלף. וס"ת הם מו"ת, לרמוז כי אותה האלף שממנה נעשה רבוע אלה"ם הזה, שהוא בגי' מאתים, הנה הוא נוטר ושומר את הפרי שהוא הטפה הנו", מן אותו העכירות הנקרא מות. הבחי' הרביעית היא, כי הנה אחר שנעשה

הגהות ומראה מקומות

ט"ב, ובדפוס למברג כתוב היסוד במקום ההוד והוא ט"ס. עיין בסידור האר"י ז"ל בכונת המזוזה. וכן כתוב בע"ח ח"ב דף רל"ו ט"א ד"ה והנה כאשר.

(ו) כט: וזוהר ע"פ הסולם אות ש"א.
(ז) תע"ס חלק ב' פרק א' באור פנימי ס"ק ה'.
(ח) כן הוא בשער היחודים דפוס קארעץ דף י"ג

הג' ווי"ן, כזה וי"ן והוא סוד הכלי של המ"ן

שביסוד שלה, והד' והיוד כמו שהם, והרי הכל בגימטריא פ"ב. ואח"כ תמשיך בחי' האור ע"ד הנז"ל בזכר, אלא שהוא באופן אחר, והוא שתכוין כי שם ע"ב הנז"ל, שבמזל השמיני, עם עשר אותיותיו, הרי הם פ"ב, בציור הנז"ל שבשד"י. ותכוין, כי גם עתה הארבעה יודי"ן שבו הם מ'. גם תכוין, שנעשה ע"ב זה בסוד מ"ב אתוון, שהם: ד' אותיות הפשוט, ועשרה דמלוי ביודי"ן, וכ"ח דמלוי המלוי, הרי מ"ב. ועם המ' הנזכר הרי פ"ב ג"כ. ותכוין, כי עתה שהוא בחי' מ"ן, בא מסוד מ"ב שהוא סוד הגבורה, ולכן כשתמשיכנו, אל תמשיכנו דרך או"א, כנז"ל במיין דוכרין, רק בסוד הבינה לבדה, והרי זה בחי' אור.

בחי' השנית הנקראת מים, תכוין לעשות עתה בה סוד הכלי המקבל המ"ן, והנה הוא שם שד"י במלואו, שהוא שי"ן דל"ת יו"ד, והם ט' אותיות, והם בגימטריא תתי"ד. והענין הוא, כי הנה הם ה' פעמים או"ר, וה' פעמים מים בזכר. והנה אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולים כנגדה טפיים, וצריך להיות בה ט' פעמים מים, והם ט' אותיות שבמלוי הנזכר. גם ט' אותיות הנז', הם בגימטריא ט' פעמים מים, שהם בגימטריא תתי"י, שהם כנגד ט' ספירות שבה, ובכל אחת סוד מים, ועוד יתרים ארבעה אחרים, והיא בחי' העשירית שבה, שהיא סוד ד', והיא כתר שבה, שהיא סוד דל"ת. אח"כ צריך להמשיך מלמעלה מים האלו, והוא שתכוין, כי בוי' תחתונות של הבינה, הוא שם ס"ג, ושם תוריד תו"ב שלה בתו"ג שלה, ואז יהיו עשר אותיות ס"ג, כוללים ז' תחתונות שבה, וגם כל העשר שבה בעשר אותיות המלוי, ושם תכוין ג"כ בסוד ט' פעמים מים, ועם הכתר שבה שהוא ד', הרי תתי"ד ג"כ. ותורידם בשד"י

הק"ב שהם ביסוד הבינה, הם סוד ק' ברכאן, ושני צירי הדלתות אשר ברחם האשה. והנה ענין ב' הצירין האלו, הם בחי' היסוד וההוד עצמם, אשר במציאות הרחם עצמו, כי הלא גם הרחם עצמו כולל י"ס, והם הם עצמם נצח והוד שברחם, כי היסוד הוא מקבלם בסוד הנצח, והנה על הק"ב הנה הוא מ"ש בגמרא ט) רוצה אשה בקב ותפלות וכו'.

ונבאר עתה, איך שם נ"ב שבבינה, נעשה בסוד ק"ב, והוא, כי השם עצמו הוא נ"ב, ואחר כך תקח הה"א הראשונה, ותצירנה בציור ד"ו. וה"א שניה, בציור ד"י. וכן ה"א שלישית, בציור ד"ו. וה"א רביעית, בציור ד"י. והרי כלם עולים בגימטריא מ"ח, ועם נ"ב, הרי מאה ברכאן שבו. וענין ציורים אלו, ביאורם הוא: כי הדי' של הה"א, היא סוד הבינה או המלכות, ד' על ו'. וז"ס עבור הא' של זו הואו שבתוך הה"א, ואח"כ הוא זמן היניקה, וזה אינו רמוז בשם, כי אינו נכלל בו, רק משם ממקומו הוא יונק, ואז עדיין הוא בסוד ו', שהיא שש קצוות. או תלת כלילין בתלת, שהם ג"כ ו'. אך עיבור הב' שלאחר היניקה, או הוא ד' על י', כי אז נשלם לעשרה עם המוחין, וז"ס ציור ד"ו וד"י. כי מעתה צריך לתת בו כח במאה ברכאן אלו, כדי שיועילו אליו אח"כ, ענין ב' העיבורים הנז', ועתה תמשיכם ביסוד הכולל מאה כנז"ל, והרי נשלמו בחי' מיין דוכרין שביסוד הזכר.

ועתה אנו צריכים ג"כ, כל הארבעה בחי' הנז"ל, בסוד מיין נוקבין, אשר בשם שד"י שביסוד של הנקבה שהיא מלכות, כנודע כי אביו ואמו שותפים באדם. ותחלה צריך לכוין לצייר שם שד"י שביסוד של הנקבה, בציור השי"ן בשלשה ווי"ן, ובג' יודי"ן על ראשי הווי"ן. ועוד צורת כ', שהיא בשולי תחתית השי"ן, העשוי כמין כ', ופניה למעלה. ובתוכם

הגהות ומראה מקומות

ט) כתובות ס"ב: ועיין בתע"ס שיעור ט' מאות פ"ב.

אך טפת הנקבה צריך לברכה ק' ברכאן, בסוד ב"ן וב"ת, שהם בגימטריא נת"ד. לפי שהוא כוללת שניהם. ותכוין להמשיך כאן מלמעלה ג' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וזהי"ן, שהם בגי' תנ"ד. י' (א) גם תכוין להמשיך בה ק' ברכאן משם אהי"ה, העולה כמספר המרובע אהי"ה פעמים אהי"ה, והם בגימטריא אמ"ת, וי"ב אותיות שיש בגי' שמות אהי"ה הנזכרים בפשוטם ועם הכולל שלהם, הרי הכל בגימטריא נת"ד. והנה עתה אחר שכבר נתקנו בחי' מ"ן ומ"ד, עתה נגדלת המלכות בשיעור קומת ז"א, ונמצא שעלתה למעלה משעורה הא', שהיתה בחזה דו"א כנודע, ועתה עלתה גם כנגד הו"ב וח"ג וחצי ת"ת דו"א, וכל אחד מהם כלול במאה ברכאן הרי הם ג"ת, ותחלת שעורה היתה ד' לבר, שהם תנה"י דו"א לבר כנודע, הרי הכל בגימטריא נת"ד, ודע כי כשח"ו יש עונות בישראל, זה הנת"ד נעשה כימי נד"ת דותה טטמא.

ועתה צריך שתכוין לנקד כל הבחי' הנו"ל כולם, אחר כל הנו"ל לגמרי, וצריך שתחלה תכוין בשם שד"י, לתת בו נקודות. ואחר כך לתת נקודות בשם היוצא ממנו בדרך ציור הנו"ל לעשותו אור, מים, רקיע, מאה ברכאן. (בין באותיות) בין בנקודות, בין בדכורין, בין בנקובין.

שביסוד שבה, שהוא במלוי ט' אותיות כנוכר. והנה סוד ט' מים הנו"ל העולים בגימטריא תת"י, עליהם אמר הכתוב טוב תת"י אותה לך. (בראשית כ"ט) והנה בתוך המים האלו, נמשכת הטפה העליונה שהם עשר אותיות מלוי השם, וכשיוסרו משם, ישארו ת"ת, ואז הם סוד המים המאררים, שנאמר בהם בת"ת ה' את יריכך נופלת. (במדבר ה') כי המ"ן הם דינים, ואם תסיר מהם היו"ד הממתקם, ישארו ת"ת הנזכר.

בחי' השלישית רקיע, ותכוין לאותיות אמצעיות, שבמלוי שד"י, והם יל"ן, והנה הם אותיות לו"י, המבדיל בין מים למים, כי הברלה נאמרה בשני שהיא גבורה, שהוא סוד לו"י, כנודע. ותכוין להמשיך כאן מלמעלה משם אלהי"ם שבבינה, תמשיך מן אות א' של אלהי"ם הנזכר, אל אות אל"ף שבשם אדנ"י שבמלכות, כי שניהם נקבות. אבל בז"א, המשכנו אל"ף של אהי"ה, בשם מ"ה דאלפי"ן, לעשות בחי' רקיע כנו"ל. ותכוין עתה, כי א' זו של אלהי"ם, צורתה יו', וצורת א' של אדנ"י, צורתה יוד, והרי יו"י ויו"ד הם בגימטריא לוי הנזכר.

בחי' הר', והם מאה ברכאן. ותכוין תחלה בגי' אותיות אחרונות שבמלוי שד"י שביחוד שבה, והם נת"ד. ותכוין, כי הנה בטפת הזכר המשכנו לו מאה ברכאן בסוד הזכר שהוא ב"ן.

ה ג ה

(א) א"ש: עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

(י) בע"ח הגידסא שהם גימטריא ב"ן וב"ת ע"ח שער מ"ן ומ"ד דרוש ו' דף רל"ח ט"ב ד"ה אח"כ נמשך.

שער רוח הקדש

קלו

וזה ציורם של המ"ד בתחלה:

שד"י   שד"ב   שד"ג   שד"ד
 ווו ווי כ) וזיוויזיל) זנננננננונו (מ) וזוזוויזיני ג)

וזה ציור המ"ן באחרונה:

שד"י   שד"ב   שד"ג   שד"ד
 וז וז וזכ ד? ע)

וכנגדו בצירור שלו שלמטה ממנו, הוא שני חירי"ק בשני ווי"ן הראשונים של ש"ן, ובי חירי"ק בשני ווי"ן של ד'. שם השני שב"א בש"ן, וסגול בד', וציר"י ביו"ד. וכנגדו בצירור שלמטה, הוא ה' חולמים בחמשה אותיות ראשונות, ובי חולמים בשני ווי"ן של הד'. שם השלישי, פת"ח בש"ן, וקמ"ץ בד', ושבי"א סגול ביו"ד. וכנגדו בצירור שלמטה, כל י"ב אותיות פת"ח. שם הרביעי, פת"ח בש"ן, וציר"י בד', וציר"י ביו"ד. וכנגדו בצירור שלמטה, ד' חירי"ק, בארבעה אותיות הראשונים של יודי"ן, וביוד" האחרונה פת"ח. שם החמישי, קמ"ץ בש"ן, קמ"ץ בד', שב"א סגול ביו"ד. וכנגדו בצירור שלמטה, שני יודי"ן ראשונים שני פתחי"ן, יו"ד שלישית שב"א סגול, וחירי"ק בד' וחירי"ק ביו"ד. שם הששי תשעה חולמים בט' אותיותיו. שם השביעי פת"ח ביו"ד, וציר"י בלמ"ד, וציר"י בוא"ו. שם השמיני, שב"א סגול בנו"ן, ושבי"א בתי"ו, וסגול בדל"ת. והרי נשלמו. פ)

ודע, כי ענין ט' פעמים מים הנו"ל, שהם בגימטריא תתי"ד, שהם בנקבה כנו"ל, ז"ס פסוק כל הנחלים הולכים אל הים, (קהלת א') כי א"ל הי"ם, הם אותיות אלהי"ם. והוא כי אם תחבר אלהי"ם ותתי"ד הנזכר, שהם טפת מים, יעלו תת"ק, שהוא מספר פ' פשוטה של מנצפ"ך, שהיא תשע מאות, סוף החשבונות שיש בכ"ו אותיות אלפ"א בית"א. צ)

ועתה נבאר טעם הנקודין האלו, הנה ציור השם הא', בגימטריא מ', ולכן נקודו בגימטריא מ'. ציור הב' בגימטריא ע', ולכן נקודו בגימטריא ע'. שם השלישי הוא סוד רקיע, לכן כל נקודו פת"ח, שהוא ציור רקיע. בהם י"ב פתחי"ן, והם בגימטריא ע"ב. וכן נקוד שם שד"י העליון שע"ג הציור, הוא בגימטריא נקודותיו ע"ב. שם הרביעי הוא מאה ברכאן, ומא"ה בגימטריא מ"ו כנו"ל, וכן נקודותיו בגימטריא מ"ו. שם החמישי החמשים בגימטריא פ"ב, ולכן נקודו בגימטריא פ"ב. שם הששי הוא ט' אותיות, ונקודיו ט' חול"ם, שהם בגימטריא מים. שם השביעי בגימטריא מ"ו, וכן נקודו בגימטריא מ"ו. שם השמיני הוא סוד ק' ברכאן, גם נקודו בגימטריא ק'.

וכדי שלא תטעה, רצוני לפרש לך בפירוש מספר נקודות שמנה שמות הנו"ל. שם הא', שב"א בש"ן, וחירק בדלת, וחירי"ק ביו"ד,

הגהות ומראה מקומות

מתחלקת לג' קוצין שהן ג' ווי"ן וביחד בגימטריא פ"ח, וה"ס רקיע.
 ג) היינו ש' של ג' ווי"ן וג' יודי"ן בראש הוי"ן, וד' מתחלקת לב' ווי"ן, וגוף ה' שהוא עשר, וג' קוצי י' הם ג' יודי"ן וסך כולם הוא מאה שה"ס ק' ברכאן.
 פ) ענין יחוד זה הוא בע"ה ח"ב שער מ"ן ומ"ד דרוש ה' ר.
 צ) ע"ה ח"ב שער היחיד פרק ה' דף קפ"ג ט"א ד"ה וכבר ידעת.

כ) היינו ג' ווי"ן הם של ש', ובי ווי"ן הם של ד', וי' פשוטה. הם ארבעים לקבל סוד ד' יודין שבשם ע"ב והמרומוזות בד' נקודות של חיריק. שה"ס גרנ"ה, וה"ס אור.
 ל) היינו הש' היא ג' ווי"ן וג' יודין בראש הוי"ן, שביחד הם בגימטריא מ"ח, וד' היא ב' ווי"ן, וי' של השם, וביחד הם בגימטריא ע' עם ב' שמות ע"ב ס"ג הם ע"ב בגימטריא חסד וה"ס מים.
 מ) היינו ג' ווי"ן של ש' עם ג' יודין על הוי"ן, ובי ווי"ן של ד', וי' עצמה שהם בגימטריא ע', והי'

יחוד י"ט

הנה התחלת המשכת טפת זה הכלי הנוכר, הוא מן הדעת העליון של עתיק יומין, הנגנו ונתלבש ברישא דא"א כנודע, והוא סוד ההוא אורא דיתיב על קרומא דמוחא דאריך, בין גלגלתא למוחא. ומן האי אורא (שהוא) [שבו הוא] דעת עליון דעתיק יומין, נמשך עד תקון י"ג דדיקנא, הנקרא מזלא קדישא, והוא ג"כ נקרא דעת עליון שבדיקנא, הנשפע מן התקון הח' דדיקנא, שגם הוא מזל יותר עליון, כנודע כי הם כעין זכר ונקבה. ונודע, כי או"א מתחילים להלביש גרון דא"א, ונמצא דאתכלילן תרוייהו במזלא ובדיקנא דא"א החופף עליהם. והנה המשכת השפע הנוכר, נמשך עד דעת דאבא, ומשם יורד ליסוד שבו, ואז נותן לבינה בסוד זווג, ועושה אותה בחי' כלי.

ועתה נבאר מהו ענין הכלי הזה, הנה ביארנו, כי הוא נקרא אורא דכייא, פי': חמש חסדים, והבינה יש בה אשא דכיא, שהם חמש גבורות. והנה זה האורא דכיא, כשנמשך מן דעת עליון שבדיקנא הנקרא מזלא, ונודע כי יש שם בו ג' הוי"ת, העולה בגימטריא מזלא, ושלתתם הם במלוי יודי"ן, וכל הוי"ה מהם היא בגימטריא ע"ב, כמנין חס"ד, ושלתתם בגי' רי"ו, שהוא בגימטריא גבורה, והענין הוא, כי שם ע"ב יש בו ע"ב תיבין, ובכל תיבה כלול ג' אותיות, והם רי"ו אותיות, והרי הם ע"ב תיבות, ורי"ו אותיות. כנזכר בס"ה בפרשת בשלח (ק) והע"ב תיבות הם חס"ד, ורי"ו אותיות הם גבורה. ואמנם היותם ג' פעמים ע"ב, הוא סוד חסד חסדים, הנוכר בפרשת ויחי, (ר) והם ענין ג' פרקי הזרוע הימני הנקרא חסד. ולכן תחלה נותן אבא בבינה בחי' רי"ו אותיות הנו', שהם ג' הוי"ת דיודי"ן הנוכר, ואח"כ בק"ש של יוצר, נותן בה טפת ע"ב תיבות, והרי נשלם

והוא סוד היחוד, ע"י השתטחות האדם על קבר הצדיק, בכונה הנו' בהקדמת היחודים, וע"ש מציאות אופן השתטחות, ואופן התדבקות נפשך בנפשו, והנה אם ההשתטחות הוזה הוא בד' שעות הראשונות שביום, שאז הוא זמן ק"ש כנודע, אז תאמר ב' פסוקים אלו, שהם: שמע ישראל, ובשכמל"ו. באלו הכונות שנבאר עתה בעהי"ת. ואם אינו זמן ק"ש, שהוא אחר ד' שעות ביום, אז לא תאמר הק"ש בפיר, אמנם תכוין במחשבתך בלבד, אל שני היחודים: הא' של שמע ישראל, והב' של בשכמל"ו, במחשבה בלבד. והנה אם הוא זמן ק"ש כנזכר, אז תאמר ק"ש כלה, בכונה שביארתי לך בק"ש שעל המטה, שהוא לבטל כחות הטומאה הסובבים על האדם, ובפרט מאותם שנבראו מטפות הקרי.

וכונת ק"ש שעל המטה בקצור, הוא זה: (פ) דע, כי ב' זווגים, אחד של או"א, ואחד של זו"ן, ושניהם נעשים בק"ש, אחד של או"א, בפסוק שמע ישראל. והב' של זו"ן, בבשכמל"ו. וכל זה בק"ש שעל המטה. ואח"כ ביום, יש להם ב' זווגים ג"כ, זווג של או"א ביוצר, וזווג זו"ן בשים שלום, סיום של העמידה. וענין ב' זווגים אלו שיש לכל אחד מהם, אחד ביום, ואחד בלילה, הוא במה שנודע, כי (צ) אין האשה מתעברת מביאה א', ולכן בלילה יש ביאה א' באבא עם אימא, וכן ביאה א' לזו"ן, לעשות בהם בחי' כלי, שהוא הוזה רוחא דשדי בעלה בגווה, וזה נעשה מחצות לילה ואילך. ואחר כך הזווג שלהם ביום כנו"ל, הוא זווג ממש של עיבור, להוליד נשמות.

ונבאר תחלה ענין הכלי של אימא עילאה,

הנהות ומראה מקומות

פ"ב כלל ט"ו. שער ההקדמות דף קס"ט דרוש ו'.
שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רט"ו ט"א מן ד"ה ונתחיל בזווג. תע"ס שיעור ט' מן אות י"ז.
(ר) דף רע"א ע"א.

פ) תע"ס שיעור י"ב לוח התשובות רי"ג רכ"ב.
צ) יבמות לד. וביאור יחוד זה הוא בע"ת ח"ב שער מ"ן ומ"ד פרק י'.
ק) דף נ"ב ע"א ע"ת ח"ב שער דרושי הצלם

עיקר המלכות אין בה רק חד נקודה קטנה תחת היסוד דו"א כנודע, לכן צריכה לקבל מכל ז' קצוות העליונות דבינה. אבל ז"א נרמז במלת ישראל, ופירושו: שי"ר א"ל. שי"ר משמאלא, גבורה דאבא. א"ל מימינא, חסד דאבא. וז"ס ש) ישראל עלה במחשבה, שהוא אבא. והענין הוא, כי מן הת"ת דו"א ולמטה, הוא התחלת בנין המלכות. נמצא כי מן החסד והגבורה, אין להם שום קבלה, ולכן חו"ג דו"א, אלו השנים, צריך לקבל הז"א לבדו מחו"ג דאבא, ולא לבוקביה. והנה השלשה ראשונות של ז"א, או של גוקביה, שהם המוחין שלהם, עדיין אינם מקבלים אותם עתה, עד אח"כ במלת אח"ד, כמו שנבאר בע"ה.

והרי עתה קבלו שניהם קצת תקון, וע"י כך יכול ז"א לעלות עד אבא, לעורר אותו אל הזווג הנז"ל. וגם גוקביה עולה עד אימא, ומעוררת אותה. ואז מתעורר היסוד דאבא, בסוד ג' הוי"ת הנז"ל דידין, שהם בגימטריא רי"ו, וכוונת רמיתם הוא, בג' שמות ה' אלהינו ה'. וגם אלהינו נרמז בו הוי"ה של ע"ב דידין באופן זה, כי ארבעה אותיות הם של ההוי"ה, והם בגימטריא כ"ו, ועם הארבעה אותיות עצמם הם ל', ועם ע"ב שהוא בגימטריא של ההוי"ה במלואה, הרי הכל ק"ב, כמנין אלהינו. גם תכוין כי ה' אלהינו ה', הם בחי' או"א ודעת שלהם, והכונה היא, ששלשה הוי"ת הנז' שהם רי"ו, הנשפעים ממזל קדישא כנז"ל, הם עתה מתחילים להתעורר, ולהשפיע באו"א ודעת שלהם וע"י התעוררות של זה הרי"ו. ואחר שכבר נתעוררו שלשתם אל הזווג, אז צריך להעלות מ"ן אל הבינה, כדי לקבל הטפה הנקראת אורא דכיא, והוא הרי"ו הנזכר, שהם ג' הוי"ת דידין הנעשים אח"כ בחי' כלי, לצורך זווג של העיבור גמור בק"ש דיוצר, והנה המ"ן שבה הם זו"ן בניה.

ע"ב רי"ו, שהם אותיות עיבור, כי אז הוא זווג גמור לצורך עיבור כנז"ל.

ונמצא, כי סוד רי"ו הוא נקבה, וסוד ע"ב הוא זכר, ולכן יש בו עיבור גמור, והכל נמשך מיסוד דאבא ביסוד דאימא. וכבר ידעת, איך החו"ג שניהם מתלבשים ביסוד דאימא, המתלבש תוך דעת דו"א, בסוד מוחין כנודע, ואז לוקחם ז"א, וגם הוא נותן בחי' זו אל גוקביה, ונעשית גם היא בחי' כלי. ועד"ז הוא בזווג של היום, הנמשך מאבא לאימא, ומשם אל זו"ן, והכל בסוד ע"ב תיבין דעיבור. ועד"ז תמיד בכל לילה ויום.

והרי נתבאר ענין הכלי הזה, שהוא נקרא אורא דכיא, והוא בחי' חמש חסדים, והוא בחי' ג' הוי"ת דידין הנמשך ממזל כנז"ל, והוא בחי' רי"ו הנז"ל שהוא גבורה, אעפ"י שהוא בחי' חסדים כנז"ל, אלא שהם בחי' רי"ו אותיות שלו כנזכר, ואמנם הכלי של המלכות, אינו כל הבחי' הנזכר, לפי שז"א הוא לוקח בסוד מוח הדעת שבו כל הרי"ו, שהם הוי"ת דידין, אבל נחלקים בו, וחציו לוקח לעצמו, וחציו נותן לה ביסוד שבה למטה, ולכן הם בחי' שם ב"ן דההי"ן, כי הההי"ן הם מחצית היודי"ן, וזה מבואר, כי ב' ההי"ן הם בגימטריא יו"ד אחת.

ועתה אחר שנתבאר ענין הרי"ו הנזכר, שהוא נקרא בחי' רוחא דשדי בגויה אבא באימא, או ז"א בגוקביה. נבאר כונת ק"ש שעל המטה בקצור, במלת שמ"ע, תכוין להמשיך שבעה תחתונות של הבינה, שהם סוד ע' שנין עילאין להמשיכם מן הבינה אל המלכות ע"י ז"א. וזהו שמ"ע: ש"ם ע', שתקבל המלכות הנקראת שם, מן ע' של הבינה, וע"י יכולה המלכות לעלות עד הבינה, ולכן ע' זו גדולה, כנודע כי אתוון רברבן אינו מעלמא עילאה בינה. ולפי שכל

הגהות ומראה מקומות

ש) מד"ר בראשית א' ד'. זהר ח"א כד. קיה: ח"ב רעה:

שער רוח הקדש

מ"ן אל המלכות, כדי שתקבל הרי"ו הנזכר הנקרא כלי שבה. ותכוין להעלות נפשך כלולה בנפש הצדיק ההוא, וזה בכח מסירת נפשך למיתה, ולא להריגה, בסוד נפילת אפים כנודע. א) ואז תכוין בשאלתך שתרצה לידע. ובתיבות לעולם ועד, תכוין, שאז נמשך וניתן בה הרי"ו התחתון מן ז"א אל נוקביה, כי כן עולה בגימטריא לעול"ם וע"ד, כמנין רי"ו ס'.

והענין הוא, כי גם בהפקיד ובהעלות נפשך שם כנזכר בסוד מ"ן, תכוין לאותם טפות של הנשמות, שיצאו ממך ע"י קריי"ן, להעלותם משם מן הקליפה, ולהמית גופם אשר נעשה להם שם בקליפה, ע"י זה הרי"ו הא' והתחתון הנזכר, שהם בגימטריא חרבו. ותעלם עם נפשך. ותכוין כי ע"י זה הרי"ו התחתון, היא נעשית כלי, כדוגמת בינה, שם ס' סתומה, ששם נוצר הולד, בסוד מ' יום של יצירת הולד. וזהו ס' סתומה של תיבת לעול"ם. ותכוין להמשיך שם אותם הנשמות של הקריי"ן, כי מה שהיו תחלה מן זכר בלא נקבה, יצוירו עתה בסוד הנקבה ג"כ, באותו כלי הנקרא מ"ם סתומה. אבל הזהר מאד, שלא תכוין במ"ם של לעולם ועד, עד שתגמור להוציא מפיך שתי תיבות לעולם ועד, שהם עולים בגימטריא רי"ו ס'. כדי לעשותם תחלה בחי' כלי בסוד הרי"ו. ואח"כ תכוין במ"ם, כי תשאר צורת ס' סתומה שהוא הכלי שבה, שבו נגמר צורת הולד למ' יום. שאם תכוין במ"ם במקומה באמרך לעולם, קודם שתשלים הרי"ו, שהוא עם תיבת וע"ד, ישארו אותם נצוצות של הנשמות תלויים ועומדים באויר, ולא יכנסו שם לתקן. והזהר בזה מאד. ב)

והנעל"ד בזה, לפי ששכחתי ענייניו, כי אין צורך עתה בזה היחוד של השתטחות, לכוין באלו הטפות של נשמות הקריי"ן, כי זו הכוונה היא תיקון בפני עצמו לענין הקריי"ן, אבל לענין

וזהו אח"ד: א"ח ד', שהם ז"א הנקרא א"ח, ונוקביה הנקראת ד', כמבואר באורך במקום אחר, ת) ושניהם נעשים אח"ד, לעלות ביסוד הבינה, להיות שם בחינת מ"ן שלה. ואז תכוין ג"כ במלת אחד, כי אז אחר עליית מ"ן האלו, נותן אבא באימא בחי' טיפת רי"ו הנזכר, ואז נעשת בה בחי' כלי כנו"ל.

והנה מה שהוא תכלית כונת היחוד, לענין של השתטחות הנו"ל הוא זה, כי בעת שתכוין להעלות זו"ן בסוד מ"ן ביסוד הבינה, צריך שתכוין למסור עצמך על קדוש השם בכל לבבך, ולקבל עליך ד' מיתות ב"ד: סקילה, שריפה, הרג, וחנק, בד' דאח"ד, ע"י שם יאהרונה"י, כמבואר אצלינו בק"ש דיוצר. ותכוין להעלות בחי' נשמתך כלולה בנשמת הצדיק ההוא, בכח מסירת נפשך על קדוש ה', כלולים יחד עם זו"ן העולים שם כנזכר, וכנודע כי מן הבינה הם נשמות, וממלכות נפשות. ואח"כ תכוין להוריד הרי"ו הנזכר באימא, וכל זה במלת אח"ד.

אחר כך תכוין אל הזווג הב' שהוא בזו"ן, בבחי' רי"ו ג"כ, בבשכמל"ו. וזה ביאורו: כי הנה מהמשך כלי הבינה, נמשך כח בוי"א לעשות כלי אל המלכות ג"כ, כמבואר לעיל. והוא רי"ו התחתון, והוא רבוע שם ב"ן בפשוטו, ובמלאו דהרי"ו, העולה ע"ב קד"ם, שהוא רי"ו. ולכן כדוגמת מה שנתבאר בה' אלהינו ה', הוא בג' אותיות ברו"ך ש"ם כבו"ד, שהם חב"ד של הז"א. ואנו ממשיכים הארת ג' המוחין הנו', בגלגלתא דילה הנקרא מלכות"ו. ואז תכוין ג"כ לצורך היחוד הנו"ל, באופן הנו"ל, אלא שלמעלה היה ע"י בחי' נשמה, ועתה הוא בבחי' נפש לבד, שהוא מ"ן של המלכות. והענין הוא, כי עתה תכוין להעלות

הגהות ומראה מקומות

א) שער הכוונות ח"א ענין נפילת אפים פרק ג'. פע"ח שער נפילת אפים פ"ב.
ב) עי' בהקס"ז אות קט"ז ובסולם שם.

ת) זהו פנחס ברע"מ דלה רנח. ת"ז ג. שער הכוונות ענין ק"ש דרוש ו' דף קנ"ה ט"ב ד"ה אמנם להיותם.

זוה היחוד הא

י וו ו נ וו ב) גימטריא נ"ב. קנד וון ווו ונ
 וני ווו ג) ק"ד. יתניה גימטריא אלה ז) ייד
 קה ניני קה ה) פ"ב. וונו ונו ווו נו ווו ווו ו) יב"ק
 י: ווודוו ה ווו ה וננ נינ וננ ה ווו ה ווו צדק ז)
 רחץ קד צדק ח) חצר קד צדק ט) א) ז וננ הנה
 מ"ד כ) וננננ. הנה ונ הנה ל) ע'. אלה: קא ינד
 קא. אלה: נה ינד קה. אא הה יי הה, יאאההו ונהקה
 מ) זהו הזווג חיבוק ונשוק, בשלשה ב"ן שיש
 בנפילת אפים, תכוין כל זה.

יחוד ב

יקנה ינד נה ונ קה. יתנה. ז די ו די ג) מ"ד.
 ינד דינז וו דינז ס) פ"ח. ווננ דינז ע) ס"ג.

הגהה

א) אמר שמואל: מספר רחץ לא הבנת, מספרים אחרים, והם: נ"ב, אל"ה, פ"ב, יב"ק, כי מספר ק"ד וצד"ק, הם מבוארים. האמנם הגי

הגהות ומראה מקומות

- ב) היינו שם הוי"ה פשוט ובי' ההי"ן בצורת ג' וי"ן כל אחת הוא בגימטריא נ"ב. וגם הנקודות הן במספר נ"ב.
- ג) ציור שם הוי"ה במלוי ב"ן וכל ההי"ן בצורת ג' וי"ן כל אחת בגימטריא ק"ד. גם הנקודות בגי' ק"ד.
- ד) שם הוי"ה פשוט וי' על הוי' בגימטריא אלה. וגם הנקודות בגימטריא אלה.
- ה) ציור שם ב"ן ועל כל וי' למעלה הוא בגימטריא פ"ב גם הנקודות בגימטריא ק"ב.
- ו) ציור שם ב"ן ד' של יו"ד בי' וי"ן, וכל ה' וי"ן הוא בגימטריא יב"ק. גם הנקודות בגי' יב"ק.
- ז) שם זה הוא משילוב פ"ב ויב"ק הוא בגימטריא צדק.
- ח) היינו צירוף ק"ד עם צדק בגימטריא רח"ק.
- ט) היינו אותו הצירוף ק"ד וצדק בגימטריא חצר.
- כ) היינו יוד במלוי, וד' של הי' מחולקת לב' וי"ן והוי"ה פשוטות בגי' מ"ד גם הנקודות בגי' מ"ד.
- ל) היינו הוי"ה של שם ב"ן, וגם וי' ד' כפולות וד' אחת מחולקת לב' וי"ן בגימטריא ע'.
- מ) שער הכוונות ענין נפילת אפים דרוש ה'. פ"ח שער נפילת אפים פרק ד'.
- נ) שם זה הוא הוי"ה פשוטה וכל ה' ה' בציור ד"י וגימטריא מ"ד גם הנקודות בגימטריא מ"ד.
- ס) שם זה הוא הוי"ה במלוי ב"ן וההי"ן מצוידות כל אחת ד"י ועולה למספר פ"ח גם הנקודות בגי' פ"ח.
- ע) שם זה הוא הוי"ה, ויוד במלוי יו"ד והדי מצוידת בי' וי"ן ובי' ההי"ן כ"א ד"י בגי' ס"ב וע"ה ס"ג. גם הנקודות בגימטריא ס"ב.

יחוד כ

הוא כלול מג' יחודים קטנים. אמר הכותב, אלו היחודים מצאתי מצויירים כך, ואיני זוכר היטיב כונתם, ועכ"ז רציתי להעתיקם. וכלם בנויים על ציור האותיות, לעשות הדלתי"ן וההי"ן בצורת וי"ן, וגם הווי"ן לציירם בצורת וי' ויוד על ראשו.

שער רוח הקדש

והתפשטות המוחין בו. ואות ה' אחרונה, היא העטרה שביסוד. והיא בת זווגו של האדם. (ש)

(א"ש: ע"ה הוא ס"ג) יוד ה' ו' ק"ס ו' ו' ו' ו'
ד"ג' ו' ו' ו' ק"ו. (פ) (ב)

ואמנם החיצוניות, בו רמוז צלם שם אלהי"ם ושכחתי עניינו איך הוא. ונלע"ד שהוא כך: א' בכתר האדם, שהוא גלגלתא שבו. ולהם הם תריין חללי גלגלתא, שהם המקומות של המוחין. אבל הנלע"ד יותר אמיתי בודאי הוא זה, כי הא' הוא גלגלתא שהוא הכתר, ול' שהוא מקום ג' המוחין חב"ד. וה' הם ה' קצוות שבו, מחסד עד הוד. וי' הוא יו"ד דיסוד. ומ"ם סתומה, היא המלכות שבו, והיא העטרה שביסוד. או הנקבה בת זווגו.

יחוד ג

שני שמות הראשונים, הם ציור אהי"ה ואדני"י, יו די י די צ' יו די י ק' יוד הי ואו הי ומלאו וד י או י. יוד הי ואו הי. יוד הי וו הי. מרובע יויא יויא דדח דיה דיה היה הי עיניע אחהע אחהע ידי יני אחהע ר' שולבים יחד. יוד א יוד ח יוד הי וו ה יוד הי וו הי ע.

יחוד כ"א

ו"ס ויברא יהו"ה אלהי"ם את האדם בצלמו בצלם אלהי"ם וגו'. (בראשית א') הרי הם ב' צלמים: אחד צלם דהוי"ה, וזהו בצלמו: בצל"ם ו', שהוא הוי"ה דז"א. והב', בצלם אלהי"ם. ראוי לאדם תמיד לכוין ולהעריך את עצמו, כאלו הוא מדור וכסא אל האצילות הקדוש, כי הנה כתיב ויברא אלהי"ם את האדם בצלמו, (שם) וכתיב כי בצלם אלהי"ם עשה את האדם. (בראשית ט') ובפרט בזמן שהאדם מתפלל, הוא יותר ראוי ומוכרח שיכוין בכך. וע"י כך יוכל לשיענהו מן השמים, ותקובל תפלתו, לפי שיוכל ע"י כוונה זו לקשר כל העולמות ע"י, שתשרה ותחול עליו קדושה עליונה.

וזהו מה שיכוין: יחשוב האדם להכין ראשו, שיהיה כסא אל שם הוי"ה, בנקוד קמ"ץ

הוא כלול מג' יחודים טובים, ונמשך עמהם ששה כונות טובות מאד. אמר הכותב, היחודים אשר יכוין בהם האדם תמיד, אלו הם: טוב לאדם שיצייר אותיות שם יהו"ה תמיד בציורים לנגד עיניו, ודבר זה גורם להביא בלב האדם יראתו יתברך, וגם לזכך הנפש. וז"ש דהע"ה שויתי יהו"ה לנגד תמיד כי מימיני בל אמוט. (תהלים ט"ז). יכוין האדם תמיד, איך הוא נברא ונעשה בצלם אלהי"ם, והענין הוא, כי הנה יש באדם התחתון פנימיות וחיצוניות, וכדוגמתו באדם העליון. והנה הפנימיות הם המוחין החיצוניות הוא בשר האדם. והנה בבחי' המוחין המתפשטים בכל הגוף כנודע, הוא רמוז צלם הוי"ה. כיצד: שתי אותיות י"ה, הם שני מוחין חו"ב שבראש האדם. ואות ו', היא גוף האדם,

הגהה

(ב) א"ש: המספר הזה אינם זולתי ק"ו, ואולי חסרה יו"ד א', והנקודות הם קי"ו.

הנחות ומראה מסומות

(ר) נ"א יו"ד א', יוד ה"י ח', יו"ד ה"י ו' ו' ה', יו"ד ה"י ו' ו' ה"י ע' (דפוס התרל"ד).
(ש) ת"ז יו. מאמר פתח אליהו. ע"ה ח"א דרוש עגולים ויושר ענף ה' ד"ה וכן אם נחלק. ע"ה ח"ב שער החשמל סוף פ"ג. שער דרושי אבי"ע סוף פ"ב.

(פ) נ"א שם ב"ן עם יו"ו ו"ד ה"ה ו"ו ה', וביחד בגימטריא קי"ז (דפוס התרל"ד).
(צ) ציור של שם אהי"ה א' היא יו"י, ה' היא ד"י, ה' אחרונה ד"י.
(ק) ציור שם אדני"א יו"י ד', ג' היא י"ג, י.

הקדושה העליונה. וז"ל בכל דרכיך דעהו. (משלי ג') ואין ספק כי אם יתמיד האדם לנהוג עצמו בכונות אלו, שיהיה כאחד מן המלאכים המשרתים ברקיע, וישיג לדעת כל אשר ירצה. ובפרט אם לא יפסיק, ויחשוב בכל רגע ורגע, ולא יפריד המחשבה, והכל תלוי כפי עוצם כונתו והתדבקותו למעלה. ואל יליו זה מנגד עיניו.

לזכך הנפש, ולהאיר בה, ולהוסיף בה כח והארה, להתקשר למעלה בקדושה עליונה, בלילה אחר חצות, בקומך לעסוק בתורה, תכוין קודם, באלו הכונות שנסדר עתה בע"ה, ואח"כ תעסוק בתורה, ואח"כ בכל שעה ובכל רגע תכוין ג"כ בהם, וכפי מה שתרגיל לכוין בהם, כך תתרבה ההארה בנפשך ומה טוב ומה נעים אם יהיו נגד עיניך כל היום כלו, כי כונות אלו מתקנים את הנשמה, ומאירה במאד מאד, ואם תרצה לסדר כולם ביחד, הוא טוב, ואם תרצה לכוין בכונה אחת מהם בלבד, עשה כפי רצונך, כי אינם קשורות יחד.

כונה אחת, תכוין בהוי"ה דע"ב דיודי"ן. ואח"כ באהי"ה דיודי"ן עמהם. ואח"כ תכוין בשם ס"ג. ואח"כ עמה באהי"ה דיודי"ן גם כן: אח"כ תכוין בהוי"ה דמ"ה דאלפי"ן, ואח"כ באהי"ה דאלפי"ן עמה. ואח"כ תכוין בהוי"ה דב"ן דההי"ן, ואח"כ באהי"ה דההי"ן עמה. וענין זה, הוא חבור ארבעה הוי"ות דאבא, בארבעה אהי"ה דאימא. והנה יותר מובחר ומשובח ועיקר הוא, אם תשלבם יחד זה בזה כך, אם תקח אות א' מן הוי"ה דע"ב, ואחריה אות א' מן אהי"ה דיודי"ן. ואח"כ אות שנית של הוי"ה דע"ב, ואח"כ אות ב' של אהי"ה דיודי"ן, וכן תעשה, עד שתשלב י' אותיות דהוי"ה דע"ב, עם י' אותיות דאהי"ה דיודי"ן (א) ואח"כ עד"ו תשלב הוי"ה דס"ג, עם י' אותיות

כלה. יְהוָה. ומוח חכמה שבו, בשם הוי"ה בנקוד פת"ח. יְהוָה. ומוח בינה שבו, בהוי"ה בנקוד צירי"י. יְהוָה. וזרועו הימין, בהוי"ה בנקוד סגול יְהוָה. וזרועו השמאלי בווי"ה בנקוד שב"א. יְהוָה. וגופו בהוי"ה בנקוד חול"ם. יְהוָה. וירד ימין בהוי"ה בנקוד חירי"ק. יְהוָה. וירך שמאל בהוי"ה בנקוד קבו"ץ. יְהוָה. ויסוד שלו בהוי"ה בנקוד שורק בוא"ו יהוהוהו. והעטרה שבו, בהוי"ה בלתי נקוד יהוה. כנוצר בתקון ע'. ש)

ויכוין, כי און שלו הוא הוי"ות דס"ג, חוץ מן ה' אחרונה, כזה: יו"ד ה"י וא"ו ה"ה. כמבואר הטעם אצלינו, שה' אחרונה ירדה עד החוטם, והוי"ה זו היא בגימטריא און. וע"י כונה זו, אולי יזכה לשמוע איזו קדושה מלמעלה בתפלתו. ויכוין בחוטם שלו, אל הוי"ה דס"ג, כי כך עולה בגימטריא וכמבואר אצלינו פירושו. ת) ואולי יזכה להריח ריח קדוש. ובפה שלו, יכוין להוי"ה דס"ג ולכ"ב אותיות היוצאות מן חמש מוצאות הפה, אשר כל זה בגימטריא פ"ה. ואולי יזכה למ"ש דוד הע"ה, רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני (שמואל ב' כ"ג) בעת תפלתו.

ובבחי' העינים שלו, אם הוא בעולם העשיה, שהוא בזמן שמסדר הקרבנות, או יכוין לחמשה הוי"ות אשר בהיותם פשוטות, חשבונם בגימטריא עי"ן. אמנם יכוין בהם, שהם במלוי ההי"ן. ואם הוא ביצירה, שהוא כשמסדר סדר הזמירות בברוך שאמר, או יכוין בה' הוי"ות שהם בגי' עי"ן, ויכוין שהם במלוי אלפי"ן דמ"ה. וביוצר, יכוין בה' הוי"ות דס"ג. ובעמידה, בה' הוי"ות דע"ב דיודי"ן.

וכן אם מהלך בשוק, יכוין ששתי רגליו הם נצח והוד. וכשמסתכל בעיניו באיזה ענין, יכוין כי שתי עיניו הם חו"ב. וכן עד"ו יכוין בכל פרטיו. ויכוין עצמו כאלו הוא כסא אל

הגהות ומראה מקומות

(א) כזה: יאולד"ף, ההי"י, ויוו"ה, ההי"י, לעיל דף כ"ח ד"ה עוד בכונת השק.

(ש) קכט.
(ת) ע"ה ח"א שער אח"פ פרק ד'.

כונה ב

כבר הודעתוך (ז) כי ג' עולמות ביי"ע, ועולם הבריאה הרוחניות שלו, הוא שם אל שד"י. ועולם היצירה, הוא א"ל יהו"ה. ועולם העשיה, הוא א"ל אדנ"י. וכבר ידעת כי האדם יש לו תוספת נשמה בכל שבת, מן האצילות ומן הבריאה ומן היצירה ומן העשיה. ובליל מ"ש, מסתלק בחי האצילות, ואח"כ ביום א' נשארים עמו ג' בחי של ביי"ע. וביום שני מסתלק בחי הבריאה, ונשארים בחי יצירה ועשיה. וביום שלישי מסתלק בחי יצירה, ונשארת בחי עשיה. אחר כך ביום רביעי מסתלק גם בחי העשיה מבחי תוספת שבת שעברה, כי כבר ידעת, כי הוא שביעי ואמצעי. ולכן ביום רביעי חוזר האדם לקנות תוספת קדושה לשבת הבאה מבחי העשיה וביום חמישי מבחי יצירה, וביום ששי קונה מבחי בריאה, וביום שבת נתוסף בו בחינת אצילות. ולכן, ביום א' יכוין תמיד בשם אל שד"י, שימשך לו הארה משם לקיים לו תוספת שבת שעברה מבחי בריאה. וביום שני מן אל יהוה. וביום שלישי מן אל אדנ"י. ואח"כ ביום רביעי להמשיך הארה לשבת הבאה מן אל אדנ"י. וביום חמישי מן אל יהוה. וביום ששי מן אל שד"י. אבל דע, כי בג' ימים ראשונים תכוין: כי א"ל שד"י וא"ל אדנ"י שהם הנקבות דבריאה ועשיה בבחי' לאה, וא"ל הוי"ה דיצירה בבחי' ישראל ו"א. אבל בג' ימים אחרונים, יכוין אותם ביעקב ורחל. ח)

כונה ג

ביום א' תכוין תמיד בשם ס"ג. וביום ב'

דאחי"ה דיודין. ב) ואח"כ עד"ז תשלב י' אותיות הוי"ה דמ"ה, בי' אותיות אחי"ה דאלפי"ן. ג) ואח"כ עד"ז תשלב ד) עשרה אותיות דהוי"ה דב"ן, עם עשר אותיות אחי"ה דהיי"ן ה) ולעולם תקדים הוי"ה אל אחי"ה.

והנה אם כשאתה מכוין בשמות הנזכרים ובשולבים הנז' הוא ביום, תכוין אחר זה הנז' (תכוין) בזה, והוא, שתשלב ארבעה אותיות אחי"ה פשוטים, עם ארבעה אותיות ההוי"ה, ותתחיל מן אחי"ה כזה: איההיוה"ה, ותכוין שהוא חבור או"א. ואח"כ תשלב שם אדנ"י עם הוי"ה, ותקדים שם אדנ"י, כזה: אידהנוי"ה. ואם כשאתה מכוין בשמות ובשולבים הנז' הוא בלילה, תכוין אחר הנזכר למעלה, בהפך משל היום, והוא כזה: יאההיוה"ה, יאהרונה"י. וטעם הדבר הוא, לפי שענין חבור אלו הארבעה שמות פשוטים האחרונים, צריך שתכוין בהם, שהם סוד נשיקין, והם נשיקין כפולים, כנזכר בזוהר פרשת תרומה ו) והנה שם איההיוה"ה אחר חבורו ושלובו, חוזר להיות שם אחי"ה שלם, מן חבור ב' אותיות ראשונות, דאחי"ה, וב' אותיות ראשונות דיהו"ה. וכן נעשה שם הוי"ה שלימה, מן חבור ב' אותיות אחרונות דאחי"ה, ויהו"ה, נמצא כי הם נשיקין כפולים, כי גם אחר הנשיקה והשלוב, חוזרים פעם שנית להעשות ככתחלה. אבל כשהוא ביום, אז תכלול מדת לילה ביום, ולכן תקדים אחי"ה ואדנ"י לשם ההוי"ה, אבל בלילה, תגביר מדת היום לכלול יום בלילה. ולכן תקדים, ההוי"ה אל אחי"ה ואדנ"י, דכורא ברישא, וביום נוקביה ברישא.

הגהות ומראה מקומות

הסולם מן אות קס"ו ועיי"ש בסולם מאמר הנשיקות. תע"ס שיעור ט"ו אות קע"ח ובלוח התשובות תשובה קכ"ד. ועיין בשערי הכוונות דרושי העמידה דרוש ב' במלת אתה דף קע"ח ט"ב בענין הכריעות והוקיפות. ז) שער מאמרי רשב"י זיע"א באדרת נשא דף ר"י ט"א מן ד"ה אמד עוד. מבר"ש ש"ג ח"ב פט"ו. ח) שערי הכוונות ח"ב דף כ' ד"ה הנה ביום.

ב) כזה: יאולד"ף, ההי"י, ויאור"ד ההי"י.
ג) כזה: יאולד"ף ההא"א, ויאור"ד, ההא"א.
ד) צ"ל תשע.
ה) כזה: יאולד"ף, ההה"ה, ויוו"ד, ההה"ה.
ו) דף קמ"ו ע"ב. שער הפסוקים וירא דף נ"א ט"ב מן ד"ה ובוה יתבאר. ע"ח ח"ב שעד מ"ן ומ"ד פרק ט'. ז"ח שיר השירים דף ס"ד ט"ב, ובז"ח ע"פ

שער רוח הקדש

קמה

יצירה, באופן זה: דע, כי הנה סוד הכנפים, הם המעופפים ומעלים את האדם למעלה, כנודע כי אין העוף פורח, אלא ע"י כנפיו. והנה הכנפיים בעוף, הם הזרועות באדם. וכבר ידעת, כי חמש חסדים הם מתפשטים בו"ק הגוף. ויש בהם חסדים מכוסים, שהם בשתי הזרועות ובשליש העליון של הגוף. ומשם ולמטה הם מגולים. והנה זהו הטעם של עפיפת האדם על ידי הכנפים שהם הזרועות, ולא ע"י הרגלים, או אברים אחרים. והטעם הוא, לפי שהחסדים אשר בשתי הזרועות הם סתומים, ואינם יכולים להאיר ולהתפשט, וכל דבר היושב בדוחק גדול ובמקום צר, הוא נותן כחו בפנים, ואז מתנועע כאן ולכאן כדי לצאת לחוץ, וע"י אותו הנענוע הוא מתגרנד. והנה אלו החסדים שרשם הם למעלה בדעת, לפי ששם הם שרשם ומקומם. אבל אלו החסדים המתפשטים, הם אורות המתחדשים מהם, ולכן הם רוצים לעלות למעלה עד שרשם שבדעת, כדי לקבל הארה משם, והם מעופפים לעלות למעלה, וכיון שהמקום צר ודחוק, והם רוצים לעלות, הם מעלים את האדם ג"כ עמהם למעלה, וזהו הטעם למה ענין הכנפים הם בזרועות, יותר מבשאר מקומות.

והנה זו הכונה שתכיון, כי הנה כל העליות, הם ע"י שם בן מ"ב כנודע, ולכן תכיון כי שם אבגית"ץ הוא בזרוע הימני, ושם קר"ע שט"ן הוא בזרוע השמאלי, ושם נגדיכ"ש הוא בשליש הת"ת העליון המכוסה, וע"י ג' השמות אלו, מעופפים אותם החסדים אשר שם, לעלות למעלה אל שרשם שהוא בדעת, ובדרך עלייתם הם מעלים את האדם עמהם עד היצירה, כדרך העופות ההם, שע"י עפיפתם העלו לאכטנדרוס לרקיע. והנה כדי לחזק ולהגביר יותר כח עפיפה זו, תכיון להוריד חסדים חדשים בדעת דזעיר לצורך זווג, וע"י יתוסף כח בחסדים, ויעופפו יותר בכח, ותעלה מן העשיה אל היצירה.

יכוין בשם מ"ה. וביום שלישי יכוין בשם ב"ן. אח"כ יכוין ממטה למעלה. יום רביעי בשם ב"ן. יום חמישי בשם מ"ה. יום ששי בשם ס"ג. (ח)

כונה ד

ביום א' תכוין באות ה' (ראשונה) של הוי"ה. וביום שני באות ו' של הוי"ה. וביום שלישי באות ה' אחרונה של הוי"ה. ואחר כך יכוין ממטה למעלה, בשלשה ימים אחרונים, ביום רביעי באות ה' אחרונה של הוי"ה. ביום חמישי באות וא"ו של הוי"ה. ביום ששי בה' עילאה של הוי"ה.

כונה ה

כבר ביארנו, כי ביום ב' וביום ה' תכוין ביצירה, בשם א"ל יהו"ה שביצירה. גם תכוין אל שם בן מ"ב של אבגית"ץ, לפי ששם בן מ"ב הוזה הוא ביצירה כנודע. ותכוין בכל הו' שמות שבו, להעלות בהם בחי' נפשך מן העשיה ליצירה, ע"י שם מ"ב הוזה. אמנם אם הוא יום שני, תכוין שגובר שם קר"ע שט"ן על כל שאר השמות, כדי שעל ידו תעלה. ואם הוא יום חמישי, תכוין שגובר שם חק"ב טנ"ע. גם צריך לשלב ולקשר זה השם עם השם האחרון. פ"י: כי כיון שהכונה שלך היא, כדי לקבל תוספת שבת, וכבר ידעת כי שם של יום השבת הוא שקוצי"ת, ולכן צריך שאם הוא יום שני, תשלב ותקשר השם של קר"ע שט"ן שהוא של יום השני, עם שם של שבת שהוא שקוצי"ת, כזה: קשרקעושצטינת. ואם הוא יום חמישי, תשלב שם של חק"ב טנ"ע עם שם שקוצי"ת, כזה: חשקקבוטצניע"ת שיקבל הארה, שם של היום ההוא, מן השם של שבת.

כונה ו

תכוין להעלות נפשך מן העשיה אל גדר

הגהות ומראה מקומות

(ח) לעיל דף ל"ב מן ד"ה כבר ידעת.

יחוד כ"ב

הוא מיוסד על פסוק אז ישיר משה, ומכל ג' תיבות שלו, יוצאים כמה שמות מראשי תיבות, ומסופי תיבות, ומתוכי תיבות. וצריך לכוין בשמות הנזכרים, וכן בכל שם מהם צריך לכוין בגימטריא שלו, שעולה חשבונו לסך מספר שמות אחרים. ונקוד השמות שיוצאים מן הפסוק עצמו, ויש מנקודי פסוקים אחרים, וזמן יחוד היחוד הזה, יש לו זמנים שונים, כל חלק ממנו בזמן הראוי לו, וכמו שאציע לפניך בקצרה, ותכוין כל אשר הקדמתי לך פה.

ודרך קצרה אבאר לך ג' תיבות הראשונות, ומהם תלמוד לכל השאר, 'אז ישיר משה, ר"ת אי"מ. וס"ת זר"ה. ותוכי תיבות שש"י. ועד"ז כל השאר, וזה סדרו:

יאָהוּיָהּ יאָהדוּגְהִי יאָאָהההדוּגְהִיהִי ט

בו"ט י' בזק"ש נְקוּצָל וּפּוּיָאֵל אֶוְרִינְצָל אֶלֶף הַלּוּמִיָּעַל הַנִּיָּעַל הַפִּיָּעַל דְּנִיָּעַל וּפְסִיָּעַל וּגְלִיָּעַל וְצִיָּעַל גְּלִיָּעַל הַתְּפָאֵל הַסְרִיָּעַל הַקְּלָא יִחִיָּעַל.

אֲנִים כ' אֶדְנִי אֶלְפִי דֶלֶם גִּוּן גִּוּד אֶלְפִי לְמִד פָּא דֶלֶם לְמִד מִגִּי גִוּוּ גִוּוּ גִוּוּ גִוּוּ דֶלֶם. יוֹד הָא וּוּ הָא.

יְרָה. ל' י יֵה יֵהוּ יֵהוּה יוֹד יוֹד הָא יוֹד הָא וּוּ יוֹד הָא וּוּ הָא. אֵל יֵהוּה.

שֶׁשׁ. מ' קְצָעָא קְצָעָא. אֶל אֶדְנִי ג'

יִוֵּד. ס' וַד אָ אָו אָ. יוּו וְאוּ דֶלֶם הָא אֶלְפִי וְאָו אֶלְפִי וְאָו הָא אֶלְפִי. יִוֵּד הָא וְאוּ הָא קְהוּהּ.

וְיָא. ע' אֶקְהוּהּ. אֶדְנִי.

יֶלֶת. פ' יֶקֶה יֶקֶה יֶקֶה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד נָא וְאוּ

הגהות ומראה מקומות

משה. ומשם זה יוצא ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ שהם חלופי שם הוי"ה בא"ת ב"ש, וכל שם מספרו ש. והנקודות הן מר"ת הפסוק שש אנכי (תהלים קי"ט). וזמנו במנחה יום ו'.

ג) בספרים אין כתוב אדנ"י כלל, כי אם שם אל לבדו, ועיקר כמ"ש, כי כן בדברי הרב בפירושו באחרונה כשסדרם במקומו (יוס"ד).

ד) שם זה יוצא מאות י' של ישיר, ויוצא משם זה מלוי שם מ"ה שהוא בגימטריא י"ט וע"ה הוא כ' כמספר שם זה. ונקודותיו מן מבליגייתי, היינו לנקד המ' של מבליגייתי בקמץ כי קמץ פתח מתחלפים וב' הקמצין מהשם, הם ב' קמצין מקמץ א' שתחת המ', ונקודת חיריק שתחת הל'. עולים מ"ב, ויוצא מהשם שם מ"ב דמ"ה וזמנו בקבלת שבת.

ה) שם זה יוצא מר"ת ובני ישראל את, ויוצא משם זה שם אה"ה שהוא כמספרו. והנקודות יוצאין מנקודות שתחת ר"ת של הפסוק ואיו למה זה (שמות ב') שהם בגימטריא ס"ה כמספר שם אדנ"י. וזמנו במוסף.

ו) שם זה יוצא מס"ת ובני ישראל את, ויוצא

ט) בז"ט ר"ת בזמן טבילה, ושמות אלו מרומזים במלת אז של אז ישיר שבגימטריא שמונה ומרמז לשמונה אותיות שבב' שמות הוי"ה אהי"ה. או הוי"ה אדנ"י.

י) בזק"ש ר"ת בזמן קבלת שבת, ושמות אלו הם מן ב' השילובים של הד' שמות הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אדנ"י.

כ) שם זה יוצא מר"ת אז ישיר משה, ומשם זה יוצא שם אדנ"י פשוט ומלוי ומלוי המלוי שהם ג"א אותיות כמספר אי"מ, ונקודותיו הן מר"ת של הפסוק אים איפוא חכמך (ישעיה י"ט) והן ג"ב כמספר שם ב"ן וזמן כוונתם הוא בליל ששי ערבית כמו שמפרש להלן.

ל) שם זה יוצא מס"ת אז ישיר משה, ויוצא משם זה אחרים דהוי"ה פשוט גימטריא ע"ב, ואחרים דמ"ה גימטריא ק"ל עם עשר אותיות גימטריא רי"ב כמספר שם זה. ומנקודותיו והכולל יוצא שם אל הוי"ה כמספרם והנקודות הן מר"ת של הפסוק ואת האש זרה (במדבר י"ז) וזמנו בשחרית.

מ) שם זה יוצא מב' אותיות השניות של ישיר

אלף-ר) יתקה אלהיך. אדני. ש) ההל. ת) יוד הו וזו הו. והנה.

יוד הא ואן הא. י יקה יתו יתנה. יוד. יוד הו. יוד הו. יוד הו ואן. יוד הו ואן בלק. הא אלף. ואן אלף. ואן הא אלף. יוד הא ואן הא. והה.

המה א) יוד הו וזו הו. אל יתקה. ב) שני. ג) אלף. למד הו יוד קם. אלהים. וד י יו. יאה. ד) אלף. למד הו יוד קם. אלף. למד הא יוד קם. אלף. למד הו יוד קם. וד ודא ודא או יוד א אן א יוד הא ואן הא יקה.

בש. צ) אלף-הו יוד הו. אדני אלפיב. זאה. גך. ק) אלף-למד אדני. יהו (מלא באלפין).

הגהות ומראה מקומות

ת) שם זה יוצא מן ר"ת השירה הזאת לה/ ומשם זה יוצאין ד' יודי"ן של שם ע"ב שהם כמספרו. ונקודותיו יוצאין מהנקודות של ר"ת הפסוק הלה/ תגמלו זאת (דברים ל"ב) ומספרם כ"ו כמספר הוי"ה פשוטה. וזמנו שחרית.

משם זה אחוריים דפשוט ומלא שם מ"ה. שהוא ע"ב ק"ל. ואחוריים דפשוט ומלא שם ס"ג שהוא ע"ב קס"ו שביחד הם במספר השם יל"ת. ונקודותיו יוצאין מהנקודות שתחת ר"ת הפסוק תלתלים שחורות כעורב שיר השירים ה') שהם במספר מ"ב של מ"ה. וזמנו בשחרית.

א) שם זה יוצא מס"ת השירה הזאת לה/ שם זה גימטריא ת"י כמנין קדוש כמנין ד' יודין שבהוי"ה דע"ב כל יוד כלולה מעשר ועשר מעשר הרי ת' עם י' אותיותיו. ונקודותיו יוצאין מנקודות שתחת ר"ת של הפסוק תהי יוד לעזרני (תהלים ק"י) שעולים למספר השמות א"ל הוי"ה. וזמנו מנחה.

צ) שם זה יוצא מב' אותיות שניות של ובני ישראל. ויוצא משם זה ב' מיני קנ"א א' של שם אהי"ה במילוי ההי"ן שבגימטריא קנ"א. וב' הוא השמות אדני אלהים שהם בגימטריא קנ"א ושני פעמים קנ"א הם ב"ש. והנקודות יוצאין מנקודות של ר"ת עד בוש (שופטים ג'). ומספרם כשם אי"ה. וזמנו בערבית.

ב) בספרים מנוקד א"ל הוי"ה (יוס"ד).

ג) שם זה יוצא מאותיות שניות של השירה הזאת ליהו"ה. ויוצא משם זה שם אלהים מלא יודי"ן וי"ח אותיותיו של פשוט ומלא כמספר שם זה וכללותו. ונקודותיו יוצאין מנקודות של ר"ת הפסוק שיח לארץ ותוריק (איוב י"ב) שמספרם מ"ו כמספר המילוי של שם ע"ב. וזמנו ערבית ליל שני.

ק) שם זה יוצא מב' אותיות שלישיות של ובני ישראל. ויוצא ממנו שם אלף למד, אדני, כמספר נ"ד. והנקודות יוצאין מנקודות שתחת ד"ת של הפסוק נר ה' (נשמת אדם, משלי כ') ומספרם מ' כמספר יוד ה"א וא"ו ע"ה.

ד) שם זה יוצא מן אותיות שלישיות של השירה הזאת ליהו"ה. ויוצא משם זה ג' שמות אלהים במלויים. מי' אלהים מלא דודי"ן, מא' אלהים מלא דאלפין, מה' אלהים מלא דההי"ן. ומספרו שעולה י"ו יוצאין י"ו אותיות דאחורים של מלוי שם מ"ה. ונקודותיו יוצאין מנקודות שתחת ר"ת הפסוק היא מוצאת והיא (בראשית ל"ח) והם עולים למספר ס' כמנין שם מ"ה וי"ה. וזמנו סעודת ליל א'.

ר) שם זה יוצא מא' של ישראל ומספר שם זה עם הכולל יוצאים ב' שמות הוי"ה אלהים שהם בגימטריא יב"ק כמספרו. ונקודותיו יוצאין מנקודות שתחת ר"ת הפסוק בפריו אלף כסף (שה"ש ח') ומספרם הוא שם אדני ע"ה. וזמנו לפני הקידוש.

ש) ז"ל היוס"ד ז"ל נקוט כללא בידך ניקוד השמות בניקוד השם היוצא מן הפסוק ותלך בו על הסודי וא"צ להאריך ע"כ.

שער רוח הקדש

וְנָזַד דַּלְתָּהּ הִיא הַתְּחִלָּה. דַּלְתָּהּ וְנָזַד אֶלֶף. לְמַד
 הֵיא יְנָד קִים.
 מֵר. (כ) נִה בָּנוּ דָו דֵּי. וְד וְנָזַד וְנָזַד וְנָזַד.
 רִישׁ. (ל) אֶלֶף- לְמַד הֵיא יְנָד קִים- אֶלֶף אֶלֶף לֵה
 אֶלֶף אֶלֶף-יְנָד. יְנָד וְנָזַד דַּלְתָּהּ הֵיא יְנָד וְנָזַד יְנָד וְנָזַד
 הֵיא יְנָד יְנָד הֵיא יְנָד קִים יְנָד.
 לְפָנָי. (מ) בֵּין עֵינֵי יְנָד קִים וְנָזַד וְנָזַד יְנָד.
 קִים. (נ) אֶלֶף- יְנָד קִים וְנָזַד.

רַי. (ה) אֶלֶף- לְמַד אֶלֶף יְנָד. (ז)
 וְנָזַד יְנָד אֶלֶף יְנָד וְנָזַד דַּלְתָּהּ הֵיא יְנָד וְנָזַד
 אֶלֶף. וְנָזַד (ס"א וְנָזַד אֶלֶף- יְנָד) הֵיא יְנָד יְנָד הֵיא יְנָד
 הֵיא יְנָד.
 נְרָה. (ח) אֶלֶף. לְמַד יְנָד. לִב אֶלֶף.
 אֶשׁ. (ט) יְנָד פַּעַמִּים הֵיא יְנָד יְנָד יְנָד.
 אֶמֶן. (י) אֶל אֶלֶף. אֶלֶף- לְמַד קִים הֵיא יְנָד

הגהות ומראה מקומות

המלוי של שם אהיה דההין וי"ב אותיות דמלוי
 שם אדני. וי"ג אותיות דמלוי שם אלקים. וט'
 אותיות אדני אלהים פשוטים ע"ה. סך כולם הם
 ס' כמספר הנקוד. וזמנו בעת לימוד הלכה.
 (כ) שם זה יוצא מב' אותיות רביעיות של ויאמרו
 לאמר אשירה. ויוצא משם זה שם י"ה בצירור רי"ו.
 וב' ההין אחת בצירור ד"ו ואחת בצירור ד"י ס"ה
 ר"מ כמספר השם. ונקודותיו מנקודות ר"ת הפסוק
 מר לי (רות א) מספר ט"ז כמספר ט"ו אותיות של
 מלוי אחרים של ס"ג. וזמנו בעת לימוד קבלה.
 (ל) שם זה יוצא מן ר' של ויאמרו. ויוצא משם
 זה אלהים מלא יודיין ש' ואלהים פשוט ברבוע
 ר'. ועשר אותיות של ב' שמות אלהים פשוטים י'.
 ונקודותיו מנקודות ר"ת הפסוק ריש ועושר אל
 (משלי ל') ומספרם מ"ב כמספר פשוט ומלוי ומלוי
 המלוי של שם ע"ב. וזמנו בעת לימוד משנה.
 (מ) שם זה יוצא מר"ת ליהו"ה כי גאה. ומשם
 זה יוצא שם ב"ן ע"ה. ונקודותיו מנקודות ר"ת
 הפסוק לכה דודי נצא (שה"ש ז') כמספר שם יל"ג.
 היוצא מנקודות אלה.
 (נ) שם זה יוצא מן ס"ת ליהו"ה כי גאה. ויוצא
 ממנו ע"ה שם אהיה. ונקודותיו מנקודת ר"ת הפסוק
 היה היה דבר (יחזקאל א') כמספר שם ב"ן היוצא
 מהם.

(ה) שם זה יוצא מאותיות רביעיות של השירה
 הזאת ליהו"ה. ויוצא משם זה שם א"ל במלוי ואהיה
 פשוט כמספרו. ונקודותיו יוצאין מנקודות של ר"ת
 הפסוק רוה וכמוצא (ישעיה נ"ח) שהם במספר כ"ו
 כמנין שם הוי"ה פשוט. וזמנו סעודת ליל שני.
 (ו) ליכא לאקשווי על ניקוד הקיבוץ כי שורוק
 וקיבוץ שם אחד להם (יוס"ד).
 (ז) שם זה יוצא מר"ת ויאמרו לאמר אשירה.
 ויוצא משם זה מלוי של שם ס"ג ונקודותיו יוצאין
 מר"ת הפסוק ולא שמע עמי (תהלים פ"א) עולים
 מ"ב כמספר מ"ב דס"ג.
 (ח) שם זה יוצא מס"ת ויאמרו לאמר אשירה.
 ויוצא משם זה שם א"ל במלוי. והוי"ה. ונקודותיו
 יוצאין מהנקודות של ר"ת הפסוק רוה נחת גדודיה
 שמספר ל"ב שמות אלהים.
 (ט) שם זה יוצא מאותיות שניות מויאמרו לאמר
 אשירה. ויוצא משם זה יו"ד פעמים ה"י וי' פשוטה
 ע"ה סך כולם כמספרו. ונקודותיו מנקודות ר"ת
 ישא הוי"ה פניו (במדבר ו') מספר מלוי שם ע"ב.
 (י) שם זה יוצא מאותיות שלישיות של ויאמר
 לאמר אשירה. ויוצא משם זה ע"ה ב' שמות א"ל
 אהיה. ונקודותיו מנקודות ר"ת הפסוק אמי ואל
 חדר (שה"ש ג') ויוצא מהם מספר כ"ה אותיות דמלוי

שער רוח הקדש

קמט

- זא. (ס) יהוה אלהינו אל אלהים, יהוה.
 נוד הוא ואו הא יהוה.
 (ע) צבאנת מצמצמת. נוד ונ דלת סה סה
 נ נ סה סה (נוד סה ונ סה). יהוה עם ג' הכוללים
 נסן. (פ) אָהֶנָּה יְהוּדָה אָהֶנָּה. נוד סה ונו סה
 נוד סה וצו סה ונע סה וואו סה נוד סה ונ סה
 אָלֶיךָ. סה נוד סה אָלֶיךָ. סה נוד סה אָלֶיךָ. סה
 נוד סה אָדֹנָי. נוד סה ונ סה (צ)
- הסן. (ק) נוד סה וצו סה ונע סה. יהוה אָהֶנָּה. (א)
 און. (ר) אָלֶיךָ לִמְךָ אָהֶנָּה אָהֶנָּה אָהֶנָּה. נוד
 סה וצו סה ונ סה? אָלֶיךָ סה נוד סה. אָלֶיךָ סה
 נוד סה.
 רב. (ש) נוד סה וצו סה אָלֶיךָ דלת ונו. נוד
 אָלֶיךָ לִמְךָ סה נוד סה, אָלֶיךָ לִמְךָ סה נוד סה-
 אָהֶנָּה, אָלֶיךָ.
 רב. (ת) ז' סה יהו יהוה. נוד נוד סה נוד

הגהות ומראה מקומות

- (ק) שם זה יוצא מס'ת גאה סוס ורכבו. ויוצא משם זה שם מ"ה והו"ה, כמספרו. ונקודותיו יוצאין מנקודות ר"ת של הפסוק הס כל בשר (זכריה ב') שהם בגימטריא מ"ה, כי פתח של הס מתחלף בקמץ, ויוצא מהם שני שמות הו"ה אה"ה שעולים במספר מ"ח ע"ה.
- (ר) שם זה יוצא מאותיות שניות של גאה סוס ורכבו. ויוצא משם זה שם אל במלוי, ואה"ה פשוט. ונקודותיו יוצאין מנקודת הפסוק אור זרוע לצדיק (תהלים צ"ו) ויוצא ממספרם עם ג' הכוללים שלהם שהם מ"ה, ד' אותיות אה"ה פשוט, וה' אותיות שם אלה"ם פשוט, ועשר אותיות שם ס"ג עם שש אותיות שבמלוי, ועשרים אותיות של ב' שמות אה"ה במלוי יוד"ן ואלפ"ן.
- (ש) שם זה יוצא מאותיות כ"ב של ורכבו, ויוצא ממנו עשר אותיות שם מ"ה, וי"ב אותיות מלוי שם אדני. ונקודותיו יוצאין מנקודות ר"ת כך צרינו (תהלים מ"ד) ומספרם ל"ו שני פעמים ח"י כמספר שני אלה"ם פשוטים ומלאים היוצאים מהם.
- (ת) שם זה יוצא מר"ת רמה בים ויוצא משם זה אחורים של הו"ה שהוא בגימטריא ע"ב, ואחוריים של שם מ"ה שבגימטריא ק"ל ושניהם בגימטריא רב. ונקודותיו יוצאין מנקודות הפסוק רב לכם שבת (דברים א') ויוצא מהם י"ג אותיות שם אלה"ם במלוי יוד"ן, וט' אותיות שם ב"ן.
- (ס) שם זה יוצא מאותיות שניות של ליהו"ה גאה. ומן ב' אותיות י"א יוצאין שני שמות הו"ה אלהינו ומן מספר ב' אותיות יוצא י"א אותיות של השמות א"ל אלה"ם הו"ה. ונקודותיו יוצאין מנקודות הפסוק הו"ה אלהינו (דברים ו') ויוצאין מהם שם מ"ה ושם הו"ה כמספר הנקודות ע"ה.
- (ע) שם זה יוצא מן אותיות אמצעיות של ליהו"ה, ומן מספר י"א שבשם זה יוצא ב' שמות: צבאות, מצמצית, ג"כ י"א אותיות. ונקודותיו מנקודות ר"ת עשתי עשרה (שמות ל"ו) ועולים במספר ל"ו כמספר אותיות של שם ב"ן פשוט ומלוי ומלוי המלוי. עם ג' הכוללים. הם כמספר ל"ו ע"ה.
- (פ) שם זה יוצא מן ר"ת גאה סוס ורכבו, ויוצא משם זה ג' שמות אה"ה הו"ה אה"ה, וכללותם בגימטריא ס"ט כמספר שם זה. ומשם אה"ה פשוט יוצא ג' שמות אה"ה מלאים שהם ל' אותיות ומן שם הו"ה יוצאין ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם ל"ט אותיות ס"ה כמנין שם זה. ועוד יוצא ממספר שם זה מספר שם אדני עם ד' אותיות שהם ס"ט. ונקודותיו יוצאין מנקודות ר"ת הפסוק סר יחדיו גאלחו (תהלים י"ד) ויוצא מהם שם ס"ב כמספרם.
- (צ) לשון יוס"ד ז"ל כתוב בסמוך אדני וד' אותיותיו, ונמצא שהוא מספר השם מלבד הס"ט של תרפ"ו, ונמצא שלש בחי' בחיים.

שער רוח הקדש

ליל ששי ערבית, אַיִם, נא אותיות אדני
ומלא ומלא דמלא, ובן ט' אותיות. שחרית וְרָחֵק
ע"ב ק"ל י' אותיות אל יהוה.

מנחה יום ששי שָׁשׁ מצפץ מצפץ אל אדני.
בקבלת שבת, נְךְ דמלוי מ"ה ומ"ב של
מ"ה.

מוסף וְנָא, אהיה אדני.

שחרית נְלֶךְ ע"ב ק"ל ע"ב קס"ו ומ"ב של
מ"ה. ערבית בש, קנ"א דאהי"ה דההי"ן וקנ"א
דאדני"י אלהי"ם.

קודם הקדוש (ג) איה נְךְ, אליף לְמֶדֶד
אדני"י יהו"ה. מנחה, אָלֶךְ- יהו"ה אלהי"ם אדני"י.
שחרית נְהַל ד' יודי"ן כ"ו.

מנח הַתָּה ת"י קדוש אל יהוה.
ערבית ליל שני, שָׁנָא אלהי"ם י"ח אותיות
מלוי ע"ב.

הָא וְאָן יוֹד הָא וְאָן הָא. אֶלְךְ- לְמֶדֶד הָן יוֹד קָם-
יוֹד הָן וְנָהְקָ.

הָק. (א) יוֹד הָא וְאָן הָא. יְהוֹקָ עִם י' אותיות
דמ"ה דאלפי"ן.

מְךְ. (ב) יְקוֹדָ וְקוֹדָ. יְהוֹקָ.
רְקַמְבְּמְךְ. (ג) גוֹרְמָאֵל. קְמֹכּוֹן.

וזה פירושם בקצרה

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת
לְה' ויאמרו לאמר אשירה לְה' כי גאה גאה סוס
ורוכבו רמה ביים. אז: יהוה אהיה. יהוה אדני.
חקל י' מזרח מערב צפון דרום יְאֶהְיֶהֱיֶה.
מלויים. (ל) יְאֶהְיֶהֱיֶה. יְאֶהְיֶהֱיֶהֱיֶה.
יהואל יופיאל אָוּרִיאל אֶלְדֵּי הַלּוּמִיאל הַנִּיאל
הַפִּיאל דְּנִיאל ופסיאל וגליאל יְעִיאל נְלִיאל
הַחַפּאֵל הַסְדִּיאל (מ) הגלא יחיאל.

הגהות ומראה מקומות

ונקודותיו יוצאין מנקודות ר"ת הפסוק ה' רמה ידך
בל יחזיון יחזו (ישעיה כ"ו) ויוצא מהם שם במוכן
כמספרם.

(י) רמז לכוון כוונות ויחודים אלה בקבלת שבת
בשדה כי תרגום שדה הוא חקל. וז"ל רבינו בשער
הכוונות ח"ב דף ג"ב ט"ב סוד קבלת שבת: יצא
אל השדה, ויאמר לכה דודי נצא השדה, ויכוין
במלכות הנקראת שדה, שהוא חקל תפוחין קדישין.
ויכוין כי חקל בגימטריא הוא הו"יה אה"ה הו"יה
אדני"י. גם ד' מלויים של ד' הויות"ה הם בגימטריא
חקל עכ"ל, עיי"ש בהגה"ה. פע"ה שער השבת
פרק ח'.

(ל) ר"ל אחר שכיון השמות בפשוטם ובשילוב
יכוון גם במלואם, עיין בשער הכוונות ח"ב דף כ"ה
ט"א ד"ה כונת הטבילה כל ההמשך.

(מ) נ"א הסריאל.

(נ) מלת איה שייך להשם הקודם.

(א) שם זה יוצא מס"ת רמה ביים. ויוצא ממנו
שם מ"ה כמספרו. ונקודותיו יוצאין מנקודות ר"ת
הפסוק הם העומדים (על הפקודים במדבר ז') ויוצא
מהם שם הו"יה פשוט שמספרו כ"ו עם עשר אותיות
שם מ"ה.

(ב) שם זה יוצא מאותיות שניות של רמה ביים.
ומשם זה יוצא הו"יה שגימטריא שלו הוא ג' כמספר
השם, דהיינו י' פשוטה, ה' פשוטה ומצוירת ד"י
שביחד הם במספר כ"ט, ו' פשוטה וה' פשוטה
ומצוירת ד"ו שביחד הם כ"א וסך כולם הם ג'.
ונקודותיו יוצאין מנקודות ר"ת הפסוק מי ליהו"יה
(אלי שמות ל"ב) ויוצא מהם הו"יה פשוטה שבג'
כ"ו כמספרם.

(ג) שם זה יוצא מב' תיבות רמה ביים, צירוף
רמ"ה רה"ם, וצירוף ביים במ"י. ג' אותיות ראשונות
הם ר"ת של ג' שמות ר"ב ה"ם מ"י. וג' אותיות
אחרונות הם סופי תיבות של ג' שמות אלו ר"ב
ה"ם מ"י. ויוצא משם זה שם גוריאל כמספרו.

שער רוח הקדש

קנא

הַמָּה מִיָּה וְכִיּוּ וְיִי אֹתוֹת מִיָּה מִן יְהוּדוֹהוּ
כִּי רִקְבָבָמֶן גּוּרִיאל בִּמְכוּן חִילוֹף אֱלֹהִים.

וְאֱלֹהִים הַפְּסוּקִים שֶׁל מוֹצֵא נְקוּדוֹתֵיהֶם.
לְכֹה דוֹדֵי נִצָּא. הָיָה הָיָה דָּבָר. יְהוּה אֱלֹהֵינוּ.
עֲשֵׂתִי עָשֶׂרָה. סָג וְחֲדָיו גְּאֻלְחוּ. הַסּ קָל קָשֶׁר.
אוֹר וְרוֹע לְצֹדִיק. קָף צָרִינוּ. רַב לָכֶם שִׁבְתָּ. הַם
הַעוֹמְדִים עַל הַפְּקוּדִים. מִי לִיהוּה אֱלִי. יְהוּה
רַמָּה יִדָּף בַּל יְחֻזִּין יְחֻזוּ.

שְׁחָרִית יוֹם ג' וּמְנַחֵה וְעֶרְבִית, עֶסֶק בִּסְ"ה.
יוֹם ד' שְׁחָרִית וּמְנַחֵה וְעֶרְבִית, עֶסֶק בִּסְפֶר הַזֹּהָר.
יוֹם ה' שְׁחָרִית וּמְנַחֵה וְעֶרְבִית עֶסֶק בִּסְ"ה.

וְאֵלּוּ הָאֲחֵרִים יוֹם שְׁשֵׁי שְׁחָרִית: הַהֲתַלְתֵּהָ (ע)
עֲשֶׂרָה הַיּוֹמֹת דְּמִיָּה יְהוּ"ה אֲדֹנָי, ב' הַיּוֹמֹת
דְּמִיָּה. וּנְקוּדוֹ מִפְּסוּק גּוּרָא תְּהִלּוֹת עוֹשֶׂה פְּלֵא. (פ)

וְזֶה בִּיאֹרֹם:

יִוָּד הָא וְאָן הָא. יִוָּד הָא וְאָן הָא. יִוָּד הָא
וְאָן הָא. יִוָּד הָא וְאָן הָא. יִוָּד הָא וְאָן הָא. יִוָּד
הָא וְאָן הָא. יִוָּד הָא וְאָן הָא. יִוָּד הָא וְאָן הָא.
יִוָּד הָא וְאָן הָא. יִוָּד הָא וְאָן הָא. יְהוּה אֲדֹנָי
ב' פְּעָמִים מִיָּה. (צ)

מְנַחֵה. שְׁבַרְאָוִיָּה יִנְד פְּעָמִים הָיָה. יִנְד פְּעָמִים
הָיָה יְהָ יְהָ. וְיִי אֹתוֹת אֱלֹף הָא יִנְד הָא. וּנְקוּדוֹ
מִפְּסוּק יִשָּׁר הַשִּׁיר הַזֶּה בְּאֵרֶץ יְהוּדָה צִיר עֶז לְנוּ.

וְדַע, כִּי צָרִיךְ לְהוֹזֵר מִלְּהַסְתַּכֵּל בִּימֵים
שְׁעוֹשֶׂה הַיְחוּד הַזֶּה, לֹא בְּאֵדָם הַצְּלוּב עַל הַעֵץ,
וְשֵׁלֵא לְהַקְפִּיד עַל שׁוֹם דְּבַר, וְלִיזְהַר מִן הַלִּיצְנוֹת,
וּמִן כַּפִּירָה ח"ו. וְלְהוֹזֵר בְּכוֹנֵת יְחוּד ק"ש.
ע"כ.

יְחוּד כ"ג

מִיּוֹסֵד עַל עֲלִינוּ לְשִׁבְתָּ. יְכוּיִן שְׁלֹשָׁה מִיָּה

סְעוּדָה לֵיל א' יִאָּה ג' אֱלֹהִים רִיבּוּע
אֲחֻרָיִים ק"ל מִיָּה י"ח.

סְעוּדָה לֵיל שֵׁנִי, כִּי אֵל אֱהִיָּה כִּי. וְלֹא
מְלוֹי ס"ג מ"ב דִּס"ג. וְנִקָּה אֵל יְהוּ"ה ל"ב
אֱלֹהִים יִאָּשׁ יוֹד פְּעָמִים ה"י וְהַיּוֹד מְלוֹי
ע"ב.

בְּהִלְכָה: אָמֵן אֵל אֱהִיָּה כ"ה אֹתוֹת
דְּאֱהִיָּה דְהַיְיִן וְכ"ה אֹתוֹת דְּאֲדֹנָי אֱלֹהִים
בְּמִלּוּאֵיהֶם. בִּסְפֶר הַזֹּהָר. וּבְקַבְלָה: מִן י"ה צִיּוֹר
רִי"ו. דוֹדִי אֲחֻרָיִים דִּס"ג וּמְלוֹיו. בְּמִשְׁנָה:
רִקְשׁ ב' אֱלֹהִים פְּנִים וְאֲחֹר מ"ב דַּע"ב.

וְאֵלּוּ הֵם הַפְּסוּקִים שֶׁמֵּהֶם נִנְקְדוּ נְקוּדוֹת
הַשְּׁמוֹת הַנּוֹזְלִים עַל הַסֵּדֶר: אִים אָפּוּא תְּכַמִּיךְ.
נֹאת הָאֵשׁ זָרָה. שֶׁשׁ אָנְכִי. מְבַלְיִגִּיתִי וְאִיו לְמָה
זֶה. תְּלַתִּים שְׁחֹרוֹת קְעוּרָב. עַד בּוֹשׁ. גֵּר יְהוּה
נִשְׁמַת. בְּפִרְיוֹ אֱלֹף קֶסֶף. הַלִּיהוּה תְּגַמְלוּ זֹאת.
תְּהִי יִדָּף לְעוֹרָנִי. שִׁיחַ לְאַרְץ וְתוֹרְףָה. הִיא מוֹצֵאֵת
וְהִיא. רוּחַ וְכַמּוֹצֵא מִיָּה. וְלֹא שְׁמַע עֲמִי. כִּנְה
נְחַת גְּרוּדִיהָ. יִשָּׂא יְהוּה פְּנִיו. אֲמִי וְאֵל הַדָּר.
מִר לִי. רִישׁ וְעוֹשֶׂר אֵל.

לְכַנּוּ ב"ן יֵלִי. הָיָה אֱהִיָּה ב"ן. יִאָּה יְהוּה
אֱלֹהֵינוּ אֵל אֱלֹהִים יְהוּה מֵה וְכוּ. הֵן צְבֹאוֹת
מְצַמְצִית מְלוֹי ב"ן. גֶּסֶן אֱהִיָּה הוֹיָה אֱהִיָּה
תְּרַפְּזוֹ אֹתוֹתֵיהֶם אֲדֹנָי וְד' אֹתוֹתֵיהֶם סָג עֲשׂוּי
ס"ב. (ס)

הֶסֶן מִיָּה כִּי יְהוּ"ה אֱהִיָּה. אֲנִיךְ אֵל
אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱלֹהִים ס"ג וּמְלוֹי ל"ו ב' אֱהִיָּה
דִּיּוֹדִין וְאַלְפִיִּין. כָּךְ כ"ב אֹתוֹת יְהוּ"ה וְאֲדֹנָי
בְּמִלּוּאֵם ח"י ח"י אֹתוֹת מְשֻׁנֵי אֱלֹהִים בְּמִלּוֹי
דִּיּוֹדִין. כָּךְ ע"ב קִיל אֱלֹהִים וּב"ן כ"ב אֹתוֹת

הַנְּהוּת וּמְרֵאָה מְקוּמוֹת

(פ) הַצִּירִי מִתְחַלֵּף בְּסוּגוֹל.
(צ) מִט' הַנְּקוּדוֹת שֶׁל שֵׁם הַהֲתַלְתֵּהָ יוֹצֵא ב'
פְּעָמִים מִיָּה.

(ס) הֵינּוּ שֵׁם ס"ג בְּלִי א' שֶׁל הוּאוּ.
(ע) שֵׁם זֶה יוֹצֵא מְרֵ"ת וְסִ"ת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
לִיהוּ"ה (יּוֹסֵד ז"ל) וְגִמְטְרִיא שֶׁלּוֹ ח"ג עֶשֶׂר פְּעָמִים
מִיָּה שִׁיּוֹצֵא מְרֵ"ת גּוּרָא תְּהִלּוֹת.

וְדַבְרָתְךָ (ת) עשרה פעמים מלוי דע"ב
(ע"ה) וְנִי יְנִי וְדַבְרָתְךָ יְהִי אֱלֹהִים.
פָּאָי (א) אָדְנֵי אֱלֹהֵי דְלֵת גּוֹר וְדֵי אָדְנֵי
יְנֵי הֵךְ וְנֵי הֵךְ.

לְרֵי (ב) אֵל אֱלֹהֵי לְמֵד דְנָדֵי וְנֵי גַב.

פְּלֶאֱרֵי (ג) הֵי פַעֲמִים אָדְנֵי אֱדְנֵי אָדְנֵי
אֱדְנֵי אֱדְנֵי יְנֵי הָא וְאָן הָא. יְנֵי הֵךְ וְנֵי הֵךְ.
וְפְרֶלְדְּאָרְבֵּרְלִיקֵי (ד) אֱלֹהֵי לְמֵד אֱלֹהֵי לְמֵד אֱהֵבֵה
אֱלֹהֵי לְמֵד אֱלֹהֵי לְמֵד אֱהֵבֵה רַב זַעֲרָא רַב.
זַעֲרֵי אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה
אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה אֱהֵבֵה.

וכל החיים יודוך סלה בברכת מודים ג"פ
זכר דבר לעבדך על אשר יחלתני.

יחוד כ"ד

מיוסד על פסוק ויקרא אל משה וסדרו כך.
ויקרא אל משה מנחה. וידבר ה' אליו ערבית.
מאהל מועד שחרית. יהו"ה אהי"ה, ל"ו יודל"ן
שבהוי"ת העולים במלויים תרפ"ז, ובשמות
אהי"ה העולים במלויים תנ"ה. יכוין זה בר"ת

הגהות ומראה מקומות

(ב) שם זה יוצא מס"ת על אשר יחלתני. ויוצא
ממנו שם א"ל פשוט ומלא עם ב' ההי"ן אחת בציוור
ד"ו, ואחת בציוור ר"י. ומנקודותיו לפי הברתן ל'
בקמץ ור' בשבא, שמספרן מ"ו יוצא מלוי שם
ע"ב כמספרן.

(ג) שם זה יוצא מר"ת וס"ת על אשר יחלתני
וממספר שם זה עם ג' המלות על אשר יחלתני
והכולל יוצא ה' פעמים שם אדנ"י. ומנקודותיו
יוצא השמות מ"ה ב"ן והכולל.

(ד) שם זה הוא שילוב ר"ת וס"ת של כל
הפסוק זכר דבר לעבדיך על אשר יחלתני. ויוצא
ממנו ד' פעמים שם א"ל במלואו, וב"פ שם אהי"ה,
כמספר השם שהוא תשפ"ב. ומספר נקודותיו הוא
ר"י כמספר י' פעמים אהי"ה.

ס"ג: הוי"ה דס"ג. וג' שמות אהי"ה, רמוזים
וכוללים בהוי"ה דמ"ה דאלפ"ן. ומלוי ב"ן
ומלוי ס"ג. ק) ויכוין ברב המנוגא סבא, וברב
נהוראי סבא, וברב ייבא סבא, כי סב"א
הוא בגימטריא ס"ג. בשחרית, ובמנחה, ובערבית
במלת עלינו לשבת. ובר"ת ל'תת גדולה ליוצר
בראשית. ואח"כ פסוק זכר דבר לעבדך. (תהלים
קי"ט) וזה ביאורו:

פְּלִינוּ לְשִׁבְטֵי לְאֶדְוִן סִת גִּי סִג ע"ה.
רַב הַמְנוּגָא סַבָּא, יְנֵי הֵךְ וְנֵי הֵךְ.
תַּת גְּדוּלָה לְיוֹצֵר, ר"ת גִּימְטְרִיא סִג.
בְּרֵאשִׁית שְׁלֵא צִשְׁנוּ כְּגִזְיֵי וְגו'. יְנֵי הָאֱהֵבֵה
וְאֵהֵבֵה רַב נְהוּרָאֵי סַבָּא. וְדֵי אֵי אֵי.
וְדֵי הֵךְ וְהֵךְ רַב יֵיבָא סַבָּא.

וְדָלֵר (י). (ימטריא א"ם אותיות. [מלוי מלוי,
ומלוי, ופשוט] דקס"א ונקודותיהם אל הוי"ה)
אֱלֹהֵי לְמֵד פָּאָי הֵי יְנֵי דְלֵת. הֵי יְנֵי
אֱלֹהֵי הֵי יְנֵי הֵי אֱהֵבֵה אֵל הַהֵם.

רַבֵּךְ (ש) עשרה פעמים מ"ב דמ"ה יְנֵי
וְאֵן דְלֵת. הֵי אֱלֹהֵי. וְאֵן אֱלֹהֵי. וְאֵן הֵי אֱלֹהֵי.
יְנֵי הֵךְ וְאֵן הֵךְ. הֵי הֵךְ. אֵל הַהֵם.

ק) שמכל א' יוצא שם אהי"ה וג' פעמים אהי"ה
הם ס"ג. הרי ס"ג ב' ומלוי ב"ן שהוא כ"ו, ומלוי
ס"ג שהוא ל"ו ביחד הם בגימטריא ס"ג וזה ס"ג ג'.
ר) שם זה הוא מר"ת זכר דבר לעבדיך עם
נקודותיהן של עצמן ע"ה שמספרן א"ל הוי"ה.
ש) שם זה הוא מס"ת זכר דבר לעבדיך.
ונקודותיהן הם ע"ה בגימטריא א"ל הוי"ה.

ת) שם זה הוא צירוף ר"ת וס"ת זכר דבר
לעבדיך. ומנקודותיו יוצא ב' שמות הוי"ה אלהי"ם
כמספר יב"ק, וכמספר הנקודות של זרבבל.
א) שם זה יוצא מר"ת על אשר יחלתני, מספרו
פ"א, ויוצא ממנו שם אדנ"י עם ט"ז אותיות
הפשוט ומלואו שהן פ"א. ומנקודותיו יוצא שם ב"ן
כמספרן.

השמים ואת הארץ. אל משה. הנה משה גי' אל שד"י ותיבות אל שבפסוק תכוין אותו מלא אלף למ"ד, ועם שד"י גימטריא צבאות. ואלו השמות היוצאים בנוטריקון בשמות של ר"ת וס"ת הנוכרים. (כך מצאתי בספר כתי"י של הרב דוד נטף ז"ל הכותב יצחק קלאמארה הי"ו).

ואלו השמות היוצאים בנוטריקון בשמות של ר"ת וס"ת הנוכרים ואם, וְפֶתַח אֲוֶן קָנָה. אלה, אֲוֶן־אֶל לְקֹאֵל הַנִּינְאֵל. ויא וְסָךְ יֵלֵךְ אֲנֹכִי. רהו. רמאל. סְגֻלָּה וְפִי. מסל. מְלֻכָּאֵל מִיְקָאֵל לְעִי. לדר לְקֶף דְּנָן אֵל רְפָאֵל. וזכרתי את בריתי יעקב (ויקרא כ"ו). גם אלה תשכחנה (ישעיה מ"ט) הסר מעלי נגעך (תהלים ל"ט) תקרב רנתי (שם קי"ט) נר לרגלי (שם).

יחוד כ"ה

מיוסד על שם טפטפיה. א) טפטפיה: יהו"ה ב"ן דההי"ן ול"ו אותיות, פשוטו ומלוי ומלוי מלוי, יהוה. יוד הה זו הה. יוד ואו דלת, הא הא, ואו ואו, הא הא. ב) בס"א הה הה דההי"ן.

יוד הא ואו הא) יהוה. יוד הא ואו הא. יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף. מ"ה ומ"ב בגימטריא פ"ז. ג) יהו"ה. יוד הי ואו הי. כ"ו וס"ג. ד)

וס"ת של ויקרא' אל' משה' שהם וא"ם אל"ה. ר"ת וידבר' יהוה' אליו' הוא וי"א, בגימטריא (שם) אהו"ה. וס"ת רה"ו, בגימטריא אלף למ"ד יהוה. אל. שדי. אלף למד שדי. (גימטריא) צבאות, ה) ממל גימטריא מה וסה. לדר, גי' יהוה ואהיה, במלוי יודי"ן ע"ה. וידבר גי' ב' אלפי"ן מהו"ה דמ"ה. וידבר יהוה (גימטריא) רמ"ח, רל"ב וי"ו אותיות שבארבעה הוי"ות. אליו יהו"ה אהי"ה. מאהל מועד חמשה פעמים ט"ל של יה"ו דמלוי אלפי"ן. לאמר עשרה פעמים ז"ך אותיות, מלוי המלוי של אהי"ה דמלוי יודי"ן (א) ויקרא בגימטריא אלהי"ם דיודי"ן ש'. ושם אהו"ה של פרשת בראשית ברא אלהים. את השמים ואת הארץ (והוא מיוסד ע"פ ויקרא אל משה) וסדרו כך: ויקרא אל משה, מנחה. וידבר ה' אליו, ערבית. מאהל מועד לאמר, שחרית. ואח"כ ר"ת ויקרא אל משה גימטריא הוי"ה אהי"ה. ס"ת אל"ה, מספר ל"ו יודי"ן שבריבוע ההוי"ת והאהי"ה, רל"ב ותנ"ה. וידבר יהוה אליו, ר"ת וי"א גימטריא אהו"ה. וס"ת רה"ו גימטריא אלף למד יהוה. ר"ת ממ"ל, גימטריא מ"ה וס"ת. ס"ת לדר, (גימטריא) הויה אהיה במלוי יודי"ן. וידבר (גימטריא) ב' אלפי"ן מהו"ה דמ"ה. וידבר יהוה גימטריא רמ"ח. רל"ב וי"ו אותיות שבד' הוי"ות. אליו, גימטריא הוי"ה ואהי"ה. מאהל מועד, גימטריא ה"פ ט"ל (ע"ה) יה"ו דמלוי אלפי"ן. לאמר י"פ ז"ך אותיות מלא דמלא דאהי"ה דמלוי יודי"ן. ויקרא, גימטריא אלהי"ם דיודי"ן ושם אהו"ה היוצא מר"ת את

הגהה

(א) אמר שמואל: לאמר חסר ו' עם הכולל.

הגהות ומראה מקומות

זה בכל תפלה כמו שמפרש לחלן ומצרף שם י"ה עם ב' פעמים פ"ט, הרי שם טפטפיה. ב) היינו ב"ן ול"ו ע"ה מספר פ"ט א', של שם ב"ן. ג) עם ב' כוללים היינו פ"ט של שם מ"ה. ד) היינו פ"ט דשם ס"ג.

ה) ר"ת מאהל מועד לאמר. וכן לדר' מסופי תיבות מאהל מועד לאמר. א) פירוש: שם ב"ן וכ"ו ע"ה גימטריא פ"ט, ושם מ"ה ומ"ב עם ב' כוללים גימטריא פ"ט. ושם ס"ג וכ"ו גימטריא פ"ט, הרי ג' פעמים פ"ט כנגד ג' תפלות שחרית מנחה ערבית ומצטרפים זה עם

ושת' אותיות י"ה. ינד הא ואן קא. יקנה ינד
הא ואן קא. ז) השם זה הפך מהראשון ח)
ינד ואן דלת. הא קא. ואן ואן. קא קא. ינד
קה וו קה. פ"א פ"ה). יקנה. י"ה. ט'. ינד קה
וו קה. ט)

שחרית, ס"ג ומ"ה בחכמ"ה י"ה. מנחה
מ"ה וב"ן, בחו"ב י"ה. ערבית ס"ג וב"ן בחכמה
י"ה. ה)

וזה פירושו, שחרית: טפטפיה בצירור,
ינד קי ואן קי. יקנה. ינד ואן דלת. הא אלף.
ואו אלף. ואו. קא אלף. ינד קא ואו קא.
יקנה. ינד קא ואן קא. ו)

ערבית: ינד קי ואן קי. הנקודות בגימטריא
ק"ץ. יקנה. י) הנקודות בגימטריא קפ"ז. ינד
ואן דלת. קא קא. ואן ואן. קא קא. קצ"ב.
יוד קה וו קה. קצ"ג. יהוה קצ"ז. יוד קה וו
קה. כ)

מנחה: קריאת האותיות ו) טפטפיה,
ינד ואן דלת. קא אלף. ואן אלף. ואן קא אלף.

לזולתי, כפי שרש נשמתם. להר"י ארזין ו"ל,
לזולת, כמו שכתב הוא עצמו.

אמר הכותב חיים, ואלה היחודים שמסר
מכאן ועד סוף הספר הוא

יחוד א

הא' א אל אלה אלהי אלהים. (עולה ש').
א אל אלה אלהי אלהים הנקיד הב'
עולה ר', יהו"ה. יוד הא ואו הא. יוד ואו דלת.
הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.

רב חנינא סבא. אבות: אף. ל) יהוה אהיה.
גבורות: אקנה אהיה יהוה אהיה. קדושת השם:
וונקני אל אדני. סיום קדושת השם: א קה
אקנה אקנה יוד הי ויו הי יהוה.

יום שני, רב עינא סבא, אבות: מלוי יוד
ואו דלת. אלף למד פה. למד מם דלת. יאל
אהי"ה. גבורות: אלף. אלף. למך. אלף. למך
קנה. אלף. למך קי ינד. אלף. למך קי ינד קס.
קדושת השם: אלף. קי ינד קי. אלף. למך קה.
קי ינד. ינד וני דלת. קי ינד. אמצעיות: יוד

ערבית אבות: תיר קצקץ. מצקץ. גבורות:
אלף. למך קי יוד מם. אלף. למך קי יוד מם.
קדושת השם: רב ון בית רצה אלף. למך אקנה.
אלף. למך אקנה. מודים (עולה ת).

הגהות ומראה מקומות

הדי פ', ועם ט' אותיות שם ב"ן מלא ס"ה פ"ט.
הדי ט"פ דמ"ה וט"פ דב"ן עם י"ה. והוא שם
טפטפיה דמנחה.

ה) בשחרית יחבר פ"ט דס"ג עם פ"ט דמ"ה
ועם שם י"ה. ויהיה טפטפיה. במנחה מ"ה וב"ן.
בערבית ס"ג וב"ן.

י) היינו ט"פ דס"ג וכ"ו.
כ) היינו כ"ג אותיות דמלוי המלוי עם ט'
אותיות דב"ן. וד' אותיות הוי"ה הפשיטות, ומספר
שם ב"ן. ע"ה. הוא פ"ט דב"ן. עם פ"ט דס"ג וי"ה
הרי שם טפטפיה דערבית.

ו) היינו ס"ג וכ"ו שהם פ"ט א', ומ"ב ומ"ה
עם ב' הכוללים ושם י"ה. וזה שם טפטפיה
דשחרית.

ל) עיין בספר שער רוח הקודש הנדפס בירושלים
בשנת התרל"ד דף נ"ו שהרב יוס"ד מבאר יחודים
אלה באריכות.

ז) הרי פ"ט דמ"ה דמנחה דחול.
ח) יכוון תחילה ב' אותיות י"ה ואח"כ טפטפ"פ
הרי הוא היפך מן הראשון.
ט) היינו מלוי המלוי דב"ן הוא כ"ג אותיות,
עם מספר שם ב"ן וד' אותיות הוי"ה פשיטה ע"ה

יחוד ט

אל הנזכר, מיוסד על פסוק 'שניך כעדר הקצובות. (שיר ד') והנה ר"ת ג' תיבות אלו הם שכ"ה, והם ש"ך נצוצין הבאים מלמעלה אל ז"א. ואח"כ באים לנוקביה בכתר שבה, וכן סופי תיבות ג' תיבות הנו' הם כת"ר. והנה סוד שכ"ה ניצוצין אלו בנוקביה, הם ה' שמות אדנ"י. וסודם בו"א הם כך: כי ד' פעמים ע"ב שבד' הויו"ת כנודע, הם רפ"ח. ועם ל"ב נתיבות חכמה, הרי ש"ך. וכללות ה' בחי' אלו הם שכ"ה. ואיתא בזהר באדרת נשא דף קל"ב ע"א, וז"ל, א"ר חזקיה וכו', מסתכל הוינא, וארו חמית נהורא יקרא דבוצינין עילאין, נהיר וסליק לתלת מאה ותמשה ועשרין עיבר, וחד חשוך הוה אתסחי בההוא נהורא וכו'. וסוד ד' פעמים ע"ב הנזכר הוא כך: הויו"ה דע"ב דיודי"ן בחכמה שבו. והויו"ה דס"ג עם עשר אותיותיה יהיו ע"ג, בבינה שבו. והויו"ה דמ"ה עם מספר כ"ו של ההויו"ה פשוטה יעלה ע"א בת"ת שבו. והויו"ה דב"ן אחוריים פשוטים שלה, יעלו ע"ב במלכות שבו.

שעלו מן הרחצה א) ר"ת מש"ה, והוא אחוריים דהויו"ה דיודי"ן קפ"ד, ופנים דאהיו"ה דיודי"ן קס"א, ושניהם בגימטריא משה. ואל זה רמז ר' חזקיה, באומרו וחד חשוך אתסחי בההוא נהורא. פתחו ואמרו נושא עון חמיתא, והענין הוא, כי כשתוסיף שם ההויו"ה פשוטה על מספר השכ"ה של הנוקבא הנו', שהם ה' פעמים אדנ"י, יעלה הכל בגימטריא נש"א, וזהו נושא עון חמיתא. וס"ת ג' תיבות הנו', שהם שעלו מן הרחצה, הם בגימטריא ס"ב עם הכולל, והוא שם זה יוד הי וו הי. ונחזור למעלה, כי ד'

שם נשלם התפשטות היסוד של אימא. ק) אשר"י הוא סוד אלה"ים, אשר בהיותו במלוי יודי"ן, הוא בגימטריא ש' דאשרי. והאחוריים שלו, הם בגימטריא ר' דאשרי. ושני שמות אלה"ים הנרמזים בש' ור' דאשרי כנזכר, יש בהם עשר אותיות, והם י' של אשרי, והכולל של כל זה הוא א' דאשרי.

מאד בגימטריא הויו"ה דאלפי"ן, העולה מא"ד. והנה אותיות מ"ה בהיותם ממולאים מ"ם ה"א, יעלו בגימטריא אלהים. השם היוצא מפסוק זה שבו צריך לכוין, הוא שלוב מלת אשר"י עם מא"ד כזה: אַשְׁרְיָן. ונקודו מר"ת של הפסוק, ואלו הם איש ירא את הוה קמצותיו קפץ קאד. ושם זה בגימטריא אתני"ק. עם כללות ד' אותיות השם הנזכר ויתירים ב'.

יחוד ח

אל הנו"ל. נבוכך זה השם בגימטריא ס'. והם סוד ששים גבורים סביב לה. (שיר ג') וסוד ששים המה מלכות. (שם ג') ובו נרמז הויו"ה דב"ן דההיו"ן. ונשארו עוד אותיות ב"ן ועם הכולל שלהם הם ט', כמספר ט' אותיות עצמם של ההויו"ה דב"ן. ונקודו הוא מפסוק נבוב לווחות, כי השב"א היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת. ושומר כלל זה בידך, כי לעולם כל אות אחרונה שאין בה נקוד בכתוב צריך לנקדה בשב"א. והנה שם זה צריך ג"כ להחליפו בא"ת ב"ש טשפ"ש, והוא כמספר ד' הויו"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, העולים רל"ג עם הכולל. ועוד ג' אהיו"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההיו"ן העולים תנ"ו ע"ה, ותנ"ו ורל"ג הם יחד תרפ"ט, כמנין טשפ"ש הנזכר.

הגהות ומראה מקומות

קפ"ד ט"ב ד"ה השער הד'. ועיין שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רי"ט ט"ב ד"ה ודע כי, כי במשה רבינו ע"ה נתקנו כל הגבורות האלו ונמתקו וכו'. שער המצות פרשת עקב בכוננת האכילה. ועיין לעיל דף ק"ה יחוד ה'.

ק) שער הכוננות ח"ב ענין ספירת העומר פרק י"א דף קפ"ד ט"א ד"ה ואלו הן.
א) שער הפסוקים שה"ש דף ר"ו סימן ד'. שער הכוננות ברכת אבות דרוש ה' ודרושי יוכ"פ דרוש ג' וה'. ודרוש י"א של ספירת העומר דף

והנה ר"ת 'חזית' אי"ש 'מהיר' במלאכתו לפני, הם בגימטריא י"ה אדנ"י עם הכולל. והענין הוא, כי ז' מלכים המושלים ביום שבת, הם ז' אותיות אהי"ה יה"ו, והמרגלית אמצעית היא י"ה אדנ"י, כנזכר בוהר בפרשת יתרו מר"מ (דצ"ב ד) חזי"ת בגימטריא כה"ת. ועל זה השם רמו הכתוב, רק בעיניך תבי"ט, כי תבי"ט עם ד' אותיותיו עולה כה"ת בגימטריא. והענין הוא, כי שתי עינים העליונים, הם בחי' ע"ב ק"ל ע"ב ק"ל, כי ע"ב ק"ל בגימטריא רי"ב, עם עשר אותיותיו של אחוריים פשוטים. והנה ב' פעמים רי"ב עם הכולל הם תכ"ה. והרי כי כה"ת הם בחי' שני העינים שבהם מביט, ובכח זה השם, מסתכל ברשעים ובמעשיהם ומענישם. וזש"ה ושלומת רשעים תראה. (ה) וזהו חזית איש, כי איש בגימטריא קס"א וקנ"א, שהם אהי"ה דיודי"ן וההי"ן כנז"ל, וכבר ביארנו כי עי"ן בגימטריא ק"ל, והם ג"כ בחי' מלוי של אהי"ה דההי"ן הנרמז במלת אי"ש, אשר מלואו הוא בגימטריא ק"ל. וכן אהי"ה דיודי"ן הנרמז במלת איש כנזכר, הנה הוא בחי' בת עין. ואני חיים הכותב שמעתי ממורי ז"ל, כי זהו ענין היות בת עין נקראת אשון, כמש"ה, שמרני כאשון בת עין (תהלים י"ז) כי אשון רומז על לשון איש, הכולל ב' אהי"ה דיודי"ן וההי"ן, קס"א וקנ"א כנזכר. ושניהם הם בחי' בת עין הנקראת אשון. ואמנם המלוי לבדו של אהי"ה דההי"ן לבדו, שהוא בגימטריא ק"ל, הוא בחי' העין עצמה, שכן עין בגימטריא ק"ל, וזהו ענין תלת גווני עינא הנזכר בוהר, (באדר"ר קל"ז ע"א).

פעמים ע"ב הנו', הראשון של יודי"ן שהוא בחכמה, הנה הוא חסד. אבל ג' ע"ב ב) האחרים שמן בינה ולמטה, הם בגימטריא רי"ו, כמנין גבורה. והטעם הוא, כי מן בינה דינים וגבורות מתערים מינה. ודע, כי אם על הארבעה ע"ב הנו', תוסיף עליהם השרש שלהם, שהוא שם ההוי"ה כנודע, כי ארבעתם נתלים בד' אותיות ההוי"ה, ואז יעלה הכל בגימטריא שד"י. השם שצריך לכוין ביהוד וזה הוא: צָנָסְהָץ. ועולה בגימטריא רמ"ח. ויוצא מן תיבת הרחצה בחלוף א"ת ב"ש.

יחוד י ג

אל הנו"ל, מיוסד על פסוק (חזית) איש מהיר במלאכתו. (משלי כ"ב) חזי"ת בגימטריא כה"ת. אי"ש עם הכולל, בגימטריא אהי"ה דיודי"ן קס"א, ואהי"ה דההי"ן קנ"א. במלאכתו עם ז' אותיותיו, בגימטריא אבגית"ץ. ס"ת ד' תיבות הנו', הם בגימטריא שקוצי"ת, והוא שם השביעי האחרון דשם מ"ב, הממונה על יום השבת, כנודע. וביאור הענין הוא: כי נודע, כי מסיגי המלכים שמתו בארץ אדום, יצאו הקליפות. והנה בע"ש, הקליפות רוצות לעלות ליינק שפע משרשם, הנשרש ב' המלכים של הקדושה, וכמו שכתב בפרשת ויקהל, בס"ה (דף ר"ג ע"ב) בסוד ואש מתלקחת, כי בע"ש רוצות לעלות ליינק שפע משרשם. והנה השם הזה הנקרא שקוצי"ת, עומד כנגדם למגעם, וזש"ה לפני מלכים יתייצב (שם) שהם אותם המלכים ופרשת וישלח.

הגהות ומראה מקומות

(ד) עיין בוהר ע"פ הסולם יתרו מן אות תקל"ג בסולם מאמר ב' מרגלן. שער הפסוקים פרשת לך דף ל"א ט"א ד"ה וזבה תבין.
(ה) שער הפסוקים דף רנ"ו בפסוק רק בעיניך תביט. שער מאמרי רז"ל דף ח' ט"א ד"ה שם דף ל"ד.

(ב) בדפו"י כתוב האחוריים.
(ג) עיין בשער ההקדמות דף רפ"א ט"א ד"ה דרוש כ"ה בעינים של רז"ל וז"ל ועיין בשער היהודים במה ששמעתי מזולתי ביחוד פסוק חזית איש מהיר במלאכתו וגו' וביחוד שם אלהיים שראשיתו חסד ומשם תבין מה שנכתוב כאן. ועיין שער הכוזבות ח"ב דרוש קידוש. ופע"ה דרוש קידוש.

שער רוח הקדש

קנט

יחוד י"א

אל הנז"ל אלא שמצאתיו חסר, וזהו מה שמצאתי ממנו. בשם אלהי"ם, יש בו ששה מיני ציורים, וכל בחי' מהם, היא בפני עצמה. האחד הוא בכתר דז"א, וציורו הוא כך: יוד יוד די ים. והענין הוא זה, דע, כי אות הא' של אלהי"ם צורתה היא בכל הבחינות צורת א' יו"ד, וכן פירשו בתיקונין, כי י' אחרונה שבאות א' צורתה ד', והרי כי הא' ציורה בגימטריא עשרים. אות ל' כאן בכתר דז"א, ציורה ג"כ יו"ד בצורה זאת: והיא בגי' עשרים הרי ארבעים.

ל

פ"ה, ועם מ"ה שהוא בגימטריא אד"ם הרי ק"ל, וכבר ידעת כי עיי"ן בגימטריא ק"ל, עוד יש אלהי"ם בסוד העינים, וז"ס וירא ה' כי ס"ר לראות, (שמות ג') והענין הוא, כי ג' פעמים אלהי"ם, הם בגימטריא רנ"ח, תוסיף עוד שני אלהי"ם יהיו ר"ס. וזהו כי סר לראות, אח"כ מצאתי בנייר אחד בכתיבת ידי הסופר הא' עצמו כתוב כך, כאשר אכתבנו בע"ה, ונלע"ד חיים, כי הם ודאי שש מיני ציורים שבשם אלהי"ם כנז"ל, וזהו מה שמצאתי כתוב ציורי אלהי"ם בכל בחינותיו:

א ל ה
(ציור א') יְנֶדְּ יְנֶדְּ יְנֶדְּ יִם. יוד הי ואו
הא. א)

א ל ה
(ציור ב') יְנֶדְּ יְכֶּ יְנֶדְּ יִם. נ' ו' ס"ג קי"ח. ב)

א ל ה
(ציור ג') יְנֶדְּ וְנֶדְּ וְנֶדְּ יִם. צ"ח וי' אותיות
ק"ח (קי"ח) ד"ן ד"ן הצי כ"ו (ע"ה). ג)

א ל ה
(ציור ד') יְנֶדְּ וְנֶדְּ וְנֶדְּ יִם. צ"ח וי' פ"ה
מ"ב יודי"ן. ד)

הגהות ומראות מקומות

הוא בנינה. כי מספר ס"ח מתחלק לה' וס"ג ששניהם הם בנינה.
ג) בציור זה הא' היא יו"ד, ל' היא ג' וזיי"ן ה' צ"ל ד"ו עם י"מ ביחד הם צ"ח ועם יו"ד אותיות הם ק"ח, ומתחלק לב"פ ד"ן שביחד הם ק"ח, וכל מספר ד"ן כולל ב"פ כ"ו ע"ה של כל מספר כ"ו, ורומזים לחו"ג שבז"א.

ד) ציור זה בגימטריא צ', ויוצא משם זה שם ע"ב דיודין עם ח"י אותיות של ה' אותיות שם אלקים פשוט וי"ג אותיות משם אלקים מלא. וגם רומז על מ"ב זווגים של המוחין דזו"ן שהם פ"ד עם ה' אותיות של שם אלקים פשוט והכולל.

א) ציור זה עולה ק"ד, ב"פ שם ב"ן, והוא: כי ג' אותיות אלה מן שם אלהי"ם מצויירות בציור כזה א' היא יו"ד בגימטריא עשרים. ל' היא בציור יו"ד ג"כ עשרים וביחד הם מ'. וה' היא בציור ד"י, הרי הם נ"ד, ויוצא מהם שם יו"ד ה"י וא"ו ה"א שהוא ג"כ בגימטריא נ"ד, ועם י"ם הרי ק"ד. ושם אלהי"ם זה הוא בכתר, והשם היוצא הוא פנימי דחכמה דז"א, כמ"ש בע"ח ח"ב. שער השמות ס"ג דף ש"ל סוף ט"א ד"ה חכמה החיצון.

ב) בציור זה א' היא יו"ד. ל' היא י"כ. ה' מצויירת ב' וזיי"ן וי', וצ"ל ג' וזיי"ן ועולים למספר ס"ח ועם י"ם שהם נ' ביחד הם קי"ח. וציור זה

כפול וכו' מאתים רנ"ב, ח) א, יוד, אל, הה
אלה סח, וו אלהי מו, הה אלהים פו, יוד הה
וו הה זכירה בגימטריא רמ"ב. ט) יוד, יוד הה,
יוד הה וו, יוד הה וו הה, בגימטריא קדם. יוד,

א ט
יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי, הם בגימטריא
קפ"ד. אלף, אלף הי, אלף הי יו"ד, אלף הי
ג ב

יוד הי, בגימטריא קדמ"ת, יוד הי ויו הי, ג"א
כ"ב ע"ה מ"ח כ"א, קס"א אלף הי יוד הי
בטים זכור י) פ"א ק"ח קס"א קל"ה קס"ב
קע"ט כ"ו נ"ד קפ"ד.

(ציור ה') והוא (עם הכולל) שם מ"ה
א ל ה
יוד וד די ים צ"ד ע"ג כ"א. ה)

(ציור ו') מ"ב ס"ג ק"ד (ה') ווי ס"ד ע"ד
רמ"ב. ו)

(ציור האלפין והלמדין והההין שבששה
ציורין אלו).

יוד (יוב) [יכ] וד ווו יוד יוד (יוב) [יב]
וו ווו די דו (ווו) [ווי] ים וווו ז) שיר פשוט

הגהות ומראה מקומות

א ל ה י
יוד יוד דו י וווו גימטריא פ"ד ב"פ מ"ב דיודין.

ז) כאן ששה ציורים של אל"ה מאלהי"ם, הא'
מצוירת תמיד יו"ד. ול' יש בה ששה ציורים כזה:
יו"ד, י"כ, וו"ו, ו"ד, ו"ד, י"ב. וה' מצוירת כזה:
ד"ה, וו"ו, ד"ו, ד"ו, ד"ה, וו"ו. ואחר כך י"ם, ומ'
מצוירת בד' וויין בציור מ' סתומה.

ח) פירוש שם אלקים פשוט בריבועו בגימטריא
ר', ועם שם ב"ן הוא רנ"ב. והרבוע נקרא פשוט
כפול משולש רבוע, והשם כולו מצורף עם שם
ב"ן, והיינו א' שהיא שיר פשוט עם יו"ד של ב"ן.
א"ל שיר כפול עם ה"ה של ב"ן אל"ה שיר משולש
עם ו"ו דב"ן, וכל אלו הציורפים של שם אלקים
כגון א' א"ל אל"ה עולים ס"ח. ואח"כ אלה"י שהוא
שיר מרובע בגימטריא מ"ו עם ה"ה אחרונה של
ב"ן. ואחר כך שם אלהי"ם בגימטריא פ"ו, ושם
ב"ן.

ט) עיין ע"ה ח"א שער הזווגים פרק ו' דף
רל"ב ט"ב ד"ה אמנם בחי'.

י) ג"א קס"ב אלף הי יוד הי ב' ט' ב"ן נ"ד
קפ"ד ס' זכור פ"א ק"ח קס"א קל"ה קס"ב קע"ט.
(ד"י משנת התרל"ד).

ה) ציור שם זה בגימטריא מ"ה ע"ה ועם נ'
של י"ם הרי צ"ד, ויוצא ממנו שם ס"ג עם י'
אותיותיו שהם ע"ג ואהי"ה פשוט כ"א.

ו) כאן לא כתוב הציור בפנים הספר, ובהו"ב
מובא ציור כזה: א' היא יו"ד, ל' מצוירת י"ב,
ה' ב' וויין וי', והם במספר נ"ד עם מספר נ' שהם
י"ס. הם ק"ד שרומז לשם ס"ג ומ"ב שלו, ויוצא
ממנו שם ס"ג וכללותו שהוא ס"ד וכן שם ס"ג עם
עשר אותיותיו שהם ע"ה, וכולם ק"ד ס"ד וע"ד הם
בגימטריא רמ"ב כמנין זכירה.

אלו הם הששה ציורי אלהי"ם כמו שנמצא בשער
הייחודים דפוס לבוב דף ל' ע"ב:

א ל ה

יוד יוד די ים גימטריא ק"ד ב' שמות ב"ן.

א ל ה

יוד יכ ווי ים גימטריא קכ"ב.

א ל ה

יוד יד די ים גימטריא צ"ח וי"א ק"ח ב"פ דן
יוד הי ואו הא.

א ל ה י

יוד ווו ווו י וווו גימטריא צ'.

א ל ה

יוד דו די ים גימטריא צ"ד.

והרי ב' יב"ק, (כזה): וְדָרְשׁוּ אֶת הַיָּהוָה
 אֲנִי וְיִשְׂרָאֵל וְנִדְרְשׁוּ אֶת הַיָּהוָה
 לְהַמְשִׁיךְ ר' יוחנן בן ברוקא, (גימטריא ע"ב
 נ"ב) פ' ר"ת יב"ק יעננו 'ביום קראנו, ס"ת
 ב"ן ע"ב ונ"ב קכ"ד, בגימטריא יוחנ"ן, והשם
 הכולל אותם אחוריים מליאים דהוי"ה דההי"ן.
 שהם בגימטריא קד"ם, ותסיר כ"ו מן ההוי"ה
 עצמה, ישאר קי"ח (והוא"ו) [וה"י] ראשונה
 במלוי יודי"ן הרי קכ"ד (עיין לעיל דף ל"א
 ע"א).

יחוד י"ד

גם אל הנז"ל, מיוסד על פסוק מלך ביופיו
 תחונה עיניך, (ישעיה ל"ג) מלך ביופיו, ר"ת
 מ"ב, והוא מ"ב אותיות דהוי"ה דמ"ה דאלפין.
 תחונה עיניך ר"ת ע"ת, והם ע"ב ק"ל וע"ב
 קד"ם, וב"ן, תרין עינין של הנקבה להמתיקם
 במ"ב הנז'. שלא יאמר לה ז"א הסבי עיניך
 מנגדי וגו', הימין ע"ב ק"ל, והשמאל הוא ע"ב
 קד"ם, בגימטריא ק"ל צ) כמנין עי"ן, ועוד
 י"ד היתרים שהם י"ד אותיות דהוי"ה דמ"ה
 למתקו, שהוא נוטה אל הדין, ק) ובי"ד זו
 אומר לה ד"י, וז"ס דוד שהיה יפה עינים
 וס"ת מלך ביופיו, הוא כ"ו, והוא הוי"ה
 דאלפין, עין ימין שלו, שהיא מסתכלת. וס"ת
 תחונה עיניך הוא כ"ה, שהוא ה"ה ת) וזהו
 עין שמאל. וזהו ויפן כה וכה, שהיא מסתכלת

יחוד י"ב

והם לה"ר גדליה זיל, שחרית: יְנֻךְ הָיָה.
 מנחה: יְנַחַם. ערבית: יְנַחֵם. מגו: אֶלְ אֵל
 אֶל. תיקון זה כתבו הרב בדרך מ"ח ט"ב, בתיקון
 למי שחטא בכבוד אביו ואמו.

יחוד י"ג

גם אל הנז"ל, יוד קי נון קי, הנקודות (גי'
 קיב, וי' אותיות הרי יב"ק י"ד ה"ה ה"ה הנקודות
 (גימטריא) ע"ב, ויוד דלעיל בלא נקוד יב"ק כ)
 ע"ב נ"ב ל) הם קכ"ד, בגימטריא יוחנן בן
 ברוקא. י" וְנִדְרְשׁוּ אֶת הַיָּהוָה וְהָיָה יב"ק.
 יאהרונה"י צ"א. אילההויה"ם יב"ק. בא"ר:
 בידך אפקיד רוחי, ב"ן מ"ה ס"ג ע"ב, חרב
 פיפות המפיל ק"ש. הנה מטתו. ג' פעמים ברכת
 כהנים. יושב בסתר עד כי אתה ה' מחסי, וידוי.
 אנא בכח גדולת וכו'. ה' הושיעה. בא"ר. ג)

יהו"ה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו, ס)
 יהו"ה תכין בהוי"ה דיודי"ן. ר"ת יהוה הושיעה
 המלך יה"ה, במלוי ההי"ן, יוד ה"ה ה"ה,
 וחסר אות ו' משם ההוי"ה. הרי יעננו כ"ו ע)
 קראנו. יהוה, יְנֻךְ הָיָה וְנִדְרְשׁוּ אֶת הַיָּהוָה
 קיב, ועם עשר אותיות הרי יב"ק א'. יְנֻךְ הָיָה הוּא,
 הנקוד הוא בגימטריא צ"ב, וג' אותיות די"ו
 שלא נקדו מהוי"ה דיודי"ן הנז"ל, הרי יב"ק,

הגהות ומראה מקומות

פ) היינו שילוב ע"ב נ"ב שבגימטריא יוחנן.
 צ) ע"ב ק"ל הוא בא מרובע הפשוט והמלוי
 של שם מ"ה, והוא ימין. וע"ב קד"ם הוא רבוע
 הפשוט ומלוי של שם ב"ן, והוא בשמאל. עיין שער
 הפסוקים שה"ש פסוק הסבי עיניך מנגדי. ושער
 ההקדמות דף רפ"א ט"א ד"ה דרוש כ"ה בעינים.
 ק) פירוש מספר י"ד שנשאר ממספר קד"ם
 יותר על המספר עין, נמתק בי"ד אותיות של פשוט
 ומלוי שם מ"ה.
 ת) נ"א שהן ה"י ה"ה (ד"י משנת התרל"ד).

כ) עיין לעיל דף נ"ב יחוד י"ח. וי"ד היינו
 ג' אותיות: ו"ד של מלוי יוד, וי' דה"י של מלוי
 ע"ב.
 ל) ע"ב וב"ן בגימטריא קכ"ד כמספר יוחנן,
 ומפרש להלן.
 מ) ב"ן בלי ו"ו עם ע"ב הם יב"ק שלישי.
 נ) ר"ת בידך אפקיד רוחי.
 ס) עתה מבאר מאין יוצא השם ע"ב עם השם
 ב"ן חסר ו"ו שמהם באים ג"פ יב"ק.
 ע) ר"ת של יעננו ביום שהוא י"ב משלימים
 את י"ב החסר משם ב"ן.

דאהי"ה דיודי"ן, וחי' אותיות של הוי"ה אהי"ה, הרי נ' (ע"ה). גם י"ד אותיות דהוי"ה דיודי"ן (פשוט ומלא) וי"ד דאהי"ה דיודי"ן, הרי כ"ח, וא' וי' אחרונה של אהי"ה דיודי"ן, וא' עצמה דאהי"ה דיודי"ן, וי' ראשונה של הוי"ה דיודי"ן הרי כ"ב, ועם כ"ח הגו' הרי נ', הרי נתבאר ג' נונין, והם בגימטריא קנ"א, (א"ש עם הכולל) והכוונה הוא להמתיק עמהם את אהי"ה דההי"ן, העולה קנ"א.

יעלוו בגימטריא קכ"ג. והם ג' פעמים א"ם דאהי"ה דיודי"ן, להמשיך כל זה אל הוי"ה דמ"ה, לעשות ג' אלפי"ן, שבו ג' שמות של אהי"ה, שהם בגימטריא ס"ג. חסידים בגימטריא קל"ב, והם ה' הוי"ות דגבורות, וב' חו"ג, להמתיק הגבורות עם החסידים. בכבוד בגימטריא בוכ"ו, ושם היוצא מן הפסוק הוא, מחלוף א"ת ב"ש של תיבת בכבוד, והוא שלשפ"ק ונקודו הוא יעלוו חסידים. הוא בגימטריא תת"י, שהם ד' הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה בין רל"ב, וג' אהי"ה הם תנ"ה הכל תרפ"ז. ובאלו תמתיק לג' א"ם הנז"ל, שהם קכ"ג והכל בגימטריא תת"י. (ג)

יחוד י"ו

גם אל הנז"ל, מיוסד על פסוק 'הלא יאלהים פתרגים'. (בראשית מ') ור"ת של ג' תיבות הנז', הם קי"ה, שהוא הוי"ה דע"ב ומ"ב שלו. (אמר שמואל: עם הכולל) יספרו נא לי' הם ר"ת בגימטריא ק"מ, שהוא מלוי של אהי"ה

כ"ה שהיא (עין) השמאל, והוא אהי"ה דההי"ן, שמילוי מלוי הוא כ"ה אותיות. ובעין ימין אהי"ה דאלפי"ן, שבמלוי מלוי כ"ז אותיות, וד' אותיות הפשוט הרי ל"א, כמנין א"ל, וכמנין וכ"ה. והוא סוד ההוי"ה עצמה, שכתבנו שהיא בעין ימין, שהיא בגימטריא כ"ז ועם ד' אותיותיה הם ל' והכולל הרי א"ל.

מלך, הוא בגימטריא ב' הוי"ות של מ"ה, שהם בתרין עיינין שלו. ביפיו, בגימטריא ק"ח. שהם ס"ג ומ"ה, הכוונה להמשיך מן אימא שהוא ס"ג, אל ז"א שהוא מ"ה. תחזיניה בגימטריא ת"פ, שהם חמשה הוי"ות, וה' אהי"ה שהם בגימטריא ת"ע. ועם העשרה שמות הרי ת"פ. והם סוד החמש חסידים וה' גבורות, הנמשכים מן אימא לזו"ן. (א)

עיניך עם הכולל, בגימטריא קס"א, כמנין אהי"ה דיודי"ן. השם היוצא מן הפסוק הזה שבו עיקר הכוונה, היא יקל, ויוצא בחלוף אותיות מלך בא"ת ב"ש, ונקודו מן אותיות ביפיו, ועולה בגימטריא ס', כמנין י"ה הוי"ה. (ב)

יחוד ט"ו

אל הנז"ל, מיוסד על פסוק יעלוו חסידים בכבוד וגו', (תהלים קמ"ט) ור"ת ג' תיבות הנז' הם כ', כמנין כ' אותיות של ההוי"ה דיודי"ן ואהי"ה דיודי"ן. וס"ת בגימטריא נ', והם מ"ב אותיות של הוי"ה דיודי"ן, וחי' אותיות של הוי"ה אהי"ה, הרי נ'. גם הם א"ם אותיות

הגהה

שמות יחד שהם י', סך הכל ת"פ כמנין תחזינה, כנלע"ד שמואל.
(ב) אמר שמואל: נלע"ד שהוא ההוי"ה דמ"ה דאלפי"ן, ושם י"ה פשוט.
(ג) א"ש: הנה הוא"ו אשר בשם הנזכר, אינה מעיקר השם, אלא בעבור נקוד השורק, ולכן עיקר השם הוא שלשפ"ק, כנגד אותיות בכבוד, והוא בגימטריא תת"י כנז"ל.

(א) והם סוד י' הוי"ות, וי' אהי"ה, שפן י' הוי"ות הם ר"ס, ועשר אהי"ה הם רד"ו, ושניהם בגימטריא ת"ע, והם כפולות, ה' החסידים וה' גבורות לז"א, והי"ח וה"ג לנוקביה. ואם נרצה להעמיד הגרסא, נוכל לומר כך שהם ה' הוי"ות ר"ל דע"ב שהם חסידים, ויעלוו בגי"ש. וכן ה' אהי"ה פשוט עם ה' אהי"ה עצמם הם ק"י בגימטריא ת"ע, ואח"כ כללות העשרה

ומגין כל הס"ת יחד הם בגימטריא רנ"ד, והוא הוי"ה ואהי"ה דיודי"ן ע"ב קס"א, והם בגי' רג"ל. וכי אותיותיהם והכולל הרי רנ"ד, והוא אותיות גר"ד וכרכום עם הכולל.

ויהי, בגימטריא שלשה יודי"ן ואל"ף שיש בהוי"ה דס"ג ובאהי"ה דיודי"ן, בישורון מלך, ר"ת מ"ב של הוי"ה דס"ג. בישורון חסר ו', הוא בגימטריא תקס"ח, שהם ב' פעמים מנצפ"ך וה' אותיותיהם ובי' הכוללים ואחד הכולל כלם, והכונה היא, לכלול כלם עם החסדים, שהם סוד ה' אותיות מנצפ"ך הפשוטות.

מל"ך מ"ן של מנצפ"ך, להמתיק בטי' יודי"ן, שבעה אשר בהוי"ה דיודי"ן ובאהי"ה דיודי"ן, והאחד שבאהי"ה דאלפי"ן, ואחד באהי"ה דההי"ן, הרי ט' יודי"ן כמנין מ"ן דמנצפ"ך. בהתאסף, בגימטריא תקמ"ח, והם תקמ"ד דאחוריים דאהי"ה דיודי"ן, וארבע אותיותיו. ראשי עם, בגימטריא תר"ך אורות של הכתר, שהם ג' פעמים אור, העולים בגימטריא כתר. (א"ש: ע"ה) יחד בגימטריא כ"ב אותיות של האלפא ביתא. שבטי בגימטריא ש"ך דינים. (א"ש: ע"ה) ישראל, בגימטריא אלהי"ם דיודי"ן ש', והאחוריים שלו ר', ואותיות האחוריים שלו דמלוי יודי"ן הם מ"א אותיות. שבטי ישראל, בגימטריא תתס"ב שהם עשרה פעמים אלהי"ם של ה' חסדים וה' גבורות, ועוד שני הכוללים. והכונה להמתיק כל הנזכר עם השם היוצא מן

דיודי"ן. וס"ת צ"ח שהוא אל אדני עם שני הכוללים. (ד) הלא לאלהים, הם בגימטריא קנ"א, ואחד שהוא הכולל. פתרנים תרפ"ז, ד' הוי"ת וג' אהי"ה במלוייהם ומג"ן, להמשיך מן הג' א"ל דרך כל ההוי"ת למטה. (ה)

ספרו בגימטריא שמו. והוא בגימטריא קפ"ד אחור דהוי"ה דיודי"ן, וקס"א דאהי"ה דיודי"ן. (א"ש, עם הכולל) נא לי בגימטריא יהוה אדני, השם היוצא מן הפסוק הוא חלוף תיבות נ"א ליי' בא"ת ב"ש, והוא: טמ"ס והנקוד מן ספרו נא לי. והוא בגימטריא ע"ת. (א"ש: עם הכולל) שהם חמשה הוי"ת וה' אהי"ה. (ו)

יחוד י"ן

גם אל הנז"ל, מיוסד בפסוק ויהי בישורון מלך, (דברים ל"ג) והם ר"ת יהו"ה אהי"ה, והכונה היא להמתיק בהם את הדינים שנוכיר עתה. בהתאסף ראשי עם ר"ת רע"ב, והם (אחוריים) פשוטים דהוי"ה דע"ב, ודאלהי"ם ר'. יחד שבטי ישראל, ר"ת ש"ך דינים. וכל החשבונות הנז' הם בגימטריא תמ"ר, שהוא עשר פעמים די"ן משם אדני"א (ז)

כל הס"ת מתחלת הפסוק עד בהתאסף, בגימטריא קס"א, והוא אהי"ה דיודי"ן, (א"ש: עם הכולל), וס"ת שאר הפסוק בגימטריא מג"ן, שהם שלשה פעמים א"ל, (א"ש: ע"ה) וקס"א

הגהה

(ד) א"ש: הכונה היא ס"ת של ששה התיבות הנז'.
(ה) א"ש: הכונה היא זאת, כי פתרנים בגימטריא היא תש"פ בהיותו חסר, והוא בדרך זאת, כי ארבעה הוי"ת הם רל"ב, וג' שמות אהי"ה הם תנ"ה, שניהם יחד הם תרפ"ז, ומג"ן

שהם ג' א"ל סך הכל תש"פ.
(ו) א"ש: גם החשבון הזה הוא כנז"ל ביחוד י"ד וע"ש.
(ז) אמר שמואל: החשבון הוא כך, יהו"ה אהי"ה והכולל הם מ"ח, ורע"ב וש"ך הכל בגי' תמ"ר.

הגהות ומראה מקומות

(א) ע"ה ח"א שער רפ"ח נצוצין פ"ה. ספר הלכותים ישעיה סימן ל"ה. שער ההקדמות דף שע"ד ט"ב ד"ה סוד תמר מה הוא.

תיבת יחיד כזה: וְיִתְחַדְּלָהָּ וְהִנְקוּד הוּא מִן שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל. וגם שם זה הוא בגי' תתס"ב, כמו שבטי ישראל, והוא סוד רל"ב ותנ"ה העולים בגימטריא תרפ"ו, שהם ד' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וג' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, ועוד ג' פעמים כ"ח אותיות, שיש במלוי המלוי של ע"ב ס"ג מ"ה, וכ"ג אותיות של ב"ן, ושני כ"ז של שני אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן, וכ"ה אותיות דמלוי מלוי אהי"ה דההי"ן. הרי הכל תתע"ג, כמנין השם הנזכר עם שמנה אותיות ועם מקורו, שהוא ג' אותיות יחד.

יחוד ח"י

אל הנז"ל, מיוסד בפסוק מי זה האיש וגו', (תהלים כ"ה) ר"ת בגימטריא ב"ן, ירא יהוה יורנו בדרך יבחר, ר"ת בגי' מ"ב, דהוי"ה דמ"ה, והנה ב"ן ומ"ב, הם צ"ד, שהם ג' פעמים א"ל, שהם מג"ן והכולל. גם מן אחוריים דס"ג העולים קס"ו, הסר הפשוט שהוא ע"ב ישאר צ"ד. וסו"ת מי זה האיש, הוא שט"ו, והם ז"פ אדם, ז' מלכים דאתבטלו מן ז"א. וס"ת של שאר הפסוק, (א) הוא רל"ב, שהם ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והכונה להמתיק בהם את הז' מלכים שנתבטלו, להעלותם לתקנם. מ"י ז"ה, בגימטריא ס"ב, שהוא ב"פ א"ל א"ל, ויכוין בהוי"ה דס"ג בלי א', כזה: יו"ד ה"י ו"ו ה"י, בגימטריא ס"ב, ויכוין להמשיך זה, להמתיק השט"ו של נוקבא. האי"ש, בגימטריא שט"ו דבנוקביה דז"א, והכולל שלהם לרמוז שהיא נכללת בז"א. יר"א, בגימטריא אל"ף למ"ד יהו"ה. ירא יהו"ה, בגימטריא רחל עם הכולל, והכונה, כי כל זה הוא להמשיך ברחל

לתקנה, והוא סוד רל"ב של ד' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ועם ארבעה הכוללים של ד' שמות ועם הכולל כלם, (ב) (א"ש: עדיין חסר א'). יורנו, בגימטריא רע"ב, והם אחוריים פשוטים דהוי"ה דע"ב שבז"א, ואחור פשוטים דאלהי"ם ר' שבנוקביה. וצריך למתק כל זה, עם מלת בדר"ך שהוא בגימטריא ס"ג דהוי"ה, וקס"א דאהי"ה דיודי"ן, וב' כוללים. יבחר, עם הכולל אר"ך, כי אין לז"א רק ק"ן נהורין, ועתה אנו ממשיכים לו אך נהורין האחרים, להשלים בו כל הש"ע נהורין. והשם הוא חלוף יבחר בא"ת ב"ש, מְשַׁקֵּן, בגימטריא ת"ג, שהם ג' מלוי אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן והם שצ"ב ועם י"ב אותיות ג' אהי"ה הרי ת"ד, ונקודו מן מי זה האיש ירא.

יחוד י"ט

אל הנזכר, מיוסד בפסוק האל המאורני חיל זיתן תמים דרכי, (תהלים י"ח) ר"ת חת"ך. ד' יודי"ן דהוי"ה דא"א ג) וכ"ח אותיותיו כנודע, כי ז"ס ס"ת פותח את ידיך, וס"ת של הפסוק הוא ק"ע, והוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו. ותכוין להוריד הר"ת שהוא הוי"ה דיודי"ן, וכ"ח אותיותיו כנזכר, אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן, ועשר אותיותיו. ואח"כ תמשיך ב' שמות אלו ללאה, שהיא רמוזה בתיבת הא"ל, והיא בגימטריא ל"ו אותיות, שיש בהוי"ה דב"ן דההי"ן בפשוט ובמלוי ובמלוי המלוי. (ד) המאורני, בגימטריא ש"ג, ועם הכולל הוא שד"י, שהוא ע"ב רי"ו יהו"ה כנודע. ותכוין להמשיך כל זה בלאה, שהיא סוד דלי"ת של שד"י, שהוא קשר של תפלין של ראש ה) חיל,

הגהות ומראה מקומות

א) ענין תפלת השחר דדוש א' דף קי"ב סוף ט"ב ר"ה וכונת שם חת"ך.
 ב) שער הכוונות ענין כונת העמידה דדוש ה' דף רכ"ד ט"ב ד"ה ושם תתחיל.
 ג) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף רע"ה ט"א ד"ה ונבאר עתה. תע"ס שיעור י"ד אות קנ"ד.

א) היינו ס"ת ירא הוי"ה יורנו בדרך יבחר. (ב) הם במספר רל"ז כמספר ירא הוי"ה, להאיר ברחל, כי ירא הוי"ה ע"ה הם עולים רח"ל.
 ג) בדפו"י כתוב כאן בסוגרים בשער הכוונות כתב שע"ב זה בחי' חכמה. עיין בשער הכוונות

של הרעשת' ארץ' פצמתה' הם תצ"ה, והם ג' אהי"ה במלואם שהם תנ"ה, וט"ל אותיות דאהי"ה דההי"ן עם הכולל, הרי תצ"ה (א). וס"ת רפה' שבריה' כ"י מטה', הם כ"ה אותיות דמלוי המלוי דאהי"ה דההי"ן. הרעשת, בגי' תתקע"ד דורות עם הכולל, ואלו הדורות הם מן אותם אלף עלמין הנודעים. וצריך להשלים עליהם כ"ה אותיות, דמלוי המלוי אהי"ה דההי"ן הנזכר, ויהיו אלף עלמין, והם סוד התורה שנתנה לכ"ה דורות, ונשאר תתקע"ד. (ב)

ארץ פצמתה, בגימטריא שקוצי"ת. רפה שבריה, בגימטריא תת"ב, שהיא אחוריים מליאים דאלהי"ם דההי"ן, העולים אלף ואחד, תסיר הפשוט שהוא ר', ישאר תת"ב עם הכולל, ואלו הת"ת הם שמונה מאות חלל, שהיה הורג דוד בפעם אחת כנודע. כי מטה, בגימטריא פ"ד, והוא פ"ד אותיות, שיש באהי"ה פעמים אהי"ה, כי ע"י אלו יתמתקו כל הדינים הנז'. והשם הוא מן מט"ה בחלוף א"ת ב"ש נ"ץ, בגימטריא קנ"א עם הכולל, והנקוד מן שבריה כי מטה.

יתוד כ"א

אל הנז"ל, פסוק 'אור זרוע' לצדיק, (תהלים צ"ז) ר"ת ל"ח, והם ב' מלויים דהוי"ה דאלפי"ן י"ט י"ט, אחד ללאה, ואחד לרחל. ולישרי לב' שמחה, ר"ת של"ו, והם ג' פעמים יב"ק, שם הוי"ה ואלהי"ם. וס"ת אור' זרוע'

הוא כ"ד כ"ד, שהם שני שלישים תחתונים דת"ת דז"א, מן החסד המתפשט בו, כי חס"ד בגימטריא ע"ב, ושני השלישים שבו הם בגי' חיל, ו) ותכוין להמשיכם אל רחל. ויתן, בגי' תס"ו, והם עשרה פעמים מ"ו, שהוא מלוי הוי"ה דידוי"ן, ועוד שש אותיות המלוי, ותכוין להמשיכם אל ז"א. תמי"ם, בגימטריא ת"ץ, כי כבר המשכנו אל ז"א תס"ו, ועתה אנו מוסיפים להמשיך לו גם שלישי העליון של החסד שבת"ת שבו, שהוא כ"ד, ונשלם לת"ץ כמנין תמי"ם, ועתה כבר הוא יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראות תמים, כי לאה נקראת ת"ם, שהם ד' אלפי"ן של ד' שמות אהי"ה כנודע, וז) ורחל נקראת י"ם, שהוא מ"ב אותיות דהוי"ה דידוי"ן, שהוא החסד, שהיא לוקחת מז"א כנודע, ועוד השליש האחר שלוקחת שהוא ח', הרי הכל בגימטריא י"ם. דרכי, בגימטריא ע"ב דידוי"ן, ואהי"ה דידוי"ן קס"א, כמנין רג"ל והכולל. והכונה היא להמשיך אל זו"ן, והשם הוא יוצא מן תמי"ם בחלוף א"ת ב"ש. והוא צ"ק בגי' ס"א. ואנ"י, שהם לאה ורחל. וזש"ה ראו עתה כי אני אני הוא, (דברים ל"ב) ואנ"י הוי"ה דב"ן עם ט' אותיותיה, והנקוד מן האל המאורני חיל ויתן.

יתוד כ

אל הנז"ל, 'הרעשת ארץ' פצמת (תהלים ס') ר"ת פ"ו, כמנין אלהי"ם. רפה' שבריה כי מטה, ר"ת תק"ס, שהם ב"פ מנצפ"ד, וס"ת

הגהה

הה"צ, ח) וצ"ע. (ב) א"ש: גם זה כפי האמור שקורא תיבה של הרעשת בלא ה' אחרונה.

(א) אמר שמואל: ק"ל טובא, כי בודאי שחשב ס"ת של הרעשתה בתי"ו, ואינה אלא בה"א, ובה"א אינה עולה תצ"ה, כי אם ק'

הגהות ומראה מקומות

ז) ע"ח ח"ב שער לאה ורחל פרק ח'. ח) כתב הרב יוס"ד ז"ל הרעשתה לא מפיק ה' אבל פצמתה מפיק ה'.

ו) ע"ח ח"א שער לידת המוחין פ"ב. שער ההקדמות דרושי פרצוף רחל דרוש ב' דף שמ"ח ד"ה אבל הכתר.

אדנ"י. והכונה להמשיך מן דיקנא של א"א, אל נוקבא דז"א. יחזקף לכל הכפופים, ר"ת א"ם אותיות דאהי"ה דאלפי"ן, וע"י א"ם זה תעלה לרחל, שהיא הוי"ה דההי"ן הנו' העומדת בהוד דאימא כנודע, עד בינה דז"א, שהיא אהי"ה הנזכר. וס"ת הם ק"ן, שהיא אהי"ה דההי"ן, והכונה להאיר אליה מן הדעת דז"א, המלוכש ביסוד דבינה כנודע, הנקרא קנ"א כנזכר. סומך, בגימטריא קכ"ו. והכונה להמשיך ג' פעמים מ"ב, שבשלשה הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה עד ז"א, ולהמשיך ג"כ אחוריים פשוטים דאדנ"י, העולה קכ"ו, אל נוקביה, ובי' כונות אלו הם יהו"ה, לפי שג' פעמים מ"ב הנו'. הם בג' אותיות יה"ו הראשונות, שבהם סוד ע"ב ס"ג מ"ה. ושם אדנ"י הוא באות ה' אחרונה, וזו ההוי"ה היא הנזכר בפסוק, סומך יהו"ה לכל הנופלים.

לכל, בגימטריא י"ה אדנ"י, והכונה להמשיך בנקבה אלו המוחין. הנפלים, בגימטריא רט"ו, והם אחוריים פשוטים דאלהי"ם, והם ד', עם ט"ו אותיותיהם, והכל בגימטריא אחו"ר. וזוקף, בגימטריא קצ"ט, שהם יו"ד פעמים ה"א, וא"ו פעמים ה"א והכולל, והוא סוד אל עליון, שהוא ייא"י דהוי"ה דס"ג וקס"ו. אמר חיים, גלע"ד, שצ"ל וקס"א ר"ל אהי"ה דיודין. (י) (ב)

לכל, בגימטריא פ', והם יו"ד ה"י והוי"ה דמ"ה. והכונה להמשיך מוחין הנקראים יו"ד ה"י אל ז"א הנקרא מ"ה. ובי' פעמים לכל, הם בגימטריא קס"א אהי"ה דיודין, (א"ש ע"ה) הכפופים, בגימטריא רמ"א, בגימטריא ר"ת,

לצדיק, הוא ש"ע נהורין, שהם אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד, ונמשכים מן שני קפ"ד דאחוריים דהוי"ה דיודין, אשר בתרין תפוחין דא"א עם כללותיהם. וס"ת של ולישרי' לבי שמחה, הוא י"ז וטו"ב. והוא להמשיך מלמעלה עוד י"ז על מ"ה, ויהיו ס"ב, שהם שני א"ל א"ל הנו' פשוטים, ויהיה השם יו"ד ה"י ו"ו ה"י. אור בגימטריא ר"ן, והוא אל"ף למ"ד אהי"ה. (אמר שמואל: עם הכולל) זרוע, בגי' רפ"ג, והוא אל"ף למ"ד, ואל אדנ"י, ושני הכוללים. לצדיק, בגימטריא הוי"ה דע"ב דיודין, ואהי"ה דיודין עם הכולל. ועוד זרוע בגימטריא א"ל אל"ף למ"ד, והם בגימטריא עם הכולל רי"ן, ואדנ"י עם הכולל ס"ו, הרי רפ"ג. ולישרי' בגימטריא תקנ"ו, והם ג' פעמים אל"ף למ"ד במלואיהם, (אמר שמואל: עם הכולל) ל"ב שמחה, בגימטריא שפה, והוא אלהיים בפשוטו פ"ו, ובמלוי ביודין ש', הרי שפה. (אמר שמואל עם הכולל), וכל שמות א"ל שזכרנו, כלם הם להמשיכם אל זה האלהים למתקו. השם מן שמחה בא"ת ב"ש, הוא ב"צטו והוא בגימטריא אהי"ה דיודין קס"א, (אמר שמואל עם הכולל), ונקוד מן אור זרוע לצדיק ולישרי'.

יחוד כ"ב

אל הנוז"ל, סומך יהו"ה לכל הנופלים, (תהלים קמ"ה) ר"ת שתי הוי"ות דההי"ן, שהם ב"ן ב"ן עם הכולל. גם ההוי"ה הזו בצורה הנודע, הם ט"ו ווי"ן, ועם י"ד הנשארים הרי ק"ד, ט) וס"ת הם צ"ה, עם הכולל הוא א"ל

הגהה

(ב) אמר שמואל: צ"ע, כי ייא"י וקס"א, אינם בגימטריא זולתי קצ"ב, ועדיין חסרים והם קצ"ט.

הנחות ומראה מקומות

(י) עיין שער הכוונות ענין כונת העמידה דף ר' ט"א ד"ה ואח"כ תכוין. (ט) שער הכוונות ענין ק"ש דף קע"ו ט"א ד"ה ענין ט"ו ווי"ן. עיי"ש כל ההמשך.

קָטָטָם: והוא בגימטריא אדנ"י והוי"ה דב"ן והכולל, והנקוד מן חנני אלהים כי שאפני.

יחוד כ"ד

אל הנז"ל, ארץ חטה ושערה (דברים ח'). ארץ, אלהיים דאלפ"ן. חטה, כ"ב אתון. ושערה, והוא ש' דאלהים דיודי"ן. ר' אחורים שלו הפשוטים. ותמשיך שני שמות אלו אל הכסא שהוא בגימטריא פ"א, ע) כי הכסא מבחי אלהים הוא כנודע. וגפן, בגימטריא יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י, (א"ש ע"ה) ותאנה, בגימטריא ג' אהי"ה דיודין ואלפ"ן וההי"ן עם הכולל. (ד) ורמון בגימטריא שני פעמים קנ"א. השם מס"ת ארץ חטה ושערה גפן ותאנה ורמון, ונקודו מר"ת עצמן וזהו צִהְהוֹנָהוּן.

עוד מצאתי כתוב שני יחודים אחרים כתובים זה אחר זה, ובין שניהם מצאתי כתוב השם הנזכר. ולא ידעתי הענין הנזכר.

יחוד כ"ה

אל הנז"ל, למה רגשו גוים, (תהלים ב') ר"ת רגל, והם יהו"ה אהי"ה במלוי יודי"ן. ולאמים יהגו ריק, ר"ת רי"ו וגבורה. והכונה היא להמתיק הגבורה, עם הרגל הנזכר. וס"ת למה רגשו גוים ולאמים, הוא יאהרונה"י.

הגהה

(ד) א"ש: וא"ו של ותאנה לא מנה אותה עם המנין.

יהוה דמצפ"ץ תסיר ממנו פ"ו ישאר רוח וההוי"ה והכללות, הרי רמ"א, השם מן הכפופים, בחלוף א"ת ב"ש צלןפןקנ. והוא בגימטריא רס"ב, י הוי"ת דה"ת דה"ג וב' הכוללים. והנקודות מן. סומך יהוה לכל הנופסים וזוקף קכל הכפופים

יחוד כ"ג

אל הנז"ל, חנני אלהיים כי שאפני אנוש, (תהלים נ"ו). שם זה של אלהיים, הוא כתוב בשם יהו"ה, ומנוקד אלהים. (כ) ולכן חכיון בשתייהם. ור"ת קס"א קנ"א. ותחבר הר"ת עם אלהיים, יעלה בגימטריא ש"ל (ל) שהוא מצפ"ץ וא"ל, והס"ת תחבר עם ההוי"ה, יעלה של"ה, (מ) והוא יו"ד ה"י. יו"ד, פעמים ה"י, ותחבר הס"ת עם אלהים, יעלה ש"ע נהורין. (נ) חנני יהוה, אחורים דהוי"ה דההי"ן העולים קמ"ד, חנני אלהים, ר"ד, והוא ב' בחי' ק"ב ק"ב. הא' הוא ג' מלוים ע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ו ל"ו י"ט, והק"ב השני הוא מספר האותיות האחרים של ד' הוי"ת כ"ו דע"ב, וכ"ו דס"ג, וכ"ו דמ"ה, וכ"ד דב"ן, הרי ק"ב, כי שאפני בגימטריא ת"ע, חמש פעמים יהו"ה אהי"ה. (ג) (ס)

אנוש, בגימטריא שכ"ה דינים, וכ"ח אותיות מלוי ההוי"ה דיודי"ן, וארבעה אותיות הפשוטות, השם מן חנני בחלוף א"ת ב"ש

(ג) א"ש: גלע"ד להגיה י' פעמים יהו"ה אהי"ה.

הגהות ומראת מקומות

(ג) דהיינו חנני אלהיים כי שאפני אנוש הם בגימטריא ש"ע.

(ס) היינו ה"ח וה"ג וכל אחד כלול מהשני הרי הם כפולים.

(ע) עיין בספר לקוטי תורה פרשת עקב ובספר הלקוטים עקב בפסוק זה.

(כ) בדפו"י כתוב הגה"ה אמר שמואל לא הבנתי האמור כי אין כתוב אלא בשם אלהיים.

(ל) היינו קס"א קנ"א עם ח"י אותיות של שם אלהים מלא ופשוט.

(מ) כזה: חנני הוי"ה כי שאפני אנוש סופי התיבות הם בגימטריא של"ה.

יחוד כ"ז

אל הנוזל, נר יהוה נשמת אדם, (משלי כ) ר"ת הוי"ה דמ"ה ואדנ"י, אדם הוי"ה דמ"ה. נר יהוה נשמת אדם, ר"ת קי"א, והוא אל"ף, ועם האל"ף עצמה תכוין ליב"ק, חופש כל חרדי בטן, ר"ת שני מלואים דהוי"ה דמ"ה הרמוזה לעיל בר"ת נר ה' נשמת אדם, והם י"ט י"ט, גם הוא ל"ג אותיות שבמלוי המלוי דאלהי"ם, ועם ה' אותיות הפשוטות הרי ל"ח, והוא כזה: אל"ף למ"ד פ"א, למ"ד מ"ם דל"ח, ה"א אל"ף, יו"ד וי"ו דל"ח מ"ם. מ"ם, נר יהוה נשמת אדם ס"ת הר"ת, שהם כל בחי' הדינים שכי"ה ופ"ר, ותכוין להמתיק ש"ך שהם ה' פעמים דין עם ה' אותיות, ויהיו ה' פעמים אדנ"י כמנין שכי"ה. אדם חפשי כל' ס"ת ש"ע נהרין דא"א, תכוין להמשיך אל כל הדינים הנזכרים לבטלם. וש"ע אלו הם ב' פעמים אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד. חרדי בטן ס"ת בגימטריא ס', הם ששה יודי"ן שבהוי"ה דע"ב מ"ה דב"ן. ותכוין להמשיך מן אבא שהוא ע"ב, אל ז"א שהוא מ"ה, ומשם אל נוקביה שהיא הוי"ה דב"ן. וענין הסי' הנוז' שבס"ת הם י"ה יהו"ה, הרי מ"ה עם ד' אותיות ההוי"ה, ועשר אותיות של המלוי הרי נ"ה, ועם ה' אותיות דמלוי י"ה יו"ד ה"י הרי ס'. יהו"ה נשמת בגימטריא תתי"ן, והנה שד"י במלואו הוא תתי"ד, ושתי התיבות הרי תתי"ן, ועם מלת אד"ם העולה מ"ה, יהיה הכל תתס"א, שהם בגימטריא י' שמות אלהי"ם שהם חמש חסדים וחמש גבורות. השם הוא שלוב תיבת נשמת עם ההוי"ה כזה: גישהמותה. ואח"כ תחזור לשלב השם זה עם מלת אדם הרומז אל הוי"ה דמ"ה, כזה: גישהמותהאדמא. ונקוד מן פסוק גר יקוץ נשמת אדם (חופש קל סדרי קטן).

יחוד כ"ח

אל הנוזל, אני אל אלהים אקרא ויהו"ה

יהגו ריק, ס"ת ק"ו, שהיא הוי"ה דההי"ן בצירוף כי הארבעה ההי"ן מתחלקות ליי"ב ווי"ן, ואות ד' שני ווי"ן, ועם ו' של יו"ד הרי ט"ו ווי"ן בגימטריא צ', ואות י' עצמה הרי ק', ואות ו' של ההוי"ה עצמה הרי ק"ו. אבל אות ו' השניה אינה נכנסת במספר פ' לפי כי הוא"ו הב' היא מוכרחת לקריאת ראשונה. פה מצאתי כתוב השם צההוהוהוה ואח"כ מצאתי כתוב זה היחוד.

יחוד כ"ו

גם אל הנוזל, תורה צוה לנו משה, (דברים ל"ג) ר"ת תק"ד, שהם שני פעמים ר"ס ר"ס והנה ר"ס הא', הם ב"פ ק"ל ק"ל, שהם ה' ההוי"ת, ק"ל דחסדים. וה' הויות ק"ל דגבורות, שהם באבא החסדים, ובאימא הגבורות. ור"ס השני הם י' הויות דה' חסדים דז"א, וה' גבורות דנוקביה. וז"ס בר"א שיי"ת, ברא אותיות באר באימא. ואותיות שית ביסוד דז"א, כי ע"י היסוד שבו, הוא גותן החסדים והגבורות לנוקביה. ס"ת תורה צוה לנו משה, הוא שם היוצא ממנו להנהיג ונקודו מר"ת של הפסוק, מורשה יקלת יעקב ר"ת קנ"א, (א"ש ע"ה) לנו, בגימטריא אלהי"ם. צוה לנו, בגי' פזק ונקודו אָלף. (והשם מן) ס"ת מורשה יקלת יעקב הוא הַבַּת ונקודו מן זָה שבתה הבית, כי מלת הבית חסרה יו"ד. וכתיב הבת, והוא בגימטריא ת"י עם ג' אותיותיו, והוא ב' אחורים פשוטים דאלהי"ם ועם י' אותיותיהם בגימטריא ת"י, וב' אלהי"ם אלו נקודם הוא זה אלהי"ם אלהי"ם, ונקודם מן הפסוק עצמו. תורה צוה לנו משה מורשה. וצריך לכוין בזה השם תְּנַק, ויוצא מן ת' דתורה, ב' מן יעקב, ו' מן תורה, ק' מן יעקב, ונקודו מן הבוק תבוק הַאָרְץ (ישעיה כ"ד) והוא בגימטריא תקי"ח לך שבעה שבעה איש ואשתו. (בראשית ז') והוא בגימטריא אחר דאהי"ה אלפי"ן.

הגהות ומראה מקומות

(פ) לעיל דף צ"ח יחוד י"ד.

ישוענו, (תהלים נ"ה) א"ל אלהי"ם, בגימטריא קי"ז, והם אחורים פשוטים ע"ב דהוי"ה, ואחורים פשוטים מ"ד דאהי"ה, והכללות, ועם מלת אנ"י, הרי קע"ח, ק' הוא הוי"ה דס"ג, ומלוייה ל"ז. ע"ח הם ג' הוי"ות שבתקון י"ג, הנקרא מזלא דדיקנא דא"א. אקרא, הם ב"פ קנ"א, תחבר קע"ח וש"ב, הם ת"פ, והוא ע"ב ק"ל, וע"ב קד"ם, והוי"ה דב"ן ועשר אותיות מלוי ההוי"ה, ור"ת 'אני אל אלהים יאקרא, הם ד' אלפי"ן: הא' א' דאהי"ה דיודי"ן. וג' האחרות, הם ג' אלפי"ן שבאהי"ה דאלפי"ן, ואלו הד' אלפי"ן, מתלבשת תוך האלף אחרונה שבמלת אקרא והיא האלף שיש באהי"ה דההי"ן. 'אקרא ויהו"ה 'ישועני, ר"ת או"י, במלואו אלף יו"ד וי"ן, עולה קנ"ג, והם תרין עלמין, הנזכרים בריש אדרת נשא, ה"ב והג', שהם נ"ז עלמין, וצ"ו עלמין, והרי קנ"ג, והוא סוד אהי"ה דאלפי"ן קמ"ג, ועם י' אותיותיו הרי קנ"ג. וס"ת אהי"ה במלואו אלף הי יוד, עולה קמ"ו, שהוא שש אותיות המלוי דאהי"ה דיודי"ן, העולים ק"מ, ועם ו' אותיות הרי קמ"ו.

שהוא אחורים דב"ן פשוטים. ואז הם ע"ב וע"א וע"ב הרי רי"ה. וטעם אל הנזכר הוא, לפי שבת"י היסורין נמשכים מהוי"ה דס"ג עם עשר אותיותיה, שהם ע"ג, ומשם באים היסורין, כי ז"ס וג"ע אל עצמו ואל בשרו, פסוק שלח נא ידך (איוב ב') שהם יודי"ך שהם עשר אותיות המלוי, וערבם עם ס"ג ואז יהיו כלם ג"ע. ועי"כ גע אל עצמו והבא עליו יסורין, והנה עתה כונתינו להסיר היסורין, כנראה מפשט הפסוק, כמש"ה יסר יסרני י"ה ולמות לא נתנני, ולכן הסרנו אותו כנזכר. ס"ת ולמות' לא' נתנני' הוא תי"א בגימטריא תה"ו, והם ב' אחורים פשוטים דאלהי"ם, ר' ר', ועם עשר אותיותיהם וע"ה, הוא תה"ו, השם הוא מן ולמות בצרוף כזה פלגות וניקודו מן יסר יסרני יה ולמות לא נתנני, והוא בגימטריא תפ"ב, שהם ה"פ דס', שהיא בחי' הוי"ה כזו יוד הא וו הא. וכן ה"פ ד"ם של אחורים פשוטים דאהי"ה, והנה י"פ ד"ם הם ת"ם, וה"פ הוי"ה ואהי"ה הנזכר יש בהם מ' אותיות, וב' כוללים של הוי"ה ואהי"ה הרי תפ"ב.

יחוד ל

יחוד כ"ט

אל הנז"ל, 'יסר יסרני י"ה, (תהלים קי"ח) ר"ת ג' יודי"ן שבהוי"ה דס"ג, גם ג' יודי"ן שיש באהי"ה דיודי"ן. ולמות לא נתנני ר"ת בגימטריא אלהי"ם, והכל בגימטריא קי"ז שהם ע"ב דאחורים פשוטים דהוי"ה, ומ"ד דאחורים פשוטים דאהי"ה. ס"ת יסר' יסרני י"ה, הם רי"ה, והענין הוא כי סוד רי"ז הוא ע"ב דיודי"ן, וס"ג עם עשר אותיותיו הרי ע"ג, ומ"ה דאלפי"ן עם כ"ו של ההוי"ה עצמה פשוטה הרי ע"א, והנה ע"ב וע"ג וע"א הם רי"ז. האמנם עתה בכוונה זו, אנו מוציאים ההוי"ה דס"ג עם עשר אותיותיה, ומניחים במקומה ע"ב הד',

אל הנז"ל 'אני אמרתי 'כחפזי כל האדם 'כזב (תהלים קט"ז) ר"ת מ"ט, והוא הוי"ה בזו האופן יו"ך הָאָ וְאָן הָהּ. וס"ת ק"ב, שהוא ג' מלויים דע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ול"ז י"ט, תחבר מ"ט וק"ב, יעלו בגימטריא קנ"א שהוא אהי"ה דההי"ן, השם הוא ר"ת עצמם ובנקודיהם עצמם. אָאָקְקָל. ובס"ת חכוין כי ג' יודי"ן של אני אמרתי' בחפזי, הוא שם הָהּ בניקוד חיריק, בנקודת היודי"ן עצמם, ועם ד' אותיותיה בגימטריא ל', גם ג' אותיות שבס"ת כל' האדם: כזב' למ"ב (צ) והם בגימטריא ע"ב כזה: יוֹדֵיִנְהִי. והנקוד מהאותיות עצמם, והם בגי

הגהות ומראה מקומות

(צ) עיין בשער רוח הקודש דפוס ירושלים משנת התרל"ד דף ס"ה יחוד זה.

דאלהיים. ועם ה' אותיותיו ועם הכולל הרי ר"ן, ואז יהיה כזה אָדְרִיָּן וְהַנִּיקוּד מִן נֹאדְרִי בְכָה.

יחוד ל"ב

אל הנז"ל. קץ שם לחשך, (איוב כ"ח) ר"ת ת"ל, שהם י"פ שם זה יוד הא ואו, שהם ה"ח וה"ג. וס"ת קנ"א, והוא בגימטריא כע"ס. (א"ש ע"ה) ק"ץ הנה אלהיים במלוי אלפי"ן בגימטריא רצ"א. תסיר ממנו השורש שהוא פ"ו, ותסיר שם י"ה, נשאר ק"ץ. שם, בגימטריא שד"י יהו"ה, ותכוין לבטל בזה את הנחש (ר) שהוא בגימטריא לחשך. קץ שם, שניהם יחד בגימטריא תק"ל, והם עשר הוי"ת דב"ן דההי"ן, שעליהם נאמר הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים, (שמואל א' א') העולים תק"ד, ועם כללות עשר הוי"ת עצמם הרי תק"ל. השם מתיבות ק"ץ ש"ם במלוא: כזה: קָנָף צָדָן שָׁנָן. קָסוּ וְנִקְדוּ מִשֵּׁם יִנְאַסְצִבִּירָנוּ. כפי תנועת קריאת אותיותיו, יו"ד וא"ו כו' והשם בגימטריא תש"ל, שהוא עשרה הוי"ת דע"ב דיודי"ן, ועם עשרה כוללים שלהם של ההוי"ת עצמם הרי תש"ל.

יחוד ל"ג

אל הנז"ל, זכר עשה לנפלאותיו, (תהלים קי"א) זכ"ר, בגימטריא ג' מלוי ע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ו ל"ז י"ט, והם בגימטריא ק"ב וג' מ"ב שלהם העולים בגימטריא קכ"ו. עולה הכל בגי' כמנין זכר ע"ה. גם אחורים פשוטים דאלהיים

ס"ח וחיים, שהוא אהי"ה הוי"ה אהי"ה. (א) וצריך לצייר הג' יודי"ן בדמות סגולתא ע"ג השם היוצא ממנו כנז"ל. כזה: יָנָב הַל וְנָן הַל ותשים רפ"א (ק) על כל יו"ד ויו"ד מהג' יודי"ן, שצורתם כעין סגולתא, ואלו הג' רפ"א הם סוד ג' קוים של אות בית, כזה ב. והניקוד של ההוי"ה הראשונה העולה מ"ט כנז"ל, יוצא מפסוק צדיק מט לפני רשע (משלי כ"ה).

יחוד ל"א

אל הנז"ל, ימינך יהוה נאדרי בכח, (שמות ט"ו) ד"ת ע"ב דהוי"ה דיודי"ן. בכח הוא כ"ח אותיות מלוי המלוי של ההוי"ה הנז'. וס"ת מ"ג, שהוא שם יָגֵל. נקוד כלו בשב"א. ונלפ"ד ח"ים הכותב, שיוצא מניקוד ימינך יהוה נאדרי. נאדרי בגימטריא רס"ה. ותכוין לכלול ה' הוי"ת החסדים, שהם ק"ל. וה' הוי"ת הגבורות, שהם ק"ל. ששתייהם הם ר"ס, עם ה' אותיות מנצפ"כ הפשוטות שהם החסדים. והרי הכל רס"ה. וזהו כונת התיבות בעצמם של הפסוק, ימינך, בגימטריא ק"ל, שהם ה' הוי"ת, הנרמזות במלת יהוה שבפסוק תכליל אותם בתיבת נאדרי, שהם מספר התו"ג כנזכר. ובה' אותיות מנצפ"ד, הרמוזות במלת בכח, כי בכח הם כ"ח אותיות מלוי המלוי כנזכר. והנה י"פ כ"ח, הוא המנצפ"ך עצמו. ונמצא כי עיקר הכוונה לכללם במנצפ"ך כנזכר. השם מתיבת נאדרי בצרוף כזה אדיר"ן, ותוסיף עליו ב' אותיות ר"ן, שהוא סוד אחורים פשוטים

הגהה

(א) אמר שמואל: באופן זה, ב' יודי"ן, ב' שהם חולמי"ם, וח' פת"ת שהם מ"ח, הרי ס"ח.

הגהות ומראה מקומות

(ר) עיין שער מאמרי רשב"י זיע"א דף קצ"ג ד"ה אבל צריך. שער הכוונות ענין ספירת העומר דרוש י"ב.

(ק) קו שעל האות מורה שהיא רפה ת"ז סוף תקון ה'. נ"א גם ג' אותיות שכס"ת כל האדם כוונ למ"ב והם בגי' ע"ב כזה: למ"ב (דפו"י).

הם ר', ועם ט'ו אותיותיו, ועם י"ג אותיות של המלוי שבו, בבחי' פנים הרי זכר. וכמו כן (ש) למעלה במלת זכר, תכוין שזכר הא' ימתוק זכר השני שהוא דין. וב' זכר אלו, הם סוד ברוך אלהי"ם, כי שם אלהי"ם ע"ד הנו', הוא בגימטריא רכ"ח, וכשהוא מתמתק ע"י הזכר הא' הנו"ל חוזר להיותו ברוך, שהוא ג"כ בגימטריא רכ"ח.

יחוד ל"ד

אל הנו"ל. אתה האל עושה פלא, ר"ת בגימטריא קנ"ו. תכוין להמשיך ג' הוי"ת דב"ן שביסוד דו"א, והם סוד ג' חסדים המגולים אשר שם, המאירים וממתקים אל הג' גבורות אשר שם ג"כ, כי ב' הגבורות האחרות, לקחם עשו אחיו של יעקב (ת) ואלו הג' חסדים וג' גבורות הנו' הם ששה הוי"ת, והם בגימטריא קנ"ו. ותכוין להמשיכם עד היסוד דו"א הנקרא פלא, הנזכר בפסוק זה עצמו. וס"ת בגימטריא א"ם, והוא א"ם אותיות דאהי"ה דיודי"ן, ותכוין ג"כ להמתיק בו ג"כ אל היסוד של ו"א. וצריך שתכוין בהמשכה זו, כי תחלה האור נמשך אל לאה, הרמוזה במלת הא"ל, ואח"כ נמשכת אל היסוד דו"א הנקרא פלא, הנזכר בפסוק עצמו. אתה האל, בגימטריא תמ"ב, שהם עשר אחורים פשוטים של אהי"ה. ה' חסדים וה' גבורות, והם בגימטריא ת"מ, ועם ב' הכוללים הרי תמ"ב. עושה, תכוין להמשיך מן הש"ע נהורין, והם ב' שמות אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד, דבתרין תפוחין דיליה. ותחלה תמשיכם אל ו' של עושה, שהיא ו"א, ומשם תמשיכם לנוקבא שהיא ה' של עושה. השם מן פל"א בא"ת ב"ש זכת. והניקוד מן עושה. התי' שבו הם ד' יודי"ן שבהוי"ה דע"ב שברישא דא"א, כל א' כלולה מעשר הרי ת', ועם כ"ן של תשבון ד' אותיותיה עצמם הרי תכ"ו.

יחוד ל"ה

גם אל הנו"ל. יועתה יגדל נא יכח אדנ"י

הם ר', ועם ט'ו אותיותיו, ועם י"ג אותיות של המלוי שבו, בבחי' פנים הרי זכר. וכמו כן (ש) למעלה במלת זכר, תכוין שזכר הא' ימתוק זכר השני שהוא דין. וב' זכר אלו, הם סוד ברוך אלהי"ם, כי שם אלהי"ם ע"ד הנו', הוא בגימטריא רכ"ח, וכשהוא מתמתק ע"י הזכר הא' הנו"ל חוזר להיותו ברוך, שהוא ג"כ בגימטריא רכ"ח.

ר"ת זכר עשה לנפלאותיו, הוא הוי"ה דס"ג, ואחורים פשוטים דאהי"ה הם מ"ד, ושניהם הם ק"ו. ותכוין להמתיק זה הק"ו, בהוי"ה דע"ב דיודי"ן, ועם יו"ד ה"י העולים גם הם ק"ו. וס"ת הם רה"ן, כמנין אר"י, והוא סוד ארי במסתרים, (איכה ג') שהוא אהי"ה דיודי"ן קס"א, ועם א"ם אותיות, פשוטו ומלואו ומלוי מלוין, הרי ר"ב, ושש אותיות המלוי לבד, הרי ר"ת, ועם ג' כוללים של קס"א, א"ם, ושש האותיות, הרי רי"א. גם תסיר הע"ב הפשוט מן הקפ"ד, שהוא מלא דאחוריים דהוי"ה דיודי"ן, ישאר יב"ק. גם תסיר הע"ב הפשוט מן הקס"ו, שהוא מלא דאחורים דהוי"ה דס"ג, ישאר צ"ד. והנה יב"ק וצ"ד הם בגימטריא ר"ן, וד' כוללים של ע"ב, ויב"ק, וע"ב, (וקס"ו) ו[צ"ד] ועוד אחד כללות כלם הרי אר"י. או אם תקח ר"ן הנזכר, עם שש אותיות המלוי הרי אר"י ע"ה שלו. עשה, הם הש"ע נהורין, שהם ב' שמות אלף למד אלף למד במלואיהם. לנפלאותיו בגימטריא תרי"ג, והם ב"פ מצפ"ץ מצפ"ץ, שיש בב' (פנים) [פאות] דא"א, והם ת"ר, ועם י"ג תיקוני דיקנא שלו, הרי תרי"ג. ותכוין להמשיך מאלו למטה, להמתיק את האלהי"ם והמ"ד, הרמוזים לעיל במלת זכר. השם מן תיבת עשה, בחילוף א"ת ב"ש [ק"ץ]. וניקודו מן הפסוק זכר עשה לנפלאותיו, ובגימטריא צ"ט.

הגהות ומראה מקומות

דק"ב וקכ"ו שג"כ גימטריא זכר ע"ה (יסוד ז"ל).

(ת) ע"ה ח"ב שער דרושי הצלם פ"ב. שער מאמרי רז"ל דף מ' ט"א ד"ה והנה אעפ"י. ספר הלקוטים וירא בפסוק ויהי אחר. תולדות בפסוק ויאהב יצחק.

(ש) פירוש: כי ט'ו אותיות הם אחורים דט"ס עליונות דכתר דאלהי"ם, ומספר אחוריים מלכויות דכתר הנזכר מתפשטים ב"ג אותיות המלא שהוא פנים. דט"ס עליונות דחכמה דאלהי"ם וזהו מיתוק שם אלהי"ם, ע"ד אחורים העליונים נעשה פנים לתחתון, וכמו כן יתמתק אלהי"ם הנזכר בהוי"ה

בגימטריא רפ"ט. והם ע"ב רי"ו והכולל הם רפ"ט. השם מן תיבת בנב"ל בחלוף א"ת ב"ש והוא שטשן והוא בגימטריא י' היו"ת דס"ג (א"ש ע"ה). הניקוד מן הודו לה' בכנור בנבל.

יחוד ל"ז

אל הנז"ל. מזמור לתורה הריעו (תהלים ק) ר"ת ע"ה, והם ג' אלהיים מליאים י"ג י"ג י"ג. וג' היו"ת מליאים י' י' י' הרי ס"ט אותיות, ושש כוללים של ששה שמות הרי ע"ה. ליהו"ה כל הארץ, ר"ת נ"ה, יכוין להמשיך מן הע"ה הנזכר שבגרון, אל הת"ת דז"א שהיא הו"ה דמ"ה וי' אותיותיה הרי נ"ה, ס"ת מזמור לתורה הריעו, הוא יא"ר, והוא אלף למ"ד יהו"ה, ויכוין להמשיכו אל שם אדנ"י בבחי' אחרים. מזמור, בגימטריא רצ"ג. והם: אחרים פשוטים דאלהיים ר'. וג"פ א"ל א"ל א"ל שבתיקון א' דדיקנא דאריך. הרי רצ"ג, ויכוין להמשיך ג"פ א"ל הנזכר מן אריך אל אלהיים הנזכר שהוא ז"א, לתורה, בגימטריא תמ"ה, תמשיך ד' אלפי"ן של ד' שמות אהי"ה, בי' דיודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן, כנודע, כדי לעשות מהם כתר אל לאה כנודע, והם תמ"ה ע"ה. הריעו, בגימטריא רצ"א, והוא אלתי"ם במלוי אלפי"ן, ליהו"ה, הוא בגימטריא א"ל יהו"ה, (א"ש ע"ה), כל הארץ, בגימטריא שמ"ו. והם אחרים דהו"ה דיודי"ן שהם קפ"ד ופנים דאהי"ה דיודי"ן קס"א (א"ש ע"ה) השם מן תיבת כל במיוזו קפ"ד והוא בגימטריא קע"ה, והוא כמנין ב' אלהיים ובי' כוללים. הניקוד מן מזמור לתורה הריעו ליהו"ה כל הארץ.

יחוד ל"ח

אל הנז"ל. ראשית יראת יהו"ה, (תהלים קי"א) ר"ת בגימטריא רכ"ח. והם ג' מלויים של ע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ו ל"ז י"ט, והם בגימטריא ק"ב. וג"פ מ"ב אותיות שבגי' היו"ת שלהם העולים קכ"ו, הרי רכ"ח, וס"ת הם תת"י, כנגד שד"י אשר במלואו עולת

(במדבר י"ד) ר"ת פ"ז מ"ה ומ"ב שלה, וס"ת ד"ן. והם ב"פ כ"ז אותיות דמלוי המלוי דאהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן. ותמשיך כל זה אל שם אדנ"י הנזכר בכתוב. ועתה, בגימטריא תפ"א הם עשר פעמים יהו"ה אהי"ה וי' כוללים וא' הכולל כלם. יגדל, בגימטריא יהו"ה אהי"ה. נ"א הוא כ"ח אותיות מלוי המלוי דהו"ה דיודי"ן, ותסיר מהם ד' שהם שרש ההו"ה ישארו כ"ד, וכן מן כ"ז אותיות מלוי המלוי דאהי"ה דיודי"ן, תסיר ד' של השרש ישארו כ"ג, והנה כ"ד וכ"ג הם מ"ז. ועם בי' כוללים שלהם הרי מ"ט. ועם בי' כוללים של הו"ה ואהי"ה שביגדל הנזכר הרי נ"א. כ"ח אדנ"י בגימטריא מג"ן, והם ג' שמות א"ל א"ל א"ל. ותכוין להמתיק ע"י אלו כל הנז"ל. השם הוא מן כ"ח במלוי כזה: קפ"ת ה' בגימטריא תק"ח, אחרים מליאים דאהי"ה דאלפי"ן הניקוד הוא מן יג"ל נא.

יחוד ל"ט

אל הנז"ל. הודו ליהו"ה בכנור (תהלים ל"ג) ר"ת ל"ז. והוא מלוי דהו"ה דס"ג. בנבל עשור ר"ת ע"ב, זמרו לו ר"ת ל"ז. וס"ת הודו ליהו"ה בכנור הוא רי"א. והוא אלף למ"ד יהו"ה, בנבל עשור זמרו לו ס"ת רמ"ב, והוא ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה בין רל"ב. ותמשיך עליהם עשר אותיות דאהי"ה דיודי"ן. הודו בגימטריא אהי"ה דיודי"ן. ותכוין להמשיכו אל ההו"ה הנזכר אח"כ בפסוק. וזה מ"ש הודו לה', שהוא המשכת אהי"ה אל יהו"ה הנז"ל, כמנין ליהו"ה והכולל. הודו ליהו"ה, בגימטריא ע"ז, והוא אדנ"י עם י"ב אותיות המלוי. בכנור, בגימטריא רע"ח, והוא באופן זה: יו"ד פעמים ה"א, הם ק"ד. וא"ו פעמים ה"א, ע"ח. ועם בי' כוללים הרי ר'. ה"א פעמים וא"ו, הם ע"ח. הרי רע"ח. בנבל, בגימטריא פ"ד, שהם ג' כ"ח דע"ב ס"ג מ"ה. עשור, בגי' תקע"ו, והוא אחר דאהי"ה דיודי"ן תקמ"ד, וכ"ו אותיות שבהם הרי תקע"ע, ועוד ו' אותיות המלוי של פנים דאהי"ה הרי תקע"ו. זמרו לו,

שער רוח הקדש

קעג

יש לו מקיף שלישי המקיף לו ולנוקבא ביחד. ועד"ז הוא בכל השאר י"ס דאצילות, ועל כלם יש מקיף א' כולל לכל הי"ס דאצילות, המתחלקות לה' פרצופים שהם א"א ואו"א וזו"ן.

ונחזור לעניננו, כי הבל הנזכר הוא הנזכר באדרא רבא (קל"ד ע"ב) דביה עתידין אבהתנא להתלבשא ביה. ונקרא אחסנתא דאבוי ואמיה. א) הנרמז בתיבת אשר נשבעת לאבותינו מימ"י קד"ם, יומין קדמאין דא"א. שיהיה להם א"מ מהבל הפה. וזש"ה אשר צפנת ליראיך, הם האבות הנזכרים. הבל זה הוא בחי' מרע"ה, שהיה גלגולו של הבל כנודע. ולכן זכה ליכתב בו פה אל פה אדבר בו, כי השיג עד הפה העליון הוה. משא"כ האבות שלא השיגו לזה, רק לעת"ל כנזכר. ובוה התקון הוא ענין ברכת שומע תפלה, שהוא ברכת שומע תפלת כל פה. ולכן נאמר במשה ותפתח ותראהו, כי ב' אותיות ה"ו במלוי יודי"ן כזה ה"י וי"ו, בגימטריא הם הבל. והם סוד ל"ז אלף עיבר ב) דאתפשט ההוא הבל כנזכר באדרא רבא. והוא בגימטריא טובך, ולכן נאמר במשה כי טוב הוא. גם נאמר בו ותצפנהו כנגד מ"ש כאן אשר צפנת ליראיך. מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר. והם בגי' יהו"ה אהי"ה יהו"ה אלהי"ם יהו"ה אדני", שהם היחודים שמייחדים הצדיקים, אשר על ידיהם זוכים להתלבש במלבוש של הטוב וההבל הנזכר. אשר צפנת ליראיך, ר"ת אצל, וזה שחז"ל ג) בין אצל לאצל הוה תריסר גמלי דררישא. פ"י בין אצל הא' שנקוד פתח לשון עבר, ובין אצל הוה ההוה עתה הנקרא אצל בניקוד (שב"א) [צירי]. צפנת ליראיך, ר"ת ק"ך צירופי שם אלהים. שהם כמנין שנותיו

תתי"ד, ובשם שד"י יש בו ד' יתירים, כנגד ג' אותיות השם וכללות השם. ותכוין בזה להמשיך אל נוקבא דז"א מוחין מן ז"א ע"י היסוד הנקרא שד"י. והג' מוחין הם הג' הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה, הנרמזים בר"ת כנזכר, ראשית, בגימטריא שקוצית ויש כאן ה' יתירים. חכמ"ה, בגימטריא ע"ג, והיא הוי"ה דס"ג עם עשר אותיותיה הרי ע"ג. יראת יהו"ה, בגימטריא תרל"ז, והם ב' הוי"ות דס"ג. תחליפם בא"ת ב"ש שהם מצפ"ץ מצפ"ץ הרי ת"ר. נשאר ל"ז, והוא המספר של מלוי דס"ג בעצמו, כי הוא המורה על היות ב' ההוי"ות האלו מבחי' ס"ג, השם הוא מן תיבת יראת בחלוף א"ת ב"ש מְנַתָּא והוא בגימטריא מד"ת, שהם ד' אלפי"ן של ד' שמות אהי"ה הנמשכים אל רחל מן לאה כנודע. והניקוד מן ר"ת ראשית חכמה יראת יהו"ה.

יחוד ט"ל

אל הנז"ל, מה רב טובך, (תהלים ל"א) מה, הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן. רב, ע"ב ק"ל דהוי"ה דאלפי"ן. מה רב, בגימטריא רמ"ח ע"ה, והכוונה היא, כי ע"י הוי"ה דמ"ה וע"ב ק"ל שלה כנו"ל שהם בגימטריא רמ"ח, ובהם נעשה המלבוש, שבו מתלבשים הצדיקים בג"ע, ומלבוש הזה יש בו רמ"ח איברים. טובך, הוא ל"ז, שהוא מלוי דס"ג, והוא תיקון הי"ב שיש בדיקנא דא"א, שהוא פומא קדישא דיליה, שממנו יוצא ההבל שהוא בגימטריא ל"ז, הנקרא או"ר א' מקיף לכל כללות ז"א. ת) כי כבר ידעת כי יש לו מקיף א' פרטי, לכל אבר מן רמ"ח איבריו, ועוד יש לו מקיף לכל כללותו, ועוד

הנהות ומראה מקומות

תקוני דיקנא ד"ה וז"ש שם ובהאי אתרחיצו אבהתנא. שיעור י"ד תשובה י.
ב) זהר ח"ג רכה: ע"ה ח"א שער א"א פרק י"ד. ע"ה עם פמ"ס ענף ע"ג.
ג) פסחים סב: ושם כתוב אמר מר זוטרא בין אצל לאצל טעינו ד' מאה גמלי דדרשא.

ת) עיין שער הגלגולים דף ג"ו (דפו"י) ד"ה כיום שבת, שחלם הרח"ו סוד גדול בזה הפסוק.
א) אדרא זוטא רצב: ובאדר"ו ע"פ הסולם הוא אות קי"ט. ע"ה ח"א שער הולדת או"א וזו"ן פ"ו.
ח"ב שער הנסירה פ"ו. שער מ"ן ומ"ד פי"ד. תע"ס שיעור י"ג באור פנימי אמצע ביאור תקון י"ב מי"ג

בחלוף א"ת ב"ש, אָנְכָן. והוא בגימטריא ק"ו.
שם ע"ב ומ"ה. הניקוד מן ר"ת ולפני יהוה
ישפוך שיחו.

יחוד מ"א

אל הנז"ל, יהו"ה אלהי אם עשיתי זאת,
בהו"ה זאת תכוין שהיא במלוי יודי"ן, (יוד
הי ויו הי), אלה"י, בגימטריא מ"ו, והוא המלוי
של ההו"ה הנזכר, יהו"ה אלה"י אם עשיתי
זאת, ר"ת בגימטריא פ"ב, שהיא הו"ה דיודי"ן
דע"ב ועשר אותיותיה. אם יש, בגימטריא שנ"א,
והם ד' הו"ו"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, כל א' בבחי'
ע"ב הם רפ"ח, ועם הו"ה דב"ן הם ש"ם מן
שמע כנודע. וא"י הנותר, הוא א"י של אדנ"י,
וזהו א"י ר"ת אם יש, ס"ת אם יש הם ש"ם
כדפירשתי. עשיתי זאת, בגימטריא אלף ומאתים
עם ב' הכוללים של ב' התיבות, והוא שם
אהי"ה.

ונראה לענ"ד חיים הכותב, שצ"ל והוא שם
אלה"ים דמלוי ההי"ן, אשר האחורים שלו
הפשוטים עולים בגימטריא ר', והמלואים עולים
בגימטריא אלף, והנה האחורים המליאים
העולים בגימטריא אלף יש בהם א"ם אותיות,
וזהו מלת א"ם הנזכרת אחר מלת זא"ת. גם
תכוין בשני א"ם הנזכרים בפסוק, א"ם אותיות,
האחד מן אהי"ה דיודי"ן, והב' מן אהי"ה
דאלפי"ן. עול, היא הו"ה דההי"ן העולה בגי'
ק"ו, כשנצייר הההי"ן והדלת שבה בציור ווי"ן,
והוא"ן של הו"ה פשוטה בלי כפל ק"ו. (ה)
בכפי, בגימטריא יב"ק, והוא יהוה אלה"ים,
ותכוין להמשיך ב' שמות אלו, אל נוקבא דו"א,
הנקראת ב"ן הנרמזת בתיבת עול. השם מן
עשיתי בא"ת ב"ש זבמאס: (ו) והניקוד בגי' פ"ו.

של מרע"ה לכן נאמר בו ראה נתתיך אלה"ים
לפרעה. לפעלת לחוסים בכך [ר"ת] בגימטריא
יב"ק. נגד בני ר"ת ב"ן, שהוא הו"ה דההי"ן.

יחוד מ

אל הנז"ל, תפלה לעני כי יעטף, (תהלים
ק"ב). תפלה, בגימטריא תקי"ה. והנה מלוי
דאחורים דאהי"ה דיודי"ן, הוא ת"ק, עם שם
י"ה עצמו. לעני, בגימטריא ק"ס. והוא הפנים
דאהי"ה דיודי"ן, (ע"ה) ותפלה הוא אחוריים
שלו כנזכר. כי יעטף, בגימטריא צדקה. והוא
קפ"ד דאחורים דהו"ה דיודי"ן. ועשר אותיות
המלוי, וד' אותיות הפשוטות של ההו"ה,
והכולל. ולפני, בגימטריא קע"ו. והוא אחורים
דהו"ה דס"ג קס"ו, ועשר אותיות המלוי. יהו"ה
ישפך, בגימטריא תל"ו, שהם ב"פ רי"ו, והם
בגימטריא תב"ל וד' יתרים משרש ההו"ה.
שיחו"ו ע"ה שכ"ה, והם ה' שמות אדנ"י. תפלה
לעני כי יעטף ר"ת ת"ס. ונתבאר חשבונו
למעלה. (ד) ונלע"ד חיים הכותב, שהם עשר
מלויים דהו"ה דיודי"ן, שהם י"פ מ"ו. ולפני
יהו"ה ישפוך שיחו, ר"ת בגימטריא שכ"ו,
ונלע"ד חיים הכותב שהם שכ"ה דינים ע"ה
שלהם, ונמתקים ע"י עשרה מלויים הנו' תפלה'
לעני כי יעטף, ס"ת בגימטריא ק"ה. (ויובן)
[ויכוין]. אהי"ה פעמים אהי"ה, ר"ל כ"א פעמים
ד' אותיות אהי"ה הם בגימטריא פ"ד, שהם
ב"פ מ"ב, ואהי"ה פעמים אהי"ה הם בגימטריא
אמ"ת, והפ"ד אותיות הנו' עם כ"א של חשבון
השם עצמו הרי ק"ה. תפלה לעני, ס"ת י"ה.
ולפני יהוה ס"ת י"ה. ישפוך שיחו ס"ת כ"ו,
והיינו י"ה יהו"ה. (א) השם מן תיבת תפלה

הגהה

(א) א"ש: נלע"ד י"ה י"ה ב"פ ואחר כך יהו"ה.

הגהות ומראה מקומות

(ו) הנקודות הן מר"ת הפסוק זאת אם יש עול

בכפי.

(ד) לעיל דף ק"ז יחוד י'.

(ה) לעיל דף צ"ח יחוד י"ד. ודף קס"ז יחוד כ"ה.

ע"ב ס"ג מ"ה. והם ככ"ו, וב"פ א"ם אותיות שבאהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן. ועוד ל"ט אותיות של אהי"ה דההי"ן ז) הם קכ"א ועם הששה שמות הנז' והכולל לכלם, הרי גד"ר. והרנינו, בגימטריא שכ"ז. והוא אלהי"ם דיודי"ן ש', וכ"ז אותיות מלוי המלוי של אהי"ה דיודי"ן. כל ישרי, בגימטריא תק"ע. והם סןןףך שבלאה, שהם ה' גבורותיה, עם ה' אותיות הם פרה. וכן פרה שניה ברחל, הרי תק"ע.

יחוד מ"ג

אל הנז"ל. פלס מעגל רגליך (משלי ד') ר"ת ש"ך דינין כמנין נע"ר, והוא סוד מטטרון הנער, הנקרא מנעל שעל הרגל כנודע, ולכן צריך להשים מנעל ימין תחלה. לכפות את הדינים בתגבורת הרחמים הגוברים עליהם. וסוד ש"ך דינים אלו הם ז"פ אדם, ז' מלכים דאדום שמתו. והם שט"ו ועם ה' עילאה שבבינה שממנה יצאו, הרי ש"ך. מעגל, בגימטריא קמ"ג, והוא אהי"ה דאלפי"ן, ותוסיף עליו הכולל יהיה קד"ם שהם הש"ך דינים הרמוזים בר"ת כנזכר. והם הנקראים חכמת בני קדם ח). ותכוין להמתיק אותם, ע"י אהי"ה הנזכר. וכל דרכיך יכונו, ר"ת יו"ד, תכוין להשפיע מן חכמה הנקראת י' אל זעיר הנקרא ו', ומשם אל צוקבא הנקראת ד', והנה יו"ד בגימטריא כ'. ועם ש"ך שבראש הפסוק הרי ש"ם. וז"ס ויעש דוד שם, (שמואל ב' ח') פירוש: שתכוין כי אלו הז' מלכים ז"פ אדם אשר מתו, היו לחסרון התקון, שעדיין לא היה. ואח"כ כאשר יצאו זו"ן

עשיתי, בגימטריא ש"ע ת"ך. והם ש"ע נהורין מן א"א ות"ך הם י"פ מ"ב מהוי"ה דיודי"ן. עוד מצאתי כתוב בו דרך אחרת. ועבר עליו הקולמוס, וזהו ב' אלהי"ם אחורים הפשוטים הם ת' בגימטריא. וי"ג אותיות המלוי של אלהי"ם, וה' אותיות הפשוטות הם ח"י, ועם כללות ב' השמות הרי ת"ך. (ב)

יחוד מ"ב

אל הנזכר, שמחו ביהו"ה וגילו צדיקים וזהרנינו, (תהלים ל"ב) ר"ת בגימטריא ת"ד. והם ע"ב ק"ל, לצורך דעת של לאה, וע"ב ק"ל לצורך דעת של רחל, וזהרנינו כל ישרי לב, ר"ת בגימטריא ס"ו. והוא אדנ"י ע"ה, שמחו ביהו"ה וגילו צדיקים ס"ת וה"ו והוא שם א' משם בן ע"ב דויסע ויבא ויט. צדיקים וזהרנינו כל ישרי לב, ס"ת פ"ו בגימטריא אלהי"ם. ל"ב, הם ל"ב אלהי"ם. שמחו ביהו"ה, הוא בגימטריא שפ"ב, ב"פ ק"ץ, א' לימין וא' לשמאל, והענין הוא, כי ריבוע ההוי"ה י' פעמים י'. ה' פעמים ה'. ו' פעמים ו'. ה' פעמים ה'. בגימטריא מקום. ועם ד' אותיותיו, הם ק"ץ לשמאל. כנודע כי כל ריבוע הוא אחורים הוא דין. גם יש ק"ץ לימין, והוא מ"ו ק"מ. מ"ו מלוי ההוי"ה דיודי"ן. וקי"מ מלוי אהי"ה דיודי"ן הרי מקו"ם. ועם ד' אותיות ההוי"ה הרי ק"ץ. נמצא כי ב' קץ ושני הכוללים, הרי שפ"ב וגילו, בגימטריא נ"ה. והיא הוי"ה שבנוקבא שבז"א ב"ן, ועם ג' מוחין שבה הרי נ"ה. צדיקים, בגימטריא גד"ר, והוא ג"פ מ"ב של

הגהה

(ב) א"ש: זה היחוד היה כלו מבולבל, ותקנתי אותו כתקנו, כאשר עיניך תחזינה מישרים, והוצאתיו לאור.

הנהות ומראה מקומות

זה. תע"ס שיעור י' לוח השאלות פ"ב פ"ג פ"ד. זהר ויחי אות רע"ו בסולם מאמר ותרב חכמה שלמה.

ז) ל"ח עם הכולל ל"ט.

ח) שער הפסוקים משלי דף רס"ו ט"ב בפסוק

ותציירנה בציור י"ה כמבואר אצלנו בס"ה פרשת ויקרא ואחרי מות י' ברי' אלעזר ע"ה, על ציור כתיבת שם יהו"ה בשלימותה, וזה ציורה יה, וז"ס וחכם בבינה, לייחד חכמה שהיא י' עם בינה שהיא ה' גם תכוין כי ה' זו יש לה ג' מלואים שסודם כסדר הזה: אהי. הא, הה, הז. ועם הה' עצמה, הרי אהי"ה, שהיא סוד בינה, שהיא סוד ה' זו. ותכוין ג"כ לייחד אותה ה"י שציירונה בעוקץ שבאחורי אות ה', עם שם אהי"ה הזה, היוצא מן ג' מלואי הה"א כנוצר. גם ז"ס וחכם בבינה. ולהיות כי העיקר בכאן היא הבינה, כי הרי היו"ד שהיא חכמה נעלמת בה, לכן לא יצאו עתה בכאן זו"ן, אלא בבחי' תלת כלילן בתלת. ותכוין כי זו הה"א היא בציור ד"ו שהם זו"ן.

אח"כ תקח ו' של ההוי"ה הנזכר, ותכוין ו' זו בג' מלואיה, שהם: וי"ו, וא"ו, וי"ו, שהם בגימטריא מ"ז, שהם יהו"ה אהי"ה, ותכוין שהם סוד חו"ב, שיורדים בז"א שהוא אות ו' של ההוי"ה, כדי לתת בו מוחין דגדלות. ואז אותה ו' שהיתה תוך ה' ראשונה, נעשת לה עתה בחי' ראש, שהם בחי' המוחין של או"א כנוצר, ולכן תמצא עתה, כי להיות שעתה הוא לצורך מוחין עצמם דפרצוף שלם דגדלות, לכן נרמזו ההוי"ה ואהי"ה בשלימותם באות ו' זו כנוצר, משא"כ למעלה בשתי אותיות י"ה, לא נרמזו רק בבחי' ציורים זעיר שם זעיר שם.

אח"כ תכוין להוריד בחי' או"א עד ה' אחרונה של ההוי"ה הנזכר, שהיא נוקבא דז"א, ולהיות כי כאן אין יוצא מהם רק הארתם בלבד ולא עצמותם, לכן לא היו כאן רק בדרך רמז בלבד, ולא כמו שהיו באות ו' כנוצר, ששם היה באר היטב, והוא שתכוין ג"כ כנו"ל בה' ראשונה, לציירה בג' ציורים, שהם: ה"א, הה,

מתקנים ע"י אבא. אשר שלשתם רמזים במלת יו"ד, אז נתמתקו הדינים ונתקן הכל. ואז הכל ביחד נקרא ש"ם כשהם אחר התקון.

יחוד מ"ד

הוא בנוי ומיוסד בסוד הוי"ה, בגבורה הכלולה בת"ת, י' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, ה"ה תרין פסיפות דחרבא ט) וחרב פסיפות בידם (תהלים קמ"ט) וחרב: הוא ובית דינו. וחרב, בגימטריא רי"ו, והוא, כי אות י', הוא הוי"ה דיודי"ן דע"ב. ה' הוי"ה דס"ג, ועם עשר אותיותיה הם ע"ג. ו' הוי"ה דמ"ה, ועם כ"ו שלה הרי ע"א, תחבר ע"ב וע"ג וע"א, הרי רי"ו בגימטריא גבורה. ותכוין להמשיך כל אלו הדינים והגבורות אל אות ה' בתראה, להמתיק דינים שלה, ולכפותם ע"י שרש הדינים. כי שם הם מתמתקים ע"י מקורם ושרשם כנודע.

אח"כ תכוין לעשות מן ב' אותיות וד שבמלוי יו"ד של ההוי"ה הנז, צורת ה', והיא סוד בינה הכלולה בחכמה, שעליה נאמר בספר יצירה הבן בחכמה. אח"כ תכוין לעשות ציור אחר והוא: כי יו"ד בגימטריא כ', ואח"כ אותיות וד תציייר ציור ה' כנוצר, הרי כ"ה, ותכוין כי הוא סוד שם אהי"ה שהוא כ"א, ועם ד' אותיותיו הם כ"ה. ותחבר שם זה של אהי"ה עם היו"ד עצמה שהיא בחי' הוי"ה, והרי לך יחוד א' של יהו"ה אהי"ה, וז"ס הבן בחכמה, כנוצר ג"כ. ולהיות כי העיקר בכאן היא החכמה, לפי שאפילו אהי"ה שהיא הבינה לא יצאה אלא מן היו"ד עצמה, שז"ס הבן בחכמה, ולכן ע"י היחוד הזה דהוי"ה אהי"ה, יוצאים זו"ן בסוד ו"ד של היו"ד עצמה, אשר עשינו אותה תחלה בציור ה', תחזור עתה לעשותה בסוד ו"ד שהם זו"ן בשלמות. אח"כ תקח ה' ראשונה של ההוי"ה,

הנהגות ומראה מקומות

י) זהר ויקרא י"א. אחרי ס"ה: ע"ה ח"א שער הזווגים, פרק ד'.

ט) זהר ח"ב קטו: ח"ג רעב. רעד: ת"ז ח: יא. מד: נט: סא:

ההוי"ה שלו באלפי"ן, ע"י שם אהי"ה דאלפי"ן הנזכר, ולכן אותם הג' יודי"ן דהוי"ה דס"ג, אנו מלבישים אותם בג' אלפי"ן שיש באהי"ה דאלפי"ן, כדי שיהיו אלו היודי"ן בז"א בבחי' אלפי"ן. ובזה תבין טעם ג"כ לאות ו' המתלבשת באהי"ה דההי"ן. והוא כי אין זה לתכלית עצמו אבל הכונה הוא שהאלפי"ן שהם בהוי"ה דמ"ה שבז"א, שיעשו ההי"ן לצורך נוקביה, שהיא הוי"ה דבי"ן דההי"ן

ונחזור אל הענין, כי הנה ג' אהי"ה שבג' מיני המלויים כנזכר, הם בגימטריא תני"ה, וז"ס לכל תכל"ה ראיתי קץ. וכן ר"ת של 'לא תצא' כצאת 'העבדים', הוא תכל"ה, שהוא בגי' תני"ה. והנה תני"ה הוא שם אחד משם בן ע"ב דויסע ויבא ויט. והוא סוד חרב גלית הפלישתי שלקחה דוד, ואמר, אין כמוה תני"ה לי. והענין הוא, כי כשהשם הזה הוא בתגבורת הדינים, אין כמוהו כ"כ חזק, ולזה אמר דוד המלך ע"ה תני"ה עון על יעונם, (תהלים ס"ט) והנה מה שתכוין בזה השם הוא, כי הנה זה השם הוא בחי' הדינים העליונים שבאימא, ותכוין להורידם בה' תתאה של ההוי"ה הנזכר, אשר לא נתלבשה בשם אהי"ה, כמו שנתלבשו ג' אותיות אחרות כנז"ל, ועי"כ יתמתקו כל הדינים והגבורות שבה, כמו שהודעתין כי אין הדינים מתמתקים אלא ע"י שרשם, והנה ביאור ופירוש השם של תני"ה הנזכר הוא כך: כי אות ת' שבו, היא ד' יודי"ן, שהם סוד ת' עלמין דכסופין, שיש ברישא דא"א, כנודע שהם בחי' בינה. ואות ו', הוא חמשים שערי בינה. ואות ה' היא בז"א, כנודע דבינה אתפשטא עד הוד בז"א, והם ה' לבד חג"ת נ"ה, כי היסוד שהוא הששי, נכלל בת"ת, כי גוף וברית חשבינן חד כאמור. ונמצא כי ה' הם בז"א, והנה כל אלו הבחי' הם שרשי הדינים, ותכוין להורידם עד ה' תתאה, להמתיק דיניה כנזכר.

הי, ומלויים: אהי, ועם הה' עצמה, הרי אהי"ה, ותכוין לייחד עמו שם ההוי"ה, והוא אבא, כי ג"כ הם נותנים מוחין לנוקבא דז"א, ע"י נהי"י דאימא, הנעשים מוחין בז"א ובנוקבא כנודע, ותכוין להוריד מוחין אלו בה' תתאה, כדי לכפות הדינים שבה ולמתקם.

אח"כ תכוין לעשות זה היחוד של ד' אותיות ההוי"ה ע"ד הנז"ל ממש פעם שנית, אבל תכוין קצת באופן אחר, והוא, כי ע"י היחוד שעשית בסוד יו"ד, נעשה או זו"ן, בבחי' תלת כלילן בתלת, וע"י היחוד שעשית בה' ראשונה, נעשו ז"א בסוד ו"ק גמורים, והיא בסוד נקודה א' בסופו, כנודע, כי זהו בחי' זמן היניקה, והטעם הוא, כי לפי שזה היחוד הוא בסוד ה' שהיא אימא נקבה, לכן נרמז בה ענין היניקה, כי האם היא המניקה את הבנים, וע"י היחוד של אות ו' תכוין, שאז נעשו לו מוחין דהגדלה בפרצוף שלם. וע"י היחוד הזה של ה' תתאה, אז נעשו מוחין דהגדלה גם אל הנקבה דז"א. והרי נשלם היחוד.

אחר כך תכוין להלביש היו"ד של ההוי"ה הנזכר, באהי"ה דיודי"ן, והה"א ראשונה, תלבישנה באהי"ה דאלפי"ן. והה' אחרונה, באהי"ה דההי"ן. אעפ"י שלכאורה נראה, דאות הוא"ו היה ראוי להתלבש באהי"ה דאלפי"ן, ואות ה' באהי"ה דההי"ן כנזכר, הענין הוא, כי אות אל"ף שבהוי"ה דס"ג, היא סוד אהי"ה והיא נשמה לשם אהי"ה, והנה ס"ג ואהי"ה הם בגימטריא פ"ד, ואלו הם מ"ן של אימא, שהם סוד מ"ב זווגים דילה, שהם ב"פ מ"ב, העולים לקבל מ"ד שהם מ"ב אחד של הוי"ה דע"ב דיודי"ן שבאבא, כנודע שאין טפה יורדת מלמעלה שאין שתי טפיים עולות כנגדם מלמטה. ולפי שהיחוד הזה הוא כדי להוציא את ז"א עצמו, או למוחין שלו, לכן צריך למלאת

יחוד מ"ה

וקוצה הוא כתר, והוי"ה יש בה הל"ב עצמו, הוי"ה כ"ו, ושש אותיות י"ה יהו"ה, הרי ל"ב, הרי כתר וחכמה יִהְיוּ וְהָיָה (כ) יְהוָה. לבינה שבחכמה י"ה הוי"ה יה"ו, (ג) א ביו"ד. היו"ד האחרונה של א' בציוור דל"ת, וז"ס אלף בבינה, הרי יה"ו (ס) בגימטריא כ', וכן עולה יהו"ה אהי"ה דמלוי יודי"ן כ' אותיות, וצריך להיות הב' שמות האלו משולבים נגד עיניך כזה: יאולדפההייודדההיייהוההיהוההיהוה.

אל הנז"ל, (כ) יה, יוד, זה, ל, הרי הוי"ה א', כ"ו ועם ד' אותיותיה ל. יו"ד ה"א, הרי הוי"ה א' כ"ו, יו"ד ה"י, ל"ה, ועם השם עצמו ל"ו, הם הוי"ה א' כ"ו ועם עשר אותיותיו, מלוי דס"ג הם ל"ו, הרי ג"פ י"ה יהו"ה (שהם) ג"פ מ"א. ועשר אותיות מלוי דס"ג, הם קל"ג, שהוא גיכ"ק, שהם אותיות החיך. והכונה היא להעלות כל הדינים עד חיך החכמה. כי שם יהו"ה הממתקת המר למתוק, והנה ד' אותיות גיכ"ק הנז' סדרם כך הוא: כי הג' היא בחכמה שבמלכות. והי' בחכמה שבת"ת. והכ' בחכמה שבבינה. והק' בחכמה שבחכמה עצמה. וכלם בבחי' אבר החיך שבכל א' מן הדי' הנז', והכונה היא להעלות כל הדינים במקום החיך, שבכל א' מארבעתם. והטעם הוא, לפי שהחכמה הם אותיות כ"ח מ"ה, והנה ההוי"ה דאלפי"ן העולה מ"ה, שיש בה מ"ב אותיות הם מתחלקות באופן זה: כ"ח אותיות מלוי המלוי, הם בחו"ב, ועשר אותיות המלוי, הם בת"ת. וד' אותיות הפשוטות הם במלכות. וע"כ אות ג' של גיכ"ק היא במלכות, שהיא ה' אחרונה של ההוי"ה, ועוד ג' אותיות יה"ו הראשונות, הרי כל הדי' אותיות הפשוטות ואות י' בת"ת, כי שם הם עשר אותיות מלוי ההוי"ה, והכ"ח בחכמה ובבינה, היא (כ') ק', כאן חסר.

לכת"ר שבחכמה, יה יוי, שהוא א והוא"ו הוא הגג של אות ה' די"ה, והרגל של אות ה', היא ו' אחרת, הרי יו"י, (ל) בגימטריא ל"ב נתיבות חכמה, ואות י' אחרונה היא חכמה שבחכמה, ובאה עם הכתר, לפי שכתר וחכמה הם צורת היו"ד כנודע. כי היו"ד עצמה חכמה.

הנהגות ומראה מקומות

לת"ת שבחכמה, י"ה יר"ו (ע) (נ"א יה"ו והי"ו) הם חג"ת, ג"פ ע"ב הם רי"ו, ונה"י ג"כ רי"ו אחד, ושניהם בגימטריא תב"ל, בהוי"ה במלוי יודי"ן (כזה), יו"ד פעמים ה', הרי ק', ה"י פעמים ו', הם צ', ושם ההוי"ה כ"ו, הרי רי"ו. וכן ממטה למעלה כזה: ה"י פעמים ו' הם צ'. וי"ו פעמים ה' ק"י. וי' ראשונה של ההוי"ה בלתי מלוי, ושש אותיות י"ה יהו"ה, הרי רי"ו.

לדעת שבחכמה, (זה שייך למעלה קודם הת"ת) י"ה יד"י בגימטריא כ"ד, והסר מן שתי הההי"ן של ההוי"ה שתי יודי"ן שבמלואם שהם עצמם היודי"ן ד"י ד"י שאמרנו, נשאר יהו"ה (פ) דרי כ"ד ייחד ויה צ' יְהוָה. (ואחר זה שייך לת"ת שבחכמה כנז"ל.

למלכות שבחכמה, י"ה יר"י הרי ר"ך, והם ב' אלפי"ן, כל א' ק"י והכולל, הרי קי"א וקי"א, בגימטריא רכ"ב אלהי"ם, ובהוי"ה ממטה למעלה, ה"י פעמים ו' הם צ'. וי"ו פעמים ה' הם ק"י. ועם יו"ד הרי ר"כ. בכתר יְהוָה כי הגג של ה' עולה למעלה ולמטה לרפא ולפתח. בבינה יְהוָה. בדעת יְהוָה. בת"ת יְהוָה. במלכות

- שבחכמה י"ה יד"ו והוא צורת א' יו"ד.
 (ס) צ"ל הרי יד"ו בגימטריא כ'.
 (ע) עיין שער היחודים פרק י"ט.
 (פ) צ"ל יוד"ד.
 (צ) שילוב הוי"ה עם יד"י.

- (כ) יחוד הנקרא פרצוף אבא. שער היחודים פרק י"ט דף כ"ה סוף ע"ד דפוס לבוב.
 (ל) הכונה שה' מצוירת ב' ויין וי'.
 (מ) הוא ציוור יו"י של י"ה בשילוב הוי"ה.
 (ג) ציוור ה' של י"ה הוא דיו, וצ"ל לבינה

יחוד מ"ו

למהר"ם אלשיך ז"ל.

להלביש בזה ע"י ציור האותיות, א' (גימטריא) כ"ו. ל' (גימטריא) לו, שהיא י' ו' כ'. א) והי' הרי ע"ב, והרי זה פנימי אל הקודם. ציור אחר א' (גימטריא) כ', ל' (גימטריא) כ"ו, והי' הרי נ"ו. והכולל הרי נ"ו. והרי זה הוי"ה, של יו"ד היי ו"ו ה"ה. ציור שלישי, א' (גימטריא) כ', ל' (גימטריא) ד"ו, והי' הרי מ'. וע"ה הרי מ"א. כי חזור אל מקורו הראשון, הוא אל"י בגי' מ"א. ד - י"ב (ב)

ואיז (ג) הם שם שלם. ועולה י"ז שהוא בגימטריא טוב, וע"ה י"ח, ויורד עד היסוד שבחכמה, שהוא סוד הדעת המושך מן החכמה אל היסוד שבה. והוא הנאמר על משה ואיו.

קמ"ץ בגימטריא ר"ל, ועם ג' אותיות הם רג"ל, והם הוי"ה ואהי"ה דיודיין. והכונה היא כי הדעת המשיך כל זה מן חכמה אל בינה. פת"ח, בגימטריא הוי"ה דיודיין דע"ב, עם אהי"ה דהי"ן קנ"א, הם בגימטריא רכ"ג. ועם רל"ג הנזכר הרי תנ"ו, ועם ל"ב נתיבות שהם ל"ב אלהיים דבראשית, הרי פת"ח, וז"ס תנו (ליהוה אלהיכם) כבוד (לאלהינו). (ירמיה

יחבר וישלב אלו השמות יחד, שהם אהי"ה אל"ף היי יו"ד היי. אל"ף למ"ד פ"א, היי יו"ד, יו"ד וי"ו דל"ת, היי יו"ד, שהוא אהי"ה פשוט, ומלוי, ומלוי המלוי. וזה סדר שלוב: אצ לל פפ לה מנ ני פנ אד א פה יי ינד ה ינד וננ דלת י. פנ יוד ה. ק) אל"י, בגימטריא א"ם, והוא כנגד אהי"ה במלוי מלוי, כתר שבבינה. וגם אל"י אלף מן אהי"ה, למ"ד ג' יודיין מן המלוי של אהי"ה, והיו"ד כנגד עשרה אותיות המלוי. וכן בהוי"ה דס"ג ר) שהוא עדיין בו"ק הבינה. ואח"כ אל אחורים למתקם. כי מלוי אלי בגימטריא קע"ד, ש) כמספר אחורים דס"ג שהם קס"ו. וח' אותיות מן העשר הרי קע"ד, כי השתים העודפים הם באל"ף למ"ד מן אלי, ת) ומן קע"ד הנזכר יוצאים ב' שמות אלהיים, והם בגימטריא קע"ב, ועם ב' הכוללים קע"ד, כי נמשך ענין אחורים דנו"ן, ואחר כך למטה במקום שירדה למטה ונפרדה במקומה. (א) אל"ף למ"ד יו"ד (גימטריא) ר"ה, הרי המשכנו שפע חיות מלמעלה למטה, כדי

הגהה

(א) א"ש: לא הבנתי כי המלוי של אלי אינו קע"ד, כי אם קס"ד, כי אל"י במלואו הוא

הגהות ומראה מקומות

לציירה ל' ו' כ'. וכן להלן אפשר לצייר האותיות א' ל' לפי חשבון השם היוצא מהם.

(ב) גם מנוקד בקמץ פתח צירי שהם בגימטריא אל"י ע"ה.

(ג) פירוש: צורתן של קמץ פתח צירי בצירור אותיות הן אי"ו, כי צירי הוא ב' יודין ומצטרף י' אחת עם קמץ ונעשה א' של יו"י, ונשאר פתח שהוא ו', ונקודה אחת מצירי שהיא י'. בכל הספרים משער רוח הקודש יש נוסח אחר. ועיין בשער רוח הקודש משנת התרל"ד פירוש על יחוד זה.

(ק) פירוש אותיות השמות שהן מ"א מצטרפות לשם אלי למתקן.

(ר) גם משם ס"ג יוצא שם אל"י מג' יודין וא', יוד אותיותיו.

(ש) מלוי לף מד יוד בגימטריא קע"ד.

(ת) היינו א' ל' הפשוטים שלא מנאם בחשבון קע"ד של אל"י. וחושב חשבון האותיות לבר שהם ב'.

(א) היינו בצירור א' ליו"י גימטריא כ"ו. וכן הלי'

וההי"ן ואלפי"ן, שסימנם יה"א, יעלו אמן, והם ב"פ אמ"ן, ד) והוא יעק"ב, והוא ב"פ אלהי"ם, עם עשר אותיותיהם, וזהו, היו"ד של יעמס. ה) וס"ת כ"ה מלוי אדנ"י אלהי"ם שהם י"ב וי"ג. ה) (ג) (ס"ת) יום יום, הוא י"ה ואדנ"י, ושניהם הם ק"ה ס"ג ומ"ב שלו. ו) (ס"ת) יעמס' לנו' הוא אדנ"י, והכל ז) קפ"א, שהוא ע"ה בגימטריא יעקב, שהוא ב' שמות אלהי"ם, הא' בו"א והא' בנוקבא. ד) יעמס' (לנו) עם יום יום, בגימטריא חשמ"ל, שהם שע"ה גהורין. לנו' גימטריא אלהי"ם. ה) ברוך בגי' רכ"ח, והם יהו"ה, ע"ב ק"ל. ח) קנ"ד גר"ד שהם הוי"ה ואלהי"ם ויהו"ה אדנ"י והיו"ה ואהי"ה שעולים כולם ג"ר והנה הם ד' שמות משונים

י"ג) (ב) צרי בגימטריא ש, והם אהי"ה דיודי"ן קס"א, ואהי"ה דאלפי"ן קמ"ג, עולים הכל בגי' ש"ר, כמנין צר"י עם ג' אותיותיו, והתיבה.

יחוד מ"ז

להר"א פלקון ז"ל

ברוך אדני יום יום יעמס לנו האל ישועתנו סלה. (תהלים ס"ח) ר"ת ל"ב, ביי, שהוא כ"ח אותיות מלוי המלוי דהוי"ה דמ"ה, ד' אותיות (הפשוטים). ביי"י ולי' של לנו, הרי ס"ב, שהם ב' שמות א"ל א"ל. ב"פ שם י"ה וב"פ יה"ה, ובשביל שם י"ה במלוי יודי"ן

הגהה

יום בגימטריא יב"ק, שהם יהו"ה אלהי"ם, או אהי"ה יהו"ה אדנ"י. יעמס בגימטריא ק"ף, והם ב' אלהי"ם עם עשר אותיותיהם קפ"ב, תסיר ב' הכוללים של ב' אלהי"ם ישארו ק"ף, הא' ברחל וא' בלאה כנלע"ד.

ה) א"ש: באופן זה, כי יעמס בגימטריא ק"ף. יום יום בגימטריא יב"ק. לנו בגימטריא אלהים פ"ו. שלשתם בגימטריא כמנין חשמ"ל כנלע"ד.

(ב) א"ש: הענין הוא, כי כבוד בגימטריא ל"ב, וזהו תנו כבוד.

(ג) א"ש: גם זה לא הבנת, והנראה לע"ד לומר בשני דרכים, או נאמר ס"ת של ברוך וס"ת של סלה, הם כ"ה. או נאמר ס"ת של ברוך וס"ת של לנו, הם כ"ה ע"ה, והם מלוי המלוי של שם אדנ"י י"ב, ושל אלהים י"ג, הרי כ"ה וכנלע"ד.

ד) א"ש: גם זה אין לו הבנה כלל, ובודאי הוא טעות גמור, ואי איתמר הכי איתמר, יום

הגהות ומראה מקומות

י"ה: א' במלוי יודין כזה יו"ד ה"י, וא' במלוי אלפין כזה יו"ד ה"א, א' במלוי ההי"ן יו"ד ה"ה יעלו בגימטריא אמן. וב"פ אמן יעלו בגימטריא יעקב, והוא ב"פ שם אלהי"ם, עם עשר אותיות הפשוטים כנלע"ד.

ה) אעפ"י שהכתוב הוא באדנ"י הרב עשה היחוד בהוי"ה (היוס"ד ז"ל).

ו) היינו כ"ה ופ'.

ז) היינו י' וק"ה וס"ו הם קפ"א.

ח) בדפו"י כתוב כאן וו"ל א"ש עוד מצאתי כתוב בלשון הזה ואין לו הבנה.

ד) פירוש: שבשביל שנמצא באות ה' ג' מלויים שהם גימטריא אמ"ן, לכן הם מצטרפין גם כאן ב' המלויים של ה"י ה"א, ויהיה ב' פעמים אמן. א' ב"פ י"ה וב"פ יה"ה ה"א ה"י הרי אמ"ן. וג' מלויים של ה' הם ג"כ בגימטריא אמ"ן.

ה) הגה"ה א"ש כך מצאתי, ובודאי שנפל טעות קולמוס. והנלע"ד כי כך צ"ל כי ר"ת של ברוך אדני יום יום יעמס לנו הוא ס"ג ובכולל הוא ס"ד והנה כ"ח אותיות מלוי המלוי דהוי"ה דמ"ה עם ד' אותיותיה הם ל"ב, נשאר א"ל אחד והכולל. תחזור למנות הס"ד והם א"ל א"ל ב"פ עם ב' הכוללים והם ס"ד. וב"פ י"ה ע"ה הם א"ל, וג"פ

יוד בגימטריא כ', וב' ההי"ן הם ל"ו, וב' ווי"ן י"ב, וב' ההי"ן, ל"ו הם ק"ד, כנזכר. ותמימים, תקמ"ו. ב' אלהי"ם מלא ש'. ואחורים פשוטים, ר'. ונ"א של אלהי"ם והכולל. (ח) ינחל"ו, בגימטריא ק"ד, והם ב' הוי"ת דההי"ן ב"ן ב"ן, א' לז"א, וא' לנוקבא. טו"ב, בגי"י. והוא מלוי מ"ה, בלתי הב' אלפי"ן זולת האלף האחד ט) שהוא שורש השם. השם הוא מן תיבת טו"ב, בחלוף א"ת ב"ש נפ"ש, ועולה בגימטריא ת"ל, ה"פ אלהי"ם. אל"ף, אל"ף ה"א, אל"ף היא יוד, אל"ף היא יוד ה"א. י)

יחוד מ"ט

אל הנז"ל, גד גודד יגודנו יזוא יגד עקב, (בראשית מ"ט) ר"ת ל"ב נתיבות, ועם ע' של עקב הם ק"ב, שהם ג' מלוי דע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ו ל"ז י"ט. ואם תסיר ר"ת של ג"ד גודד יגודנו, ישאר ד' דוד גודנו, שהם בגימטריא פ"ז, שהם מ"ה ומ"ב שלו. גם אם תסיר ר"ת מן והוא יגד עקב, ישאר הו"א ג"ד ק"ב, והם בגימטריא קכ"א. והם ק"ך צירופים שבשם אלהי"ם, עם כללותן. גודד בגימטריא טו"ב, וי"ז, ועם יגודנו שהוא בגי"י ע"ט, הם צ"ו עלמין, כמנין א"ל אדנ"י. והוא יגד ל"ה, יוד הי במלוי יודי"ן. עק"ב, בגי"

זה מזה, הרי גר"ד. וכל הפסוק הוא בתמר, שהם ש"ך דינים של ז"א, וש"ך של נוקביה, ושני כוללים. השם מן לנ"ו בחילוף א"ת ב"ש כ"ף, בגימטריא ק"ט שהוא ס"ג ומ"ה והכולל. (י)

יחוד מ"ח

אל הנז"ל, כבוד חכמים ינחלו, (משלי ג') ר"ת כ' ח' י', הם ב' מלויים של מ"ה י"ט י"ט. א ברישא, וא' בגופא. גם ר"ת ותמימים ינחלו טוב, (שם כ"ח) הוא ו' י' ט', בגי"י כ"ה. אהי"ה וד' אותיותיו, והיא י"ב אותיות אדני, לרחל. וי"ג אותיות אלהי"ם, ללאה. וס"ת כבוד חכמים ינחלו, הוא ד' מ' ו'. והוא שם י"ה בפשוטו י"ה. במלוי דיודי"ן יוד ה"י ל"ה, הרי ג'. וס"ת ותמימים ינחלו טובי הוא מו"ב הוא מ"ח. ומילוי מ"ה ואהי"ה וכן אחורים דאהי"ה. (י)

כבוד, בגימטריא ל"ב נתיבות. חכמים, בגימטריא קי"ח. כבוד חכמי"ם, בגימטריא ק"ן והם ק"ן נהורין דז"א, שלוקח מן הש"ע נהורין דא"א. גם קי"ח הנזכר, הם ע"ב מ"ה והכולל. ינחל"ו, בגימטריא ק"ד, והוא הוי"ה דההי"ן, מצויירת כל הההי"ן בציור ג' ווי"ן כל ה', הרי

הגהה

אחורים דאהי"ה הוא מ"ד, ועם ד' אותיות הם מ"ח. (ח) א"ש: גם זה צ"ל בודאי, כי מלת ותמימים בגימטריא תקמ"ו, ולכן נראה לע"ד להגיה כך, אלהי"ם דיודי"ן ש', ואחורים פשוטים, ר', הרי ת"ק, ומ"ו היא הוי"ה דמ"ה והכולל, כנלע"ד.

הגהות ומראה מקומות

ד"ה ונבאר. תע"ס שיעור ו' בלוח התשובות תשובה א'. (י) צ"ל אלף ה"א יוד ה"א.

ט) ע"ח ח"ב שער מ"ן ומ"ד דרוש ה' דף רל"ו ד"ה וצריך לבאר. שער מאמרי רז"ל במסכת חגיגה דף ד' ע"ב. שער הכוונות דרושי הפסח דרוש א'

ש'. והוי"ה דמ"ה. ואדנ"י ס"ה, ועם עשר אותיות הוי"ה דמ"ה הרי תי"ט (א"ש ע"ה).
בחירך, גימטריא ר"ם, והם אהי"ה דאלפי"ן קמ"ג, והוי"ה דס"ג, ואהי"ה פשוט, ושם אדנ"י, ואהי"ה ע"ה. (מ) (י) השם מן תיבת לראות, בחלוף א"ת ב"ש. כגתפא. (כ)

ב' שמות דאלהי"ם, ועם תיבת ג"ד, וע"ה הוא בגימטריא ק"ף, הם הו' שמות (כ) (ט) וס"ת של הפסוק של גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב, הוא אהי"ה. (א"ש) השם מן תיבת ג"ד במלואו, גִּימָלְ דָּלַת. והניקוד מן ר"ת של הפסוק עצמו

יחוד י

יחוד נ"א

אל הר"י שניאור.

יהו"ה לאורך ימים, ר"ת יל"י, והוא שם הב' משם בן ע"ב, דויסע ויבא ויט, וס"ת הכ"ם, בגימטריא אדנ"י. יהו"ה למבול י"שב ר"ת יל, וס"ת הל"ב, והוא מלוי הוי"ה דס"ג. נאוה 'קדש יהו"ה ר"ת גקי. גיהרות 'קולם ישאו ר"ת גקי, 'קולם ישאו גהרות ר"ת קין, לכלול שם אהי"ה קנ"א. השני ג) ס"ת הבל, לכלול ג"כ את הבל למעלה, (ל) וכל זה תכוין בקבלת שבת, במזמור שיר ליום השבת כגודע.

כתפלת י"ח דחול, ובברכת שומע תפלה, תזהר לומר שם וידוי, אבל חטאנו כגזכר בזהר (פרשת בלק קצ"ה ע"ב) ובמלת וקבל ברחמים וברצון. תכוין וקבל ברחמים שם אהי"ה, חוץ מה ס), ק"ל, והשם בשתיים הם קבל. וקבל ברחמים, ק"ב, ג' מלוי ע"ב ס"ג מ"ה שהם

אל הנו"ל, לראות 'בטובת 'בחוריק, (תהלים ק"ו) ר"ת ל"ד אותיות מלוי המלוי של אדנ"י, כזה: אל"ף למ"ד פ"א, דל"ת למ"ד ת"ו, גו"ן וא"ו גו"ן, יו"ד וא"ו דל"ת. ס"ת תת"ך, ב"פ ת"י ת"י. קדוש קדוש, והיא הוי"ה דיודי"ן, שיש בה ד' יודי"ן, כל אחד כלולה מעשר. (ל) הם ת"י, עם עשר אותיות המלוי, נשאר מן ההוי"ה הגז' אות ה' וב' ווי"ן, בגי טו"ב. הגה הם ב' הוי"ת ל"ד. ומלוי ההוי"ה דע"ב היא מ"ו. תסיר כ"ח אותיות נשאר י"ח, והוא טוב עם מלה. וזה בשתי הוי"ת דיודי"ן שאמרנו. גם תת"ך בגימטריא עשר הוי"ת דע"ב דיודי"ן הם תש"ך, ועם ק' אותיות שבהם הרי תת"ך. לראות, בגימטריא תרל"ז, והם ב' הוי"ת בחלוף א"ת ב"ש מצפ"ץ מצפ"ף והם ת"ר, ומלוי ס"ג הוא ל"ז. וכן עי"ן ופ"ה הם בגי רט"ו, ואלהי"ם פשוט ומלא ביודי"ן, עולה בגי לשו"ן, סך הכל ת"ר, והל"ז מן מלוי ס"ג. בטובת, בגימטריא תי"ט. והגה אלהי"ם דיודי"ן

הגה ה

(כ) א"ש: גם הנקודות הג' הראשונות גלע"ד שהם מתיבת דלראות, אמנם השתיים האחרונות לא ידעתי מהיכן הם.
(ל) א"ש: גם זה גלע"ד יש שבוש בכתיבה

(ט) א"ש: גלע"ד הם הו' שמות הוי"ה, והם קפ"ב, והם ק"ף הגזכר, ע"ה של תיבת עקב, וע"ה של תיבת גד.
(י) א"ש: הרי החשבון הזה הוא מיותר.

הגהות ומראה מקומות

הפשוטות הם ר"י ואהי"ה כ"א וד' אותיות אדנ"י פשוט וד' אותיות אהי"ה ע"ה הרי ר"מ.

(ג) ר"ל כוונה שנית של ס"ת הוי"ה למבול ישב.

(ס) צ"ל מה' ר"ל חוץ מה' אחרונה של השם.

כזה: אל"ף ה"א יו"ד א' שגימטריא מנין וקבל.

(כ) עיין בספר הלקוטים וזאת הברכה בפסוק ולגד אמר.

(ל) עיין לעיל דף כ"ח ד"ה והנה הקליפה.

(מ) היינו קמ"ג וס"ג עם ד' אותיות הוי"ה

שער רוח הקדש

קפה

יזעם ד' (שונגים, ר"ת בגימטריא שד"י. יזעם
 'שונגים אל 'תתערב, (משלי כ"ד) ר"ת בגי'
 תש"ז, ועם האותיות ה) עולה תש"ך שהם
 עשר הוי"ו"ת דע"ב דיודי"ן. (ג) ותכוין להמשיך
 מן ט' הוי"ו"ת, שבט' ספירות המלכות וכלם
 ממלוי יודי"ן, אל ספירת המלכות התחתונה,
 שעולה הוי"ה שלה ע"ב, ויהיו תש"ך. ואלו
 הט' הוי"ו"ת דע"ב, הם בגימטריא ג"פ רי"ו.
 שהוא בגימטריא ירא"ה, רי"ו מימין, ורי"ו
 משמאל, ורי"ו באמצע. גם ימשיך שם אהי"ה
 ושם שד"י הרמוזים למעלה, וימשיכם במלכות.
 ובוה יועיל להמשיך האדם עליו יראת ה', אם
 יכוין תמיד בוה.

יחוד נ"ו

אל הנו"ל, יזשמת יסכין בלועך, (שם כ"ג)
 ר"ת חיים, שהוא אהי"ה יהו"ה אהי"ה. בעל
 נפש, (שם) ד"ת הוי"ה דב"ן. סכין, בגימטריא
 ק"מ. והוא מלוי אהי"ה דיודי"ן. (ו) בלועך, בגי'
 קכ"ח. והוא מלוי אהי"ה דההי"ן. (א"ש ע"ה)
 וב' מלויים הנו"ו והם ק"מ וק"ל, הם בגימטריא
 ער. ק"מ עם המלה, בגימטריא צאן, והצאן
 שחיטתם בשני סימנים קנה ושט. וושט עם
 המלה בגימטריא שכ"ב, שכנגד מצפ"ץ, וכ"ב
 כנגד כ"ב אותיות הנמשכות מן בינה.

ואו. ה' ינד. יוד ואו דלת. הא אלה. ואן אלה.
 ואו. הא אלה. אדני אדני ק) אינו נדיא אלה. למד
 ה' יוד קס.

ד חן. על אינו מזונות ד) א' יקנה. אלה.
 למד פה. דלת למד סג. גון, ואן גון. יוד ואן
 דלת. יוד ואן דלת, ה' ה' ה', ואן ואן ה' ה'
 קמוכן. (ש) והכינו ת) את אשר יביאו. אהיה אהיה
 אהיה. בנועם יוד ה' ואן ה'. א' א' א' א'
 כס יי' יי' יי' יי' א' א' א' א' אלו הם היודי"ן
 והאלפי"ן שיש בדי הוי"ו"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ה עין יוד. יוד קא. יוד קא ואו. יוד הא
 ואן קא. א) לף ה' וד ה' ב) יקנה יהוה יהוה
 יהוה יהוה ג) אלה. ה' יוד ה'. אלה. הא יוד
 הא. אלה ה' יוד קא ג"פ מ"ב (גימטריא) קכ"ו.
 אדני אדני אדני יהו.

(ו) פה. נד. וד א' א' א' וד א' א' א'.
 יוד הא ואן. יהו. יוד הא ואן. יהו. יוד ה'
 ון. יוד ה' ון. אלה. למד ה' יוד קס. אלה. למד
 הא יוד קס. אלה. למד ה' יוד קס.

יחוד נ"ה

להר"א הלוי.

ירא את יהוה אהי"ה. 'בני יזמלך

ה ג ה

(ג) א"ש: ויתירים ב' כוללים.

הגהות ומראה מקומות

ג) חמש היות גימטריא ק"ל כמספר עי"ן.
 ד) בפסוק כתוב עם בלי ו' ובמסכת סוטה כב.
 מביא פסוק זה עם ו' וכן במפרשים. ונראה שיש
 מסורה ועם בר'.
 ה) עיין בשער רוח הקודש משנת התרל"ד ויש
 כמה נוסחאות ביחוד זה.
 ו) שער המצות פרשת ראה. טעמי המצות ראה.
 ספר עולת תמיד דף קמ"ד ד"ה כונת השחיטה.

ק) ר"ל ב"פ כ"ח עם שני שמות אדני גימ'
 חן.
 ר) למי שאין לו מזונות מועיל יחוד זה.
 ש) שם זה יוצא מאותיות המאוחרות של שם
 אלהי"ם.
 ת) גימטריא ב' שמות א"ל אדני ע"ה.
 א) גימטריא עי"ן.
 ב) מלוי שם קנ"א ובגימטריא עי"ן.

שער רוח הקדש

יחוד נ"ז

מן אלהי"ם שהוא בינה, אל הקליפה הנקראת ע"ש, שהיו נאחזות באותיות ו"ה שהם זו"ן, והיו בתחלה עושי"ה ועתה יחזרו שעו"ה, ויותכו וימסו מפני האש. וז"ס פסוק הרים כדונג נמסו (תהלים צ"ז).

אל הנז"ל, אותך יקויתי כל היום, (תהלים כ"ה) ר"ת ככ"ו, שהם אחוריים פשוטים של אדנ"י. ויכוין בג"פ מ"ב אותיות שיש בג' הויו"ת ע"ב ס"ג מ"ה, שהם ג"כ בגימטריא ככ"ו. ויכוין להמשיכם אל האחורים הנז', שהם במלכות להמתיקם.

יחוד ס

אל הר"א די וידאש ז"ל.

יו"ד פעמים ה"י בגימטריא ש'. יו"ד פעמים ה"ה הם ר'. חבור שניהם ביושר הנז' כזה: **יְיִוֹדֵד הַהֵינֵה יְיִוֹדֵד הַהֵינֵה** ולמפרע (גימטריא) אלף, צבאות צבאות. א, אל, אלה, אלהי, אלהים. אלף, אלף למד, אלף למד הה, אלף למד הה יוד, אלף למד הה יוד מס. **שָׁבָא שָׁוֵן קֵיֵת אֶלֶף**, (גימטריא) תתפ"ג **וְדָ קָן וְאָן קָן. וְדָ קָן וְוָ קָן** קי"ז עם ב' הכוללים (גימטריא) אלף כדלעיל.

יחוד נ"ח

אל הנז"ל. יאל ישוב דרך נכלם (תהלים ע"ד) ר"ת אדנ"י וס"ת יאהדונה"י ע"ה. ישוב, בגימטריא שי"ח, שהם ר"ת ישם יחס יפת, שהם נה"י. גם אלהי"ם ביודי"ן בגימטריא ש' וי"ג אותיותיו של המילוי וה' אותיות פשוטות הם ח"י. ותכוין ליקח ממנו ח"י אותיותיו, ותמשיך ממנו דרך היסוד אל המלכות.

יחוד ס"א

אל הנז"ל. איך אתנך אפרים אמגנך ישראל (הושע י"א) **תְּמַלֵּךְ רֵת ד' אלפי"ן** בגי' תמ"ד, (ע"ב מ"ד קי"ד) ועם י' של ישראל, ו) ה"ע גימ' ת"ה, שהם אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, (ס) וס"ת של איך אתנך אפרים אמגנך ישראל הם ק"ל, שהם ה' הויו"ת, להמשיכם לנוקבא דזעיר. גם הם ב"פ אדנ"י, אחד ללאה ואחד לרחל. איך, בגימטריא א"ל, אתנך, בגימטריא ע"ת והכולל. והם י"פ יהוה וי"פ אהי"ה, ההויו"ת לזעיר, והאהי"ה ללאה.

יחוד נ"ט

אל הנז"ל, עושה גדולות עד אין חקר. (איוב ט') עושי"ה, הם אותיות ש"ע ו"ה. והוא כי ש"ע נהורין הם, אר"ך בא"א, וק"ן הם בז"א, והם ש"ע נהורין דבתרין תפוחין מכאן ומכאן. ותכוין להמשיכם לזו"ן, שהם אותיות ו"ה שבעושה, ועיי"כ יוסרו ויובדלו מהם הקליפות הנקראים ע"ש שבעושה. ותכוין להסירם ע"י האש באופן זה, כי אלהי"ם דיודי"ן ע"ה הוא בגימטריא אש, ותכוין להמשיך אש

הגהה

(ס) א"ש: לא הבנתי זה מהו, שמא צ"ל לא הבנתי, ואפ"ה אם היה אומר ע"ב מ"ב תמיד במקום תמל, ועוד מ"ש ע"ב מ"ד קי"ד קי"ד, הוה אתי שפיר.

הנהגות ומראה מקומות

(ז) צ"ל תנ"ה ע"ה. עיין ע"ח ח"ב שער לאה ורחל פרק א'. ספר הלקוטים הושע סימן י"א. שער הכוונות דרושי ק"ש דרוש ו'.

הוא צבאות, והוא משלים עם הנצח שהוא צבאות אחד, ועם ההוד צבאות אחד, באופן שעולים ת"ק ות"ק, והם ג' אלפים משל. והיה שירו חמשה ואלף (מלכים א' ה') שהם ה' אותיות צבאות והאלף חשבונו ת"ק ות"ק כנוכר (לעיל ביחוד ס') ויכוין למשוך מן צבאות שהוא תק"ה, ולכוין בו שכלו נקוד בקמ"ץ עם כללות האחד החסר כנו"ל, וכללות הה' אותיות, לשם אבגית"ץ העולה תק"ו. ויכוין כי הנקוד עולה יב"ק כמנין אל"ף עם הכולל כזה: אָבְגִיתֶץ. (ע) הנקוד הוא קי"ב, שהוא הוי"ו אלהי"ם, ית"ץ הוא ת"ק כמנין צבאות. וה' בה' אותיות מן צבאות. הוא מן אב"ג הוא ה' ואלף. ויאמר פסוק יהו"ה חפץ למען יצדקו יגדיל תורה ויאדיר (ישעיה מ"ב) ר"ת ית"ץ יו"ד ה"י וא"ו ה"י. יאהדונה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. מלוי הוא מ"ו. אלה"י מ"ו. יו"ד ה"א וא"ו ה"א, מלוי הוא י"ט עם ע"ג צ"ב. ג' אהי"ה, א' דיודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן. בכל יום להתבודד חצי שעה, לחשוב באהבת השי"ת. ובפרט ביום א' בשבוע. ביום ב' יראה. ביום ג' תורה באהבה ויראה. וכן ביום א' כונת הלב. ביום ב' דבור. ביום ג' מעשה. להתרחק מן הכעס. ובפרט מאנשי הבית. להתרחק מן השבועה תכלית הריחוק. להזהר בתפילין כראוי. בקור חולים. מזווה. להזהיר לבני ביתו על שמירת שבת כראוי בע"ש. וכל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפש וכו' (שבת נ"ד). על הזכירה אותו השם שכתבנו לעיל ט) ויכוין בו בבקר בכל יום. ובשבת במוסף כשאומר איה מקום כבודו להעריצו. ראה נא בענינו, ר"ת נר"ב.

אפרים, (גימטריא) של"א, ש' מצפ"ץ ול"א הם א"ל, מצפ"ץ ללאה, וא"ל (יהו"ה) לו"א. אמגנ"ך, בגימטריא קי"ד, והם הוי"ו דע"ב דיודי"ן, ומ"ב אותיותיו. וגם הוא ג"פ א"ל ושם אהי"ה. ישראל, יו"ד פעמים ה"י הם ש'. יו"ד פעמים ה"ה הם ר', יו"ד ה"א הם כ"ו, י"ה ט"ו, הרי ישראל, כמבואר אצלנו בשער התפלה בפסוק שמע ישראל, והנה סוד י"ה הפשוט, הוא סוד לאה, הנקראת ד' שבאחור, קשר של תפילין של ראש. ו)

יחד ס"ב

אל הנו"ל

צָבָאוֹת. צבא אות י'. צבא ג"פ א"ל שהם מגן. י' עם צבא, הם ק"ג, ע"ג ויהו"ה וד' אותיותיו ז) השם הזה של ד' אותיות בגבורה. צבאות הוא היסוד, מושך ששה יודי"ן מן ס"ג, ויהו"ה (דע"ב) והם ו"ק. עוד היסוד עולה דרך קו אמצעי, ומושך מן הימין מוח אחד מלוי יודי"ן מ"ו. ומן השמאל מוח ב', אלהי. מ"ו ואלה"י הם צ"ב בפנים דאריך, ע"ג וי"ט שהוא מלוי הוי"ו דמ"ה הרי הם צ"ב, מימין צ"ב, ומשמאל צ"ב. גם יכוין שהיסוד לוקח מן בינה כ"ב אותיות, בסוד אור ישר. והיסוד גותן אל המלכות ת' שהיא לוקחתם למפרע בסוד תשר"ק. וזהו א' ות' שיש בשם צבאות. גם בשם צבאות נרשם אותיות ת"ו דאיהו תמים דעות כנוכר באדרת נשא במוחא דעתיקא ע"ש, ת"ו בגימטריא שצ"ב וח' אותיות שם יאהדונה"י והוא"ו הם ו' אותיות אהדונה"ח) שהוא היסוד העומד בין שתי היודי"ן. היסוד

הגהה

(ע) א"ש: הכונה היא שיש בו ט' נקודות של ג' סגו"ל וחול"ם א' הם ק', וב' פת"ח הרי יב"ק.

הגהות ומראה מקומות

- ה) רע"מ פנחס אות ר"א בסולם ד"ה פידוש.
- ז) היינו שם ס"ג עם עשר אותיותיו ע"ג ושם הוי"ו ד' אותיות השם ביחד הם ק"ג.
- ט) עיין לעיל דף פ"ו טור א' ד"ה יחד אחד מועיל.

פ"ה) ר"ת אמת. ועם אמת הנזכר בפסוק הרי ב"פ אמ"ת, והם בגימטריא תתפ"ב, ותוסיף עליהם הוי"ה דע"ב ומ"ה, יעלו בגימטריא אלף ע"ה. והם סוד עולם הבריאה, הנקרא אלף עלמין, בסוד האלף לך שלמה. יצדק משמים 'נשקף ר"ת צ"ו, שהוא א"ל אדנ"י שהוא בעולם העשיה כנודע. וס"ת בגימטריא ר"כ. וס"ת אמת' מארץ תצמח' ע"ה הוא צבאות, שהוא ע"ה ת"ק, בסוד מהלך עץ חיים ת"ק שנה. (י) והכוונה היא, כי בא"א יש שע"ה נהורין, שהם ב"פ אלף למד, אלף למד במלויהם בתרין תפוחין קדישין, הרי ש"ע. ועם אות ה' דבנוקבא דחוטמא באמצעיתא הרי שע"ה, ומהם יורדים נ"ו אורות בסוד א"ל יהו"ה לז"א, שהוא סוד עולם היצירה. בשארם למעלה שי"ח אורות, תמשיך עוד מהם מעולם האלף ר"ך אורות לת"ת, הנקרא עץ חיים שהוא מהלך ת"ק, לצדק שהיא אדנ"י שבעולם העשיה דביה צ"ו עלמין כמספר א"ל אדנ"י.

יחוד ס"ו

אל הנז"ל. פות"ח א"ת ידיך, ר"ת יהו"ה אדנ"י, וס"ת חת"ך מחולף בא"ת ב"ש, הוא סא"ל, והוא ג"כ בגימטריא יהו"ה אדנ"י. לכל 'חי רצון ר"ת רחל שהוא ב"פ דמעה, שאליהם נרמו בזוהר (שמות י"ח ע"א) באומרו דאחית תרין דמעין לגו ימא רבא, והם ב' כחות הדין. וצריך לכוין למתקם במלת רצון, שהוא סוד אהי"ה דיודי"ן קס"א. וההוי"ה שהיא בגימטריא מקו"ם. כנודע סך שניהם שמ"ז. אמר הכותב חיים, עיין בשער התפלות בפסוק זה, ושם קבלתי באופן אחר, והוא, כי רצון הוא פנים דאהי"ה דיודי"ן קס"א, ואחרים דהוי"ה דיודי"ן

ובקרוב אל הנזכר מצאתי כתוב זה: ג' אלפים משל חמשה ואלף שפ"ץ. צבאות כלו קמ"ץ צבא מגן אות י' מאה אלף י"ב יהו"ה אלהי"ם. ט) אַבְנֵי־מֶזֶן משם צבאות. ק"מ ק"ל קכ"ב, הם ג' מלויי אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן. הוי"ה דס"ג ועשר אותיותיה הם ע"ג. ומלוי מ"ה הוא י"ט. ושניהם הם צ"ב. בתרין תפוחין שבפנים דאריך ע"ג וי"ט צ"ב. ואמר אי אלהימ"ו (דברים ל"ב) בגימטריא צ"ב. אב"ג חמשה ואל"ף. קס"א קנ"א קמ"ג, מלוי ג' אהי"ה וח' אותיות.

יחוד ס"ג

אל הנז"ל. מגן בגי' ג' פעמים א"ל. טוב להישייר ההרהור. וז"ס אנכי מגן לך (בראשית ט"ו, הנאמר באברהם.

יחוד ס"ד

להר"מ יונה ז"ל.

אמת קנה ואל תמכור (משלי כ"ג). אמ"ת כ"א פעמים אהי"ה. קנ"ה ע"ה יוסף, ויוסף בגימטריא ג' הוי"ת דב"ן. וא"ל, בגימטריא ל"ו, והוא מלוי דהוי"ה דס"ג. תמכור עם ה' אותיותיו תרע"א, והוא בגי' אדנ"י במלואו. ויכוין להעלות כל הנז"ל אל אמת שהוא אהי"ה פעמים אהי"ה.

יחוד ס"ה

אל הנז"ל. 'אמת מארץ תצמח, (תהלים

הגהות ומראה מקומות

ת"ז תקון י"ט לה. תכ"ב סז: תס"ט סוף דף קבו: שער מאמרי רז"ל ל"ד ט"ב. שם דף מ"ט ט"ב ד"ה והנה ידענו.

ט) צ"ל אלף ע"ה יק"ב הוי"ה אלהי"ם. (י) זהר ח"א יח. לה. עח: ח"ב קמה: ירושלמי ברכות פ"א ה"א ד'. מד"ר בראשית פרשה ט"ו ו'.

כ"ז) אח"ת היא הבחינה הפנימית שבמלכות, שהיא נקראת י' ועליה אני מבקש ומתפלל, שתבנה ותעשה אות ה'. וז"ש אותה אבקש, ר"ל: אות ה' אבקש. ואחר שנעשת אות ה', עוד אני מבקש שתבנה יותר, ותעשה הוי"ה אחת דההי"ן דב"ן. ואז תהיה נקרא בית יהוה. לפי שהוי"ה זו הם ב' הוי"ות כפולות, א' בפשוט וא' במלוי, ונמצאת הוי"ה שנית נעשת בית להוי"ה א', וז"ש שבתי בבית יהוה וגו'. לחזות בנעם ה', נע"ם, בגימטריא אהי"ה דיודי"ן, שהוא בינה. (א"ש ע"ה) ולבקר בהיכלו, הנה הוי"ה דס"ג ועשר אותיותיהם הם ע"ג, כמספר בהיכלו והוא ג"כ בינה כנודע.

יחוד ע

אל הנז"ל. ילך אמר לבי 'בקשו פני (שם) ר"ת בגימטריא הוי"ה דס"ג, 'פני את ר"ת כס"א. 'פניך יהו"ה אבקש ר"ת צ"א, יהו"ה אדנ"י. עוד יש ב"פ כס"א, לפי שהם ב' כסאות ושתי חיות ששמים ישראל, והם יש"ס וישראל זוטא.

יחוד ע"א

אל הנז"ל. ימה רבו מעשיך, (תהלים ק"ד) ר"ת בגימטריא פ"ר, כמנין מנצפך. וס"ת א"ל. מה במלואו מ"ם ה"א. והוא בגימטריא אלהי"ם. (ק)

הגהה

(פ) א"ש: עיין בשער ו' כ) בכוננת פסוק זה באורך.
(צ) א"ש: ע"ה, אשה לא נזכר, ונלע"ד

הנהות ומראה מקומות

כ) בשער הכוננות ענין תפילת השחר דרוש א' דף קיב ט"א ד"ה גם ס"ת.
ל) אד"ר נשא קלב. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ר"ו מן ד"ה ועתה נראה. מבו"ש ש"ג ח"ב פט"ו.
ט"ב בפסוק זה. ע"ה ח"א שער א"א פ"ג.

קפ"ר. י' פעמים י'. ה' פעמים ה'. ו' פעמים ו'. ה' פעמים ה'. בגימטריא מקו"ם. (פ)

יחוד ס"ז

אל הנז"ל. עולת תמיד העשויה (במדבר כ"ח). עולת, בגימטריא אבגית"ץ. תמיד, בגי' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן. (א"ש ע"ה) העשיה הם ש"ץ נימין שיש בתיקונא קדמאה הנקרא א"ל דבדיקנא קדישא ל). בהר, בגי' אור, והם ב' חלקי הת"ת. סינ"י, בגימטריא ק"ל, והם אחורים דהוי"ה דמ"ה. לריח, בגי' רמ"ח. ניהח, בגימטריא הוי"ה דע"ב וד' אותיותיה. ליהוה, בגימטריא א"ל יהוה. (צ)

יחוד ס"ח

אל הנז"ל. דבקה נפשי אחרוך, (תהלים ס"ג) דבקה בתלוף א"ת ב"ש קשד"צ, והוא בגימטריא צת"ג (א"ש ע"ה) גם הוא בגימטריא אגת"ץ מ) ועם מלת ב"י שהיא ראש חצי האחרון של הפסוק ע"ה הרי אבגית"ץ, שהוא ראש הגבורות שבנוקבא דז"א. דבקה נפשי אחרוך, ר"ת דג"א, ועם י' של בי הרי אדנ"י. י' יתמכה ימינך, ר"ת בתי. ג)

יחוד ס"ט

אל הנז"ל. אחת שאלתי מאת יהו"ה, (שם)

יחוד ע"ב

לֶסְ לֶמֶד טוּ יוֹד וַיֵּן, לֶסְ לֶמֶד טוּ יוֹד וַיֵּן, לֶסְ
 לֶסְ לֶמֶד לֶסְ לֶמֶד טוּ. הַ הַי יוֹד יוֹד וַיֵּן דְּלֶסְ
 י יוֹד וַיֵּן דְּלֶסְ, וַיֵּן יוֹד וַיֵּן, דְּלֶסְ לֶמֶד טוּ. הַ
 הַי יוֹד, יוֹד וַיֵּן דְּלֶסְ.

אח"ד נב"ל צריך (לכוין) פ"ב הוי"ה
 דיודי"ן ועשר אותיותיה הם פ"ב. רגל פ"ר.
 ע' שנה.

יחוד ע"ד

אל הנז"ל, וכבר נכתב למעלה (ס) וז"ל,
 והוא תבור ושלוב משמות ההויה של ע"ב ס"ג
 וכו', וראיתי בו קצת שנויים וחזרתי להעתיקו
 פה, ע' שנה

יוד הי ויו הי. יוד הי ואו הי. יוד הא
 ואו הא. יוד הה וו הה. אלף הי יוד הי. אלף
 הא יוד הא. אלף הה יוד הה. (ע) ז"א. אלף
 למד פא, למד מס דלת, הי יוד, יוד ויו דלת,
 מס מס. אלף למד הי יוד מס. אלהים. נוקבא
 דז"א. אלף למד הי יוד מס, אלהים (פ) יה,
 יוד, יוד הא, יוד הא ואו, פה (צ) יוד הא ואו
 הי. אחהע גיכק דטלנת זססרץ בומף. (ק) יא
 ול דף הל ימ וד יפ וא הל ימ יד ומ דמ
 הד יל ות אה וי הי יו יד וי דו הד או וי
 או וד הל את ימ ומ דמ המ הא ול ופ הל
 המ אד לה פי הי יו יד ומ דמ הא יל אה
 לי פמ הא אל יפ ול דמ הד אה אי לי פו
 הד המ ימ וא דל הה הי מס כללות העשרה

הגהות ומראה מקומות

הששית של ו' דמילוי יו"ד, וצריכים לכוון בכל
 יום מן הע' ימים למספר א' מן השבעים.

(ק) שם ס"ג עם כ"ב אותיות הם ג"כ במספר
 פ"ה ומסירים י"ה מהם, ומתחילים לספור מבחי'
 הששית של ו' דמילוי יוד. וצריכים לכוין מספר
 א' ממספר ע' כל יום,

אל הנז"ל. כרם היה לשלמה בבעל המון,
 (שיר ח') ר"ת בגימטריא ס"ב, והם ב' שמות
 א"ל א"ל, א' לז"א וא' לנוקבא. וס"ת ק"ל
 בגימטריא עי"ן, יכוין להמשיך בחי' עיינין
 לנוקבא דז"א, מן המלוי של אהי"ה דההי"ן
 העולה ק"ל, כרם, בגימטריא ר"ס, והם עשר
 הויו"ת, ואם תוסיף עליו מלת הי"ה יהיה בגי'
 מנצפ"ך. לשלמה, בגימטריא ת"ה, שהם ד'
 יודי"ן דהויו"ה דע"ב, כל א' כלולה מעשר, הם
 ת', ועם ד' אותיות וע"ה הרי ת"ה. ויכוין
 להמתיק על ידיהם את מנצפ"ך הנוכח. וגם ת"ה
 הנוכח הם ה"פ אדנ"י, הם שכ"ה, ועם י"ה
 אדנ"י הרי ת"ה. בבעל המון, בגימטריא ר"ו
 (א"ש ע"ה) והם אחורים פשוטים דאלהים ר"ו
 עם ה' אותיותיו והכולל. ותכוין להמתיקם עי"
 ד' יודי"ן הנ"ל במלת לשלמה. והשם מתיבת
 כר"ס שהוא בא"ת ב"ש יג"ל והיקוד מן כרם
 היה לשלמה, והקריאה בתיקון מ"ג.

יחוד ע"ג

לה"ר גדליה.

י יוֹד וַיֵּן דְּלֶסְ, וַיֵּן יוֹד וַיֵּן, דְּלֶסְ לֶמֶד
 טוּ. הַ הַי יוֹד, יוֹד וַיֵּן דְּלֶסְ. וַיֵּן יוֹד וַיֵּן, יוֹד
 וַיֵּן דְּלֶסְ, וַיֵּן יוֹד וַיֵּן. הַ הַי יוֹד, יוֹד וַיֵּן דְּלֶסְ.
 אַחַד אָ, אֶלֶף. לֶמֶד פֶּא, לֶמֶד מַס. דְּלֶסְ. פֶּא
 אֶלֶף. לֶסְ לֶמֶד טוּ. יוֹד וַיֵּן, לֶסְ לֶמֶד טוּ יוֹד
 וַיֵּן, לֶסְ לֶמֶד טוּ יוֹד וַיֵּן, לֶסְ לֶמֶד טוּ יוֹד וַיֵּן.

(ס) עיין לעיל דף ל"ט בדפו"י.
 (ע) נמצא כאן ס"ט אותיות ומם סתומה של
 שם אלקים משלימים לע' והוא סוד ז"א.

(פ) בכל בחי' אלהים אלו יש ע' אותיות ומשלבים
 אותם עם הע' אותיות של הויו"ה ואהי"ה.
 (צ) מסירים מספר י"ה מן פ"ה ומתחילים מבחי'

קס"ג. ג) ערבית: 'מים' ו'שבועים' 'תמרים', ר"ת מות, קדוש, מו, ד) ויחנו שם על המים, ר"ת וְיָשְׁבּוּ, וְיָשְׁבּוּ, קפ"ד קפ"ד ואו י"ג תיקונין (ה) וגם ו' אותיות ושניים ואלף למד. ו)

שחרית: [נָתַן אָבְךָ נְתַן] ז) אל אדני שְׁלֹ-קָ, וְיָשְׁבּוּ, וְיָשְׁבּוּ, ח) שניהם בשבא פתח כל אות מהם, מִיָּאֵל וגד תרח ט) וקגיאל וקגיאל שחזיאל עפיאל הרט י) וס"ת כ) והם ל) נ"א מאדנ"י מהת, מ) ד' אלפ"ן מן ד' אהי"ה. מנחה: ממם נ) ק"ך צירופי אלהי"ם. ערבית: ומלם ס) אחורים דאיה מ"ד, ואחורים דהוי"ה ע"ב. ולל הכך מליו מרס הצר תרת מרנא מתשרקעו מתרשמט ושקבאץ ממר לשפר מטקקהע. ע)

הוי"ת ר) הרי ע' ש). י. יה יהו יהוה קנ"ד. ת) נד. וְיָשְׁבּוּ, וְיָשְׁבּוּ, אָבְךָ, אָבְךָ, חן יוד הא ואו הה.

אהיה טל חז
י"א י"ח חנה א)

יחוד ע"ה

למהר"י ארזין ז"ל.

שחרית: זיבאו אלימה' ושם (שמות ט"ז) ר"ת וְיָשְׁבּוּ אֵלֶיךָ לְמִיד ה' יו"ד מ"ם. ב) מנחה: שתיים יעשרה יעינות ר"ת שְׁשָׁעָה, ע"ב ק"ל ע"ב

הגהות ומראה מקומות

ואותיות השניים של ויחנו שם על המים. הם ק"כ וקפ"ה סך כולם עולה ושע"ה.

ז) ג' שמות אלו יוצאים מר"ת וא"ו של זיבאו אלימה ושם.

ח) ג' שמות אלו יוצאים מן שע"ע שהוא ר"ת שתיים עשרה עינות.

ט) ג' שמות אלו יוצאים מן תמ"ו שהוא ר"ת מים ושבועים תמרים.

י) ד' שמות אלו יוצאים מן ושע"ה שהוא ר"ת ויחנו שם על המים.

כ) כעת מפרש השמות היוצאים מס"ת של הפסוק.

ל) וה"ם הוא ס"ת של זיבאו אלימה ושם. והוא בגימטריא נ"א כמספר שם אדנ"י פשוט ומלא ומלא דמלא.

מ) מה"ת הוא ס"ת של שתיים עשרה עינות וה"ס ד' אלפ"ן מד' שמות אהי"ה שהם בגימטריא תמ"ד וע"ה מה"ת.

נ) ממ"ם הוא ס"ת מים ושבועים תמרים. ומשם זה יוצאים ק"כ צרופי שם אלקיים.

ס) ומל"ם הוא ס"ת של ויחנו שם על המים שבגימטריא קי"ו כמנין אחורים של שם אהי"ה פשוט, ואחורים של שם הוי"ה פשוט.

ע) אלו י"ג שמות יוצאים מ"ג אותיות של

ר) ד"ל כללות כל השמות ההוי"ת ואהי"ת ואלקיים.

ש) היינו ביום א' י"א וביום ב' ו"ל. וכן עד ע' יום. וכן ע' מט"ל דמ"ה. וע' מספר מ"ח של ס"ג וכ"ב אותיות.

ת) היינו קד"ם של אחוריים דב"ן עם י' אותיות של אחוריים פשוט.

א) נ"א חות. עיין בשער רוח הקודש ד"י משנת התרל"ד. וזה סימן אל היחוד אהי"ה י"א, ר"ל אהי"ה הוי"ה אלקים. וט"ל אותיות של עסמ"ב, וי"ח אותיות משם אלהי"ם פשוט ומלא, וח"ן משם ב"ן, וח"ן משם מ"ה במלוי ה' אחרונה בה' עם עשר אותיותיו.

ב) היינו י"ג אותיות של שם אלקים מלא בגימטריא וא"ו.

ג) צ"ל קס"ו. והיינו פשוט ואחוריים של שם ס"ג שהוא ע"ב קס"ו. ופשוט ואחורים של שם מ"ה שהוא ע"ב ק"ל, בגימטריא שע"ע.

ד) היינו מלוי שם ע"ב שבגימטריא מ"ו וקדוש יוצא מד' יוד"ן של שם ע"ב כל אחת כלולה מי עם י' אותיות דע"ב.

ה) היינו ב"פ אחוריים דע"ב קפ"ד קפ"ד עם י"ג תקוני דיקנא, עולים מספר ושעה.

ו) היינו שם ע"ב עם ד' אותיות הוא ע"ו

יחוד ע"ו פ)

שם ב' של כ"ב, הנקרא פסת"ם, הממשיך ש"ע נהורין, א) ומאיר אל תרין תפוחים. א"ל אלהיים יהוה, אלף הא יוד הא, יוד הי ויו הי, ע"ב, אלף דלת נון יוד, תרע"א. יהו יהו יהו יהו פ"ד. ושניהם ב) ג"פ ב"ן והם בגימטריא יוסף הכל תקי"ע. והוא שין דלת יוד יוסף, והוא תרע"א ברחמים ולכן צריך לקשר היו"ד ביד ולא להפרידו. ג)

יחוד ע"ז

אל הנז"ל, ארחץ בנקיון כפי וגו', (תהלים כ"ו) ארחץ ע"ה הוא ש' בגימטריא אלהים דיודי"ן. נקיון בגימטריא רי"ו הנעשה מס"ג, מ"ה, ואחורים ד) (א) כפי עם ג' אותיותיו, הוא בגימטריא אהי"ה יהו"ה אדנ"י והכולל. ואסובבה, בגימטריא יהו"ה, יוד הה וו הה, וד'

חיי"ם אהיה יהוה אהיה. יב"ק אהיה יהוה אדני. ושניהם (גימטריא) ק"פ, שהם ע"ב ס"ג מ"ה צ) גם אחוריים דע"ב וס"ג, יש בהם ח"י יודי"ן העולים ק"פ, גם להמשיך בכל אחד ואחד מן העשר שלו חיות וח"י ברכאן. כ"א פעמים יהוה (גימטריא) תקום, זהו מפני שיבה תקום, והדרת פני זקן, הוא יוסף עם הכולל, ולכן נקרא, בן זקונים, (מפני) שהוא א' פחות מן זקן, תקום והדרת לשיבה וכן לזקן, ק) וכן תמצא ליוסף בשניהם, ותקום בשניהם. ר)

נעם, אלף הי יוד הי. עב, יוד הי ויו הי. נעם, אלף הי יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ואו, יוד הא ואו, יוד הה וו, (גימטריא) מקום והוא אלף למד ש) וממנו נמשך ש"ע נהורין ת) והכל

הגהה

(א) א"ש: שהם ע"ב. גם א"ש הבית הוא שמוש.

הגהות ומראה מקומות

ובאחורים דס"ג שמונה יודי"ן כזה: יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וא"ו, יו"ד ה"י וא"ו ה"י. וביחד שמונה עשרה כמנין ק"פ.

ק) כי תקום והדרת נקרא למעלה מפני שיבה תקום והדרת. וכן למטה, תקום והדרת פני זקן. ר) להיות שמוחין דתפילין הם מוחין מקיפין מא"א ואו"א הנקראים זקנים, לכן צריך לכוון בהם המצוה של קימה והידור.

ש) עיין ע"ה ח"א שער א"א פי"א.

ת) כי ב"ם אלף למ"ד בגימטריא ש"ע.

א) שער הכוונות ענין תפילין דרוש ה' דף ס"ח ט"ב ד"ה ואח"כ בהניחך. ספר עולת תמיד דף פ"ה ד"ה ואח"כ תכוין.

ב) היינו ע"ב ופ"ד הם בגימטריא קנ"ו ג"ם ב"ן.

ג) כדי לחבר יסוד ומלכות יחד.

ד) היינו ס"ג ועשר אותיותיו, מ"ה וכ"ו, ורבוץ שם ב"ן הפשוט, הם רי"ו.

ס"ת הפסוק כולו: ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה עינות מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים.

פ) יחוד זה הוא מפורש בדרושי התפילין שער הכוונות דרוש א' וב' ובסוף דרוש ה'. וכן בספר עולת תמיד דף נ"ח עיי"ש כל ההמשך. ג' שמות אהי"ה הוי"ה אהי"ה, ח"ס תפילין של ראש, אהי"ה א', ח"ס כ"א אזכרות שבתפילין. הוי"ה ח"ס ד' פרשיות שהן המוחין ד' חו"ב חו"ג נגד ד' אותיות שם הוי"ה. אהי"ה ב', ח"ס ד' הבתים לבושי המוחין, וג' שמות אלו הם בגימטריא חיים בסוד הפסוק ה' עליהם יחיו. ובתפילין של יד ג' שמות אהי"ה הוי"ה אדנ"י, גימטריא יב"ק, אהי"ה ח"ס כ"א אזכרות, הוי"ה ח"ס ד' פרשיות ד' מוחין. אדנ"י ח"ס בית אחד. ושניהם חיים ויב"ק בגימטריא ק"פ כמנין ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה.

צ) כי באחוריים דע"ב יש עשר יודין כזה: יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י.

שער רוח הקדש

קצג

אותיותיו והכולל. מזבחך, (ע"ה) הוא בגימטריא יהו"ה רב"ן וכ"ו, לעורר מ"ן שבבינה, והכל ע"י ההוי"ה הנזכר בסוף פסוק הנזכר. וגם ההוי"ה הזאת הוא הוי"ה רב"ן כאמור. טוב לכוין זה בשעת הטבילה, וגם בסעודה המפסקת בנטילה ראשונה ואחרונה, גם יטבול י"ג טבילות ויכוין בג' שמות אהיה יהוה אדני כזה, הטבילה הא' להעלות א' אל י'. הב' להמשיך י' אל א',

הג' להמשיך א' אל יא. הר"ה להעלות ד' אל ה'. הח' להמשיך ה' אל ד'. הו' להמשיך ה' אל ה"ד, הו' להעלות נ' אל ו'. הח' להמשיך ו' אל נ'. הט' להמשיך י' אל ו"נ. הי' להעלות י' אל ה'. הי"א להמשיך ה' אל י". הי"ב להמשיך ה' אל ה"י. הי"ג לשלב ג' שמות הנז' כזה: איאההדיונההי ויכוין בי"ג תיקוני דיקנא. ויאמר מי אל כמוך וגו'. (מיכה, ז')

תושלב"ע ברדמו"ך בנל"ך ואע"י

שער רוח הקדש

קצה

ושבא קמץ: נ, נ, נ, נ, ותתעבד מרכבתא (ו) דא דאהייה תניינא, דתריסר תיקוני דיקנא דכללות, לתלת וויין דע"ב תניינא, דתריסר תיקוני דיקנא דכללות. ומה' בתראה דשם הוייה דע"ב תליתאה, יתמשך ה' נקודים, לדי' וויין בתראין דכללות כה"ג: נ, נ, נ, חלתא וויין קדמאין בנקוד פתח ושבא, ולוי' רביעאה פתח ושבא ושבא פתח, ותתעבד מרכבתא ו' דא דאהייה תליתאה, דתריסר תיקוני דיקנא דכללות, לג' וויין דע"ב תליתאה דתריסר תיקוני דכללות.

ויהי רעוא קדמך, דיתמשך מג' דד"ד, דג' שמהן הוייה, דע"ב ע"ב ע"ב, דבתליסר חיוורי דרישא עילאה, טעמים ליודין דתריסר נימין, דברישא תניינא דא"א, כה"ג: מד' קדמאה דשם הוייה דע"ב קדמאה, יתמשך ב' טעמים, פור גדול וזרקא, ד' זמנין לדי' (יודין) קדמאין:
 ויתמשך מד' תניינא שם הוייה דע"ב תניינא, טעם א' סגולתא, ד' זמנין, לדי' יודין תניינין:
 ויתמשך מד' תליתאה, דשם הוייה דע"ב תליתאה, טעם א' והיא קרני פרה:
 ד' זמנין, לדי' יודין תליתאין. ואלין תריסר נימין, דאתמשכין לנימא דתליסר, דאיהו כללות דתריסר נימין, דאתעבידו ג"כ תריסר נימין אחרנין. יהי רעוא קדמך, דיתגלון אוף הכי נהורא ושפעא מג' דד"ד כדלעיל, ויתעבידו כההוא דלעילא ממש:
 ויתמשך מג' דד"ד כדלעיל, ויתעבידו כההוא דלעילא ממש:

ויהי רעוא קדמך, דיתמשך שפע רב מהתלת ההין קדמאין, דבג' שמהן קדישין דהוייה דע"ב, דבתליסר חיוורתי דרישא עילאה גלגלתא דא"א, טעמים לוויין דתיקוני דיקנא כה"ג: מה' קדמאה דשם ע"ב קדמאה, יתמשך כה"ג לג' וויין קדמאין: שופר הולך ותביר לכל חד, ולוי' רביעאה שופר הולך ודרגא תביר, ויתעבד מרכבתא ו' דא דאהייה קדמאה, דבתריסר תיקוני דיקנא לג' וויין קדמאין דהוייה דע"ב קדמאה, דאתמשך מתליסר חיוורתי. ויתמשך מה' קדמאה דשם הוייה דע"ב תניינא

דא"א, נקודות לוויין דתיקוני דיקנא כה"ג: מה' קדמאה דשם ע"ב קדמאה, יתמשך חמש מיני נקודות, לארבע תיקונין קדמאין דדיקנא, כה"ג: תלתא וויין מנוקדים בשורק וחירק, (ובו' הרביעית שורק חירק חולם, כזה: וו וו וו) ותתעבד מרכבה ו' דא דאהייה קדמאה, לג' וויין קדמאין דבתריסר תיקוני דיקנא, פירוש: דהויה דע"ב קדמאה, דאתמשך מתליסר חיוורתי. ויתמשך מה' קדמאה דשם ע"ב תניינא, ה' מיני נקודות, לדי' תיקונין תניינין דדיקנא, כה"ג: לג' וויין קדמאין, דאינון מע"ב תניינא, מנוקדים פתח קמץ ג' זמנין, ולוי' רביעאה יתמשך נקודות פתח וקמץ ושבא פתח: נ, נ, נ, דבתריסר תיקונין דיקנא. ותתעבד מרכבה ו' דא דאהייה תניינא לג' וויין דהוייה דע"ב תניינא) דאתמשך מתליסר חיוורתי דגלגלתא, ויתמשך מה' קדמאה דשם הוייה דע"ב תליתאה, ה' נקודות, לדי' תיקונין בתראין דדיקנא כה"ג: לג' וויין קדמאין דאינון משם הוייה תליתאה, יתמשכו (נקודין) סגול ושבא סגול ג' זמנין, ולוי' רביעאה יתמשך נקודת סגול וסגול ושבא סגול: נ, נ, נ, ותתעבד מרכבתא ו' דא דאהייה תליתאה, (לג' וויין בתראין דהויה דע"ב תליתאה) דאתמשך מתליסר חיוורתי דגולגלתא דאריך.

ויהי רעוא קדמך, דיתמשך אוף הכי נהורא ושפעא מג' ההין בתראין, דבג' שמהן הוייה דע"ב, דבתליסר חיוורתי דגלגלתא דאריך. לתריסר וויין, דבמזלא תליסר דדיקנא דאריך, דאתקרי מימי קדם. דבה כללות תריסר תיקוני דיקנא קדמאין. נקודות כה"ג: מה' בתראה דשם הויה דע"ב קדמאה, יתמשכו ה' נקודות לדי' וויין קדמאין, דבתריסר תיקונים דכללות, לתלתא וויין קדמאין, נקודות צרי ושבא ג' זמנין, ולוי' רביעאה יתמשך נקודת צירי ושבא וקבוץ: נ, נ, נ, ותתעבד מרכבתא ו' דא דאהייה קדמאה, (לג' וויין דע"ב קדמאה) דתריסר תיקוני דיקנא דכללות. ויתמשך מה' בתראה דשם הוייה דע"ב תניינא, ה' נקודין, לדי' וויין תניינין דתריסר דכללות. לג' וויין קדמאין, נקודין קמץ ושבא תלתא זמנין. ולוי' רביעאה, קמץ ושבא

מהופך וסוף פסוק ורביע :ן ון ון ו ותתעבד
 מרכבתא ו' דא דאהי"ה תליתאה דתריסר תקוני
 דיקנא דכללות, לג' ווין דע"ב תליתאה, דתריסר
 תיקוני דיקנא דכללות.

ויהי רעוא קדמך, דתשע נימין מאינון
 תריסר נימין דאדכרנא בצלותא הדא, דאינון
 חפיין על אנפי אריך. ויסתלקון לצדדין עם
 פאות הזקן. ויתקשרון עם תיקונא קדמאה
 דדיקנא, דאקרי מי אל כמוך, ויאירו היודין
 דנימין בווי"ן דדיקנא, גקודה דיודין בגקודה
 דווי"ן. וטעמיהון (דיודין, דאינון) דכורין,
 יתחברון עם טעמי הווי"ן, דאינון נוקבין, וינהרו
 דא בדא.

ויהי רעוא קדמך, דיתמשך נהורא רבא
 מבינה דעתיק, דתמן בחי' אהי"ה, ובתוכה
 סתומה החכמה דעתיק, דהוא רדל"א עד מצחא
 דא"א, וע"י אותה ההארה רבא הנמשכת מבינה
 דעתיק, על מצחא, מתעורר ג"כ היסוד דעתיק,
 דהוא מבפנים ממצחא. ונפיק אורה רבא מבפנים
 לבר. ויתחברון תמן תרין אורות. מברא דמצחא
 דאריך. א) ומהתחברותם דתרין נהורין, אלין
 יפוק נהורא רבא מביניהון, ויתמשך לתתא
 במצחא דאו"א. דתמן אוף הכי שמא דאהי"ה,
 ויאיר אור רבא במצחא דו"א, לאכפיא הדינין,
 ויתנהירו עיינין דו"א מנהורא דא. וכדין יהון
 עיניו רוחצות בחלב. והדינין יתכפון תמן. וכדין
 יזקפון עיניו דו"א, ויסתכלו במצחא דאריך,
 לקבל נהורא דא. וכדין שם יהוה דא דו"א,
 ושם אדני' דנוקבא, יתחברון כחדא בסוד
 יאהדונהי. ומתמן יתמשך עלי אני פב"פ, ועל כל
 עמא דבית ישראל, נהורא רבא, ושפעא, וחכמה
 ובינה ודעת, ויראת ה', משמא דיהוה דברישא
 דו"א, ונשיג כל חכמת הקבלה, וסודות ורוי
 התורה, ובחי' נפשתינו על אמתתן אכי"ר.

אח"כ לסלק את החצונים שלא יתאחוזו

כה"ג, לד' תיקונים תניינין דדיקנא. לג' ווין
 קדמאין, תרי טעמי לכל חד, ולו' רביעאה מאריך
 ותרי טעמי כה"ג :ן ון ון ו ותתעבד
 מרכבתא ו' דא דאהי"ה תניינא דתריסר תיקוני
 דיקנא, לג' ווין דהוי"ה דע"ב תניינא, דאתמשך
 מתליסר חיוורתי דגלגלתא. ויתמשך מה' קדמאה
 דשם הוי"ה דע"ב תליתאה, כה"ג, לד' תקונים
 בתראין, לתלת ווין קדמאין, טרחא ואתנח לכל
 חד, ולו' רביעאה שבא געיא טרחא אתנח:
 ו ותתעבד מרכבתא ו' דא
 דאהי"ה תליתאה, דבתריסר תיקוני דיקנא דא"א.
 לג' ווין דהוי"ה דע"ב תליתאה, דאתמשך
 מתליסר חיוורתי דגלגלתא דאריך.

ויהי רעוא קדמך, דיתמשך אוף הכי נהורא
 ושפע, משלשה ההי"ן בתראין, דבג' שמהן
 הוי"ה דע"ב, דבתליסר חיוורתי דגלגלתא דאריך,
 לתריסר ווין דבמזלא תליסר, דדיקנא דאריך,
 דאתקרי מימי קדם, דבה כללות תריסר תקוני
 דיקנא קדמאין. טעמים כה"ג: מה' בתראה דשם
 הוי"ה דע"ב קדמאה, יתמשכון ה' מיני טעמים,
 לד' ווין קדמאין, דתריסר תיקונים דכללות. לג'
 ווין קדמאין, מקף ויתיב לכל חד, ולו' רביעאה
 ירח בן יומו ומקיף ויתיב: :ן ון ון ו
 ותתעבד מרכבתא ו' דא דאהי"ה קדמאה,
 דתריסר תיקוני דיקנא דכללות, לג' ווין דע"ב
 קדמאה, דתריסר תיקוני דיקנא דכללות. ויתמשך
 מה' בתראה דשם הוי"ה דע"ב תניינא, ה' מיני
 טעמים, לד' ווין תניינין, דתריסר דכללות,
 כה"ג: לג' ווין קדמאין, פסק וגעייא שבא לכל
 חד. ולו' רביעאה, פשטא ופסק וגעייא שבא
 כה"ג :ן ון ון ו ותתעבד מרכבתא ו' דא
 דאהי"ה תניינא דתריסר תיקוני דיקנא דכללות,
 (לג' ווין דע"ב תניינא דתריסר תיקוני דיקנא
 דכללות) ויתמשך מה' בתראה דשם הוי"ה דע"ב
 תליתאה, ה' מיני טעמים, לד' ווין בתראין
 דתריסר דכללות, כה"ג: לג' ווין קדמאין, שופר
 מהופך וסוף פסוק לכל חד, ולו' רביעאה, שופר

הגהות ומראה מקומות

(א) ע"ח שער א"א פרק ו'. תע"ס שיעור י"ג. אות צ"ז ועיי"ש באור פנימי ד"ה בינה דעתיק.

יתמהו. רעדה אחותם חיל כילודה. ועדת עריצים יקיפוני. נוסו לקולה, כי אמרו פן תבלעמו הארץ. ראוד מים אלהים ראוד מים יחילו אף ירגונו תהומות. (תהלים ע"ו) בכח שם היוצא מן ראשי תבות של הפסוק, ויאמר יְהוָה אל השטן יגער (כזה) יְאֵם. מנוקד כמו ניקוד של הפסוק שהוא שבא וסגול ופתח וחיריק אכ"ר.

אמר המעתיק, זה היחוד של הדיקנא, מקורו הוא בזה השער של היחודים, (ב) יחוד י"ו, אמנם כאן הוא מסודר בסדר תפלה נאה, כדי להקל על המייחד, וירוף ולא יכשל, והשם יצילנו משגיאות אכ"ר.

(א"ה זה התפלה נמצא בספר של הרב יס"ד ז"ל ולא ידענו של מי הוא עוד נמצא שם וז"ל סגולה וכו').

סגולה לנכפה ב"מ, יכתוב על מראה העשויה מברזל, הנקראת בערבי מראי"ת אלהנ"ד, שם אחד משמות ע"ב דויסע ויבא ויט, והוא שם מה"ש בלי ניקוד, ויראה לאדם הנכפה. וקודם שיראהו לו, יכה בעץ א' קטן של רמונים חמוצים על השם הנזכר, בפני הנכפה, ואחר כך יראה לו השם, ויכה בעוד שהוא מראה לו השם, ומיד ידבר עמו הרוח רע ב"מ.

קבלה שנמצא בכתבי האר"י ז"ל, חותם א' ובו אותיות, והם שוים מכל צד, באורך וברוחב ובאלכסון, מספר ארבעים. וסגולת היא לכותבו בקלף צבי, ולתלות על הקטנים שעדיין לא בא להם חולי אלגדר"י, ובע"ה עם חותם זה לא יחלה, ואם יחלה לא יזק וכן למגפה ב"מ, וזה תוארו:

הגהות ומראה מקומות
(ב) לעיל דף קכ"ו ט"א.

ביחוד זה שייחד, באיזה יחוד שיהיה, יעשה אחר שייחד. יחוד זה של אלקיים. וסגולתו היא שלא יתאחזו החיצונים. והרי הוא מיוסד לפניך כנוסח תפלה זו וזה נוסחה:

רבש"ע, הריני מכיין בבי' שמות אלהים, איש אל אחיו, אחד באחד יגשו, (כזה) אֱלֹהֵיִם אֲשֶׁר יַעֲלוּ בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת עֶקֶב. ועם מספר עשר אותיות יעלו במספר יעק"ב והם מנוקדים כולם בנקוד צירי. לבד מאות א' שצית הנקודה בסגול, ולבד מהממין הנקודים בפתח, אשר גם אלו הנקודות חמה יעלו למספר שם יעקב. וב"פ יעק"ב יעק"ב אלו של מספר ב' אלהים עם נקודות הכסף, הוא מספר השטן. תעז ירך הגבורה, בכח אלו השמות, להבריה כל צר ומשטין מעלי, חתום פי שטן ואל ישטין עלינו זעום בו וידום. והכריתם בהכרת רשעים. ותדחה מעלי ומעל כל עמך בית ישראל, כל המקטרגים וכל המשטינים, וכל מיני קליפות וכל החיצונים, שלא יבואו בקהל ה', ולא יקטרגו עלי. בעת אשר אני מייחד אורות העליונים, ולא יבלבלו ולא יטרידו אותי בעת ובעונה הזאת אשר אני מייחד אורותיך ושמותיך הקדושים. אנא אלהי, תזרם כמו דוה, צא תאמר להם. והרשעה כולה בעשן תכלה. ובני לביא יתפרדו, לאחוז בכנסות הארץ וינערו רשעים ממנה. כלה גרש תגרש עזוו המקטריגים, וכל הצרים המושלים ברשע חייליהם. יהיו כלא היו, יהיו כמוץ לפני רוח ומלאך ה' דוחה, בכח כוונתי. בשלוב ב' אלהים משולבים, ובכח נקודותיהם ומספריהם, כי הגה המלכים נועדו עברו יחדיו, משולבים אחד אל אחד, הקליפות יראו כן

מפתחות ספר שער רוח הקודש

אמר הצעיר שמואל בן הרב המחבר זלה"ה בראיתי כי אחרי בלותי היתה לי עדנה להתעדן בגן עדן ולאכול מעץ החיים ולשתות את מי הנהר הגדול נהר פרת העצומים והרבים, זקרתי ושתיתי מים צוננים ומתוקים, כל חיך אומר לי לי בסדר אשר סדרתי לפניך ותיקנתי סדר נאה ויאה בפתחי שערים והיה כל מבקש ה' יכנס בשער שהוא אשר לבו חפץ.

האמנם העיקר עדיין חסר מן הקרב הקרב אל משכן ה' כי לא ידע למצוא את אהבה היכן אהלו תקוע, או אצל מי הוא חונה, ולכן לעומת שבא כן ילך ומאומה אין בידו להיות כי מפתחות שכיות החמדה לא נמסרו בידו.

לכן אמרתי אני אל לבי לטרוח ולהכין ולמסור המפתחות ביד שלוחי דרחמנא, ויזכו משלחן גבוה כשלחן ערוך ומטה פרוסה על לחם הפנים פונים אל כל עבריהם ודברי תורה עניים במקומם ועשירים במקום אחר והיו למאורות ולאורות מנורה בדרום שלחן בצפון איש על דגלו יחנו ויהנו מאד בכוונים מכוונים למלאכת השמים בדבר דבור על אופניו בהיר ונהיר וצהיר וטהיר הוא המשביר בר לחם ומזון לגשמות לתת לכל שואל די מחסורו אשר יחסר לו מכריו ואומר: מאן בעי סם חיים.

טו ד

א ט דרוש א' יבואר בו ענין הנבואה, ורוה"ק מה ענינם, ומדרגתם

א יא סדר מדרגת הנביאים כפי מקום אחיזתם וכו'

א יג הקדמה אחת בענין הזקנים והשושפטים והנביאים ואנשי כנסת הגדולה

א יג הקדמה אחת בענין השגת הרב ז"ל בדפס האדם וכו'

א יג דרוש אחד נחמד מאד בענין חכמת הפרצוף ובענין ההשגה, ובענין זכוך נפש האדם

ב טו ובציור שם הויה לפניו, וכמה דרושים ואזהרות וצוויים, ידיעת הרב לקרוא לנפש האדם, ולדבר עמה כו'

א יז הכרה במצח האדם, גם כי הק' ברכות שבכל יום, הם גרמזים בכ"ב אותיות שבאלפא ביתא, והאדם נוצר מהם, גם להכיר האדם חטאו בציור ד' אותיות הויה לנגדו וכו'

א יח גם כל מצוה יש לה אות א'. האדם יש לו תרי"ג ניצוצות של נפשו ורוחו ונשמתו. גם ביום שבת, אין העונות מתגלים במצח האדם, וטומאת קרי גלויה לאדם. גם בענין השגת הרב זלה"ה, בענין מאמרי הזהר, ובחכמתו הנפלא בכמה מיני חכמות. גם השגה בציור ד' אותיות הויה כנו"ל ביתר שאת

שער רוח הקדש

קצט

לוח המפתחות

טור	דף	
ב	יט	השגה בריח ההדס בליל שבת, ובמוצש"ק. ושיפשוט האדם זרועותיו תמיד זכו. וסימן טוב להאדם כשמשתחוה כלב כנגדו בצאתו מפתח ביתו כו'. עוד בענין הכרת הפרצוף ובעינים ובשערות ובצפרנים
ב	כ	דרוש ב' בענין חכמת הכרת הפרצוף בפסוק ואחרי עורי נקפו זאת
א	כב	דרוש ג' בחכמת ידיעת צפצופי העופות וכו'
ב	כב	ענין השגת האדם בחכמה. ועליית נשמת האדם בלילה. והרצפה להנצל מקרי בלילה. וכוונת הבכיה והדמעה. כוונת התענית באורך, ומה היא מציאתו וכו'. עוד בכוונת התענית
ב	כג	ואין לערב תקון אחד בחבירו.
ב	כד	עוד כוונת התענית ויתבאר למה ג' ימים רצופים ולילותיהם הם נחשבים כמו מ' יום בלתי לילותיהם וכו'
א	כה	וגם יבואר תענית ב' ימים וב' לילות, הם רכ"ז יום
ב	כו	עוד כמה כוונת התענית, ומה יכוין בו האדם. וגם נתבאר שם מ"ש רו"ל האי צורבא מרבנן דמתענה כו'
א	כז	כוונת השק, מה עניינו, ומה יכוין בלבישתו
ב	כח	כוונת האפר, ונתינתו במצח במקום תפילין. טעם למה התפלה בדמעה היא מרובה יותר. כוונה לזכך נפש האדם ולצחצחה. אזהרה על הנזכר שלא להסתכל בהרוגים כו'
ב	כט	כוונה אחת גדולה לזכך נשמת האדם בג' תפלותיו
א	ל	כוונה אחרת ויחוד גדול בשם אלקים דיודי"ן בג' שמות אהי"ה לזכות האדם להדעת
ב-א	לא	כוונה בפסוק פקח עיניך וראה שוממותינו. כוונה בפסוק עיניך לנכה יביטו
ב	לא	הקדמה להודיע כי כ"ח מלאכים יוצאים מר"ת של הנקודות

לוח המפתחות

טו ד

ב לב כוונה לכיזן בו' ימי השבוע

מדות טובות אשר יתנהג האדם הרוצה להשיג השגה, ומדות רעות שיתרחק מהם ואלו פרטם, שיהיה שמה בעת שעושה מצוה, מדת העצבון, וגם מדת הכעס מגונה

א לג

ענין עסק התורה שתהיה לשמה, ותתנהג במדת הענוה, בשפלות ויראת חטא ויתרחק מגאווה מכעס מהקפדה מליצנות מלשון הרע

ב לד

תזהר בשמירת שבת, ובית הכנסת, גם זהירות בקימה אחר הצות לילה, ולומר מזמור הללויה אודה ה' וגו', וגם יתבאר כמה תנאים צריך למי שרוצה לזכות לקום לעסוק בתורה בחצי הלילה, ויתבאר שמי שניעור בלילה אחד שלימה ועוסק בתורה כל הלילה כלה ניצול מכרת אחד. גם צריך להזהר שלא לבטל בכל יום הקביעות מקרא משנה תלמוד וקבלה

ב לד

טוב לדור בבית שיש בו חלונות פתוחות נגד השמים. זהירות בענין ההלכה. אזהרה גדולה לענין השגה, הטבילה. וגם יתבאר כוונת הטבילה, וענין מ' סאה

ב לה

גם צריך לענין השגה, שלא ישיח שיחה בטילה, ויקום בחצי הלילה, וילמוד בזוהר כמה עלים בדרך קביעות לבד כמה פעמים. ויבכה על חסרון הידיעה. ויטרח מאד. וגם אם יושב מ' יום בתענית רצופים ישיג השגה וחכמה

א לו

מי שירצה שתעלה נשמתו בלילה בסוד פקדון הנפש כנודע, צריך לקיים ששה תנאים המבוארים שם

ב לו

הקדמה אחת מי שהוא משורש קין, צריך להסיר הסכין מעל השלחן בעת ברהמ"ו. וגם שיוהר שלא ישפך דם כלל, אפילו דם מילה. ויוהר מפסיעה גסה, מגאווה, מיעוט אכילה

א לו

זכוונת התפלה ואזהרה בברכת הנהנין, ולהשים מלח על השלחן, ויוהר בכבוד חבירו

ב לו

וגם יזהר לכיזן בנקדישך שיחבר רגליו, ויוהר שלא יעקור שום שער מזקנו, וגם יזהר במלבוש של שבת, וגם יזהר שלא ישלב את אצבעותיו

א לח

שער רוח הקדש

לוח המפתחות

רא		
טור	דף	
ב	לח	יזהר שלא יגעו הרצועות של תפילין בקרקע, וכוונתם. גם הקדמה אחת שאין לך אדם, שאין לו יום אחד בשבוע ובחודש שהוא טוב לו. גם כוונת התפלה והצדקה
ב	לח	גם טוב לבעל תשובה לומר מזמור יענך וגו' בכל יום וכוונת הכתיבה בו. גם אמר פסוק כי אני ה' רופאיך בכוונתו. מוסר נחמד מספר עולת תמיד
א	מ	תיקון א' להעובר על מצות עשה. תיקון ב' להחוטא במחשבה. תיקון ג' להשתמש בקבלה מעשיות
א	מב	תיקון ד' להכותב קמיע למקשה לילד. תיקון ה' לאדם ששתה יין עם ישמעאל אחד. תיקון ו' לשבועות ונדריים לשוא ולשקר
ב	מה	תיקון ז' תיקון הגאווה
ב	מח	תיקון ח' לעובר על מצות כבוד אב ואם. תיקון ט' למי שחטא בכבוד אביו ואמו. תיקון י' למי שקלל אביו ואמו
א	מט-ג	תיקון י"א למי שמלבין פני חבירו ברבים. תיקון י"ב למי שמבזה איזה אדם אחר פטירתו. תיקון י"ג לאדם הכועס
ב	ג	תיקון י"ד אל הגזל. תיקון ט"ו אל הגזל, ולהסיר הכעס המתגבר עליו
א	נב	תיקון ט"ז למחוייב ד' מיב"ד. תיקון י"ז לבועל גדה
ב	נב	תיקון י"ח אל הגזל. תיקון י"ט, למי שבא על בהמה חיה או עוף, או על בריה אחרת חוץ ממין האדם
א	נג	למי שבא על הגויה. תיקון כ"א למי שבא על א"א
א	נז	תיקון כ"ב לבא על הזכור
א	נח	תיקון כ"ג לעון משכב זכור
ב	נט-ס	תיקון כ"ד אל הגזל. תיקון כ"ה אל הגזל פסוק ואני אמרתי בחפזי וגו'
ב	סא	תיקון לענין משכב זכור

לוח המפתחות

סור	דף	
א	סב	תיקון כ"ז למוציא שו"ל. ענין השובבי"ם
ב	סה	ליחד יחודים להתדבק בו נשמות הצדיקים
א	עה	הקדמה ב' בענין יחודים הנו' וכיצד יתנהג בעשייתם. הקדמה ג' בהנ"ל מש"א ז"ל בפסוק ולא אבוא בעיר וגו' נשבע הקב"ה כו'
א	עו	הקדמה ד' קטנה שטוב ללכת על קברי הצדיקים
א	עו	יחוד א' להתזיר הרשע בתשובה בברכת השיבנו
ב	עו	יחוד ב' אל הנו"ל
ב	עו	יחוד ג' אל הנו"ל
א	עו	יחוד ד' אל הנו"ל
ב	עו	יחוד ה' אל הנו"ל
ב	עח	יחוד ו' אל הנו"ל
ב	עח	יחוד ז' אל הנו"ל
א	עט	יחוד ח' אל הנו"ל
ב	עט	יחוד ט' אל הנו"ל
ב	פא	יחוד י' אל הנו"ל
א	פב	יחוד י"א אל הנו"ל
ב	פב	יחוד י"ב אל הנו"ל
א	פג	יחוד י"ג אל הנו"ל
ב	פד	יחוד י"ד אל הנו"ל
א	פה	יחוד ט"ו אל הנו"ל

שער רוח הקדש

לוח המפתחות

רנ

טור 97

א פו

כונה א' להתבודד והיא בשם מ"ב ב' ימי השבוע כ"א ביזמו

א פו

כונה א' להנצל מן הלסטים מפני הרב וצל"ה

א פו

יחוד א' שהי' עושה הרב ולה"ה להוציא נשמת בני אדם מגיהנם גם אזהרות
מכמה דברים ונכתבו פעם ב'

ב פו

יחוד א' קטן מועיל לשכחה אעפ"י שנכתב לעיל

א פו

יחוד א' מועיל לזכירה לכל אדם

ב פח

יחוד להוציא רוח רעה מבני אדם

ב צ

יחוד ב' אל הנו"ל

א צא

יחוד ד' אל הנו"ל

א צב

יחוד ה' אל הנו"ל ויש בו שמונה יחודים קטנים

א צג

יחוד א' שלא תפול אשה את פרי בטנה

ב צג

יחוד א' לתקן הבא על הזכר

א צה

יחוד ב' אל הנו"ל בפסוק כי אתה ה' מחסי

א צה

יחוד ג' אל הנו"ל בפסוק ילך נא ה' בקרבנו

ב צה

יחוד ד' אל הנו"ל בפסוק לכן ישוב עמו הלום

ב צה

יחוד ה' אל הנו"ל בפסוק כי תקדמנו ברכות טוב

א צו

יחוד ו' אל הנו"ל בפסוק אמרי האזינה ה' בינה הגיגי

א צו

יחוד ז' אל הנו"ל בפסוק שפת אמת תכון לעד

ב צו

יחוד ח' אל הנו"ל בפסוק גדולים מעשי ה'

א צו

יחוד ט' מן הנו"ל בפסוק כי תלך במו אש לא תכה

לוח המפתחות

טור	דף	
ב	צז	יחוד י' אל הנו"ל בפסוק ואלה בני נח
א	צח	יחוד י"א אל הנו"ל בפסוק אליך זעקו ונמלטו
א	צח	יחוד י"ב אל הנו"ל בפסוק להן מלכא מלכי ישפר עליך
ב	צח	יחוד י"ג אל הנו"ל בפסוק זכר עשה לנפלאותיו
ב	צח	יחוד י"ד אל הנו"ל בפסוק מי בכם ירא ה'
ב	צט	יחוד ט"ו אל הנו"ל בפסוק מה' מצעדי גבר כוננו
ב	צט	יחוד ט"ז אל הנו"ל תבור ושלוב יהו"ה אדני
א	ק	יחוד י"ז אל הנו"ל מאותיות צבאות
ב	ק	יחוד י"ח אל הנו"ל מאותיות מחולפות
ב	קא	יחוד י"ט אל הנו"ל בפסוק ה' הושיעה המלך יענגו ביום קראנו
א	קב	יחוד כ' אל הנו"ל בפסוק זכור ותשוח עלי נפשי
א	קג	יחוד א' לתקון עון אשת איש בפסוק גר ה' נשמת אדם
ב	קג	יחוד ב' אל הנו"ל בפסוק כי רצו עבדיך
ב	קג	יחוד ג' אל הנו"ל בפסוק שש אנכי על אמרתיך
א	קד	יחוד ד' אל הנו"ל בפסוק תתן אמת ליעקב
א	קה	יחוד ה' אל הנו"ל בפסוק גל מעלי חרפה ובז
ב	קה	יחוד ו' אל הנו"ל בפסוק שמש ירח עמד זבולה
א	קו	יחוד ח' אל הנו"ל בפסוק ברבות הטובה רבו אוכליה
ב	קו	יחוד ט' אל הנו"ל בפסוק אמרתי אשמרה דרכי מחטא בלשוני

שער רוח הקדש

לוח המפתחות

רה		
טור	דף	
א	קז	יחוד י' אל הנו"ל בפסוק תפלה לעני כי יעטוף
א	קז	יחוד י"א להסיר ולרחות איזו נפש רעה שנתעברה באדם
ב	קז	הקדמה א' על ענין היחודים על קברי הצדיקים או בבית שהם לזכר את נפש האדם ולהשיג בהם השגה
א	קח	הקדמה ב' אל הנו"ל
א	קח	הקדמה ג' אל הנו"ל
א	קט	הקדמה ד' אל הנו"ל
ב	קט	הקדמה ה' אל הנו"ל
א	קי	יחוד א' מכתובת ידי הרב זלה"ה והוא יחוד העליון של חו"ב
א	קי"א	יחוד ב' שמסר הרב ז"ל לאבא מארי ז"ל בעת כל תפלה מג' תפלות
א	קי"ב	יחוד ג' על פסוק מי שם פה לאדם
ב	קי"ד	יחוד ד' מחובר עם היחוד שלמעלה ממנו
ב	קטו	יחוד ה' גם הוא מחובר עם היחוד שלמעלה ממנו
ב	קטו	יחוד ו' גם הוא מחובר עם הנו"ל
א	קטז	יחוד ז' גם הוא מחובר עם הנו"ל
א	קטז	יחוד ח' והוא לאחר שנתכעס והוסר ממנו כח הדבור
א	קיז	יחוד ט' והוא ג"כ להתיר הפה שיוכל שישרה בפיו רוח המדבר
ב	קיז	יחוד י' מחובר אל הנו"ל
א	קיח	יחוד י"א והוא נכון לעשותו בכל שעה שתרצה או קודם השינה
ב	קיח	יחוד י"ב והוא נכון לעשותו אחר חצות לילה בימי החול

לח המפתחות

טור	דף	
א	קיט	יחוד י"ג ליל שבת קודם חצות על פסוק מעונה אלהי קדם
א	קכ	יחוד י"ד גם הוא מחובר עם הנו"ל על פסוק הנו"ל
א	קכא	יחוד ט"ו והוא על ר' יהודה בר אלעאי
א	קכא	יחוד ט"ז והוא על תענית ב' ימים רצופים אחר יום ר"ח עצמו של אלול
א	קכו	יחוד י"ז ועיקרו מר"ח אלול עה יוה"כ
ב	קלא	יחוד י"ח ועיקרו הוא ביום ר"ח או בלילו אחר חצות לילה מיוסד כלו על שם שד"י ויעיל אפילו להשתטח על קברי הצדיקים
ב	קמ	יחוד י"ט בהשתטחות האדם על קבר הצדיקים בכונות הנו' בהקדמת היחודים
א	קמא	יחוד כ' כלול משלשה יחודים קטנים. לא נודע כונתם
		יחוד כ"א כלול ג"כ מג' יחודים טובים מאד נקשרים יחד ונמשך עמהם ששה כונות טובות מאד ואלו היחודים אשר יכוין בהם האדם תמיד בכל עת וזה פרטם, יחוד א' הוא שתצייר אותיות שם הוי"ה תמיד בציור לנגד עיניך ונמשך ממנו איך הוא נברא ונעשה בצלם אלקי"ם וגם נרמזים הוי"ה ואלקים. יחוד ב' שראוי לאדם תמיד לכוין ולהעריך את עצמו כאלו הוא מדור וכסא אל האצילות הקדוש ויכוין בזה כמה כונות נפלאות. יחוד ג' והוא לזכך הנפש ולהאיר כדי להוסיף בה כח והארה להתקשר בקדושה עליונה וכונתו הוא בלילה אחר חצות וביחוד הזה נתבארו הששה כונות הנו"ל
א	קמו	
א	קמו	יחוד כ"ב מיוסד על פסוק אז ישיר משה
ב	קנא	יחוד כ"ג מיוסד על עלינו לשבח
ב	קנב	יחוד כ"ד מיוסד על פסוק ויקרא אל משה
ב	קנג	יחוד כ"ה מיוסד על שם טפטפיה
א	קנד	יחוד א' לאנשי סגולה כרב חנינא סבא למהר"י ארז"ן ז"ל
א	קנה	יחוד ב' אל הנו"ל

שער רוח הקדש

לוח המפתחות

רו

טור

קד

א	קנה	יחוד ג' אל הנו"ל מיוסד על אותיות אחה"ע
ב	קנה	יחוד ד' אל הנו"ל מיוסד על שם בן מ"ב
ב	קנה	יחוד ה' למהר"י הכהן ז"ל
א	קנו	יחוד ו' למהר"א די וידאש ז"ל מיוסד על שם אתניק
ב	קנו	יחוד ז' אל הנו"ל מיוסד על פסוק אשרי איש ירא את ה'
א	קנו	יחוד ח' אל הנו"ל מיוסד על תיבת נבוב לוחות
ב	קנו	יחוד ט' אל הנו"ל מיוסד על פסוק שניך כעדר הקצובות. ונתבאר שם מאמר האדרא וז"ל מסתכל הוינא וכו' פתחו ואמרו נושא עון חמותא
א	קנח	יחוד י' אל הנו"ל מיוסד על פסוק חזית איש מהיר במלאכתו
א	קנט	יחוד י"א אל הנו"ל מיוסד בשם אלקיים
א	קסא	יחוד י"ב להרב גדליה ז"ל
א	קסא	יחוד י"ג אל הנו"ל
ב	קסא	יחוד י"ד אל הנו"ל מיוסד על פסוק מלך ביופיו תחזיבה עיניך
א	קסג	יחוד י"ז אל הנו"ל מיוסד על פסוק ויהי בישורון מלך
א	קסד	יחוד י"ח אל הנו"ל מיוסד על פסוק מי זה האיש ירא ה'
ב	קסד	יחוד י"ט אל הנו"ל מיוסד על פסוק האל המאזרני חיל
א	קסה	יחוד כ' אל הנו"ל מיוסד על פסוק הרעשתה ארץ פצמתה
ב	קסה	יחוד כ"א אל הנו"ל מיוסד על פסוק אור זרוע לצדיק
א	קסו	יחוד כ"ב אל הנו"ל מיוסד על פסוק סומך ה' לכל הנופלים
א	קסז	יחוד כ"ג אל הנו"ל מיוסד על פסוק חנני אלקים כי שאפני אנוש
ב	קסז	יחוד כ"ד אל הנו"ל מיוסד על פסוק ארץ חטה ושעורה
ב	קסז	יחוד כ"ה אל הנו"ל מיוסד על פסוק למה רגשו גוים
א	קסח	יחוד כ"ו אל הנו"ל מיוסד על פסוק תורה צוה לנו משה
ב	קסח	יחוד כ"ז אל הנו"ל מיוסד על פסוק נר ה' נשמת אדם
ב	קסח	יחוד כ"ח אל הנו"ל מיוסד על פסוק אני אל אלהים אקרא
א	קסט	יחוד כ"ט אל הנו"ל מיוסד על פסוק יסור יסרני יה
ב	קסט	יחוד ל' אל הנו"ל מיוסד על פסוק אני אמרתי בחפזי כל האדם כוזב
א	קע	יחוד ל"א אל הנו"ל מיוסד על פסוק ימינך ה' נאדרי בכח
ב	קע	יחוד ל"ב אל הנו"ל מיוסד על פסוק קץ שם לחשך
ב	קע	יחוד ל"ג אל הנו"ל מיוסד על פסוק זכר עשה לנפלאותיו
ב	קעא	יחוד ל"ד אל הנו"ל מיוסד על פסוק אתה האל עושה פלא
ב	קעא	יחוד ל"ה אל הנו"ל מיוסד על פסוק ועתה יגדל נא כח ה'
א	קעב	יחוד ל"ו אל הנו"ל מיוסד על פסוק הודו לה' בכבוד
ב	קעב	יחוד ל"ז אל הנו"ל מיוסד על פסוק מזמור לתודה הריעו
ב	קעב	יחוד ל"ח אל הנו"ל מיוסד על פסוק ראשית חכמה יראת ה'
א	קעג	יחוד ל"ט אל הנו"ל מיוסד על פסוק מה רב טובך אשר צפנת ליראיך
א	קעד	יחוד מ' אל הנו"ל מיוסד על פסוק תפלה לעני כי יעטוף
ב	קעד	יחוד מ"א אל הנו"ל מיוסד על פסוק ה' אלהי אם עשיתי זאת

לוח המפתחות

טור

דף

א	קעה	יחוד מ"ב אל הנז"ל מיוסד על פסוק שמחו בה' וגילו צדיקים
ב	קעה	יחוד מ"ג אל הנז"ל מיוסד על פסוק פלס מעגל רגליך
א	קעו	יחוד מ"ד אל הנז"ל בנוי ומיוסד בסוד ההוי"ה
א	קעח	יחוד מ"ה אל הנז"ל מיוסד על תיקון פרצוף החכמה
א	קפ	יחוד מ"ו למהר"ם אלשיך ז"ל
א	קפא	יחוד מ"ז להר"א פלקון ז"ל על פסוק ברוך אדני יום יום יעמס לנו
א	קפב	יחוד מ"ח אל הנז"ל על פסוק כבוד חכמים ינחלו
ב	קפב	יחוד מ"ט אל הנז"ל על פסוק גר גרוד יגודנו
א	קפג	יחוד נ"א אל הנז"ל על פסוק לראות בטובת בחיריך
ב	קפג	יחוד נ"א אל הר"י שניאור על פסוק ה' לאורך ימים
א	קפד	יחוד נ"ב להר"י הכהן
ב	קפד	יחוד נ"ג אל הנז"ל
ב	קפד	יחוד נ"ד אל הנז"ל
א	קפה	יחוד נ"ה להר"א הלוי על פסוק ירא את ה' בני ומלך
ב	קפה	יחוד נ"ז אל הנז"ל על פסוק ושמת סכין בלועך
א	קפו	יחוד נ"ז אל הנז"ל על פסוק אותך קויתי כל היום
א	קפו	יחוד נ"ח אל הנז"ל על פסוק אל ישוב דך נכלם
א	קפו	יחוד נ"ט אל הנז"ל על פסוק עושה גדולות עד אין חקר
ב	קפו	יחוד ס' אל הר"א די זידאש ז"ל
ב	קפו	יחוד ס"א אל הנז"ל על פסוק איך אתנך אפרים אמגנך ישראל
א	קפז	יחוד ס"ב אל הנז"ל
א	קפח	יחוד ס"ג אל הנז"ל מגן בגי' ג"פ אל
א	קפח	יחוד ס"ד להר"מ יונה ז"ל על פסוק אמת קנה ואל תמכור
א	קפח	יחוד ס"ה אל הנז"ל על פסוק אמת מארץ תצמח
ב	קפח	יחוד ס"ו אל הנז"ל על פסוק פותח את ידיך
א	קפט	יחוד ס"ז אל הנז"ל על פסוק עולת תמיד העשויה
א	קפט	יחוד ס"ח אל הנז"ל על פסוק דבקה נפשי אחריך
א	קפט	יחוד ס"ט על פסוק אחת שאלתי מאת ה'
ב	קפט	יחוד ע' אל הנז"ל על פסוק לך אמר לבי בקשו פני
ב	קפט	יחוד ע"א אל הנז"ל על פסוק מה רבו מעשך
א	קצ	יחוד ע"ב אל הנז"ל על פסוק כרם היה לשלמה
א	קצ	יחוד ע"ג להרב גדליה ז"ל
ב	קצ	יחוד ע"ד אל הנז"ל מיוסד ותבור ושלוש שמות הויות ואהי"ה ואלהים
א	קצא	יחוד ע"ה למהר"י ארזין ז"ל מיוסד על פסוק ויבואו אלימה
א	קצא	יחוד ע"ו אל הנז"ל מיוסד על שמות אהי"ה הוי"ה
א	קצא	יחוד ע"ז אל הנז"ל מיוסד על פסוק ארחץ בנקיון כפי